MASKE

Daha fazlasını mı istiyorsun?

Lemariz Müjde Albayrak

POSTiGA

MASKE

Lemariş Müjde Albayrak

Bu bir masal... Aşkın tutkuyla yoğuruluşunun masalı...

Adrian... Bir soy ismi olmaksızın hayatta tek başına tutunmuş güçlü bir erkek. Sahip olamayacaklarını arzularken yıkılan kurallar ve aşılan sınırlarla işlenen bir günah daha önce hiç bu kadar önemli olmamıştı. Maskenin ardına gizlenmiş ihtiyaçlarını saklayabildikçe yıkılmayacağına inanırken, sokakların kanunu aşk kapıyı çaldığında yeterli olacak mıydı?

Jasmine... Hayatından adadığı tek bir geceye ödenen bedellerin altında ezilmiş bir kadın. Arzularına yenik düşmek hiç bu kadar cezbedici olmamıştı. Peki, ya kırılan kalbi? Arzularıyla başa çıkamayan ateşli benliği teslim olduğu aşkın cehenneminde yanarken, maskesinin ardında gizledikleri kaybolan ruhlarına kılavuz olabilir miydi?

"Adrian yangındı! Yakan bir ateş... Tatlı tatlı çıtırdarken bir anda harlanan ve harlandığında yakıp yıkabilen, ardından yeniden başında şarkıların söylendiği bir kamp ateşine dönüşebilen bir yangındı. Şimdi de onun tenini dağlıyordu. Bir yangının aleviydi ruhundan ruhuna akan ve Jasmine yanıyordu. Küle döneceğini bile bile yanıyor, yandıkça harlanıp coşuyordu tükenen yüreği."

₺22

www.postigayayinlari.com
facebook.com/postigayayin
twitter.com/postigayayin

BÖLÜM 1 MASUMİYET

Üç sene önce...

Adrian önünde yükselen loş ama bir o kadarda parlak ışıklara sahip, şehrin silueti ile bütünleşerek aradan parlayan lüks ve devasa otele girmeden bir an durdu ve bakışlarıyla kırmızı halı ile kaplı basamakları bir anlığına süzdü. Bütün bu lüks, ihtişam ve şaşa içinde kendini bir an sokakların kiriyle yoğrulup karnını doyurabilmek için çalan ve kavga eden çocuk gibi hissetti. Bütün bunları yapmak zorunda kalmak ruhunda kocaman bir boşlukla son buluğunda hayatının tek anlamı kurtardığı tek bir can olmuştu. Acımasızca yüzüne yayılan gülümseme içinde kopan fırtınanın yanında neredeyse çok küçük bir yansımaydı. Kızgındı. Annesini çaresizce bir bebekle tek başına bırakıp sırtını dönen adama kızgındı. Onu bir piç olarak adledip annesine fahişe muamelesi eden insanlara kızgındı. Aç uyudukları gecelerde birbirine dolanarak midelerinin acısını bastırmaya çalıştıkları günlerin anısına annesine tüm bu ihtişamı ve saygınlığı yaşatamamaktan dolayı kendisine kızgındı. Annesi basit bir hiç olarak ölmüştü. Onu hiç yapan şey ona can verenle aynıydı ve bu yük onu her geçen gün daha da boğuyor ve içinden çıkılamaz bir batağa çekiyordu. Bütün bunları hak etmiş miydi? Hiç sanmıyordu.

Adrian... Hayatta bir soy adı bile olmadan onca zaman yaşayan biri için şu anda elinde tuttuğu güç inanamayacağı kadar ironikti. Bütün bunlar için ne yapmıştı? Sadece yanan bir binaya ölmek için girerek kollarının arasında yarı cansız gibi salınan bir bedenle dışarı çıkmak mı? Bütün bir yaşamı değiştirmeye yetecek bu hareket ona ne kazandırmıştı? Para?
Saygınlık? Soy isim? Adrian Romanov... Ünlü iş adamı Alexander Romanov, name diğer Büyük Alexander ya da Şeytan'ın minnetini mı kazandırmıştı? En az kendi kadar yapayalnız bu adamın ona gösterdiği cömertliğe arkasını

dönebilmek isterdi. Hayır demek ve acının son nefesini almasını bekleyerek utancına son vermek isterdi. Ama gözünü bürüyen hırs ve arzular ona evet dedirtmiş ve gazetelerde sosyetenin arsız çocuğu kadrosunu doldurmasını sağlamıştı. Ondan böyle bahsediyorlardı. 'Sosyetenin Arsız Çocuğu". Sonsuz bir zenginliğin ortağı ve nereden geldiği bilinmeyen ama Alexander Romanov'un kudreti karşısında sorgulanamayan adam olmuştu.

Sivri topukları ile yanından geçerken tiksintiyle bakan kadınlar şimdi onun yatağına girebilmek için neredeyse randevu alıyorlardı. Peki o ne yapıyordu? Büyük bir hıncı çıkarırken altına aldığı kadınları sosyal yetersizliği ile lekeleyerek aldığı intikam yirmi iki yaşında ki bedenine ağır geliyordu. Annesi onu böyle görse üzülür müydü? Derin bir iç çekerken şakaklarına dökülen saçları hafif bir esintiyle havalandı. Düşünmek iyi değildi. Anı yaşamak her zaman en kolayı olmuştu. Düşünürse ödemesi gereken çok bedel olurdu ve bu istediği bir şey değildi. Alexander onun almasını sağladığı eğitimlerin yanı sıra tek bir şey öğretmişti o da asla zayıf düşmemeyi. Geriye bakmak da onu zayıf düşürüyor ve keyfini kaçırıyordu. O halde asla geriye bakmamalı ve anı yaşayarak toy bir delikanlıyken onu aşağılayarak yetersiz bulanlar için ikinci bir defa daha düşünmemeliydi. Oysa kendi de çok iyi biliyordu ki o belirsiz soyu ile yetersizdi. O iyi ailelerin kızlarını bir arada tutmak isteyeceği bir adam değildi. O sadece yükselmek için fırsat kollayanların artık bir basamak olarak göreceği basit ama zengin bir genç erkekti, ama tek farkla artık toy değildi. Adrian yanından zengin bir adamın kolunda şuh kahkahaları ile yürüyerek otelden içeri doğru geçen bütün mücevher ve makyajın içinde kaybolmuş kadının ağır parfümüyle daldığı düşüncelerden ana geri döndü. Bu gece kulüp gecesiydi. Unutma ve taşkınlıklarıyla gazetelerde boy gösterme gecesiydi. Emin adımlarla otelin basamaklarını çıkarken dikleşen sırtını takip eden, genç yaşına rağmen yük taşımak dahil pek çok işin altından gelmenin getirdiği kaslarla bezenmiş, geniş omuzları üzerindeki pahalı smokin gömleğini zorladı. Boynundan sarkan papyon siyah pantolonuna eşlik ederken yarı dağınık görüntüsü

ciddi bir iş davetinden gelmekte olduğunun habercisi sayılabilirdi. Kapıdan geçtiği sırada kulak misafiri olduğu konuşma anlık bir irkilme yaşamasına sebep oldu. "Size diyorum hanımefendi. Personel girişi arka kapıdan. Lütfen şimdi derhal oraya yönlenerek misafirlerimizi rahatsız etmekten vazgeçin."

"Bakın anlıyorum ama cidden geç kaldım. Arka kapıya dolanmam için bütün sokağı yürümem gerek ki bu neredeyse on beş dakikamı alır. Lütfen bu işe geç kalamam. İhtiyacım var ve patron beş dakikanın bile kesintisini yapıyor."

"Hanımefendi lütfen tatsızlık çıkarmayın."

Adrian gözünün ucuyla baktığında hayatında gördüğü en ateşli genç kadını gördüğüne yemin edebilirdi. Simsiyah saçları ve tanıdık gelen mavi gözleri içinde kaybolma arzusu uyandıran dolgun kalçaları ile adeta bir tanrıça gibi dikleşmiş bedeninde bir portreye poz verirmişçesine orada duruyordu. Karşısında sempatiden yoksun otel görevlisine amansızca derdini anlatmaya çabalıyordu. Ayakkabılarının rahatsızlığı her halinden belli olurken kalçalarını saran ucuz ama temiz elbisesi onu neredeyse kenar mahallelerden yükselen kutsal bir tanrıça gibi gösteriyordu. Kendi değerlendirmesine şaşıran Adrian ne zaman bu kadar yukarıdan bakmaya başladığına hayret etti. Kendini ilerlemeye zorlayarak kendi işine bakmasını kendisine tekrarlarken bir anda konuşan ikiliye yönelen bedeni ile düşüncelerine inat kendisini konuşurken buldu:

"Genç hanım benimle."

"Bay Romanov..." Otel görevlisi şaşkınlık ve telaşla ne diyeceğini toparlayamazken Adrian keskin bakışlarını adamın üzerinden hiç ayırmadan kadını kolundan yakaladı.

"Adrian. Sadece Adrian!"

Kendi sözlerine şaşırmaya bile vakit bulamayacak kadar kısa bir anda hızla yürüyerek peşin sıra genç kadını sürükledi.

Jasmine Bütün bir gün boyunca garsonluk yaptığı cafeden arta kalan vakitlerinde özel partilerde garson olarak görev alıyordu. Son zamanlarda taşkınlıkları ile bilinen bir kulübün bir iki partisine katılmış ve gördüklerine inanamamıştı. Bu partiler için özel ve güvenilir garsonlar seçiliyor ve şu anda bağlı olduğu şirketle çalışılıyordu. Gelen kızların içeriden görüntü almayacak ve kesinlikle gördüklerini kendilerine saklayacak olmaları talep edildiğinden genelde bu partilerin garson ekibi pek değişmezdi. Bir arkadaşının yerine bir geceliğine gittikten sonra firma tarafından tercih edilir olmuştu. Bu gece de son dakikada onu çağırdıklarında kafeden henüz daha çıkamamıştı. Eğer bu geceki işi layıkıyla yerine getirebilirlerse kendine yeni bir çift ayakkabı alabilecek ekstra parayı denkleyebilirdi. Ayağında onu öldüren bu suni deri parçaları ile yürümek gerçekten zor oluyordu ve işte sonuç: geç kalmıştı.

Otelin cehennemin dibinde ki arka kapısı yerine ön girişinden fark edilmeden girebileceğini düşünecek kadar aptaldı. Üzerindeki kıyafetlerle hemen farkedilmiş ve kibar olduğunu zanneden atmaca bakışlı görevli tarafından yerin dibine sokulmuştu. Kolundan onu sürükleyerek çekeleştiren adama baktığında soluğu bir kez daha kesildi. Kahrolası 'Sosyetenin Arsız Çocuğu' yakından hiç olmadığı kadar yakışıklıydı. Kendisinden hemen hemen dört yaş kadar büyük şanslı piç bir anda ortaya çıkmış bir Romanov du ve kimse onu sorgulayamaz ya da karşı gelemezdi. Kapıdaki akbaba kılıklı görevli dahil... Umarsız davranışları ve ahlak anlayışıyla sosyeteyi yerinden oynatırken kendi gibi aptal kızların

kalplerinin deli gibi çarpmasına sebep olan acımasız bir avcıydı o. Daha önceki davetlerde de onu görmüş ama hiç bu kadar yakın olamamıştı. Kolunu amansızca sıkarak tutan parmaklarından yayılan ateş bütün bedeninin istem dışı titremesine sebep olurken yaydığı erkeksi kokunun büyüsü ayaklarının sızlayan acısını bile ona unutturmuştu. Onun ihtişamlı bedeni ve etkileyici bir orman kadar yeşil gözleri karşısında düşüncelerine ve bedenini saran arzuya hakim olabilmek neredeyse mümkün değildi. Şükür ki benim gibi kızlara gözünün ucuyla bile bakmaz, diye geçirdi Jasmine içinden. Soğuk ve mesafeli bakışları etrafı süzen adam bir anda o bakışları üzerine kenetlediğinde Jasmine az önce ki düşüncesinden neredeyse şüpheye düşecekti. Hala kolunu tutan parmakların bedenine yaydığı enerjik ateş karşısında biçare duran genç kız hayranlık dolu bakışlarını yeşil gözlere dikmekten kendini alıkoyamadı.

Jasmine aralanan dolgun alt dudağını istem dışı bir hareketle küçük pembe diliyle yalayarak anlık bir soluk aldı. Dilinin bıraktığı ıslaklık adeta bir davetiye gibi orada dururken Adrian uyuşan zihnini toparlayabilmek için bakışlarını tekrar kaçırmak zorunda kaldı.

"Şimdi gidebilirsin."

Genç kadın duyduğu en boğuk ve erotik ses ile daldığı hayallerden sıyrılırken bir anlığına ne işittiğini düşündü.

"A-Anlayamadım..."

Kekelediği için kendine lanet okurken duyduğu sözlerde ki hafif alayla neredeyse utancından yerin dibine girecekti:

"Artık diyorum, bana bakmayı bitirdiysen işinin başına gidebilirsin."

Genç kadın ilk defa ona ihtiyaç duyduğu anda ortadan kaybolan sivri diline hafif bir lanet okuyarak başını önce aşağıya oradan da hala kolunda duran ele çevirdi.

"Elinizi de benimle yollayacaksanız sorun değil, gidebilirim."

Genç kadının sözleriyle irkilen Adrian sanki bir ateş tutmuşçasına avucunun içine huzur veren kolan parmaklarını ayırdı. Tek bir kelime bile etmesini beklemeden yanından olabilecek en hızlı adımlarla ayrılan genç kadının hafif seken ayağından yukarı doğru büyük bir hayranlıkla bakmaktan kendini alamadı. Kusurlardan doğan bir kusursuzluk gibiydi kadın. Tam arkasından giderek özür dileyecekken duyduğu neşe dolu İtalyan aksanlı ses ona engel oldu. Ne için özür dileyecekti ki?

"Adrian, dostum gece daha başlamadan bakıyorum sen genç ve tanrıçalara taş çıkaracak kadınlarla sarmalanmışsın."

Adrian yüzüne kocaman ve umursamaz bir gülümseme takınarak gelen adama doğru döndü.

"Adrino, hoş geldin. Sadece küçük bir personel. Önemli bir şey değil."

"Senin önemli olmayanların bile bu kalçalara sahipse cidden şanslı bir piçsin dostum."

Piç kelimesi Adrian'ın tüm bedeninde belirgin bir gerginlik yaratırken sıkılı dişlerinin ardından yükselen kızgın solukları iradesiyle adeta bir mücadeleye girmiş gibiydi. Yarattığı hoşnutsuzluktan bihaber Adrino sırtına vurarak güldüğü Adrian'a dönerek yürümelerini işaret etti.

"Hadi bakalım Adrian, gece bizi bekliyor. Benim iki gün içinde İtalya ya geri dönmem gerek ve bu gecenin tadını çıkarmaya yeminliyim. Bu geceki davet maskeli miymiş?"

"Gelen mesajda öyle yazıyor. Yanında getirmedin mi?"

"Tanrı aşkına senle ben neyimizi saklayacağız? Utananlar düşünsün."

Adrian kendi boylarında ki kumral ve yeşil gözlü adama gülümseyerek baktı. Az önceki gerginliğinden eser kalmamış kendini unutacağı bir geceye doğru yelken açmıştı. Her şeyin başladığı gibi gitmeyeceği bir geceye olduğunu çok sonra öğrenecekti...

Bindikleri asansörde görevliye dönerek şifre kelimeyi söylediler: "Maske" ve görevli hiç konuşmadan en üst teras katın tuşuna basarak onları umarsız geceye taşıyacak kata çıkardı. Asansörden dışarı adım attıklarında geniş bir oturma odasının terasa ve bir kaç yatak odasına açıldığı bir odaya girmişlerdi. Burası otelin özel müşterileri için ayrılan bir kattı ve onlar gizli partilerini genellikle bu tip katlarda verirlerdi. Kulübün kendince seçkin bir anlayışı vardı. Çoğu insanın Günah Kulübü diye adlandırdığı şehir efsanesi topluluk taşkın eğlence hayatıyla bilinen çapkın denebilecek sosyete mensuplarından oluşuyordu. Alexander tarafından himaye edilmeye başlandığından kısa bir sure sonra Alexander sayesinde bu kulüple tanışmış ama o kısa sürede kulübe sırtını dönerken Adrian devam etmişti. İçinde ki karmaşayı bir an olsun burada ki taşkınlıklarla bastırabiliyor ve kafasının içini yağmalayan düşüncelerden kaçabiliyordu. Genelde bu tip davetlerin çoğu maskeliydi. Kimse kimseyi tanımamalıydı ki burada olan burada kalsın. Derin diyalogların dönmediği sadece katıksız bir sarhoş olma ve dürtülerini tatmin etme üzerine dönen bu toplulukta sadece Adrian gibi taşkınlıklarıyla barışık görünenler kimliklerini saklama ihtiyacı duymuyorlardı. Adrian etrafa göz gezdirirken ihtişamın içinde yılışık sohbetlere kaybolmuş insanları tiksintiyle süzdü. Hayatında bir kara leke

gibi doğumunu tüm çocukça masumiyetini yitirişini taşıdıktan sonra ne yapsa kabul edileceği bir servetle neden gizlensindi ki? Bu da onun toplumla alay ediş biçimiydi. Geldiği yeri bilmek onu iş ve eğitim hayatında daha büyük bir hırsla kamçılarken özel hayatında Alexander'ın da bir beklentide olmayışı onu rahat bırakmış, bir anlamda çıkış noktası olmuştu. Alexander onun hayatında ona kalan tek önemli kişiydi. O gece kaderleri birleştiğinde ona arkasını dönmeyen ve onu kim ya da ne olduğuyla yargılamayan tek insandı. Uğrunda değersiz hayatını ortaya koyduğu, karşılığını beklemeden bulduğu ve bulduğuyla ne yapacağını bilemediği yegane insandı. Hayat nedenini bilmediği bir biçimde ona cömert davranmış ama hala keşfedemediği bir şekilde de bir şeyi eksik bırakmıştı: masumiyeti. Kim masumdu ki zaten?

Etrafına bir defa daha göz gezdirirken kadınlı erkekli birbirlerine dayanan bedenlerin ve taşkın şuh kahkahaların eşlik ettiği maskeli yüzler bir bir silindi. Ta ki tek bir yüzle karşı karşıya gelene kadar. Ona uzak bir köşede elinde bir kokteyl tepsisi ile duvara dayanmış, rahatsızlığı her halinden belli olan ayakkabısını düzeltmeye çabalayan maskeli genç kadın bir anlığına içini sızlattı. Garsonların onca hizmeti yaparken birde yüzlerine, sapkın bir eğlence anlayışının sonucu, ortama uyumlu olmaları için takmak zorunda oldukları o siyah, yarım maskeden gözüken acı dolu, genç, mavi gözleri nerede görse tanırdı. Bir şekilde gözleri Adrian'a tanıdık gelse de kızı daha önce nerede görmüş olabileceğini çıkaramadı. On sekiz yaşını neredeyse henüz doldurduğu her halinden belli bu 'genç kız' kadına bir an anlayışla baktı. Yoksulluğun getirdiği zorunluluklarla çoğu yaşıtının aksine, o burada bu çarpık anlayışa hizmet etmek zorundaydı. Adı gibi emindi ki kısa bir süre sonra o da etrafın ihtişam ve debdebesine kapılarak kendini boş hayaller ve yıkılan umutlarla zengin bir adamın kollarında bulacak ve hayatı değişecek sanacaktı. Sinirle okkalı bir küfür savurdu genç adam. Masumiyetin ne önemi vardı ki kaybedecek olduktan sonra?

"Dostum bakıyorum kendine yeni bir hedef seçmişsin?"

Omuzuna dokunan elin sahibine bakarken Adrino'nun bu rahat tavırları onu rahatsız etti. Kendisini rahatsız edenin adamın tavırları mı yoksa şu anda onunla aynı yöne bakıyor oluşu muydu anlayamamaksa onu daha da rahatsız etti. Bu kız neden önemli olsundu ki onun için? Masumiyetini yitirecek bir ruh daha olması onu neden etkilesindi ki? İçinde kabaran onu tüm gözlerden saklama arzusunu bastırabilmek için ortadaki sehpanın üzerinde duran şarap şişesini, bardak arama zahmetine girmeden, eline alarak kafasına dikti. Bir anlık da olsa huzur bulmak için geldiği bu gece adeta kızın yüküyle benliğine işkenceye dönüşmüştü. Keskinleşen bakışları ve ilkel bir avcıyı andırırken gerilen bedeni pagan Tanrılarına taş çıkarırcasına kendini belli ediyordu. Başını hafifçe Adrino'ya doğru dönerek, bakışlarını kızın üzerinden hiç ayırmadan, sıkılı dişlerinin arasından konuştu:

"Bir iddiaya var mısın?"

Ona kendisini, çocukluğunu, annesinin dizine uzanmış halini hatırlattığı için, annesinin kemikli zayıf elleri ile saçlarını okşarken ona mırıldandığı sessiz masalları anımsattığı için, masumiyeti anımsattığı için kızdan bir anlığına acımasızca nefret etmişti. İçi onu da buruşturup yok ederken diğerlerinden arkı olmadığını kendisine ispat etme arzusu ile dolup taşarken içinde bastırdığı cılız bir ses ona haykırıyordu: "YAPMA". Ancak Adrian aldırış etmedi ve bakışlarını arsız bir keyifle Adrino ya çevirdi.

"Evet, ne diyorsun?"

Genç İtalyan avuçlarını bir birine sürterek neşeli bir kahkaha attı.

"Çok eğleneceğiz diyorum ve ben eğlenceye her zaman varım."

Adrian peşinden onu takip eden Adrino'ya aldırış etmeden genç kızın üzerine doğru ilerlemeye başladı. Keskinleşen bakışları genç kızınkilerle

buluştuğunda soluğu kesilen genç kız yanına gelen arkadaşının elini kavrayarak eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı. Bu gecenin kaçışı yoktu...

2.BÖLÜM-EV

Eylül 2014

Jasmine topladığı derme çatma valizin ardından eve son bir defa daha baktı. Unuttukları ne olabilirdi ki? Adriano ve kendi eşyaları eski bir valize sığacak kadar azdı. Daniel'ın Türkiye'ye gidişinin ardından ev bom boş kalmış ona yalnızlığını hatırlatarak alay edercesine göz kırpmıştı adeta. Adriano olmasa Adrian'ın teklifini asla kabul etmezdi ama bu mahallede Daniel olmaksızın tek başına Adriano ile güvenliklerini nasıl sağlayabileceğini bilememişti. Daha geçen Cuma oyun parkı yakınlarında çıkan bir çete kavgasında bir küçük çocuk yaralanmış ve Jasmine için karar noktası olmuştu. Mahalleri nispeten pek çok yere göre daha nezih olsa da çeteler her yerdeydi. Son bir defa iç çekerek Adriano'ya baktı.

"Hadi bakalım bambino gitme vakti geldi."

Adriano neşe dolu yeşil gözleriyle annesine bakarak kocaman bir gülümseme ile onu taçlandırdı.

"Anne, Adrian bizi almaya gelecek mi?"

"Hayır tatlım, biz gideceğiz."

"Ama neden anne. Çok fazla arabası varmış. Bizi alabilir."

Jasmine hüzünle puslanan gözlerini Adriano'nun gözlerinden ayırmadan dizlerinin üzerine çökerek onun minik ellerini avuçlarının içine aldı.

"Tatlım, Adrian bizim patronumuz ve biz geçici olarak Danny gelene kadar onun yanında yaşayacağız. O yüzden ona rahatsızlık vermemeliyiz ve ortalıkta ayak altında fazla dolaşıp çok soru sormamalıyız."

Adriano yüzünü buruşturarak annesine kızgın bir bakış yolladı ve Jasmine'in sözlerine hüzünle itiraz etti:

"Hayır mama, o benim arkadaşım ve arkadaşlar oynar! Kendi söyledi ve istediğimiz kadar onun yanında kalabilirmişiz. Hem kocaman bir havuzu varmış ve kar yağarken girebiliyormuşuz. Bana yüzmeyi öğretecek söz verdi."

Hepsini bir solukta söylerken Jasmine'in içi daha da burularak derin bir hüzne boğuldu. Gözünden akan tek bir damla yaşa engel olmazken elini hafifçe kaldırarak Adriano'nun yanağına dokundu.

"Ah benim küçük pescam,* Seninle ne yapacağız böyle."

Tam o sırada Jasmine'in sözleri çalan kapı ile kesildi. Jasmine hafif bir merakla kapıya doğru ilerleyip delikten baktığında gözlerine inanamamıştı. Şaşkınlıkla ne yapacağını bilemez bir şekilde kapıya sırtını dönerek yaslanıp bir elini kalbine dayadı ve sessizce içinden lanet okudu. Adrian kanlı canlı kapısının ardında duruyordu. Evet onu bundan sonra her gün görecekti belki ama kapısının arkasında hiç ummadığı bir anda görmeye de hazır sayılmazdı. Hele üç sene önce olanlardan sonra onun yüzüne nasıl bakacağını hala bilemezken onunla baş başa kalma fikri bir hafta öncesine göre daha az cazip geliyordu. Çeteleri tercih etmek üzereyken kapı tekrar çalındı ve ardından Adrian'ın derin erkeksi sesi yükseldi.

"Jasmine kapının arkasında beklemeye devam mı edeceksin?"

Lanet olsun diye mırıldandı Jasmine. Bu adam her an böyle kimyasını değişmek zorunda mıydı? Onu hatırlamamasının büyük bir şans olduğunu

düşünse de kalbinin bir köşesi hafifçe cızlıyordu. Hayatında önünden geçip giden onca kadından biriydi sadece ve basit bir garson kızı hatırlamaması çok normal diye düşünse de o cızıltı içinde tiz bir yankı gibi yükseliyordu. Sessizce kapıya uzandı ve titreyen elini görmezden gelerek kapıyı açtı.

"Merhaba Bay Romanov." Jasmine dudaklarından dökülen kelimelere kendi de anlam veremese de aralarında bundan sonra belli bir resmiyetin olmasını daha güvenli buldu. Adrian'ın çatılarak yüzüne sert bir ifade kazandıran kaşları ise ona tam tersini adeta haykırmıştı.

"Adrian! Sadece Adrian."

Adrian sesinin bu kadar sert çıkmasını hesaplamamıştı ama gözlerini Jasmine'in gözlerine kilitlemişken dişlerinin arasından süzülen tonlamaya da engel olmamıştı. İsmi ona ait bir şeydi ve hele de bu kadının karşısında Bay Romanov rolü asla yapamazdı. O Adrian dı. Sokaklardan gelen Adrian. Arada oluşan gergin sessizlik bacağına asılarak derin kıkırtılarla onu aşağı çekeleştiren Adriano'nun çabaları ile bölündü.

"Biliyordum. Bizi almaya geleceğini biliyordum. Sana demedim mi anne."

Adriano sitemkar küçük bir bakış annesine yolladıktan sonra minik elleri ile, eğilerek kollarını kocaman bir gülümseme ile ona açan, Adrian'ın boynuna dolandı ve başını omuzuna yasladı.

"Elbette gelecektim küçük adam. Bu gün büyük gün. Akvaryumda birden bir sürü mavi balık türemiş. Seni bir an önce onlara götürmem gerek."

Adriano hafif bir mutluluk çığlığı atarak Adrian'ın yanağına minik bir öpücük kondurdu.

"Teşekkür ederim. Teşekkür ederim..."

"Hadi bakalım küçük adam. Sen annenin elini tut ki ben de eşyalarınızı taşıyayım."

Adrian, Adriano'yu yere bırakarak annesine doğru yönlendirirken etrafına bakınarak toplanmış eşyaları aradı.

"Sadece bu valiz. Ben taşırım önemli değil."

Jasmine cılız ve utanan bir sesle eski valizi adeta arkasına saklamak istediyse de Adrian'ın kocaman güçlü ellerinden kurtaramadı.

"Tüm eşyanız bu kadar mı?"

Jasmine oğluyla ilgilenerek başını aşağı eğdi ve Adrian ile göz göze gelmemeye çabaladı. Bu adamla ne zaman göz göze gelseler o yeşil gözlerde boğulma hissi kalbini yerinden söküyordu.

"Evet, bu kadar. Fazla bir şeyimiz yok. Gerekli olan her şey valizde. Evi kiraladığımızda eşyalıydı zaten o yüzden eşyalardan alacak bir şeyimiz de yok."

"Pekala, ben hafta içi birini yollar anahtarı teslim ettiririm. Senin bir daha buraya gelmene gerek yok."

Adrian'ın sahiplenici tavrı karşısında Jasmine şaşırsa da tekrar bu mahalleye döneceği zamanı düşünmeden edemedi. Daniel artık daha iyi kazansa da hayatını onlara adayamazdı. O da bir gün evlenecekti ve Jasmine oğluyla birlikte hayatı boyunca ona yük olmak istemiyordu. Adriano için en iyisini istese de onu doğurmak on sekiz yaşında ki Jasmine'in kendi tercihiydi ve yirmi birini bitirmeye yaklaştığı şu günlerde kimseye bunun yükünü çekmesi için yalvaramazdı. Hele de, onu doğurmuş olduğuna her şeye rağmen bir an bile pişman olmamışken.

"Zahmet olacak."

"Mühim değil, hem bir an önce işe başlamalısın öyle değil mi? Anahtar bahanesi ile işten kaytarmaya ilk günden hevesli olmamalısın.

Jasmine içini kaplayan ani bir sinirle birden başını dikleştirdi ve omuzlarını geri atarak saçlarının sırtında savrulmasına sebep oldu.

"Ben işimi mükemmel yapabilecek kadar kalifiyeyim beyefendi ve kesinlikle kaytarmak istesem emin olun anahtar yerine daha yaratıcı bahaneler üretebilecek kadar zekiyim."

"Ah buna ne şüphe donne ribelli**"

"Sen İtalyanca biliyor musun?"

Jasmine onca zamandır edip durduğu İtalyanca küfürleri ve okuduğu lanetleri hızlıca aklından bir defa daha geçirdi.

"Hayır sadece bunu öğrendim. Sen boyuna İtalyanca sövünürken senin için fazlaca kullanacağımı düşünmüştüm de."

Jasmine yüzüne doğru basan kırmızılığı kontrol etmeye çabalarcasına derin bir nefes alsa da ağızından kaçan küçük mırıldanmaya engel olamadı.

"Uyuz olduğumu mu söyledin sen?"

"Ah hayır, dedim ki daha oyalanırsak evdeki işleri kaytarmak için bahane ürettim sanacaksınız akşam yemeği yerine hazır pizza gevelediğinizde."

"Ah öyle mi? Bu arada aklıma geldi de her sizli bizli konuştuğunda sana küçük bir ceza mı versem?"

"Cezalarınız... Cezaların da sana benziyorsa dikkat edeceğime emin olabilirsin Bay Samimi."

Adrian derin bir kahkaha attığında gırtlağından gelen erkeksi sesi neredeyse yarı yarıya boş evde yankılandı.

"Seninle çok iyi anlaşacağız Bayan Asi."

Jasmine ateş saçan gözleri ile cevap verebilmek için ağzını balık gibi açıp kapadıysa da diyebilecek bir şey bulamayıp hırsla nefes verdiğinde Adrian'ın gözlerinden yaşadıkları andan duyduğu mutluluk okunuyordu.

"Hadi bakalım Adriano. Gitme zamanı."

Kırmızı arabası ile oynamaya dalmış Adriano öylesine masum gözüküyordu ki Adrian'ın içi onu Dünya'nın bütün kötülüklerinden korumak arzusu ile doldu. Annesi gibi siyaha yakın yumuşacık saçları, iri dalgalarla birbirine karışırken bembeyaz bebeksi teninde birer zümrüt gibi parlayan mutluluk dolu yeşil gözleri sevinçle ışıyordu.

"Yeni evimize mi gidiyoruz?"

"Evet küçük adam, yeni evine gidiyorsun."

Adrian evimiz diye düşündü. Bu küçük adamın evim diyebileceği bu harabeden daha iyi bir yere ihtiyacı vardı. Onu koruyabilecek, hayatında kalıcı olacak bir adama, bir babaya ihtiyacı vardı. Jasmine'i son bir kere süzerek eski valizi eline aldı ve kararını verdi. Bu küçük adam ihtiyacı olan her şeye sahip olacaktı, onun kendi çocukluğunun aksine.

*Pesca: Şeftali

**Donne ribelli: Asi bayan

Bölüm 3: Neden?

Jasmine son derece lüks son model otomobilin içerisinde yeni kendine ait olmayan bir yaşama doğru ilerlerken korkularını ve şaşkınlığını üzerinden atamıyordu. Adrian büyük geniş bir aile arabası ile gelmişti. Aracın yeniliği içindeki döşeme kokusundan belli olurken arabada yer alan çocuk koltuğunu görmek Jasmine için daha da bir sürpriz olmuştu. Her şeyin basit bir çalışan için böylesine planlanmış gibi gözükmesi canını sıksa da Adriano'nun mutluğunu görmek her şeyi unutturabilecek kadar güzeldi. Caddeler yerini daha lüks ve temiz sokaklara bırakırken Heaven'ın yanında olmayışına hüzünlendi. Kısa sürede bir kız kardeş kadar çok sevdiği genç kadın belki de bu dünyada onu anlayabilecek tek kişi sayılırdı. Josephine'in de hakkını ödeyemezdi doğrusu. Bu taşınma işi için onca düğün telaşı arasında onu yüreklendiren Josephine olmuş, ona bebeğine karşı olan sorumluluklarını hatırlatmıştı. O bir anneydi. Her şeyden önce, hatta kendi gururundan bile önce düşünmesi gereken bir bebeği vardı ama bunun bile bir sınırı yok muydu? O gecenin böyle sonuçlanacağını bilse belki asla o cesareti kendinde bulup yaşananlara kalkışmazdı ama sonuçta olan olmuştu ve artık bunun için kimseye yalvarmanın ve suçlamanın alemi yoktu. Hüzünle puslanan bakışlarını camdan ayırmadan derin bir nefes aldı. Arada ki sessiz gerginliği iliklerine kadar hissedebiliyordu. Adrian da onunla aynı evde yaşayacak olmaktan belli ki tedirginlik duyuyordu. O gecenin mevzusunu hiç bir yerde açmamış olması onu hatırlamamış olduğu anlamına gelmezdi herhalde diye içinden geçirdi. Gerçi bu mevzunun henüz daha açılmamış olması ve yeni tanışan iki yabancı gibi bir tiyatro oyununu sessizce paylaşıyor oluşlarına müteşekkir olsa da bundan nereye kadar kaçabileceğine

emin değildi. Havada sanki karşılıklı sorular asılı duruyordu. En büyük ve cevaplanamaz soru da olsa olsa 'Neden?' olurdu.

"Geldik."

Adrian'ın sözleriyle etrafta şaşkınca bakışlarını gezdiren Jasmine düşünceler içerisinde değişen çevreyi fark edemeyişine şaşırdı. Öyle çok farklıydı ki geldiği yerden, ancak lüks davetlerde garsonluk yaptığı zaman görmüştü böyle evleri. Bir insan bu kadar çok odayı tek başına ne için isterdi ki? İçini dolduracak ailesi, çocukları olmadan kaybolurdu içinde. Ev iki ana kat ve bir de çatı katından oluşuyordu. Evden bahçeye uzanan açılır kapanır camekanlı bölme Adriano'nun bahsettiği, kar yağmayan Beverly Hills de, kar yağarken bile yüzülebilir havuz olmalıydı. İhtişamlı bahçe tüm lüksüyle özenilerek karşısında dikilirken seçilen tüm bitkilerin kadın ruhuna hitabedecek şekilde tasarlanmış olduğu belliydi. Evin diğer yanında ki küçük bir bitki labirenti içeren gül bahçesini fark etmemek mümkün bile değildi. Burası şehrin kalabalığının içine güvenli duvarların ardına gömülmüş saklı bir cennet gibiydi. Jasmine içerisini merak ederken Adrian'ın çoktan Adriano yu kucağına almış ve bir eliyle de valizi taşımakta olduğunu gördü. Telaşla ona doğru ilerleyerek boğazında tıkanan soluğunu zorlayıp konuştu:

"Adriano yu ben aliyim."

"Hayır anne, Adrian taşısın."

"Ama... Adriano..."

"Sorun değil ben taşırım."

Adrian'ın belirgin kasları küçük çocuğu güvenle tutarken sanki bir tüy taşıyormuşçasına diğer eliyle de valizlerini yüklenmiş emin adımlarla Jasmine'in konuşmasını beklemeden eve ilerledi ve parmak izi okuma

sistemli kapıyı elini okutarak içeri girdi. Jasmine bahçenin orta yerinde çekili arabanın yanından ağızı açık bir şekilde evin bütün ihtişamı altında ezilircesine bakakaldı...

Jasmine kendini toparlayıp içeri ilerlediğinde içerisinin ihtişamının da dışarıyı aratmadığını farketti. Ev sanki tarihi romantik hikayelerden fırlama bir konakmışçasına dekore edilmişti. Romantizm akımının tüm ihtişamını içinde barındırırken aynı zamanda yaşam için tüm kolaylıkları da modernlikle harmanlayarak sunuyordu. Jasmine, üst kata çıkan merdivenlerden aşağı doğru seslenen Adrian'ın sesi ile irkildi.

"Ağzını topladıysan yukarı gelmeye başlasan iyi edersin küçük hanım."

Jasmine sinirle açık unuttuğu ağızını kapayarak söyleyebilecek söz aradı, ama bulamadı. Kendine kızarak ilerlediğinde basamakları süsleyen trabzanın muhteşemliğine hayran kalmadan edemedi.

"Bu evi süsleyen mimar çok zevkliymiş."

Jasmine sözlerini takiben Adrian'ın verdiği yanıtla sanki yaşayabilirmiş gibi daha da büyük bir şaşkınlık yaşadı:

"Bu eve hiç bir mimar girmedi. Tamamen benim eserim."

Bir kadının elinden çıktığına yemin edebileceği kadar ince düşünülmüş zevklerle donatılmış ihtişamın doruklarında ki ev bir anda Jasmine'in gözüne bir masaldan fırlamış gibi gözüktü. "Hadi canım, hiç sanmıyorum. Sosyetenin arsız çocuğu onca fırsatı göz ardı edip vaktini böyle bir ev için harcamış olamaz."

Basamakların tam da sonuna gelmişlerken Adrian aniden durdu ve sanki hiç bir yük taşımıyormuşçasına Jasmine'e dönerek tepeden baktı. Jasmine bu ani duruş sebebiyle neredeyse Adrian'a çarpacakken kendine son anda engel olabildi. Durduğu basamak itibariyle de kendinden yukarıda olan genç adam ihtişamlı bedeniyle adeta tepesinde yükseliyordu. Üç aşağı beş yukarı bir altmışlık boyuyla adamın karşısında neredeyse küçücük kalan genç kadın göz hizasında ki göğüs kaslarına bakarak yutkunmak zorunda kaldı. Her bir kasta adeta oyalanarak gözlerini yukarı doğru kaldırdığında kendine bakan iki adet yeşilin en koyu tonu zümrütle karşılaştı. Bunlar öyle belirgin gözlerdi ki insan içlerinde kaybolmamak için bir yerlere tutunmak zorunda kalıyordu. Jasmine de elini hafifçe sıkarak tutunduğu tırabzana ağırlığını yükledi. Nedensiz yere dönen başı burnuna dolan erkeksi koku ile onu hiç te olmak istemediği masal diyarlarına taşıyor gibiydi.

"Bu ev annemin hayaliydi. Bana anlattığı masaldı. İster inan ister inanma ama onun anısına yaşayamadığı her ne varsa onun anlattığı şekilde bizzat benim tarafımdan yapılmıştır. Evet, bahsettiğin adam olabilirim ama bu ev sınırları içerisinde, özellikle de Adriano'nun yanında, bu sözleri bir daha asla kullanılmayacak! Bu evin kuralı bu!"

Adrian'ın sert ama bir o kadar da ateşli sesi Jasmine'in kulaklarından geçerek adeta bir emir gibi bütün bedenine kodlanmıştı. Genç adamın varlığı dikkatini dağıtsa da sözlerin altında ki acı dolu tını göz ardı edemeyeceği kadar gerçekti. Sert çıkışını farkeden Adrian sesini biraz daha yumuşatmaya çabalayarak genç kadının bedeninde bakışlarını gezdirdi.

"Beni anladın mı küçük hanım."

Jasmine gerilen bedeninde dolaşan tartan bakışlarla ürperse de soğuk kanlılığını korumaya çalışarak cevapladı:

"Anladım Bay Romanov."

"Adrian!"

"Kaşlarını çatman bittiyse sanırım ilerleyebiliriz."

"Ben kaşlarımı çatmıyorum."

"Evet, çatıyorsun."

"Hayır, çatmıyorum."

"Evet, çatıyorsun."

Adrian bir anda kocaman bir gülümseme ile kucağında bir onu bir annesini dikkatle dinleyen Adriano'ya döndü.

"Adriano sen söyle bakalım. Kaşlarımı çatıyor muyum?"

Adrian'ın sesi artık neşe doluydu ve yüzünde diş macunu reklamlarını aratmayacak kocaman bir gülümseme vardı.

"Hayır, çatmıyorsun."

Adriano'nun Adrian'ı taklit ederek söylediği bu iki kelimenin ardından Adrian Büyük bir kahkaha attı.

"Gördün mü bak çatmıyor muşum."

Jasmine sinirli konuşmaya çalışsa da ikisinin dayanışması karşısında gülmeden edemedi.

"Tanrı şahidim, siz ikiniz beni bu evde öldürürsünüz."

"Aşkolsun Jamsine, o zaman bize kim yemek yapacak."

Adrian'ın ses tonu söylediklerinin aksine çok şey vadediyordu ve Jasmine bu vaadin büyüsüne kapılmak istemese de içinde bir yerler adeta kaçışının olmadığını kendisine haykırıyordu. Jasmine bakışlarını Adrian'dan kaçırmaya çalışırken onun da aynı şekilde tedirgin oluşunu farkedemedi. Adrian hızlı bir dönüşle odalara doğru ilerlerken içinde yükselen arzuları bastırabilmek adına daha hızlı hareket etmek zorunda kalmıştı.

Bu kadını her görüşü ona sanki içinde bir şeylere mal oluyor gibi geliyordu. Bedenini saran ateşe anlam veremese de bedeni bu genç kadının farklılığının her zaman bilincindeydi. Onu ilk gördüğü o otel kapısında da bu böyleydi şimdi az önce durdukları merdivende de böyle olmuştu. İçini kaplayan her ne ise onu tedirgin ediyor ve korkutuyordu. Acımak diye düşündü içinden. Ona acıyorum diye tekrar etti. Annesi gibi hayatta tek başına mücadele etmeye çabalayan ve abisinin de yardımıyla bunu annesinden biraz olsun daha iyi becerebilen bir kadındı sadece. Evet, itiraf etmeliydi ki güçlüyü. Hem de çok güçlü... Kaçıp gideceğini umduğu o gece o kalmayı ve Adrian'ın arsız kışkırtması ile boy ölçüşmeyi tercih etmiş ve vazgeçmemişti. Oysa şimdi Adrian pişmandı. Hemde çok pişman. Kucağında ezberlediği bir şarkıyı yarım yamalak söylemeye çalışan Adriano'nun heyecan dolu sevincine sarılarak karşılık veren kolları derin huzursuzluğunun gerginliğini yaşıyordu. Huzursuzluğun kaynağı içinde adını bilmediği şu şeydi. Acıma duygusu demeyi tercih ediyor ve pişmanlığıyla harmanlayıp üzerinde durmamayı tercih ediyordu. Kollarında tuttuğu küçük çocuğun bir aile ye ihtiyacı vardı ve o günah çıkarırcasına bunu ona sağlamaya sonuna kadar kararlıydı. İlerleyerek geldikleri odanın önüne valizi bırakarak kapıyı açtı. İçerisi Jasmine'in hayallerinde bile oğluna alamayacağı kadar muhteşem bir erkek çocuk odası olarak süslenmişti.

"Burası senin odan ufaklık."

Adriano kocaman bir sevin. çığlığı atarak Adrian'ın yanağına masum bir öpücük kondurdu ve kendini Adrian'ın kucağından yere adeta atarak koşar adımlarla odaya ve içerisinde ki son derece pahalı oyuncaklara koştu.

"Hepsi benim mi?"

"Evet, hepsi senin."

Küçük çocuk mutlulukla kahkahalar atarken bir yandan da koşarak gelmiş ve annesini elinden çekeleştirerek içeri götürmeye çalışıyordu.

"Anne, bak, hepsi benim miş."

Jasmine mahcup bir şekilde Adriano'yu sakinleştirmeye çalışsa da küçük çocuğun sevinç çığlıkları bitmek bilecek gibi değildi. Genç kadın olanca çekingenliğiyle Adrian'a döndü:

"Ne gerek vardı? Bu, bütün bunlar çok ama çok fazla. Lütfen yapma. Onu bunlara benim ona veremeyeceğim bunca şeye alıştırma."

"Nedenmiş o? Bak çocuk çok mutlu."

"Bunları ben ona veremem ve buradan ayrıldığımızda çok mutsuz olacak."

"O halde ayrılmazsın sende."

"Sonsuza dek burada kalacak değiliz ya."

"Neden olmasın benim için iyi bir fikir. Sonuçta benim her gün yiyip içmem gerekecek. Yapılacak ev işleri düzene koyulması gereken ev çalışanlarım var."

"Ah eminim bütün bunları yapacak bir Bayan Romanov bir gün olacak ve o zaman bizim burada kalmamıza gerek olmayacak şayet o kadar bile kalırsak."

Genç adam bir an duraksayarak Jasmine'i baştan aşağı ilk defa görüyormuşçasına süzdü. Eski bir dar kot pantalon ve üzerinde geniş kalçalarını örten bir tişört giymişti. Omuzunun biri aşağı kaymış ve sanki bir mermer heykelden alıntıymış gibi parlayan omuzunun pürüzsüz tenini davetkar bir şekilde ortaya çıkarmıştı. Siyah saçlarıyla kontrast oluşturan beyaz teni pek çok hayale davetiye gibi Adrian'ın zihnine kazınırken Adrian kendini toparlayarak daldığı düşüncelerden kendini kopardı.

"Belki haklısın, belki bir Bayan Romanov olacak ama bunu o zaman konuşuruz. Şimdilik ben hiç bir mahsur görmüyorum."

"Sen görmüyor olabilirsin ama ben görüyorum. Yıkıldığında toparlayacak olduğum benim oğlum."

Adrian sinirlenerek sesini alçalttı ve yüzünü yaklaştırabildiği kadar Jasmine'e yaklaştırdı:

"Beni iyi dinle küçük kadın! Ben ne yaptığını bilmeyecek bir adam değilim. En azından artık değilim ve şu dünya da bu küçük çocuğu incitmemi sağlayabilecek hiç bir kadın nefes almıyor. Şimdi boş boğazlık etmeyi bırak ve sana kendi odanı gösteriyim."

Jasmine neredeyse sesli bir şekilde yutkunurken tuttuğu nefesini dışarı verdi. Bu adam kendini ne sanıyordu? Bu güne kadar, Daniel dahil, kendisine böyle emirler yağdırıp lafı ağzına tıkabilen kimseyi tanımamıştı ve neden bu adama bu hakkı tanıdığına kendi bile şaşıyordu. Belki utancından, belki de saklamak zorunda olduğu şeylerden kaynaklı, bilemiyordu ama bir

yanı hayatını hem değiştiren hem de mahveden bu adama karşı istemese de tepkisiz kalıyor, karşı çıkamıyordu.

"Adriano, ufaklık, sen bu odada oyna ve bir şeye ihtiyacın olursa seslen ben duyarım. Şimdi ben annene evi gösteriyim sonra seninle balıklara bakarız olur mu?"

Adrian Adriano'nun neşeli onayıyla Jasmine'i dışarı yönlendirirken genç kadının içini derin bir endişe ve rahatsızlık kapladı.

"Bu odaya cidden gerek yoktu. O tek başına uyuyamaz. Daha çok küçük."

"Ama bir iki seneye uyuyacak öyle değil mi? Hem eminim sen çalışırken rahatça oynayabileceği bir oyun odasına ihtiyacın olacaktı."

"Tanrım, bir iki seneye mi o kadar uzun kalacağımızı hiç sanmıyorum."

"Esas ben Tanrım! Gene mi başa sardık? Sen uzlaşma nedir bilmez misin kadın?"

Adrian'ın gözlerini devirerek komik bir tavırla söylediği bu sözlerle genç kadın kendisine engel olamayarak kıkırdamaya başladı ve kendi gülüşünün çıkardığı sese Adrian'ın ki karışarak geçici bir sulh sağladı. Bu sırada Adrian az önce ki çocuk odasının hemen bitişiğinde ki bir odanın kapısını açarak Jasmine'i içeri doğru yöneltiyordu. Bu oda pembelerle döşenmiş romantik ve bir o kadar da genç kız odasını hatırlatan bir odaydı. Jasmine bir genç kız olarak hayal kursaydı bu odayı hayal ederdi muhtemelen ama onun genç kızken pembelerle kaplı bir oda hayal etmekten çok daha önemli sorunları vardı. Çocukluktan genç kızlığa adım attığında kendisini Daniel ile yapayalnız buluvermiş ve bildiği tek evden kapı dışarı edilmişti. Genç kızlığım diyebileceği yaşlarında karınlarını doyurmak gibi çok daha önemli sorunları varken kimseden pembe fırfırlar

isteyemezdi. Daha sonrasında ise bir hayale kapılmış ve anne olmuştu. Ne bekliyordu ki? Çocuğuna alacağı bez parasını bile zor denklerken ve ya hastalanırsa ne yapacağı konusunda endişelenirken pembe fırfırlar kurabileceği en son hayaller bile değildi. Şimdi eşikte durmuş ona masallardan çıkma bir odayı anımsatan bu odaya bakıyordu.

"Bu oda senin odan. Yaşın için uygun mu bilmiyorum ama çok ta büyük sayılmazsın ve şimdilik idare eder sanırım. En azından Adriano'nun odası ile bitişik ve arada geçiş var. Hem o oda tamamen kameralar ile donatıldı ve hem bu odaya hem de benim odaya görüntü ve ses yolluyor. Ayrıca senin de telefonuna yükleyeceğimiz program sayesinde o odayı istediğin an sen de benim gibi telefonundan izleyebileceksin."

Jasmine Adrian'ın sözlerini ağzı açık dinlerken bütün bu şeylerin neden bu kadar tasarlanmış olduğunu da merak etmeden geçemedi. Kim evine aldığı hizmetli ve babasız oğlu için bunca zahmete girerdi?

"Neden?"

Jasmine kapı girişine sırtını dayamış boğazına takılan kocaman bir yumruğu yutmaya çabalarken dudaklarından dökülen sesi kendisine bile yabancı gelmişti. Bakışlarını son bir defa odada gezdirdikten sonra sabit bakışlarını üzerine dikmiş, ellerini iki yanında yumruk yaparak ona bakan Adrian'a döndürdü. Vücudu sanki savunmada gibi gerilmiş ve en ufak bir saldırıya her an cevap verebilecekmiş gibi korumada duruyordu. Genel olarak düşündüğünde onu savunmada görmediği her hangi bir anı hatırlamıyor gibiydi. Bu adam ne zaman rahatlayıp gevşerdi? Bu sözlerini magazin duysa ona gülerdi herhâlde çünkü bütün sayfalarda rahatlığı ile bilinen bir adamın gergin savunmacılığını hisseden sanki bir tek kendisi gibiydi. Zihninin dağınıklığını

yutkunarak toparlayıp tüm bu düşünceleri kafasından kovarken sorusunu tekrar etti:

"Neden? Bütün bunlar bir basit hizmetçi parçası için neden? Bir garson bunları eder mi?"

Neden? Bir insanın hayatında ki en büyük sorulardan biri. Neden basıma geliyor ya da neden yapıyorsun. Masum bir kadının dudaklarından bu kısacık kelime dökülürken Adrian hiç sorgulamamıştı. Şimdi Genç bir kadından duyduğundaysa ona eziyet eder gibi karşısında duruyordu. Genç kadın üç sene önce Adrian'ın gözlerinin içine bakarak 'Neden?' diye sormuştu aynı bu günkü gibi. Kendisine hiç ummadığı kadar yakın duran genç kadının teninin taze ve temiz kokusu burun deliklerinden içine dolarken beyni uyuşmuş gibiydi. Adrian derin soluklarını içinde tutarak yavaşça verirken, bakışlarını genç kadından ayırmadan, kısık bir sesle tekrar etti:

"Neden?"

"Evet, neden? Gene eğlenmek için mi?"

Jasmine'in sözleri bir tokat gibi içinde patlarken üç sene önce verdiği cevabı hatırlamaması mümkün değildi. Üç sene önce genç kadını, kalabalığın içinde sığındığı köşede, bütün bedeninin iriliğiyle abluka altına alarak aynı bu gün gibi taze ve temiz kokusunu içine çekip 'Eğlenmeye var mısın?' diye sormuştu. Genç kadın bakışlarını gözlerine dikerek yorgunluğu her halinden belli olan gözleriyle ona bakmış ve cevap vermişti: 'Neden?'. Ne o gün bu soruya verebileceği bir cevabı vardı ne de bu gün. O zaman derin bir kahkaha atmış ve ona 'Sadece eğlenmek için' demişti. Şimdi verdiği cevabın utancı benliğini kor gibi yakarken bir şeyleri telafi etme arzusu kalbinde bir hançer gibi duruyordu. O gün de gerçeği itiraf edip genç kadına seni arzuladığım ve bu histen korktuğum için diyememişti ve bu gün de diyebileceğini hiç sanmıyordu. Gergin bakışlarını

cevaplar bekleyen genç kadından çekmeden korkularıyla yüzleşmek zorunda kalacağı anı bekledi.

Jasmine kasılmış bedeni ve titrememesi için sıktığı elleriyle ağrıyan kaslarını hiçe sayarak Adrian'ın karşısında dikişmiş bir adım bile geri atmaksızın genç adamı izliyordu. Üç sene önce yüzünde bir şeyleri eksik gülümsemesi ile karşısına dikildiğinde Sosyete'nin Arsız Çocuğuna 'Neden?' diye sormuştu. Dialog kulaklarında uğultulu bir şekilde yankılanırken hayatının kararını o gün alarak bütün akışını değiştireceğini bilemeyecek kadar toy v umutlarla doluydu.

Adrian yanında en az kendisi kadar yakışıklı arkadaşı ile gelmiş ve dışarıdan bakıldığında neşeli sayılabilecek gülümsemesi ile karşısına dikilmişti. İnsanların magazin köşelerinde ilgi ile bahsettikleri adam kanlı canlı karşısında onunla konuşuyordu. Bu organizasyonun daha önce ki bir kaç davetinde her defasında yanında birbirinden güzel kadınlarla gördüğü 'Sosyetenin Arsız Çocuğu' gülen gözleri ile ona bakıp bir şeyler soruyordu. Tüm bunların yanı sıra hayranlıkla izlediği bu beden az önce kendisine yardım etmişti. Hiç bir zaman söylenenlerle kişiyi yargılayan biri olmamıştı ki uzaktan uzağa gazete köşelerinden bu adama duyduğu hayranlık muhtemelen ondandı. Ona bakarken bir an kendisini kaybetmiş kelimeleri seçememişti.

"Eğlenmeye var mısın?" demişti genç adam yüzünde sabitlenmiş gülümsemesiyle. Olanca ihtişamı ile karşısında yükselirken salonda hemen hemen maske takmamış tek kişiler olan iki adama bakarken aralarında ki benzerliğe rağmen isminin Adrian Romanov olduğunu çok da iyi bildiği bu genç adamın belirgin bir biçimde daha muhteşem olduğunu düşündü. Tanrı sanki onu cennetinden bu dünyada ki kadınlar için bir ödül olarak göndermiş gibiydi. Tek bir yara izinin bile bulunmadığı biçimli yüzü keskin kemikli çenesiyle süslenirken bir ressamın ellerinden çıkmış gibi duran burnu iki zümrüt yeşili gözle süsleniyordu. Jasmine o gözlerde kendini

kaybedebilirdi. Yanında ki arkadaşı Isabelle'in onu dürtmesi ile kendini toparlamıştı. Isabelle Jasmine'in bu adama olan hayranlığını biliyor ve onu davetlerde ondan uzak durması konusunda uyarıyordu. Yaşça kendisinden iki yaş daha büyük ve pek çok açıdan daha deneyimli olan genç kadın u yakışıklıların onlara doğru geldiğini gördüklerinde tüm soğukkanlılığını koruması ve kendini sakınması yönünde onu uyarmıştı. Oysa o ne yapmıştı? Adrian Romanov'u bir ilah gibi görüp 'O bana yardım etti' demişti. Sorusuna cevap bekleyen genç adamın gözlerine bakarak bir ömür geçirebileceğini hayal eden Jasmine dudaklarından dökülen kelimeye kendini hiç olmadığı kadar yabancı hissetmişti:

"Neden?"

Nedenler neden bu kadar önemliydi ki? Bir nedeni olmak zorunda mıydı? Zengin bir playboy fakir bir garson kıza bakması için bir nedeni mi olmalıydı? Ya da fakir bir kızın yakışıklı zengin bir adama duyduğu hayranlık hep bir nedenden ötürü müydü? Bazen sadece, nedensizce var olmaz mıydı aşk?

Aralarında oluşan anlamsız boşluğu Adrian'ın gür ve derin sesi yarmış "Sadece eğlenmek için." Demişti. Jasmine o an Isabelie dinlemediği için şimdi pişman mıydı? Muhtemelen evet ama içinde bir yan kabul etmeseydi hep merak edeceğini söylemeden edemiyordu. Dudaklarından dökülen bir "Peki" ile Adrian'ın gözlerinde ki değişimi asla göremeyecekti kabul etmeseydi. Yüzünü kaplayan gülümsemenin acımasızlaşmasını ve zafer edasıyla yanında ki adama bakışını asla göremeyecekti. Yırtıcı bir avcıya dönüşerek damarına damarına basışını ve onu kışkırtışını asla göremeyecekti. Isabelle'in tüm itiraz ve aklını başına devşirmesini içeren nasihatlerine karşın kolundan rahat koltuklara doğru sürüklenirken Adrian'ın gözlerinde ki o bir anlık 'vazgeç' bakışını da göremeyecekti. İçki şişeleri ve iki bardak karşı karşıya oturan genç adamların önüne dizilirken filmlerde ki ucuz kadınlar gibi bir koltuk kenarına tünetilmeyi yaşamayacaktı belki. Peki onu kalkıp gitmekten alı koyan ne

olmuştu? Kazananın ödülünün kendisi olacağı bir iddiayı izlemeye zorlayan neydi? Bunu hep sormuştu kendisine. Tek bir cevap vardı aklında 'Umut'. Tüm o saatler boyunca umut etmişti. Hayran olduğu, uzaktan uzağa bir masal gibi izlediği adamın ayağa kalkıp onu kolundan sürükleyerek oraya ait olmadığını söylemesini umut etmişti. Bakışlarında ki acımasızlığa inanmak istememiş ve merak etmişti. Ne kadar daha ileri gidebileceğini merak edip beklemişti. Gençliğin getirdiği cehaletin cesareti ile umut ederek merak etmiş, sonunda ise kaybeden kendisi olmuştu...

Yan odaya kurulu kamera sisteminden gelen seslenme ile irkilen Adrian ve Jasmine orada durmuş ne kadar süre birbirlerine bakıyor olduklarını unutmuşlardı. Bakışlarında ki hesaplaşma gelecek olan yangının habercisi gibi ortalarına aşılamaz barikatlar kurarken mesele çakmağı ilk kimin çakacağıydı. Arkasını dönerek yan odaya koşturan Jasmine derin enfesler alarak deli gibi çarpan kalbini sakinleştirmeye çalıştı.

"Adriano, ne oldu bebeğim?"

"Mama, karnım acıktı."

Jasmine yiyecek sorununu çözebilecekmiş gibi etrafına bakınırken Adrian çoktan yanlarında belirmişti.

"Gel bakalım küçük adam buraya. Bu sefer yemekler benden. En çok neyi seversin?"

"Pizzaaa!"

Küçük çocuk gözleri parlayarak Adrian'ın boynuna sarılmış ve en sevdiği yemeği annesinden bir ödül koparmışçasına haykırırken neşeli kıkırdamaları tüm odayı dolduruyordu.

"Adrian, sorun değil. Ben mutfakta ne varsa bir şeyler hazırlarım."

"Hayır." Adrian az önce ki durumun gerginliği ile sesinin biraz sert ve otoriter çıkmış olduğunu farkederek hemen yumuşatmaya çalışarak devam etti.

"Pizza hemen gelir. Ben de uzun zamandır yememiştim. Daha sonra mutfağa bakarsın ve birlikte markete gideriz. Ne eksikse ve neye ihtiyacın varsa alırız."

Adrian küçük çocuğu kucağında mutfağa kadar taşırken Jasmine onları dikkatli gözlerle takip ederek arkalarından mutfağa girdi. Adrian siparişleri verirken Jasmine mutfağı kısaca kolaçan etmeye çalıştı. Tezgahın üzerine yarısı yenmiş bir pizza kutusu duruyordu. Etrafı süzen bakışlarına çöp kutusunda duran pizza kutusu ilişti. Yavaş adımlarla ilerleyip buz dolabını açtığında onu bekleyen tek şey üst üste duran iki pizza kutusu ve bir kutu yarısı içilmiş süttü. Jasmine şaşkınlıkla mırıldandı:

"Demek uzun zamandır yemedin ha? Şu uzun zaman takriben yaklaşık kaç saate denk geliyor?"

Bir anda ensesinde ona çok yakın duran Adrian'ın nefesini hissettiğinde yerinde sıçradı.

"Tamam, kabul. Zannettiğim kadar uzun bir zaman olmamış olabilir."

Jasmine tedirginliğini üzerinden çabucak atarak Adrian'ın onu buzdolabı ile arasına hapseden kollarından sıyrılıp çıktı ve telaşlı hareketlerle etrafı toparlamaya başladı.

"Yarın sabah kahvaltı etmek istiyorsan bir an önce market alışverişi yapsam iyi olur."

"Pizzadan sonra birlikte gideriz."

"Gerek yok. Ben Adriano ile giderim."

"Hayır, birlikte gideceğiz."

Adrian'ın sesi yeniden otoriter bir hal almış ve emredercesine durumu ortaya koymuştu. Jasmine şaşkınlığını üzerinden atar atmaz omuzlarını dikleştirdi ve kararlı bakışlarını saçlarını savurarak Adrian'a döndürdü.

"Beni iyi dinle Bay Otorite. Bu evde her işi yapışık ikiz gibi yapacaksak baştan biliyim.
Market alışverişi benim görevimse ben yapacağım. Her seferinde yanında mı olacaksın."

Adrian kısaca düşünüyormuş gibi yaparak komik sesler çıkardı ve çenesine dayadığı elini bir şey bulmuşçasına şaklatarak Jasmine'e kocaman bir gülümseme ile döndü.

"Aha işe bu Bayan Çok Bilmiş. Az önce aldığım karar uyarınca bu evde tüm market alışverişleri haftalık olarak düzenli bir şekilde ikimiz birlikte yapılacak. Haricen gereken bir şeyler olursa kendin gidip sana vereceğim kredi kartı ile alabilirsin."

Jasmine itiraz etmek üzere ağızını açacakken Adrian'ın umursamaz bir tavırla Adriano'ya dönerek konuşmaya devam etmesi ile tüm sözleri ağızına geri tıkıldı.

"Adriano, bak ne diyeceğim. Yemekten sonra hep birlikte markete gidelim ve sonra da sana senin seçeceğin bir araba alalım ne dersin?"

Küçük çocuğun neşeli kabullenişi ile Adrian tek kaşını kaldırarak ağızını anlamsızca açıp kapayan Jasmine'e bir zafer bakışı attı. Kaşları çatılan

Jasmine dudaklarını oynayarak küçük bir fısıltı şeklinde fısıldadı: "Adil dövüş. Bu düpedüz rüşvet."

....

Gelen pizzalarını yiyip hep birlikte gittikleri alışveriş merkezinde her şey Jasmine için çok uzaktı. Çok büyük ve lüks alışveriş merkezinin içerisinde Adirano büyülenmiş gibi dükkanların ışıklarına bakıyor ve bir saniye bile Adrian'ın kucağından aşağı inmiyordu. Genç adamın da buna itiraz eder bir hali olduğu söylenemese de Jasmine sabahtan beri kucaktan inmeyen Adriano'nun yaratacağı yükün sıkıntısıyla dudaklarını kemiriyordu.

"Adriano, il mio bambino, artık biraz Adrian'ın kucağından insen ve yürüsen?"

"İnmeyeceğim."

"Tatlı pesca, Adrian artık yoruldu."

"Hayır, o çok güçlü bak."

Adriano Adrian'ın kollarında ki kasları annesine gösterirken Adrian içten bir neşe ile gülümseyerek kol kaslarını sıkıp adeta Jasmine'in gözünün içine sokuyordu.

"Ama Jasmine, bak ben ne kadar güçlüyüm."

Jasmine ters ters Adrian'a baksa da Adrian hiç aldırış ediyormuş gibi gözükmüyordu.

"Adriano benim için çok hafif. Hatta bahse girerim aynı anda seni de taşıyabilirim."

Bahis kelimesi ile irkilen Jasmine ters bakışlarını kızgın ama biraz da kırgın ifadelere terk ederken Adrian'a çıkıştı:

"Sağol, ben daha fazla bahis almayayım. Hayatımda yeterince bahis oynadım."

Jasmine'in son sözleri Adrian da dondurucu soğuklukta etki yaratırken önünden geçmekte oldukları mağaza'nın vitrinine Jasmine'in buruk bakışlarının takıldığını gördü.

Jasmine Adrian'a söylediği sözden pişman olsa da geri alamayacağının bilincindeydi. İçinde ki kızgınlık ve kırgınlığı patronuna kusmak muhtemelen iyi bir fikir değildi ancak şu da aşikardı ki Jasmine'in her zaman parlak fikirleri olmuyordu. İçinde bulundukları lüksün altında boğulurcasına ilerlerken gözleri daha önce Heaven'ın ona, Romanov-Valerian ortaklığının lansman gecesi için, aldığı elbiseyi iade etmek üzere getirdiği mağaza ilişti. İçerideki çalışanların kibri altında ezilirken karşısına bir kez daha çıkan yeşil gözlü adama ne tepki vereceğini kararlayamamış ve kuyruğunu kıstırarak çareyi yüzleşmek yerine kaçmakta bulmuştu. O elbise kısa süreliğine de olsa sahip olduğu en güzel elbiseydi ve Heaven'ın kaçırılmasının telaşıyla içinde bir kare fotoğraf çektirememesi yazık olmuştu.

Jasmine düşüncelere dalmış ilerlerken Adrian ve Adriano'nun çocuk kıyafetleri mağazasından içeri girmekte olduğunu son dakikada farketti.

"Burada ne işimiz var?"

"Düşündüm de..."

"Düşünme lütfen!"

"Peki düşünmüyorum o zaman. Sen kenarda bekle."

"Anlamadım?"

"Çok basit. Geç ve kenarda bekle."

Adrian son sözlerini oldukça kesin bir emirmiş gibi otoriter bir tavırla söylemişti.

"Tanrı aşkına sen ne yaptığını sanıyorsun? O benim oğlum! Onu böyle lükse ve oyuncaklara boğarak nereye varacaksın?"

Adrian lüks çocuk mağazası görevlisi kadına Adriano'yu teslim ederek ona tam bir beyefendiye yakışacak kıyafetler seçmelerini göz kırparak söyledi. Görevli kadının cilveli bir şekilde Adrian'a gülümsemesi nedense Jasmine'in içinde kadının gözlerini yuvalarından çıkarma arzusu doğurmuş ve bu arzunun anlamsızlığının iç mücadelesini vermesine sebep olmuştu. Tanrı aşkına ona ne oluyordu ki? Ne olmuştu yani yılışık bir tezgahtar Adrian gibi bir adamdan etkilenmişse? Ne vardı yani onun beyaz tişörtünün altından belirgin bir şekilde çıkan kaslarını bedenine dolamak istiyorsa ve o sarıya bakan saçlarında parmaklarını dolaştırarak hafifçe çekeleştirmeyi arzuluyorsa? 'Tanrım' diye mırıldandı Jasmine. Üzerindekiler ona sıcak gelirken kızaran suratını bir yerlere gömme arzusuyla dolup taşıyordu ve içinden bir ses bu neden şu hala gözünü adamdan alamamış aptal tezgahtarın suratı olmasın diye bağırıyordu.

"Bak tam da üzerine bastın. O senin oğlun ve benim varacağım bir nokta yok! Öyle değil mi? Sadece izin ver onun için elimden geleni yapayım. Yanımda çalışmaya devam edip etmemen önemli değil. Bırak onun hayatında bir güzellik yapayım. O da her çocuk gibi bunu hakkediyor."

Adrian'ın sesi Jasmine'i içine düştüğü ateşten çıkarmak için bir can simidi gibi gelse de son sözlerle kararsızlığın pençesinde cılız bir itirazda bulunmaya çabaladı.

"Ama..."

"Ama yok. Ben hiçliğin ne demek olduğunu çok iyi biliyorum. İnsanların sana bir sokak pisliğiymişsin gibi bakmaları, çocuğunun geleceği için endişe içerisinde çabalarken yok olup giden hayatını umursamamayı, yorgunluğun pençesinde sen onun için çabalarken birilerinin gelip onu tartaklamasını ve ses çıkaramamayı. Bunu mu istiyorsun oğlun için? Hiçliği mi? Okula gittiğinde arkasından dalga geçilen ve karşılığını veremediği için gidip gizli gizli ağlayan bir çocuk olmasını mı? Bir süre sonra sen yetişemediğin için gündüzleri okula giderken geçeleri çalışmaya başlamasını mı? Sonra belki de çalıştığı market yerine ona umut vadeden bir sokak çetesine üye olmasını mı? Onun için durmadan sayıp durabileceğim bu şeyleri mi istiyorsun?"

Jasmine sessizce başını olumsuz yönde iki yana doğru sallarken dolan gözlerine lanet okudu. İlk defa kendini bu kadar çaresiz hissediyordu. Sanki bunca zamandır yüklendiği yük artık ona ne kadar ağır olduğunu hatırlatır gibiydi. Düşünmemeye çalışmış ve mücadele etmişti hep, ama yorulmuştu. Korkuyordu. Yitip gitmekten. Geride Adriano'yu bir güvencesi olmadan Daniel'ın üzerine taşımak zorunda olduğu bir yük gibi bırakmaktan korkuyordu. Ona bakabilmek için oradan oraya koştururken oğlunun yitip gitmesinden korkuyordu. Ne kadar kolay olurdu sunulan teklifi kabul etmek. Bir kere boyun eğmenin oğluna getireceklerinin yanı sıra kendisinden götüreceklerinin ne önemi olurdu ki? Peki ya Adrian sıkıldığında? Bu oyunu oynamak istemediğinde? Jamsine omuzlarını dikleştirdi ve gergin yüz hatlarını saklama gereği duymadan dik bakışlarını Adrian'ın bakışlarına dikerek yanaklarından süzülen göz yaşlarını umursamadan konuştu.

"Hayır. Tüm bunları istemiyorum. Ama sana teslim olup ikimizi de senin oyuncağın yapmak istemiyorum. Biz oynayacağın bir oyun ya da tutuşacağın bir bahis değiliz. En azından o değil. Görmüyor musun? Şimdiden sana nasıl bağlandığını göremiyor musun? Tanrı aşkına o daha iki buçuk yaşında. Ve evet o bir piç. Onunla dalga geçecekler ama öğrenecek. Hayatta dik durmayı, gururuyla yaşamayı öğrenecek. Biz sahip olduğumuz kadarıyla yetineceğiz. Şimdi bizim hayatımıza müdahale etmekten vazgeç."

Bir an sonuca çok yaklaştığını düşünerek keyfe gelmiş olan Adrian Jasmine'in sözleriyle vurgun yemiş gibi olmuştu. 'O bir piç' demişti Jasmine. Bir piç olmayı hak etmeyen bir piç.

Jasmine Adriano'yu almak üzere yanından ayrılacakken istem dışı onu kolundan yakaladı ve etrafa aldırmadan çekerek kendi bedenine hapsetti. Gözlerini kısarak tehlikesi tüm bedeninden okunabilen bir bakışla nefesi Jasmine'in nefesine karışırken ağızından dökülen sözler sanki soğuk kanlı yabancı bir katilin dudaklarından dökülürcesine keskindi.

"Beni iyi dinle Bayan Çok Bilmiş. Benim çatım altında olduğun süre boyunca, ki bu baya bir zaman dilimini kapsayacak buna hiç şüphen olmasın, ne sen ne de bu çocuk o paçavraları giymeyecek. Ayrıca ona piç diyecek isterse parkta ki çocuk olsun ölüm fermanını imzalamış demektir."

Genç kadının acıyla yüzünü buruşturarak kolunu kurtarmaya çabaladığını farkettiğinde nasıl bir kuvvetle kolu kavramış olduğunu da anlamıştı. Yavaşça parmaklarını aralarken bir kuş gibi avuçlarından genç kadının kolunun kayarak çıkışını izledi. Genç kadın korku dolu bakışlarla geri çekilirken derin bir nefes aldı ve neşeli bir gülümseme yüzüne takınarak Jasmine'in rahatlatmasını umut ettiği bir ses tonuyla sözlerini sürdürdü:

"Bundan sonra, koşullar her ne olursa olsun, Adriano dan desteğimi çekmeyeceğim. Onun için endişelenmene gerek yok. Bunu garanti altına almak için çok yakında yapacağım resmi girişimleri sen de göreceksin. Rahatla Bayan Çok Bilmiş. Ben o kadar da kötü bir kurt değilim."

Kötü kurt? Bu adam olsa olsa yırtıcı bir kaplan olur diye düşündü Jasmine ve ne kadar itiraz ederse etsin boşa çıkacağını farkederek sessiz kalmayı tercih etti.

Bölüm 4: Uyanış

Alexander tembel bakışlarla yatakta uzanmış karısını inceliyordu. Yanında bir peri kızı gibi uyuyan Heaven öylesine güzel ve naif gözüküyordu ki gözüne, karnında artık belirgin olan bebekleri olmasa onu çocuk masallarının kitaplarında ki çizimlerden sanırdı. Elini hafifçe Heaven'ın karnının üzerinde dolaştırırken Heaven mırıldanarak uykusunda gülümsedi ve Alexander'a doğru sokuldu. Alexander muzip bir gülümseme ile Heaven'ın burnunun ucuna küçük bir öpücük kondururken hala Heaven'ın karısı olduğuna inanamıyordu. Her şey öyle bir anda gelişmişti ki, biri sanki gelecek ve onu bu rüyadan uyandırıverecek gibi hissediyordu. Heaven'ı sarmalamak ve asla gitmesine izin vermemek isterken zaman zaman abartıyor olabileceğinin farkındaydı ama onu herkesten ve her şeyden kıskanıyordu.

Alexander bir an durdu ve düşündü; acaba doğacak bebeklerinden de kıskanır mıydı? Heaven ona vakit ayırıp onu çok sevdikçe? Kendi annesinden farklı olarak bebeğinin onu çok sevecek bir annesi olacaktı. O masum ve muhtaç varlık, onun bir parçası, çok sevilip şımartılacaktı. Balayı için yola çıkarak Santa Cruz'a gelmeden önce gittikleri doktor kontrolünde görmüştü ilk küçük meleğini. Doktor daha kız ya da erkek olduğunu söylemeden dudaklarından bir isim dökülmüştü: 'Angel.' Neden bilmiyordu ama vücudunun tüm hücreleri orada annesinin karnında hareketli bir şekilde yatan o masum meleği böyle çağırmak istemiş ve dolan gözlerine rağmen içini kaplayan sıcak mutluluk onu

hiç olmadığı kadar kucaklamıştı. Sanki o an bebeği ile arasında kopmaz bir bağ oluşmuştu. Hayatta uğruna her şeyi hiçe sayabileceği bir his akmıştı içine. Doktor bebeklerinin cinsiyetinin kız olduğunu söylediği andan itibaren pusetlerinde ki erkek bebekler bile gözüne bir düşman gibi gözükmeye başlamıştı. 'Angel'... onun Angel'ı... Alexander sessizce dudaklarını kıpırdatarak ismi tekrarlarken çalan telefonla irkildi ve hızla Heaven'ı uyandırmadan telefonu almak için yataktan fırladı.

Telefonu açarken yatağın köşesine vurduğu ayağının sızısına aldırış etmeden kısık sele konuşmaya çalıştı.

"Alo, Adrian, neden aradın?"

"Sana da merhaba Alexander. Teşekkürler iyiyiz bizde. Siz nasılsınız?"

"Kes aptal apal konuşmayı. Heaven uyuyor. Onu uyandıracaksın."

"Alexander git gide senden endişe etmeye başladım. Heaven Dünya yıkılsa uyanmaz. Hamilelikle birlikte çok ve derin uyumaya başladı. Ufaklık ne yapıyor bakalım?"

"İkisi de iyiler. Evet, haklısın. Biraz fazla uyuyor gibi ama mutlu."

"Emin misin? Onu deli edecek bir şey yaparsan biliyorsun!"

"Evet Adrian, eminim. Bin defa sorduğum için çok iyi biliyorum. En son geçen gün bir daha mutlu olup olmadığını sorarsam ışıklı tabela alacağını ve mutsuz olduğunda kırmızı ışık yakacağını söylediğinden beri sormuyorum."

Adrian derin bir kahkaha atarak konuşmaya devam etti:

"Tam Heaven'a göre bir iş olur. Bebek nasıl peki?"

"Bu kadar çok merak ediyorsan gel gözlerinle gör diyeceğim ama yaparsın ona korkuyorum. Seni bir de balayımda istemiyorum."

Adrian gülmeye devam ederken dostunun artık, kendisinin aksine, daha huzurlu bir adam olduğunu her kelimesinden anlayabiliyordu.

"Çok isterdim ama işlerim var."

"Ne işleriymiş bakalım?"

"Şu artık iyice harabeye dönen binayı ne yapacağız."

Alexander yangın gecesini hatırladığında yeniden kaskatı kesildi. O gece Heaven'ı kaybedebilirdi ve o zaman bu eşsiz huzura asla sahip olamazdı. İçi bir kere daha taş keserken bakışları acımasızlaştı ve sesi donuklaştı.

"Şu anda düşünmek istemiyorum Adrian. Sen bir şeyler düşünürsün eminim."

"O geceden sonra takip edildiğini hiç hissettin mi?"

Adrian bu soruyu hiç tereddüt etmeden bir anda soruvermişti. Alexander duyduğu sözlerle şaşaladı. Adrian'ın sokaklardan kalma alışkanlıkla hep tetikte beklediğini bilirdi. Kendisi de uzun yıllar süren eğitimleri sonucu hep etrafını kollamayı öğrenmişti ancak son gelişmelerde buna pek fırsat bulduğunu söyleyemezdi. Gözü Heaven ve taşıdığı bebekten başka bir şey görmüyordu.

"Hayır diyeceğim ama aslına bakarsan çok ta dikkat edecek durumda değildim."

"O geceden beri sanki bir iki kere aynı siyah arabayı etrafımızda görür gibi oldum. En son düğünde hava almak için dışarı çıktığımda giden siyah aracı

görünce tesadüf olamayacağını düşündüm bir an. Sanki Heaven'ın çiftliğin oralarda da gördüm."

"İlk yangınla bir bağ mı kuruyorsun?"

"Bilmem. Benimkisi bir his. Biraz dikkatli ol. İki gün önce Jasmine ve Adriano ile alışverişe gittiğimizde de görür gibi oldum. Trafiğin içinde bir an arkamdaydı ve sanki onu farkettiğimi farkettiği anda yok oldu."

Alexander kısa bir daha duraksadı. Adrian'ın ses tonunda ki farklılaşmayı sezinlemeye çalıştı.

"Jamsine ve Adriano ile alışverişe mi gittin sen?"

"Evet Jasmine işe başladı. Aslında Heaven ile konuşmam gerekiyordu."

Alexander onca zamanlık yoldaşının sesinde ki umutsuzluk kırıntılarını farkettiğinde hayret etti. Jasmine ve Adriano'nun isimlerini söylerken sanki bir özlem dolmuştu sesine.

"Ne konu da konuşacaksın?"

"Bu kadar meraklı olma. Ona ihtiyacım var. Bana bir iyilik borcu var." Alexander yakın dostu bile olsa Adrian'ın kelimeleri ile hiddetlendi:
"Ne demek ihtiyacım var! Ona benden başka kimsenin ihtiyacı olamaz!"

"Alex, dostum gerçekten uğraşacak havamda değilim. Döndüğünüzde konuşuruz. Yerine getirmesi gereken verilmiş bir sözü var. Şimdi kapatıyorum Adriano geliyor."

Adrian Alexander'ın cevap vermesini beklemeden telefonu kapatıverdi. Alexander bir telefona bir de yatakta olanca ihtişamı ile küçük mırıltılarla uyuklayan Heaven'a baktıktan sonra usulca yataktaki yerine geri dönerek sevgili minik karısını kollarıyla sarmaladı. Küçük dokunuşlarla teninde gezinmeye başlarken bir yandan da 'benimsin' diye mırıldanıyordu.

Alexander'ın dudaklarının hassas ama tutkulu darbeleri ile gözlerini aralayan Heaven mutlulukla gülümsedi.

"Gene uyumuşum."

Heaven'ın kelimelerine dudaklarına kondurduğu küçük öpücüklerle cevap verirken Alexander hiç sohbet havasında değildi. Küçük öpücükleri yerini tutkulu dokunuşlara bırakırken Alexander bir kere daha sahipliğini ispat edercesine mırıldandı: "Benimsin."

"Elbette seninim sevgilim. Bir şey mi oldu Xander?"

Heaven kafa karışıklığı içerisinde vücuduna yayılan ateş ve arzu ile düşünemezken kollarını doladığı güçlü bedende yoğunlaşan arzularını hafifletebilmek için adeta çırpınıyordu. Alexander bedeninin altına Heaven'ın bedenini hapsederken tüm ağırlığını dizlerinde ve dirseklerinde dengeleyerek genç kadının teninin her zerresini dudakları ile mühürlüyordu. "Adrian'a neden borçlusun?"

Heaven var olduğu zamanı bile unutabilecek kadar kendinden geçmiş bir şekilde Alexander'ın boğuk sesiyle söylediklerine odaklanmaya çalıştı. Mahmurlaşmış bakışları sevdiği adamın gözlerini ararken en derin yerlerine aldığı öpücüklerle yeniden dağılıyordu. İki bacağının arasından bakışlarını Heaven'a sabitleyen Alexander tekrar etti:

"Adiran'a neden borçlusun?"

Heaven tatlı işkencesinin arasında kadınlığında hissettiği baskıya direnerek düşünmeye çalıştı.

"Bi...bilmiyorum."

Alexander usta dokunuşlarla Heaven'ı cennetin sınırlarında gezindirirken nefesini en tatlı derinliklerine üfleyerek konuştu:

"Düşün Heaven, düşün..."

Heaven iç gıcıklayıcı bir gerginlikle anın hem bitmesini istemeyerek hem de bir an önce bu tatlı işkencenin amacına ulaşmasını arzulayarak düşünmeye çabaladı. Sertleşen göğüs uçları Alexander'ın parmakları arasında ait oldukları yeri bulurken Heaven hafızasının derinliklerinde Adrian'a olan borcunu düşünüyordu. Alexander'ın ağızı acımasız işkencesini sürdürerek usta parmaklarıyla ona oynadığı oyunlar tenini dağlıyor, adeta onu bu dünyadan koparak bam başka hayal alemlerine sürüklüyordu. Bulanıklaşan beyninde özgürlüğüne kavuşmak için çırpınan ruhundan başka hiç bir şeye yer kalmamıştı. Alexander sıcak nefesini Heaven'ın bacaklarının arasından tatlı bir acıyla yukarılara doğru sürüklerken gırtlağından gelen daha da kalınlaşmış erkeksi sesiyle mırıldandı:

"Özgürlük mü? Esaret mi?"

Heaven bir an bile duraksamadan cevap verdi:

"Esaret."

Sahiplenici işkencecisinin onu esir aldığı her anın bitmesini hiç bir zaman istemiyordu. Ona ait olduğunu hissetmek ve onun sadece kendisine ait olduğunu bilmek ruhunda en derin ve ilkel yerleri tatmin ederken bedeni onsuz bir özgürlüktense onunla olan bir esareti her seferinde tercih ediyordu. Aklı ve mantığı yerine kalbi ve bedeniyle düşünüyordu. Alexander'a adanmış bir ömürlük esaretten istediği anda kurtulabileceğini bile bile esareti seçiyordu. Alexander'ın tutkulu ve sahiplenici esaretini...

Alexander genç adını yatakta doğrultarak yüzünü yatak başlığına çevirdi ve destek alabilmesi için ellerini ihtişamla yükselen başlığa dayadı. Sahiplenici öpüşleriyle genç kadının sırtını kuyruk sokumuna kadar fethederken Heaven'ın içini saran heyecan giderek artıyor ve mahrem yerlerinde ki zonklama git gide dayanılmaz bir halde yükseliyordu. Alxander bedeninin en heyecanlı uzvunu genç kadının içinde ait olduğu yere itina ile yönlendirirken kulağına eğilerek fısıldadı:

"Neden borçlusun cennetim?"

Heaven gerçeklikle hayal arasında bir gidiş gelişle başını geriye doğru eğerek alt dudağını dişledi. Yarı kapalı gözleri ile körlüğün sınırında Alexander'ın renklerini yaşarken aklına gelen tek şeyi söyledi:

"Sanırım senin için. Bana ait olduğunu sana göstermeme yardım ettiği için..."

Alexander yavrularını gözetebildiği kadar gözeterek tutkulu darbelerle sevdiği kadına sahip olurken içini dolduran gurur ve kıskançlık karışımı hislerle dudaklarından savaşçıları andıran bir inleme çıkardı: "Sana aitim... Sonsuza kadar..."

Heaven cennetin kapılarını aralarken duyduğu son kelimeler bunardı: Sana aitim... Sonsuza kadar...

...

Adrian Alexander ile yaptığı telefon görüşmesinden sonra ona koşarak gelen Adriano'yu kucaklayarak etrafında bir tur döndürdü. İşten eve geliş yolu boyunca evdekileri düşünmüştü. Geçen iki gün içerisinde her şey mekanik bir şekilde ilerliyordu. Evin içinde ruhu olan tek varlık sanki Adriano idi ve onun varlığı sanki Jasmine ile ikisine ortak bir amaç sağlıyor gibiydi. Kendi sahip olamadığı çocukluğu bu minik şeftaliye yaşatmaya niyetliydi ve bu kararından onu hiç bir şey alı koyamayacaktı. Adrian kendi kendine yemin etti. Bu ufaklık ona güveniyordu ve o bu güveni hiç bir koşulda boşa çıkarmayacak ve onu yüz üstü bırakmayacaktı... O kendi yaşadıklarını yaşamak zorunda kalmayacaktı. Adrian kapıdan içeri doğru ilerlerken kucağında ki Adriano'ya göz kırparak sordu:

"Bu gün neler yaptın bakalım küçük adam?"

"Bayan Çok Bilmiş beni parka götürmedi."

Adrian kulaklarına dolan ilk kelimelerle yüksek sesle gülmeye başladı.

"Tanrım, Bayan Çok Bilmiş mi? Adriano! Sen beni öldürtmek niyetinde misin? Annene sakın bir daha böyle hitap etme."

"Neden ama sen diyorsun."

Adrian sıkıntı ile ne diyeceğini bilemezken bir şeylerin yardımına yetişmesi için etrafa bakındıysa da nafile olduğunu farketti.

"Evlat, sen de büyüdüğünde eminim kendine bir Bayan Çok Bilmiş bulacaksın ama şimdilik bu Bayan Çok Bilmişi izninle ben söyleyeyim."

Adrian Adriano'nun sorgulayan gözlerle bakarak düşünmesini izledi ve sonunda Adriano konuşmaya karar verdiğinde Adrian yeni bir kahkahanın onu bulacağından habersizdi. "Tamam. Ama beni parka götürmediğinde benim yerime de sen söyle olur mu?"

Adrian neşeyle başını olumlu yönde sallarken mutfaktan gelen Jasmine anlamayan bakışlarla onları süzdü.

"Neymiş bu kadar komik olan bakalım?"

"Hoş bulduk Bayan Çok Bilmiş."

"Bana öyle söyleme."

"Nedenmiş o?"

"Bu küçük bey sizi örnek alıyor beyefendi." Jasmine sitemkar bir şekilde sözlerini söylerken bir yandan da Adriano'yu Adrian'ın kucağından alabilmek için kollarını uzatsa da küçük çocuk daha da Adrian'a sarılarak başını omuzuna dayadı.

"Biz onunla anlaştık. O kendi Bayan Çok Bilmişini bulacak ve bu Bayan Çok Bilmişin tüm kullanım hakları bende kalacak."

Jasmine boşluğa ağızını açıp kapayarak söyleyecek kelime bulmazken manidar bakışlarla Jasmine'i süzen Adrian eve geldiğinde onu karşılayan birilerinin oluşunu hala garipsediğini farketti. Kendi ıssız dünyasında bir

anda beliren bu kalabalık hiç te şikayet edeceği türden değildi. Kendi annesiyle bile paylaştıkları anların aksine bu ona huzur veriyordu.

Annesi güçlü bir kadındı. Onun için mücadele etmiş ama başarılı olamadan erken silinmişti zamandan. Diğer taraftan, her ne kadar güçlü duruşuyla onu sahiplenmeye çalışmış olsa da Adrian'ı izlerken uzaklara, belki de geçmişinin bilemediği derinliklerine, dalıp gittiğinde saklayamadığı bir utanç gizliydi bakışlarında. Oysa daha önce çiftlikte de, iki gündür burada da Adrian'ın defalarca aradığı o utanç Jamsine'in bakışlarının hiç bir yerinde yoktu. Oğlunun bir piç olduğunu ona haykırdığında bile utanç değil kızgınlık vardı o eşsiz mavilikteki okyanus gözlerde. Bakışlarında gizli olan ifade olsa olsa bir özlem, bir hasret diye nitelendirilebilirdi ki Adrian bu duygulara çok yabancıydı. O hiç arzulamış mıydı? Sahip olamayacağını bildiği şeyleri hiç arzulamamış, hayal dahi etmemişti. Hiç bir zaman zenginliği hayal etmemiş, kör bir karanlıkta aptal bir sokak kavgasında öleceği günü beklemişti. Oysa zenginlik onu yanan bir binadan çıkardığı hırpalanmış bir bedenle bulmuştu. Hak etmediği bir üne kavuşurken, eki karısı ve aşığı tarafından tuzağa düşürülerek yakılan binadan çıkardığı Alexander ona hiç sahip olmadığı bir değer vermişti. On sekiz yaşında bir Romanov olmuştu o. Sahip olmadığı bir babanın soyadını bir can yoldaştan teslim alırken yükünü hiç hesap etmemişti. Etrafında onu küçümseyerek bakan ve onun uyuduğu yerlere ayakkabılarının tabanlarını dahi kirletmemek için bir kez olsun basmamış bile olan insanlar onun önünde hürmetli bir yalakalıkla eğilir olmuştu. On sekiz yaş... Pek çok şey için erken ama bir çok şey için geç bir yaştı bir erkeğin hayatında. Belli ki daha önce hiç sahip olamadığı bir zenginliği kucaklamak için çok geçti. "Ben üzerimi değişip geliyorum. Yemekte ne var?" diye sordu Adrian daldığı düşüncelerin arasından.

"Bu akşamda biraz haşlama sebze yaptım. Onca pizzadan sonra vücudunun ihtiyacı olduğuna eminim. Yanında fırında balık var."

Adrian normal bir aileymiş gibi aralarında geçen diyaloğu farkettiğinde hafif bir acıma ile gülümseyerek başıyla onayladı. Adriano'yu yere indirerek başını okşadı ve yukarıya, kendi odasına doğru ilerledi. Sanki bir ailelermiş gibi konuşmaları Adrian'a yorgunluğunu anımsattı. Miş-gibi yaşamak onu yoruyordu. Adrian Romanov muş gibi yaşamak, sahip olduklarını hak etmiş gibi yaşamak, annesine onca sefalet içinde sahip çıkmış gibi yaşamak... Annesi öldüğünde on üç yaşındaydı. Korkuyordu... Korkmuyormuş gibi yapmak için tüm gücünü harcasa da korkuyordu. Sokakta yattığı ilk gece, sindiği karanlık duvar köşesinde ağlamıyormuş gibi yaparak sabaha kadar korkudan gözünü kırpamamıştı. Az ilerisinde kopan evsizlerin kavgası hayatının neye benzeyeceğini gözlerinin önüne serse de inanmak istememişti. Beş sene direnmişti sokaklara. Sosyal hizmetlere sığınmış ama kısa sürede oradan kaçmıştı. On sekiz yaşında yanan binayı gördüğünde bir an bile tereddüt etmemiş ve enkazın arasında bağlı adamı içgüdüsel olarak kurtarmak için zaten değersiz gördüğü hayatını hiçe saymıştı. Hayatın bitiş çizgisinde başlayacağını bilemezdi. Hayat o an onun için yeniden başlamıştı...

Adrian üzerindekileri soyunup duşa girdiğinde üzerine akan su belirginleşen kaslarından süzülürken avuçlarını soğuk fayanslara dayadı. Gözlerini yumarak başını önüne eğdiğinde beliren hayal onu bir girdap gibi içine alacak kadar gerçekçiydi. Gece kadar siyah saçları yastığına yayılmış, merak ve endişeyle açılmış okyanus mavisi gözleriyle ona bakan siluet bir anda Jasmine'in bedeninde vücut bulurken kasılan bedeni yeniden can bulmuşçasına uyanmaya başladı...

"Oturduğum yerden onu izliyorum. Kumral saçlarının arasında ışığın dans edişine bakıyorum. Vicdanım bir yerlerde sızlamaya başlar gibi oluyor sanki. Zayıflık mı? Hayır, zayıflığa yer yok."
Burcu Demet
Sahra (Ağustos da sizlerle...)

Gözlerinin önünde beliren görüntü sanki canlıymışçasına düşüncelerini ele geçiriyor ve tüm hayallerini sarmalıyordu. Genç kadının iri ama dik kalçaları sanki daha önce dokunmuşçasına avuçlarında sızı yaratırken gözlerinin içine bakan yarı yalvaran yarı kızgın gözleri sanki ruhunun derinlerine bakıyordu. Adrian bir an bile tereddüt etmeden sağ elini bedeninde ki sertleşmeye yönlendirirken diğer eliyle de duvardan destek aldı. Elinin her hareketinde kulaklarında sanki Jasmine'in tutkuyla harmanlanmış sesi vardı! Sanki, o ses, ona bir şeyler anlatmak istiyor gibiydi ama Adrian duyamıyordu. Adrian cendereye girmiş ruhuyla acı çekiyor ama çektiği acıdan kurtulmak da istemiyordu. Sımsıkı yumduğu gözlerini, boğazından gelen derin bir hırıltıyla açarken görmeyi hayal etmediği tek şey soğuk, kahverengi fayansların, su ile parlayan, yar mat yüzeyiydi. O içeride çocuğu ile onu yemek masasında bekleyen kadını hayal ederken soğuk fayanslar onunla dalga geçer gibi karşısında dikilmiş gölgesinin yansımasını ona sunuyordu. Adrian, sinirle yumruğunu fayansa savurduğunda elinde sızlayan eklemleri umurunda bile olmadı.

Bir başkasının çocuğu umutla ona ışıldayan gözlerle bakarken Jasmine'in bedenine tapınan birilerini hayal etmek ona delice bir acı veriyor ama bunu asla zikredemeyecek oluşu bu düşünceyi zihninin derinliklerine gömmesine yetiyordu. Jasmine'i ilk gördüğü andan beri arzulamıştı. Bundan üç sene önce de, bir kaç ay evvel Daniel'in sevgilisi zannettiğinde de deli gibi arzulamış ve bedeni ona ulaşabilmek için her tabuyu hiçe saymaya hazır beklemişti. Son seferinde herşeyi kendi elleriyle mahvettiğinden beri hiç bir kadını böylesine arzulamamıştı. Bu defa kararlıydı. Bedeninin ihtiyaçlarını göz ardı etmeyecekti! İşin ucunda Jasmine'i yakıp kül etmek olsa bile kararlıydı ve bu ihtiyaçları onun bedeninde harmanlayacak ve yaktığı alevin küllerinde günahlarını gömecekti. Hataların bedelini küllerin tozlu grisi ne kadar örterdi bilmiyordu ama bu sefer yıllar öncekiyle aynı adam değildi, buna emindi! Hayatın pek çok evresinden geçip vicdanıyla sınanmış ve

yenilmişti. Oysa şimdi, içeride onu hevesle bekleyen küçük adama aynılarını yaşatmamaya yemin edebilirdi.
Adrian, hızla duştan çıkarak, dışarıda asılı havluyu beline doladı ve tam banyonun yarı açık kapısından odaya geçmişken Jasmine ile burun buruna geldi.

Jasmine yarı çıplak Adrian ile karşı karşıya kaldığında ne yapacağını bilemez bir haldeydi. Daha ne kadar böylesi uygunsuz bir vaziyette kalabilirdi bilmiyordu ama Adrian dan uzun süre ses çıkmayınca aradığı bir şeyi bulup bulamadığını kontrol etmeye gelmişti. Evin düzenine hakim olmaya çalışırken kendiliğinden eşyaların yerlerini değişmiş ve kendine göre yeni bir düzen kurmuştu. Tek sorun Adrian aradıklarını bu düzende bulamıyordu ama muhtemelen o da alışırdı. Şimdi gözlerinin içine yiyecekmiş gibi bakan bu vahşi görünüşlü seksi adam ona hiç olmadığı kadar çekici ve tehlikeli gözüküyordu. Bir dakika! O ne demişti öyle? Seksi mi? Aman tanrım! Diye içinden geçirdi Jasmine. Adrian hakkında bu düşünceleri aklından geçirmemeliydi. Adrian onun patronuydu ve öyle kalacaktı. İçinde bulunduğu durumun tuhaflığı bir yana karşısında adeta dans edercesine süzülen kaslara bakmadan durmak oldukça zordu. Hele de dar kalçalara sarılmış havlunun örttüklerini düşünmemeye çalışmak fazladan çaba gerektirmiyor değildi. Jasmine kendine lanet okuyarak dilini ısırdı. Zihnine dolan bütün hain düşüncelerden sıyrılmak zorundaydı ve bunu Adriano için yapmalıydı. Kendine bir kere daha Adriano'yu hatırlatarak karşısında tüm heybetiyle dikilmiş adamın sorgulayan bakışlarına odaklanmaya çalıştı. Kendisinden bir kafadan fazla uzun olan bu adamın gözlerine bakabilmek için bu mesafede boynunu geri yatırmak zorunda kalmak oldukça sinir bozucuydu. Jasmine bir adım gerilerken Adrian mesafeyi açmasına izin vermeden çıplak ayaklarıyla ona bir adım yaklaştı. Jasmine bu adamın çıplaklığının her hücresiyle farkındaydı ve titremekten deli gibi korkuyordu. Boğazını temizleyerek bu saçma tangoya bir son vermeye niyetlendi.

"Ben... Şey...Eee... Bakmaya..."

"Sen ne arıyorsun burada?"

Her ikisi de aynı anda konuşunca Adrian kendi sesinin ne kadar sert çıktığını farkettiyse de geç kalmıştı. Jasmine ürkek bakışlarını Adrian'ın yüzünde sabit tutmaya çabalayarak bir kere daha konuşmayı denemeye çalıştı:

"Ben... Şey... Size... Sana bakmaya gelmiştim. Uzun süre aşağı gelmeyince yemek soğumasın diye... şey işte... Hani, belki eşyaların yerini bulamamışsındır diye sormaya geldim ve sen yoktun... Yani odada yoktun... yani tabi odadaydın ama duştaydın... yani..." Jasmine saçmalamaya başladığını farkederek sustu ve bakışlarını aşağı indirerek derin bir nefes alıp kısık sesle 'Lanet olsun' dedi.

Adrian, Jasmine'in derin bir denizde boğulurmuşçasına çabalayan konuşmasından çok keyif almıştı. Nedense bu kadını köşeye sıkıştırmak çok zevkliydi. Her anını hazır cevaplarıyla geçiren bir kadını kelime bulamazken görmek kimin hoşuna gitmezdi ki? Adrian elini uzatarak Jasmine'in çenesine dokunup işaret ve baş parmağının arasına çenesini hafifçe sıkıştırarak yukarı kaldırdı. Işıldayan gözler, gözlerine sabitlendiğinde Jasmine'in aralanan dudaklarını görmemek mümkün değildi. Dolgun ve hiç bir rujla elde edilemeyecek kadar canlı bir kırmızılıkta ki dudaklar Adrian'a sanki öpmesi için davet gibiydi. Adrian hafifçe başını öne eğdiğinde neredeyse Jasmine'in dudaklarına değmek üzereydi. Soluğu soluğuna karışırken kendi aralanmış dudaklarının üzerinde oluşan hınzırca gülümseme o mesafeden Jasmine'in görebileceği gibi değildi. Jasmine küçük pembe diliyle istem dışı dudaklarını hafifçe yaladığında Adrian yerinden çıkmak için savaşan kalbine yenik düşerek neredeyse o dudaklarda kaybolmaya yemin etmek üzereydi. Adrian'ın dudakları Jasmine'in kilere neredeyse dokundu dokunacak bir mesafedeyken içinde bir yer Hayır! Diye haykırdı. Bunu yaparsa bir daha geri dönüşü olmayacak ve amacına ulaşamayacaktı. Bunu yapacağı zamanında geleceğini kendisine hatırlatarak Adrian

yüzüne vuran titrek nefesi içine çekip konuştu: "İyi yapmışsın. Ben de seni eşofmanlarımı bulman için çağıracaktım."

Jasmine kirpiklerini iki kere kırpıştırdıktan sonra Adrian'ın sözlerini bitirmiş ve geri çekilmiş olduğunu farkedebildi. Adamın büyüsüne kapılmış, neredeyse, ona bakan dik bakışların altında, eriyerek parmaklarından genç adamın tenine karışmıştı. Dudaklarına varla yok arası değen dudakların yarattığı karıncalanma hissi hala orada dururken bulanıklaşan zihninde kocaman bir ikaz duruyordu. Bir defa ona güvenmek istemişti. Hayallerini süslemiş olan bu genç adama bir kere aldanmak, büyüsüne kapılıp masallarda ki çirkin ördek yavrusu olmak istemişti. Ne olmuştu varoşlardan gelen garson kız Jasmine idiyse?

Sosyete denen o insanların ne olduğu belirsiz yaşamlarından uzak basit bir çiftlikte büyümüşse? Zenginler zenginlerle, yakışıklılar güzellerle olurdu doğru ama o bir masalı yaşayacağına inanmıştı. Yakışıklı prensin onu ayaklarını yara yapmış ayakkabılarına rağmen kucaklayacağına ve çoğu kadından daha geniş kalçaları ve irice bir limondan farksız küçüklükte ki göğüslerine rağmen arzulayacağına inanmıştı. Boyu uzundu, evet! Bacakları da koca poposunun altında birer çırpı gibi uzanıyordu ama yüzü bile ona göre orantısız sayılırdı. Amcası ona at suratlı derdi. Uzun bir yüzü vardı ve o yüze hiç yakışmayan çıkı elmacık kemikleri. Elmacık kemiklerinin altında sivri sayılabilecek kadar oval bir çenesi ve sanki o çeneyi küçültmeye çalışırcasına orta yerde duran kocaman kalın dudakları! Bütün bunlar yetmezmiş gibi iri mavi gözlerini çevreleyen odun gibi kalın ve siyah kirpikler onu bir çizgi film karakterine dönüştürüyordu. Simsiyah saçlarıyla örtmeye çabaladığı açık alnı bütün bu senaryoyu tamamlamak için ona bahşedilmiş gibiydi. Her hangi bir erkek ona ne bulabilirdi ki? Bütün bunlar yetmezmiş gibi birde üzerinde doğumdan sonra karnında varla yok arası hafif bir belirginlik kalmıştı. Kilolu değildi ama karnında hafif bir ovallik onun gözüne elbette ki çarpıyordu. Elinde olsa, karşısında sanki Pirelli Takvimlerinden fırlamış gibi duran bu adamın bakışlarından tüm bedenini saklardı.

"Evet? Bana biraz daha böyle yiyecekmiş gibi bakacak mısın? Yoksa şu eşofman altını bulacak mısın?"
Jasmine dalıp gittiği düşüncelerden bir anda sıyrılarak alaycı bakışlarla bir adım gerilemiş onu süzen adama baka kaldı. Eşofmanlar? Tabi ya! Kendi aptallığına içinden sövünerek bakışlarını kaçırarak "Koyduğum yeri düşünüyordum tabi ki de!" diye mırıldandı ve dolabı açarak eskiden kazak bölmesi olan yerden rasgele bir eşofman altı çıkarıp Adrian'a uzattı. Adrian yerinden bir milim bile kımıldamadan Jasmine'e bakmaya devam ediyordu. Jasmine dayanamayarak sinirlice konuştu:
"İstersen gelip giydireyim Adriano'yu giydirdiğim gibi ne dersin?"
"Aslında fena fikir değil, tabi...! Elinde tuttuğun yüzme şortu olmasaydı!"
Jasmine bakışlarını bir an elinde tuttuğu nesneye kayırması ile kıpkırmızı kesilmesi bir olmuştu. Adama eşofman diye bir şort uzatıyor ve hala yarı çıplak karşısında salınan bedeni seyrediyordu!!! Yapılacak iş miydi bu şimdi! Hele de gözleri tam da havludan gözükmekle gözükmemek arası şov yapan o kasık çizgisine takılmışken!!! Derhal, telaşlı hareketlerle, şortu dolaba geri tıkarak eline gelen ilk koyu renk eşofman altını çekti ve bacaklarının varlığını kontrol edip Adrian'a tekrar uzatmak için arkasını döndüğünde genç adamla yeniden burun buruna geldi.

Koca yatak odası adeta küçülmüş ve onlar bu daracık noktaya sıkıştırmış gibiydi. Tenleri birbirine değmek için çırpınırken Jasmine Eşofmanı tutan elinde Adrian'ın dokunuşunu tüm bedenine yayılan bir karıncalanma ile hissetti. Bir adım geri attıysa da çabası boşa gitmişçesine Adrian ona doğru bir adım daha attı. Sessizce başını aşağı eğerek Jasmine'in teninin kokusunu tüm ciğerlerine doldurdu. Genç kadın taze bahar çiçeklerinin tarçın ve armutla harmanlanması gibi kokuyor ve onu deli ediyordu. Geniş kalçaları tam kendi kalçalarının altında dururken kendinden bir kafadan fazla kısa olan bu kadın onu sanki az önce rahatlamamışçasına deliye çeviriyordu. Kesinlikle kısa bir kadın sayılmazdı ama gene de kendi boyuna göre onun

için seksi derecede ufak tefek kalıyordu. Kalçalarının altında uzanan bacaklarda parmaklarını dolaştırmak için ölebilirdi ama en çok o dolgun sutyenlerin sakladığı göğüsleri merak ediyordu... Oldum olası inek memeli kadınlardan hoşlanmazdı ama etrafında ki kadınların çoğu göğüslerine o aptal silikonları sokuşturup yapay memeleriyle güzel olduklarını zannediyordu. California da, hele de Beverly Hills de, neredeyse estetik olmayan bir kadın bulmak çok zordu. Hepsinde birbirine benzeyen burunlar ve yapay gerginlikte ki kaşlar insanı yiyecekmiş gibi bakan bakışlarla süsleniyordu. Burada her şeyin mevsimi olduğu gibi estetiğin bile bir mevsimi vardı ve o mevsim neredeyse hiç bitmiyor gibiydi! Oysa karşısında onu deli gibi tutuşturan bu kadın tüm kusurlarıyla tapılası bir şaheser gibiydi. Tüm yüzüne oranla kocaman kalan gözleri ve dudakları ona egzotik bir hava katarken siyah saçlarıyla bezenen beyaz teni günlerce onu yatağına hapsetmek isteyeceği kadar cazipti. Tüm bu detayları süsleyen küçük burnuna defalarca öpücük kondurabilirdi ve içinde, o geniş ve güzel alnını kaplayan ince tellere dokunma arzusu, her geçen gün kontrol edilemez derecede kabarıyordu. Bir çok defa, dik dururken, elleriyle örttüğünü farkettiği hafif yuvarlak karnı kusurlu mükemmelliğini mühürler gibiydi. Mükemmeldi! Herşeyiyle, onun için mükemmeldi! Dahası o bu mükemmelliğe sahip olacak son kişi olacaktı... Dudaklarını istem dışı Jasmine'in kulağına değdirerek "Teşekkür ederim, Şimdi... çıkabilirsin...! Ben geliyorum."

Jasmine, telaşlı adımlarla hızla dönerek kapıdan çıkarken bu adamın yanında pek çok defa başına geldiği gibi, söyleyebilecek bir şey bulamamıştı. Duracakmış gibi atan kalbi göğsünde sıkışırken hızla indiği mutfakta Adriano'yu bıraktığı yerde televizyon izlerken bulup kollarının arasına alarak sımsıkı sarıldı. Herşey bu küçük mucize içindi ve bunu mahvetmeyecekti! Oğlunun geleceğini düşünmek zorundaydı ve onun için en doğru olan seçimleri yaparken kendi bedeninin arzularına

yenilmeyecekti. Bir defa o arzulara yenildiğinde bedelini ağır ödemişti ama şimdi bu bedeli ödeyecek olan tek kendisi olmayacaktı. Genç kadın gözlerinden süzülen yaşları farkettiğinde Adrian çoktan, ona verdiği eşofman altının üzerine beyaz, yarım kollu bir atlet giyerek, mutfak kapısından girmiş onları seyrediyordu.

Adrian genç kadını yavrusuna sımsıkı sarılmış gözünden süzülen yaşlarla bulduğunda olduğu yere mıhlanarak kıpırdayamamıştı. Bu gözyaşlarına sebep az önceki yakınlaşmaları mıydı? Bir defa daha bu genç kadının hayatında içinden çıkılamaz bir hata mı olmuştu? Göz yaşları, içinde ki daha önce, o geceye kadar, pek çok defa unutmak için bastırdığı duyguları hedef alırcasına süzülüyordu. Neydi o duygu? Merhamet? Belki... Ama anlamlandıramadığı içinde bir fırtına gibi kopan sarmalama arzusu ve o yaşları tek tek öpücükleri ile silme isteğiydi. Hiç bir kadını bu denli sahiplenmek istememişti. Bütün bunlar Adriano'nun yüzünden olmalıydı. Kendi çocukluğunu ona yaşatmama arzusu öylesine kuvvetliydi ki içinde, elinden gelen herşeyi yapardı ve yapacaktı.
Jasmine hafif bir el hareketiyle göz yaşlarını yanaklarından silerek Adriano'nun kulağına bir şeyler fısıldadı ve onu bırakarak mutfak tezgahına doğru ilerledi. Küçük çocuk yere iner inmez büyük bir neşeyle Adrian'a koşarak boynuna atılmış ve başını hemen omuzuna
dayamıştı. Minik kolları Adrian'ın geniş omuzlarını
sımsıkı sıkarken "Ben de Adrian'la yiyeceğim." Dedi.
Jasmine hayretle bakarken hazırladığı tabaklara servis yapıyordu.
"Hayret, senden önce bir lokma yediremedim!"
"Beni mi bekledin küçük adam?"
Adrian'ın sözlerini Adriano başıyla onaylarken yarım yamalak diliyle ekledi:
"Sonra sana yemek kalmaz."

Adrian derin bir kahkaha ile küçük çocuğu başının üzerinde havalandırırken Adriano'nun kahkahaları evi dolduruyordu. Jasmine oğlunun neşesi ile avunurken aklına gün içerisinde gelen zarf geldi.

"Sana vermem gereken bir şey var. Akşam üzeri eve bir kuryeyle bir zarf geldi." Adrian bir anda ciddileşirken Adriano'yu korumacı bir tavırla göğsüne doğru bastırdı. Jasmine bir iki denemeden sonra zarfı soktuğu mutfak çekmecesini bularak zardı Adrian'a uzattı.

"Gelen zarfları mutfak çekmecesinde mi saklıyorsun?" diyerek Adrian, biraz şaşkın ama ciddi bakışlarıyla, tek kaşını kaldırarak Jasmine'e hayretle sordu.

"Elbette, günün en önemli kısmı mutfakta... dolayısıyla, önemli şeylerde orada saklanmalı."

"Nasıl yani? Mesela vasiyetini ya da bir gün evlensen evlilik belgelerini de orada mı saklayacaksın?"

"Bunu düşünmene gerek yok! çünkü; vasiyet bırakabileceğim bir zenginliğim yok ve ayrıca bir gün evlenmeyeceğim!"

Adrian kalkık tek kaşını hiç indirmeden keskin bakışlarına hınzır gülüşünü ekledi ve kışkırtıcı bir şekilde harfleri vurgulayarak, Jasmine'in tenini diken diken ürperten, tek bir soru sordu:

"Emin misin...!?"

Bölüm 5: Hazırlan!

Adrian elinde tuttuğu sarı zarfı evirip çevirirken bir yandan da tüm detayları düşünmeye çalışıyordu. Neyi gözden kaçırdığını ne kadar düşünse de bulamamıştı! ama bulacaktı. O, azimli bir adamdı ve iş bu boyuta vardıysa tüm sevdiklerini koruyabilmek adına bulmak zorundaydı. Bütün bunların ardında ki ismi bulduğunda ona kendi elleriyle ne yapacağına karar verecekti ancak, şimdi Alexander'ı bir an önce buraya çağırması ve içindeki; herşeyin

başladığı gibi biteceğini söyleyen sesi şimdilik kulak arkası etmesi gerekiyordu. En nihayetinde durumu dramatize etmenin hiç birine faydası olmazdı.
Adrian kendi düşünceleri içerisinde kafa patlatırken ofisin kapısı çalarak açıldı ve Adrian Karşısında dikilen genç adamı dikkatlice süzdü. Marcus Valerian kendi boylarında ve hemen hemen ondan bir iki yaş daha büyük bir adamdı. Anlaşmayı yaptıkları günden beri canla başla çalışıyor ve projeyi hayata geçirmek için tüm emeğini ortaya seriyordu. Alexander ve onun aksine Marcus'un kaybedecek çok şeyi vardı bu projede ve kesinlikle bunu baltalayacak bir şey yapmazdı. Marcus, Adrian'ın olduğu yere doğru temkinli ama atik adımlarla yürürken sessizliği bozan Adrian oldu: "Hoş geldin dostum, her zaman dakiksin!"
"Merhaba Adrian. Beni buraya neden çağırdın?"
Adrian elinde ki sarı zarfı masanın üzerine bırakıp avuçlarını birbirine kavuşturarak arkasına yaslanırken tek kaşını kaldırdı ve soğuk ama bir o kadar da tehlikeli emredicilikle konuştu:
"Sana anlatmam gerekenler var...! Otur..."

Marcus yüzünün yaralı tarafını aşağı eğerek dikkatli bakışlarla Adrian'ı süzüp karşıdaki koltuğa kendinden emin ve rahat bir tavırla oturarak tedbiri elden bırakmamıştı.
"Nedir bana anlatacakların bakalım Adrian Romanov?"
Adrian genç adamı kısa bir süre daha süzdükten sonra birbirlerini tartan duruşlarından rahatsız oldu. Marcus Valerian herşeyiyle farklı bir adamdı; kalabalığa konuşmaktan korkan ama buna karşın kendi korkuları ile yüzleşebilen biriydi. Josephine'in hisselerini aralarında en sorgusuz sualsiz kabullenen ve genç kadına sebepsiz yere iyi davranan da oydu. İnsana bakarken sanki saklamak istediği ne varsa görüyor gibi bakıyor, lâkin, sessizliğini gerekmedikçe bozmuyordu. Akıllı olduğu su götürmez bir gerçekti ve Adrian da bile güven duygusu uyandırabilecek bir duruşu vardı. İnsan bir kavgaya girecekse arkasında Marcus Valerian'ın durmasını

kesinlikle ister diye içinden geçirdi Adrian. "Alexander da burada olsun istiyordum ama taze aşık henüz balayını tamamlayacak istekte değil. Sanki Heaven biryerlere kaçıyor..." Adrian onaylamaz bir tavırla gülümseyerek başını iki yana sallarken genç adamın neşesine Marcus da ortak olarak tedirginliğini biraz olsun üzerinden atmıştı.

"Aşk dostum! Adam aşık..."

"Peh! Boş laf! Aşk aptallar içindir!"

Marcus derin bir kahkaha attıktan sonra masaya doğru öne eğilerek Adrian'ın gözlerinin içine bakarak sözlerini sürdürdü:

"Yani sence Alexander aptal mı? Ya da sen aptal mısın?"

"Alexander kesinlikle bir aptal! Çünkü; az kalsın gözünün önünde kini kaçırıyordu. Bana gelirsek ben hiç aşık olmadım."

Marcus bilmiş bir tavırla tek kaşını kaldırarak rahat tavırlarını bozmadan sırtını koltuğa geri yasladı ve "Emin misin?!" diye imalı bir tavırla sordu. Gerilen Adrian genç adamı şüpheci bakışlarla süzerken: "Neyi ima etmeye çalışıyorsun sen?" diye sordu.

"Hiç bir şey dostum...! İma etmiyorum! tam tersine sana açık açık söylüyorum. Ben, iyi bir gözlemciyimdir ve Jasmine'e olan kaçamak bakışlarını görmemem için kör olsam yeridir."

"Tanrı aşkına, sen neler saçmalıyorsun."

"Türkiye'de ki iş için Daniel'i özellikle buradan yollamadın mı? İnkar mı edeceksin? Ve Jasmine'in senin evindeki işi! Söylesene bana; Ev ilerinle ilgilenen diğer görevlileri ne yaptın? İşten mi çıkardın? İzin mi verdin?"

Adrian önce öfkelenecek gibi oldu ama ardından Marcus'un art niyetsiz bakışları ve duruşunun verdiği güvenceyle kendini memnuniyetsiz bir şekilde huysuzca mırıldanırken buldu:

"Bayan Mia uzun zamandır torunlarının yanına gitmek istiyordu. Ona bir ay tatil verdim çift ikramiyeyle."

Marcus muzırca gülümseyerek kaşlarını; tahmin etmiştim dermişçesine havaya kaldırarak ellerini iki yana açtı.

"Peki, tamam! Ama bu aşık olduğum anlamına gelmez!"
"Haklısın dostum, aşkı zaman gösterecektir."
Adrian homurdanırken nereye koyacağına karar veremediği ellerini en sonunda masaya dayayarak Marcus a çıkıştı.
"Zamanmış! Ben yeterince zaman kaybettim...! Hem de pek çok konuda ve şimdi bunu telafi etme zamanım." "Hem, sen? Sen neden Josephine'e mesafeli duramıyormuşsun gibi bir his var içimde?"
"Bu uygunsuz bir konu Adrian. O evli bir kadın..."
Marcus'un gözlerinden geçen bir anlık hüzün Adrian'ı konuyu değiştirmeye itekledi. Bazen bazı sınırlar vardır ki asla aşılmamalıdır, bu da onlardan biriydi, en azından şimdilik! "Pekala, daha uygun bir konuya gelecek olursak elimde tuttuğum bu zarf bana dört gün önce geldi. İçinde ne olduğunu baksana..."
Adrian zarfı uzatırken Marcus meraklı ama tedirgin bir gerginlikle uzanıp aldı ve içinden bir düzine fotoğraf çıkardı. Bu fotoğraflar Jasmine'in, Adriano'nun, Adrian'ın, Alexander ve Heaven'ın, Daniel'in, Josephine'in ve de kendisinin, yani Romanov Holding ile uzaktan yakından bir şekilde bağlantısı olan herkesin bir şekilde günlük hayatlarından alınmış karelerdi. Jasmine parkta Adrian'ı salıncakta sallarken ya da Marcus üzüm bağlarında üzümlerin gelişim süreçlerini kontrol ederken... Bir tanesinin üzerinde elini gezdirdi. Josephine her zamanki gibi külüstür arabasını çalıştıra bilmek için çabalıyordu.
"Bizi mi takip ettirdin?"
"Saçmalama!... Tamam birazcık ettirmiş olabilirim... Ama takip ettirmek için değil!" Marcus gerilen kaslarını dikleştirerek hiç konuşmadan Adrian'ı dinliyordu.
"Bak dostum... Alexander'ın düğününden beri kafamı kurcalayan bir şey var. Daha doğrusu Alexander ile tanışmamıza sebep olan olaydan beri... Onun ilk karısını ve sevgilisi ile birlikte Alexander'ı tuzağa düşürerek öldürmeye çalışmaların ı biliyorsundur..." Marcus başını sallarken Adrian konuşmaya

devam etti: "Ben epey bir süredir bunu tek başlarına planlamadıklarını düşünüyorum. Sanırım olanlardan fazlası var bir şekilde ama çözemiyorum. Düğünden beri birilerinin bizi takip ettiği hissi var içimde. Hatta belki daha da öncesinden beri... Ben de bir kaç adam tuttum. Farklı farklı zamanlarda bizleri gözlemlediler. Çekilen fotoğraflara bir daha bakmanı istiyorum."
Marcus fotoğraflara tekrar göz attığında inanamayarak gözlerini kocaman açtı. Ağzı bir karış açılıp kapanmış daha önce bunu nasıl farketmediğini düşünüyordu.
"Bu inanılmaz..."
"Siyah arabayı görüyorsun değil mi?"
"Elbette...! Cidden takip mi ediliyoruz?"
"Sence? Bu bir tesadüf olabilir mi? Romanov Holding ile ilişkisi olan herkesi taradım. Bizi takip eden birileri var! Ve o her kimse bundan yıllar önce olanların altında da onun parmağı olduğuna eminim!"

Marcus duyduklarını hazmetmek istercesine ayağa kalkarak yürümeye başlamıştı. Canım önüne geldiğinde caddeden geçen arabalara bakarak ellerini ceplerine soktu ve kimin ya da kimlerin neden Josephine'i takip etmek isteyebileceğini sorguladı. Heaven Alexander dan dolayı açık bir hedef olabilirdi; Adrian da geçmişiyle ve Alexander'a yakınlığıyla buna çok açıktı ki bu da onun etrafında kileri açık hedef yapmaya yetmiş olmalıydı. Ancak Alexander ile ortaklık kuran kendisinin bile bir şekilde nedeni varken hepsi tarafından dışlanan Josephine neden birilerine hedef olsundu ki? Düşünceler zihnine dolarken hızla Adrian'a dönerek sordu: "Ne yapacağız?"

"Şimdilik hiç bir şey..."
"Nasıl yani? Siyah arabaya gizlenmiş bir manyak Josephine'in ya da Jasmine ve Heaven'ın etrafında, hatta ve hatta Adriano'nun etrafında dolanırken;

Heaven'ın başına gelenlerden sonra hiç bir şey yapmadan bekleyecek miyiz?"
Adrian genç adamın kendinden beklenmeyecek derecede isyankar çıkışına şaşırsa da kontrolü ele alarak soruyu cevapladı:

"Elbette beklemeyeceğiz. Herkes bir yana, Adriano'ya en ufak zarar gelmesine asla müsaade etmem! O küçücük masum bir çocuk ve elbette hepimizden çok korunacak." Marcus bu kelimelerle biraz olsun rahatlarken merakı daha da artmıştı. "Korumalar açık etmeden gittikleri her yerde onları belli bir mesafeden takip edecek bu iş çözülene kadar. Ancak, kadınları bilirsin... Biraz... nasıl desem...?" Marcus araya girerek "İsyankar? İnatçı?" dedi.
"Hah, işte tam olarak öyleler. Bunu onlara söylersek saçma sapan bahanelerle korumaları istemeyeceklerdir."
"Peki ya Josephine?"
Adrian bir saniyeliğine karşısında ki adamın endişeli ifadesini süzerek devam etti: "Elbette o da korunacak. Öğrendiğime göre Arthur Kensing çok hastaymış. O yüzden bir şey dememek daha doğru olacaktır... Yaşlı sığır sanırım sonunda Josephine'i memnun ederek bu dünyadan göçecek."
Marcus çatılan kaşları ve gerilen kaslarıyla Adrian'ın masasının yanında dikilerek ona tepeden bakıyordu. Nedense bu konuda böyle konuşulması onu daha önce hiç hissetmediği bir öfkeye sürüklüyordu. Ellerini masaya dayayarak öne eğildi ve bakışlarını aynı hizaya getirerek Adrian'a tehditkâr bir tonda konuştu:
"Bu mevzuyu bir daha bu şekilde açmayacaksın! Beni anlıyor musun?"
Adrianbir anlık duraksamanın ardından bakışlarını yumuşatarak ellerini iki yanında açıp havaya kardırmış derin bir kahkaha atıyordu.
"Pekala dostum! Sen nasıl diyorsan... Sanırım yeni ortağın seni de o sığır tüccarı gibi büyülemeyi becermiş...! Hiç değilse bu defa yaş sınırı düşmüş!"
Marcus gırtlağından gelen derin bir hırıltıyla bir anda Adrian'ın yakasına yağıştı ve sağ yumruğunu ani bir hareketle Adrian'ın gözünün üzerine

indirdi. Genç adam neredeyse lise yıllarından beri böylesine sinirlendiğini hatırlamıyordu!

Yüzünün bir yanını parçalayan şömine demiri olmasaydı içinde bunca öfkeyi barındırır mıydı bilmiyordu ama bildiği bir şey varsa içinde ki öfke gün geçtikçe onu yiyerek bitirirken bir gün babası gibi olmaktan korktuğuydu. Babası mükemmel bir adamdı! Zengin, kibar, neşeli... Ta ki şişenin dibini görene kadar. Ondan sonrasını annesi ve kendisinden başka kimse bilmezdi! İşte o zaman Marcus içinde ki öfkeyi nereden kazandığına kendi gözleriyle şahit olmuştu senelerce. Annesinin çaresiz yalvarışları ve onu korumaya çalışması... Her geçen yıl keskin bir bıçak gibi bileylenmesine sebep olmuştu... Ta ki babasının ölümüne kadar... Öfkenin nelere sebep olabildiğini biliyor ve sessizce kendi bahçesiyle ilgilenmeyi tercih ediyordu. Kendi hamlesinin yarattığı gerginlik içerisinde Adrian çoktan ona geri bir yumruk indirmiş ve yakasına yapışmıştı. Birbirine denk kuvvetteki iki adam boğuşurken, Marcus bir anda ellerini serbest bırakarak pes etti ve Adrian'ın karşısında aniden teslim oldu.

"Kaldır yumruklarını!" Diye hırsla haykırıyordu Adrian.

"Hayır Adrian... hatalıydım! Özür dilerim... Sanırım geri dönüşü yok ama elimde olsa alırdım..."

"Özür mü diliyorsun?!" Adrian hayretle irkildi.

"Evet, elbette! Öfkeme kapılmamalıydım... Özür dilerim..."

Adrian gülmekle şaşkınlık arasında başını iki yana sallayarak "Nesin sen? Aziz falan mı?" diye mırıldandı ve Marcus'a tokalaşmak için elini uzatarak kendine geri uzanan eli erkeksi bir sertlikle kavradı.

"Unutalım. Ben de söylememem gerekenleri söyledim. Sen bu kadın konusunda hassassın ve dilerim yanılan benimdir çünkü; pek yakına buzlar kraliçesinin şen bir dul olacağı garanti."

Marcus Adrian'ın elini gereğinden biraz daha fazla sıkarak konuştu: "Buna devam edecek misin?"

"Ben ne dedim ki şimdi?"

Adrian sırıtıyordu ama Marcus bezmişti:
"Pekala tamam! Pes ediyorum... Buzlar kraliçesi şen dul olduğunda, sana onun nasıl bir buzlar kraliçesi olduğunu ispatlayacağım...Rahatladın mı? Ve kesinlikle bana borçlanan sen olacaksın...!"
"O
halde
bu bir
iddia?
" "Ben
iddiay
a
girme
m!"
"Ama yine de iddia?"
Adrian'ın neşeli bakışları ve sırıtan dudakları Marcus'un da sırıtmasına sebep olmuştu: "Pekala! Bu bir iddia ve ben kazanacağım! Buzlar Kraliçesi sandığın kişi değil, ben yanılmam." "Görelim bakalım."
...

Marcus'un ardından işler çok yoğun geçmiş ve Adrian saatin ne zaman gece yarısını bulduğunu anlamamıştı bile. Ofisin işlerini tamamladıktan sonra her iki yangının da dosyalarına dalmış ve zamanın nasıl geçtiğini unutmuştu. Büyük bir telaşla eve doğru ilerlerken Jasmine ve Adrian'ı daha iyi koruyabilmesi için gerekeni artık ertelememesi gerektiğini düşündü.
Adrian eve geldiğinde aşağının sessiz olduğunu farketmişti. Mutfakta ince bir ışık bırakılmış ve geri kalan ışıklar kapatılmıştı. Jasmine israfı sevmiyor ve onun evinde bile olsa bazı kuralları ihmal etmiyordu, bunların arasında da fazla ışıkları açık bırakmamak en öndeydi. Adrian gülümseyerek yukarı doğru çıkarken gülümsemişti. Genç kadın ve oğlu çoktan yatmış olmalı diye içinden geçirdi. Bu saate kadar onu kim beklerdi ki? Tam odasının kapısına

yönelmişken içinden engel olunamaz şekilde Adriano'yu görmek geldi. Küçük çocuk masumluğu ve bilmişliğiyle onun hayatında ki en gerçek şeydi. Çoktan, açarak yakasından iki yanına sarkıttığı, kravatını bir eliyle çekerken diğer eliyle de gömleğinden bir kaç düğme daha açarak Adriano'nun odasının kapısına doğru yürüdü ve yarı açık kapıya elini uzattı. İçeriden gelen mırıldanma bir an duraksamasına sebep olmuşsa da Adrian bu sesi tereddütsüz tanıyabilirdi! Jasmine...!

Jasmine bir masal- ninni gibi kelimeleri ardı ardına diziyordu:

"Sana bir masal anlatayım bambino, o zaman... uyur musun? Bir baba masalı?" Adriano sessizce basını sallayarak annesinin dizlerine dayadı.

"Senin baban yemyeşil gözlü, çok yakışıklı ve çok iri bir devdi... O bakanları ona hayran bırakacak kadar attraente... çekici... bir erkekti. İnanamayacağın kadar güçlüydü ve bir gün sen de öyle olacaksın birtanem..." Jasmine'in sesinde ki saniyelik duraksama tekrar konuşmasıyla belli belirsiz havada kaldı: "Öylesine yakışıklıydı ki onu tanımadan bile hayran kalabilirdin..."

"Adrian kadar güçlü müydü mama?"

"Si pesca, o kadar güçlüydü... Gülümsediğinde sanki güneş doğmuş gibi hissederdin... Sonra saçları... Senin gözlerin ona benzemiş ama saçların sanırım benden..." Jasmine bir eliyle küçük çocuğun saçlarını okşarken sanki uzaklara dalıp gitmişti. Adriano bir anda dikilerek annesine "Mama? O dev miydi?" diye sordu masumca.

"Si pesca, o çimenleri bile kıskandıracak güzellikte gözleri olan bir devdi... ama... ama... " "Neden bizi bıraktı?"

Bu sorunun cevabını Adrian da merakla beklerken, Jasmine'in bir saniye daha duraksayarak yutkunduğunu farketti... ağlıyor muydu? Boğazını temizleyişi Adrian'ın hassas kulaklarında yankılanırken, Jasmine;

"Bazen bazı şeyler bizim istemediğimiz gibi olmak zorunda olabilir tatlım. Hadi uyu artık..." dedi.

Adriano bu kelimeleri duyar duymaz "Hayır..." diye ince bir haykırışla sızlanmıştı. "Adrian gelmeden uyumayacağım!"
"Küçük, tatlı pesca, uyumalısın. Adrian, bizim patronumuz... ve onu bekleyemeyiz. O istediği zaman gelecektir."
Adriano isyan edercesine "Ama o baba olsaydı bizi bırakmazdı." Dedi. Jasmine elini kaldırarak onun gözünden akan bir damla yaşı yakalayıp derin bir nefes aldı ve sarılarak Adriano'yu göğsüne bastırıp "Küçük pesca, büyümelisin..." dedi. Adrian'ın durduğu yerden bakıldığında genç kadının sanki hayatın bütün yükünü omuzlarında taşıyormuşçasına titrediği farkediliyordu. Jasmine milyonuncu defadır yaptığı gibi kucağına aldığı Adriano'yu sallayarak yeşil gözlü devin masalını hem anlatıp hem ağlayacaktı ki kapıda oluşan tıkırtıyla irkildi...

Kapıda duran adam iri cüssesine özenmişçesine kocaman gülümsemesini takınmış onlara doğru geliyor ve bir an olsun bakışlarını ondan ayırmıyordu. Saniyeler akıp giderken ne kucağında sevinç çığlıkları atarak yataktan zıplayıp Adrian'ın üzerine atlayan Adriano'nun mutluluğu ne de onun ruhunu görmek istermişçesine bakan Adrian'ın yarattığı tedirginlik vardı Jasmine'in içinde. Tek var olan anlamlandırmak istemediği bir merak ve dağılmış görünen halinin yarattığı çekici akımdı Jasmine için. İçinden küçük bir lanet okuyarak zihnini toplamaya çalışsa da, genç adamın yarı açık gömleğinden gözüken buğdayımsı beyazlıkta ki teninin kasların üzerinde gece lambasında parlayışı buna hiç yardımcı olmuyordu. Zihnini toparlamaya çalıştıkça içini günah kadar cazip görüntüler dolduruyordu. Tanrı biliyor ya bunun için yanacaksa yanacaktı ama bu adamın bedensel çekiciliğine kapılmamak mümkün değildi.
"... Öyle değil mi Jasmine?"
Jamsine anlamsız bakışlarını Adrian'ın yüzünde gezdirirken neyin öyle olup olmadığını anlayamadı. Ne kadar zamandır anlamsızca adam hakkında hayaller kuruyor olabilirdi ki?

"Jasmine beni dinliyor musun?"
"Hı, hı, Evet tabi ki de... şey... ben..." Jasmine bocalarken Adrian haince bir zevk alırmışçasına tek kaşını kaldırıp biraz bekledi ve sonunda konuşmaya karar vererek: "Diyorum ki; sen benim için yemeği ısıtırken ben de Adriano için bir masal anlatayım." Dedi. Jasmine bir anlık panikle itiraz ederek "Olmaz!" diye çıkıştıysa da sonunu getiremeden Adrian konuşmasını kesti.
"Hadi ama Jasmine... Kurt gibi açım ve seni yememi istemezsin değil mi?"
Adrian'ın kucağındaki Adriano kıkırdarken genç adamın imalıymışçasına konuşmasından kıpkımızı olan Jasmine daha fazla direnemeden kabul etti ve aşağı inmek üzere odadan çıkmadan Adrian'a ikaz eder bakışlar yollayıp "Aşağıdan dinliyorum!" dedi ve hemen odadan çıktı. Çocuğunu korumalıydı. Adrian bir yabancı olmalıydı onlar için ve o yabancılarla çocuğunu yalnız bırakmazdı. Oysa Adrian gün geçtikçe hayatlarında daha fazla yer ediniyor ve Adriano'yu etkiliyordu. Kabul bu iyi yöndeydi ama peki ya hayatlarından gittiğinde? O zaman ne olacaktı...? Jasmine derin bir iç çekerek pişirdiği yemekleri ısıtmaya koyuldu...

...

"Hımmm, harika yeşil kokular geliyor! Bu gün ne sebze var bakalım?"
Jasmine düşüncelerine dalıp gitmişken Adrian'ın mutfaktan girişini farketmeyerek irkilmişti. Genç adam çoktan üzerine mayo şort geçirmiş üstü ve ayakları çıplak aşağı gelmişti. Elinde tuttuğu havluyu bir kenara bırakarak ona doğru bir avcı gibi yaklaşıyordu. "Sebzeye isyan etmek yok! Adriano da seni örnek alıyor. Hem... üstelik benden önce yeterince diğer zararlı şeylerden yemişsindir..."
"Aslında tam olarak sayılmaz. Ben düzenli yemeyi seven bir adamım."
Jasmine bir yandan yemekleri koyarken bir yandan da konuşmasını sürdürüyordu: "Seni bu gün Bayan Mia diye biri aradı. Sana cebinden

ulaşamamış!" Jasmine'in ses tonu fazlasıyla meraklıydı ama aynı zamanda da önünde ki işle ilgileniyormuş gibi durmaya çalışıyordu.
"Öyle mi? Ben onu yarın ararım. Sen de mi yiyeceksin?" diyerek Adrian lafı değişti. Jasmine Bayan Mia'nın kim olduğunu çok merak etse de telefonda ki hoş sesli bayanın kim olduğunu ölse ona soramazdı. Muhtemelen aşığıdır diye düşünmek onu hiç hissetmediği kadar rahatsız hissettirdiğinde başını iki yana hafifçe silkeleyerek Adrian'ın sorusunu cevapladı:
"Elbette. Yemeğe seni beklemiştik ama sen gelmeyince..."
"Geciktim. Ofiste işler uzun sürdü ve bu gün bir yığın şey vardı. Yemekten sonra yüzmek için bana katılmak ister misin?"
Jasmine şaşkınlıkla ona bakarak başını iki yana olumsuz şekilde salladı:
"Olmaz, seninle yüzemem... Adriano..."
"Adriano'yu düşünme sen. Ona havuzda olacağımızı söyledim ve yarın onu da yüzdüreceğime söz verdim. Hem uyansa bile onu kameradan duyarız."
"A... Ama benim mayom yok ki..."
"Sorun değil. İç çamaşırlarınla yüzebilirsin."
"Hayatta olmaz!" diye cevapladı hızla Jasmine. Adriano "Hadi ama! Bikiniden ne farkı var?" derken bir yandan da yemeğini bitirmiş olan Jasmine'in elbisesini bir ucundan kavrayarak onu kucakladığı gibi havuza doğru yürümeye başladı. Diğer eline aldığı havluyu bir şezlonga bırakıp kucağında çırpınan genç kadını elbisesini bırakmadan iri bedeninde aşağı doğru kaydırarak tüm direncine rağmen onu iç çamaşırları ile bırakmayı başarmıştı. Genç kadının utanan görüntüsü kasıklarına doğru derin bir titreşim yollarken kasılan bedeni fazlasıyla Jasmine'in varlığının farkındaydı. Jasmine elleri ile bedenini örtmeye çabalayarak sayıklanırken git gide belirginleşen erkekliğine fısıltıyla söven Adrian bir hamlede dönerek havuza atladı ve hiç su yüzüne çıkmadan karşı duvara doğru süzülerek Jasmine'e eşsiz bir görsel şölen sundu.
Jasmine elleri ile bedenini sarmış havuzun kenarında dikilirken elbisesinin nereye uçtuğunu bulma çabasıyla sağa sola dönüyor bir yandan da ağzına

gelen tüm İtalyanca küfürleri kızgınlıkla haykırıyordu. Bütün bu çabasına ve kızgınlığına rağmen; genç adamın suya ustaca atlayışı ve kaslarının adeta bir ipek çarşaf gibi dalgalanışı onu her anlamda uyarmıştı. Kasıklarını kuşatan hisler onu ne yapacağını bilmez bir şekilde bıraksa da bu adamın karşısında yarı çıplak dikiliyor olmak onu derinlemesine tahrik ediyordu. Kalbi duracak gibi çarpıyor, bedeni, ona, Adrian'a bir tek defa dokunabilmek için yalvarıyordu. Jasmine arzularına teslim olmaktan korkarak Adrian'ın gırtlağından gelen boğuk ama gür sese odaklanmaya çabaladı.

"Gelmezsen ben oraya gelir, seni bir parçan daha eksik olarak suya atarım."

Bu tehdit Jasmine'e çıplak olduğunu anımsatırken genç adamın karşısında böylece dikiliyor olmak, onu, tahrik ettiği kadar utandırdı. Bedenini onun bakışlarından saklaya bilmek için suya girmesi gerekiyorsa girecekti. Jasmine çaresizliğin içinde usulca kayarak suyun rahatlatıcı kollarına kendini bıraktığında hiç te umduğu gibi soğuk olmadığını gördü. Su ideal bir ısıyla onu kucaklarken Jasmine ne kadar yorgun olduğunu daha önce hiç farketmediğini düşündü. Yorgundu ve ağlamak istiyordu. Bütün bunlar için zamanı yoktu, ancak; neredeyse patlamaya hazır bir bomba gibi hissetmek, cendere de boğulmak gibi gelmişti ona.

Su bütün bedenini bir anne şefkatiyle kucaklarken Jasmine gözlerini ne zaman kapadığını bilmiyordu. Tek hissedebildiği havuzun kenarına tutunarak serbest bırakmaya çalıştığı gergin bedenini bir tehdit gibi kavrayan Adrian'ın varlığıydı. Her şey nasıl bu hale geldi hala çözemese de şu anda küçük bir kız çocuğu gibi, karşı koyulması imkansız bu adamın karşısında korkuyordu. Korku tüm bedenini sararken arkasından gelen küçük su seslerine dönüp bakmak bile istememişti. Bedenine yakın sayılabilecek mesafede duran genç adamın teninden yayılan ısıyı ve kudreti neredeyse suyun içinde bile hissedebiliyordu. Bir kadın olarak kim bilir kendini bu adamın kollarına bırakmak ne kadar da kolay olurdu... Kim bilir kaç kadın onun kollarında attığı zevk çığlıklarını bastıramayarak onu ebediyen yataklarında tutabilmeyi hayal etmişti...

"Gerginsin?"

Jasmine içini dolduran kıskanç duygulara sinirlenirken, hıncını az önce kendisini iç çamaşırları ile bırakan adamdan alırcasına konuştu:
"İç çamaşırlarımla ve patronumla suyun içinde olduğum için olmasın?"
"Bu patron meselesini üç sene kadar aştığımızı düşünüyorum! Bir de, su iç çamaşırların neredeyse anneanneminkilerle yarışacak..."
Jasmine ucuzluktan aldığı iç çamaşırlarının kaba görüntüsüyle neden daha da utandığını anlamasa da üç sene öncesinin hatırlatılmasının yarattığı kızgınlık daha da ağır basmıştı. Evet iç çamaşırları anneanneleri kıskandıracak derecedeydi ama en azından rahat ve ucuzdu. Adrian'ın alışık olduğu kadınların giydiği o süslü, dantelli, durmadan insanın poposuna kaçan cinsten şeylerden değildi. Hem iç çamaşırı altındakileri örtmüyorsa neden giyilirdi ki? Bütün bunlar bir yana üç sene önce her ne olduysa artık aralarında konuşulmamalıydı. O artık bir anneydi ve o gecenin ona tek armağanı onca üzüntüye rağmen bu olmuştu. Bunu da onunla asla paylaşmayacaktı! Sımsıkı tutunduğu kenarı bırakarak hızla Adrian'a döndü ve bir anda panik içinde çırpınmaya başladı...! Tanrı aşkına! Bu rezil adam nasıl olurdu da ona yüzme bilmediğini unuttura bilirdi! Jasmine'in çırpınan bedeni saniyelik de olsa ona saatler gibi gelen bir zaman zarfında güçlü kollarla sarmalandı ve tıkanan soluğu yerini boğaz acıtan bir öksürüğe ve soluma çığlıklarına bırakırken o kollar tarafından geniş bir bedene doğru bastırılıyordu.
"Tantrım! Kadın! Sen ne yaptığını sanıyorsun! Yüzme bilmediğini nasıl olur da bana söylemezsin!"
Jasmine öksürüklerinin arasında kesik kesik konuşmaya çalıştı ve olabildiğince asabi olmaya çabalayarak: "Bilmem! Unutuvermişim nedense!" dedi. "Ha! Havuza girerken bir anda unutuverdin yüzme bilmediğini öyle mi!"
"O sırada anneanne çamaşırlarımı kaplayan elbisemi arıyordum!"
Adrian bir an genç kadının çırpınmasının yarattığı korkuyla sinirlenmişken şimdi kollarında titreyen bu küçük asinin dik durmaya çabalayan

çırpınışlarıyla keyiflenmişti. Kısa bir kahkaha attığında Jasmine hala öksürükler arasında ona çatmaya çalışarak dik durmaya çabalıyordu.

"Boğulmam çok komik geldi galiba."

Adrian'ın bakışları bir anda puslanırken gördüğü hiç bir kadına, hatta kendi annesine bile, benzemeyen bu genç kadın karşısında ne yapacağını bilemediğini düşündü. Ele avca sığmayan, dik başlı ve boğulurken bile asi olabilmeyi başaran bu kadın, bedeninin tüm ağırlığını Adrian'a verdiğini farketmeksizin ona sımsıkı sarılmış nefesini toplamaya çalışarak ona laf yetiştiriyordu. Adrian bir eliyle onu kendi bedenine sabitleyerek hafifçe havuzun merdivenlerine doğru sürükledi ve metal merdivenlere onu sabitleyerek bedenine hapsetti. Onun güvende olduğuna emin olurcasına duruşunu yokladığında diğer eli çoktan yükselerek şimdi onunla aynı hizada duran genç kadının tatlı çenesini kavramıştı bile. Baş parmağı sessizce çenesiyle dudağı arasında gezinirken bakışları, istem dışı dudaklarına kilitlenmiş, arzuladığını alacağı zamanı bekliyordu.

Jasmine tenini acıtan bir korkuyla titriyordu. Korktuğu boğulmak ya da bu avcı tarafından öpülmek değil, onun hamlelerine itiraz edemeyecek kadar onun büyüsüne kapılmaktı. Korkuyordu çünkü bir kere ona hayır diyememişti ve şimdi de o isterse diyemeyeceğini biliyordu. Ağlama arzusu içini kaplarken boğazına dolanan bir yumru adeta tüm gözyaşlarını yutmuş gibi orada duruyordu. Bakışları birbirine sabitlendiğinde aralarında ki sessiz çekişme, Jasmine'in savaşı kaybedeceğinin ispatı gibiydi. Genç kadın deli gibi çarpan kalbini kendi kulaklarında duyabiliyor, oradan bir anda kaçıp gidebilmek için kendini zorluyordu. Oysa, kendine inat, bedeni sanki sabitlenmiş bir şekilde Adrian'ı bekliyormuşçasına uyarılarak oraya çakılmıştı. Kasıklarını yakıp kavuran sıcaklık tüm kötü anılara rağmen orada alev alev yanıyor, ona bir kadın olduğunu haykırıyordu. Bir kadın! Anneanne çamaşırlı bir kadın! Adrian için yetersiz olacağı gün gibi ortalarında dururken Jasmine ona yetebilme hayali kurduğunun bile farkında değildi. Bu bilinçlenme onu daha da utandırarak geri çekilmesini sağlayacakken

Adrian hızlı bir hamleyle dudaklarını kavrayarak kendi dudaklarına hapsetti.

Geri çekilmesine izin veremezdi, hayır! Bu defa daha fazla bedeninin talepşerine arkasını dönmeyecekti ve bedeni deli gibi bu kadının dudaklarının tadına bakmak istiyordu. Genç kadında şaşkınlık uyandıran ani hamlenin ardından bir iki saniyeliğine geri çekilerek onun direnen dudaklarından uzaklaştı ve tekrar kokusunu derin derin içine çekerek aidiyetlik hissi yaratan dudaklara geri döndü. Tenlerinin ikinci buluşmasında Jasmine'in direnci gitgide kırılarak yumuşuyordu. Adrian dudaklarda bulduğu tanıdık tada şaşırdı. Dudaklarını bir kere daha bu tatlı çekiciliğe gömerek uzaklaştırırken olabildiğince tadı hissetmeye çalıştı. Genç kadının tadı sıcak bal gibiydi ve sanki Adrian yıllarca bu tadı aramışçasına deli oluyordu. Dudakları bir defa daha buluştuğunda öpüşmeleri git gide tutkuyla şiddetlenmeye başlamıştı. Tutku! Komik çamaşırlı bu kadın, o kalın kenarlı düz şeylerin içinde nasılda seksi göründüğünü biliyor muydu acaba? Kasıklarını, asi kadınının kasıklarına gömmek istercesine, tenini tenine bastırırken içinde oluşan fırtınaya engel olamayarak ellerini genç kadının bedeninde, susuz kalmışçasına, dolaştırmaya başladığındı. Her şey bir anda şekil değiştirirken aralarına çakan kıvılcımlar elle tutulabilirmişçesine gerçekti. Adrian dudaklarının istilacı hamlelerine karşılık vermeye çalışan tecrübesiz dudakların her hareketinden zevki tadıyordu. Zevk acıya karışırken acı tenlerinde boğulup hazza dönüşüyordu. Bedenleri küçük darbelerle birbirine sürtünürken Jasmine küçük dişlerini sıkmış ve hafifçe dudağına geçirmişti. Tatlı acı Adrian'ın gırtlağından derin bir hırıltıyla kendine yol bulurken dudakları istilasına acımasızca devam etti. Dilleri birbirine dolandığında sanki bir tangonun birbirini zorlayan iki dansçısı gibiydiler. Adrian'ın elleri hiç durmak sızın mermeri andıran soğuklukta ki tende keşif yapıyor, çoktan uyarılan erkekliği Jasmine'in derinliklerine açılan kapıyı zorluyordu. Bedenlerini ayıran iki ince kumaş yırtılacakmışçasına gerilmişti. Jasmine ne yapacağını bilmez bir halde kendine engel olmaya çalıştıkça daha bir çıkmaza batıyor gibiydi. Adrian'ı

arzulamak bir beddua gibi yakasına yapışmışken nasıl olurdu da onunla aynı çatı altında yaşayabileceğini düşünmüştü ki? Bu gecenin ardından geleceğini bildiği yıkım çok daha erken bulacaktı oğlunu ve kendisini. Durdurmak istediği bedeni Adrian'ın vazgeçmeyen dokunuşlarıyla deliye dönerken gözlerinin kenarlarından birer damla daha gözyaşı süzüldü.

Dudaklarına gelen tuzlu tatla genç adam afallamıştı. Hafifçe geri çekildiğinde Jasmine'in kapalı gözlerinden teker teker kayan inci tanelerini çok net görebiliyordu. İçinde alevlenen tutku yerini yoğun bir kalp ağrısına bırakırken Adrian'ın genç kadına dayadığı kasıkları sızlayarak varlığını hissettirdi. Adrian parmaklarıyla gözyaşlarını silerken onu kendine bakmaya sessizce zorladı.

Jasmine içini saran hain tutkuyla nasıl başedeceğini bilemezken hakkı olmasa da daha fazlasını istiyordu. Bedeni daha fazlası için haykırırken alev almış duyguları sonsuzluğa açılan bir kapıdan geçecekmişçesine heyecanlanmış ve onu arzulamıştı. Oysa bunlara hakkı yoktu! Yapamazdı! Oğluna iyi bir geçek kurmalıydı ama bunu asla bu yollarla yapmayacaktı! O ucuz bir fahişe değildi ve öyleymiş gibi hareket etmeyecekti. O kendi değerini bir kere ayaklar altına alarak kendini kirletmiş ve benliğini karartarak siyahlaştırmıştı. Şimdi bir kere daha bunu yapamazdı. Bütün hisler vücuduna hücum ederken yüzünü kavrayan sıcak eller bu defa şefkatle gözlerinden istemsizce süzülen gözyaşlarını siliyor onu daha da kötü hissetmeye itiyordu. Evet bu adam bir hata yapmıştı ama kendisi de aşağı kalmamıştı. Jasmine bu ilgi ve şefkati haketmediğini düşünürken kulaklarına yankılanan kelimeler bir anda gözlerinin kocaman açılmasına sebep oldu: "Hazırlan donna ribelli, Çarşamba günü... benimle evleniyorsun!"

*Pesca: Şeftali

**Donne ribelli: Asi bayan

Aralarında oluşan derin sessizlik Jasmine'e bir asır gibi gelirken kalbi, yerinden çıkacakmışçasına, deli gibi çarpıyordu. Ne teklif etmişti Adrian? Teklif mi? Hayır, hayır bir teklif değil bir bildiri, bir emirdi sözleri. Evleneceklerini buyurmuştu! Ne sanıyor bu adam kendini diye içinden geçirirken babası belirli olmayan bir çocuk doğurmuş, yalnız bir kadın olmanın onu kolay yenilir bir lokma gibi gösterdiğini biliyordu. O kolay lokma değildi! Asla da olmaya niyeti yoktu... Genç adam her ne kadar karşı konulamaz olsa da Jasmine kararlıydı. Bunun hesabını soracaktı...:

"Ne? Sen ne dedin?"

"Ne dediğimi duydun donna ribelle, Çarşamba için olan tüm işleri iptal et."

"Sen... Sen dalga geçiyorsun...!" derken Jasmine'in sesi titriyordu ve aklında ne çıplaklığı ne de suda boğulma korkusu vardı.

"Beni gayri ciddi bir adam olarak görebilirsin ama bu konuda ciddiyim. Çarşamba evleniyoruz."

Jasmine bir anlık duraksama ile kelimeleri zihninde tartmaya çalıştı ve genç adamın ciddiyetini farkettiği anda isyan ederek haykırdı: "Asla! Beni duyuyor musun!? Asla seninle evlenemem!" Jasmine merdivenleri hızla çıkarak eve doğru koşarken bağırmaya devam ediyordu: "Seninle evlenmem!" Jamsine'in İtalyanca söylenmesi içeriyi doldururken ses git gide uzaklaşarak yok olana dek Adrian kararlı bakışlarını kadının üzerinden eksik etmeden bekledi. Evlenmezmiş! O kim oluyordu da onunla evlenmeyi reddediyordu? Onun gibi bir erkekle evlenmek için, yoldan herhangi bir kadını bile çevirse havalara uçardı. Jasmine ise en büyük kabuslarından birini görmüşçesine koşarak kaçmıştı!

Çarşamba günü...

"Heaven, inanabiliyor musun? Adam benimle evleniyorsun dedi!"

"Jasmine, bunu yüzüncü defadır diyorsun ama inan inanabiliyorum...!"

"Evet Jasmine, bunu Alexander dan sonra diyebilecek biri varsa, o da Adrian dan başkası olamaz!"

Josephine'in sesi oldukça neşeli çıkmıştı ama Heaven endişeli gözlerle arkadaşını süzüyordu.

"Jasmine..." Heaven ne diyeceğini kestiremeyerek bir an duraksadı ve devam etti: "Sence bu, o kadar da kötü bir fikir mi?"

"Heaven! Tanrı aşkına sana inanamıyorum!!!" Jasmine'in gözleri açışmış hayretle Heaven'a bakıyordu. Genç kadını çok özlemişti. Josephine kocasının durumu daha da kötüye gittiği için, yanından ayrılamayarak devamlı onunla ilgilenmiş; çok fazla yanına gelememişti, ama telefonla devamlı haberleşmişlerdi. Oysa Heaven'ın günleri Alexander ile dolup taşmış ve koca adamdan onu arayabilmek için çok az vakit ayırabilmişti. Birde uykuları sağ olsun! Her boş vakti uyuyarak değerlendirmişti. Şimdi ikisini de böylesine önemli bir günde yanında bulmak Jasmine'i çok rahatlatmıştı doğrusu. Havuzdaki bildiriden bu yana durumu çok fazla ciddiye almasa da Adrian'ın bu sabah evden çıkışının ardından moda evinden gelen gelinlik onun korkudan ödünü patlatmaya yetmişti. Bir önceki gece Heaven ve Alexander'ın dönüşüne şükretmeden duramadı. Merakına yenilip gelinliğe kısa bir bakış attığında nasıl bir panik atak krizine girmediğine şaşıyordu! Kendini onun içinde ve Adrian'ın kollarında hayal

etmemek ne mümkündü! Oysa Jasmine bunu haketmiyordu bile... Beyaz masumiyet demekti ve onun masumlukla uzaktan yakından bir ilişiği yoktu!

Hele de Adrian'ın kolunda beyaz gelinliği giyerek kendi hatası sonucu ve gene kendi kararıyla doğurduğu çocuğunu ona yamamaya ne hakkı olabilirdi ki? Bu düşünceleri bertaraf etmenin tek yolu kızlar konseyiydi ve o da bunu yapmıştı. Bu gün beyaz gelinliğin cazip fikrine kapılmamak için kızları yanına çağırmalıydı ki çağırmıştı da. Ama şimdi onlar ne yapıyordu? Bu evlilik işinin çok ta kötü bir fikir olmadığı gibi saçma bir şeyleri onun zihnine bir zehir gibi işliyorlardı!!!! Adrian onlara rüşvet mi veriyordu!

"Dio mio*... Sen delirdin mi Heaven? Evlilik seni zehirlemiş! Bunun çokta kötü bir fikir olmadığını nasıl düşünebilirsin? Benim bir oğlum var... Ben burada bir hizmetçiyim! Anlıyor musunuz? Ne eksik ne de fazlası! Ben bir hizmetçiyim!"

"Hayatım, seni anlıyoruz ama bu tip evlilikleri yapacak ne ilk ne de son kişi sen olmayacaksın. Pek çok insan aşık olduğunda mevkilerin bir önemi..." Jasmine hiddetle Josephine'in sözünü keserek araya girdi:

"Ah işte! Atladığın nokta bu! Aşk! Ne Adrian bana aşık ne de ben ona! Tanrı bilir ne sebeple böyle bir evliliği istiyor ama ben kimseye oğlumu yamamayacağım! Biz sığıntı değiliz! Ben ona yeterim, capisci**?"

Heaven bir süre daha Jasmine'i süzdükten sonra genç kadının gözlerine beliren acıya dayanamayarak "Jasmine... Hayatım... Elbette yetersin... Sadece, biz istiyoruz ki... Sen biraz olsun rahat et. Ne biliyim, belki biraz olsun yarının ne olacağını düşünmemek ve bu günden endişelenmemek Adriano'yu da mutlu eder. Hem onunda model alacağı bir erkeğe ihtiyacı var ve Adrian... onu seviyor..."

Jasmine yaşaran gözlerini genç kadınlardan saklayabilmek için yukarı çevirdi ve derin bir nefes aldı. Yarının ne olacağını düşünmemek! Ne kadar da rahatlatıcı olurdu. Ev sahibi çık der mi? Ya da bu ay sonu gelmeden mutfak harcaması yetişir mi? Adriano ekstradan ateşlenmezse ya da bir oyuncak istemezse şanslı olduğunu var saymadan? Hayır! Jasmine başını iki yana sallayarak isyanına devam etti:

"Ben yarını biliyorum! Bu gün neysem yarında o! Bu gün de hizmetçiyim yarında öyle olacağım."

Bakışlarını yere indirdiğinde kapıda ki hareketlilik dikaktini çekti. Kapı girişine yaslanmış onları dinleyen Adrian elini kaldırmış arkasında ki genç adamları durdurmuştu. Besbelliydi ki Marcus ve Alexander da onun az önceki tiradına şahit olmuşlardı. Marcus, onaylamazca başını iki yana sallarken, gözleri Josephine' e takıldı. Genç adamın gözleri, acı ile karışık anlam verilemez duygularla dolarken, başı, yüzünün yaralı yanına doğru iç güdüsel eğilerek, odanın içine doğru ilerleyen adama masum bir hava katmıştı. Marcus
Josephine'den ne kadar uzak bir noktada durmaya çalışıyorsa Alexander tam tersine, karnı iyice meydana çıkmış karısına bir o kadar yakın durup kollarının arasına çekivermişti. Onların bu yakınlığı her ne kadar Jasmine'i inanılmaz mutlu etse de bir yanı birbirlerine duydukları karşılıklı aşkı hiç tadamayacak olmanın verdiği buruklukla sarsılıyordu.

"Hala hazırlanmamışsın Jasmine!"

Odayı doldurarak oluşan anlık sessizliği bozan Adrian'ın sesiydi. Jasmine iki ezeli rakip birbiriyle karşılaşmışçasına Adrian'ın karşısına dikilerek "Sana bu evliliğin gerçekleşmeyeceğini söylemiştim!"

"Ben de sana evleneceğimizi söylemiştim."

Jasmine dikleşen omuzları ve sertleşen bakışlarının ardında deli gibi atan kalbini hiçe sayarak Adrian'a bir adım daha yaklaştı ve çenesini dikleştirerek "Ancak California ya mavi kar yağdığında!" dedi ve arkasını dönerek Alexander ve Marcus'a "İçmek için ne alırdınız?" diye sordu.

Salonda ki herkes üzerlerine soğuk bir su döküşmüşçesine dikkatle Adrian'ı izliyordu. Adrian gereğinden fazla sakin gözükse de Alexander yıllardır tanıdığı adamın takındığı maskeleri çok iyi bilirdi. Tehlike çanları çalarken, Adrian'ın soğuk öfkesi benliğini ele geçirmek üzere çoktan tetiklenmişti. Jasmine etrafta hiç bir şey yokmuş gibi hareket ederek, gerçek bir çalışanmış gibi, servis yapmaya çalışıyordu.

"Ne var biliyor musunuz çocuklar...?" Adrian'ın sesi Jasmine'in daha önce hiç duymadığı kadar soğuk ve mesafeliydi. O konuşurken Jasmine bulunduğu yerde dona kalmıştı. "Bence de... evlilik saçma bir fikirdi! Bu akşam, bu evde... parti veriyoruz! Madem bir hizmetçim! Var, o halde... bunun nimetlerinden faydalanmalıyım...!!!" Kısa bir gülümseme ile Adrian tekrar donuk haline geri döndü: "Alexander, bu defa bu parti sana ve Heaven'a göre değil! Adriano da bence bu gece sende kalabilir... ayak altında dolanacak küçük çocuklara ayıracak vakit olmayacak!"

Adrian'ın sözleri bir tokat gibi Jasmine'e inerken Jasmine afalladığını belli etmeksizin kalbindeki cam kırıklarını toplamaya çalıştı... Evet, bu bir gerçekti ve kendisinin de az önce bağıra bağıra söylediği bir gerçekti! Ama... bunu Adrian'ın ağzından duymak nedense ona bir ölüm gibi gelmişti.

Adrian'ın katı bir soğuktaki öfkesi etrafını sararken Jasmine çoktan Heaven ile giden Adriano ve kocasının yanına dönemsi gerektiğini söyleyen

Josephine'in ardından boşalan evi parti için hazırlamaya başlamıştı. Marcus ise Adrian'ın teklifini kabul ederek, topluluklardan kaçmaya çalışsa bile, bu defa parti için kalmıştı. Genç adamlar çalışma odasında neler konuşuyordu bilmiyordu Jasmine ama geçen dakikalar ona zulüm gibi geliyordu. Belki daha önce onlarca defa bu tip partilerde garsonluk yapmış ve hazırlıklarına katılmıştı ama bu defa başkaydı... Bu Adrian'ın hizmetçisi olarak varlığını ifade edeceği bir geceydi ve bunu bilmekle kabullenmek arasında bu kadar büyük bir farkın olduğunu daha önce hiç düşünmemişti.

Geçen saatler, ayakkabılarının sıktığı o on sekiz yaşında ki geceye doğru zihninin sürüklenmesine sebep oluyordu. İçinden kendi kendine 'Neden?' diye sordu. 'Neden?'... Neden iddiayı kabul etmişti? Neden bir tek gecenin hayatını değişmesine izin vermişti? Neden Adrian bilinçli bir şekilde yarışmadan pes ettiğinde gözlerinde ki o yarı kızgın yarı yalvaran bakışı dinlemeksizin ona uzanan eli kavrayıp gitmişti? Başını ardına çevirip baktığında o zamanlar kendi gibi toy olan genç adamın içki şişesini başına dikerek az önce pes ettiği yarışmadan nasılda galip ayrılabileceğine şahit olmuştu. O şileyi, ona bakan gözlere aldırmaksızın, karşı duvara savurup geceyi sonlandırabileceği bir kadın bulmak için ayaklandığında Jasmine çoktan kararını vermiş, yanında hafif sallanarak neşeyle yürüyen adama kaderini değişecek soruyu sormuştu..

Bütün bunlar zihnini doldururken çalan kapı ile düşüncelerinden sıyrıldı ve atlatması gereken gecenin başladığını farketti. Kapıyı açtığında ilk misafirler onu görmezden gelerek içeri geçmiş Adrian ile selamlaşıyorlardı.

"Adrian! Dostum... Bir asır geçti senin meşhur partilerine katılmayalı." Adrian'ın yanında duran sevimsiz adam beraberinde getirdiği kadından elini çekmeden Adrian ile tokalaştı. Yanında ki kadın ucuz giysiler içerisinde kendini önemli göstermeye çalışsa da her halinden ne için çabaladığı belli oluyordu. Artlarından gelen diğer dört kişinin içinden ikisini daha önce bir yerlerde görmüş olabileceğini düşündü Jasmine. Adrian "Gabe... Nick... sevgili dostlarım... Bu gece gelmenize çok sevindim. Biliyorum ani oldu ama bakın sizi kiminle tanıştıracağım..." Diyerek Marcus'a dönerken Jasmine onları daha önce nerede gördüğünü hatırladı. Bu ikili daha önce de Heaven ile katıldıkları bir partiye gelmiş ve küçük çaplı bir rezaletle sonuçlanan gecede her ikisi de Alexander dan okkalı yumruklar yemişlerdi! Jasmine hafızasını zorlarken Adrian'a gereğinden fazla sarılarak bedeneni yapıştıran kızıl kadalı kadın gözünden kaçmadı! Bu sürtük! de kimdi böyle?

Jasmine sinirle sıktığı avuçlarını kadının saçlarından uzak tutabilmek için olağanüstü bir çaba sarf ederken içeriye doluşan kalabalığın ve yükselen müzik sesinin neredeyse farkında bile değildi. Marcus'un sessizce bir köşeye çekilerek her zamanki duruşunu takınarak insanları incelemekte olduğunu bile farketmemişti. Ortada akıp giden içki servisini ustalıkla yaparken eski günlerinden hiç bir performans kaybetmediğine şaşırabilirdi! Tabi aklı Adrian'ın üzerinde onu yiyecek gibi hareket ederek adına dans diyen kızılda olmasaydı!!! Adrian onu kucaklarken ne demişti: "Lillian! Sevgilim...!" Gerekmediği kadar hoş olan ateş saçlı genç kadında onu sevgilim diyerek kucaklamış ve dudaklarına kondurduğu kocaman ve mide bulandırıcı derecede samimi öpücükle bunu adeta partide ki herkese ispat etmek istemişti.

Gecenin ilerleyen saatleri boyunca Jasmine hiç duraksamadan koşullanmışçasına görevlerini yerine getiriyor ve mümkün olduğunca Adrian ile göz göze gelmemeye çabalıyordu. Neden yada niçinini sorgulamaksızın kabindeki sızıyı geriye itmiş, Adrian ve kızıl kafanın giderek

şiddetini arttıran bedenlerinin dansını görmezden gelmeye çalışmıştı. Olmuyordu! Jasmine ne kadar görmek istemesede onlar sanki onun görmesi için gözünün içine sokarcasına oradaydılar! İçinde dalgalanan öfke ve girdaplar midesinin kasılmasına sebep olurken Jasmine mutfağa sığınmak istercesine odadan dışarı yöneldi. İçeride ki parti havası çoktan yerini üç sene önce gördüğü o rezil ritüellere bırakmaya başlamış ve Adrian da kızıl kafasıyla buna çok ta güzel ayak uydurmaya başlamıştı! Odadan dışarı doğru ilerlerken çarptığı bedenlerden ve onu da bu sapkın eğlencenin içine çekmeye çalışan sarhoş bedenlerden kaçınmaya çalıştıkça hızı kesildi. Boğuluyordu adeta... Bir el boğazını sıkarcasına acıyan gırtlağı akamayan gözyaşlarını barındıran yüreğiyle el ele onu yarı yolda bırakıyordu. Adrian o kızıl afetle oynaşıyordu! Hem de, onun, her gün görmeye mahkum olacağı bu salonda!

"Jasmine! Buraya biraz şarap getir."

Adrian'ın sesi kulaklarında uğuldarken Jasmine'in gözleri bir iki saniyeliğine hoş bir esmerle konuşan Marcus'a takıldı. Erkekler... Hepsi bir güzel yüz ve iki uzun bacağın peşinden koşabilirdi değil mi? Adrian'ın nesi eksikti? Onun için ne zaman bir değeri olmuştu ki? Nasılsa iddia konusu yapılabilecek basit bir garson kızdı bir zamanlar... Şimdi... şimdi ise yanında çalışan hizmetçisi... Adriano ise tüm bunlardan uzak masum güzelliğiyle korunması gerekendi. Adrian'ın teklifini kabul etse tüm bunlar yaşanmayacak mıydı? Elbette yaşanacaktı ama kalbinin bir yanı onun Adriano'yu tıpkı bu geceki gibi tüm olan bitenden koruyacağına emindi. Adrian onu incitirdi ama biliyordu ki Adriano'yu incitmezdi... Bundan nasıl bu kadar emindi bilemese de genç adamın gözlerinde görebildiği tek gerçek buydu. Bir de sırrını bilse...! Belki o zaman dengeler değişir, kendi günahının karşılığı, Adriano da incitebilecekleri arasına girerdi. Bu katlanamayacağı bir gerçekti ve kendini bir kere daha kirli ve siyah hissetti. Doldurduğu şarap kadehlerini

titreyen elleriyle yanındaki kadınla sarmaş dolaş olmuş Adrian'ın yanına getirdiğinde servis yapabilmek için eğilirken bir anda saki başı döndü. Kendisini toparlamaya çabalarken bir anda elinden kayan tepsi Adrian'a vantuz balığı gibi yapışmış sahte sarışının üzerine boca oluverdi. Şirret kadın avazı çıktığı kadar bağırırken bir yandan üzerine saçılan şarabı silkelemeye çalışıyordu. Aptal! Sanki eliyle tüm lekeyi silebilecekti! Öyle olsa Jasmine çoktan ruhundaki lekeyi tek el hareketi ile silerdi... "Ö..özür dilerim... gerçekten bir kazaydı..."

Lillian öfke dolu bakışlarını Jasmine'e dikerek bağırabileceği son sesiyle bağırarak "Seni küçük aptal sefil! Kazaymış! Bunun hesabını soracağım sana! Sen o elbise kaç para haberin var mı? Ömrün boyunca birilerinin altına yatsan ödeyemezsin!"

Adrian soğuk bakışlarını bir an olsun Jasmine den çekmese de bu sözlere hiç bir müdahalede bulunmadı. Jasmine giderek yükselen öfke ve isyanını bastırmaya çalışırken kendine bir hizmetçi Olduğunu hatırlatarak cevap vermemeye çalışıyordu. İyi bir hizmetçi ev sahibinin misafirlerine kafa tutmazdı!

"Sana diyorum aptal! şey! Bu terbiyesizliğinin hesabını vereceksin!"

Lillian Jasmine'in üzerine doğru tam bir hamle yapacakken Jasmine gerilen sinirleri ile gayri ihtiyari bir tepki ile Lillian'ın elini havada yakalayarak suratına okkalı bir tokat indirdi! "Sen... Sen kim oluyorsun da bana aptal diyebilecek cesareti kendinde bulabiliyorsun!"

Jasmine'in sesi ortamda yankılanırken müzik çoktan kısılmış ve Lillian ateş dolu bakışlarını burnundan soluyarak onu parçalayacakmış gibi bakmakta olan genç kadına dikmişti.

Alev saçlı kadının ikinci bir hamle yapmaya yeltenmesiyle, Jasmine, hırsını alamayarak, içine dolan öfkenin ne kadarının bu boş boğazlı kadının sözlerinden olduğunu anlamasa da, içgüdülerinden gelen usta bir manevrayla Lillian'ın saçlarını eline doladığı gibi onu sürüklemeye başladı. "Vacca Puttana***... Burada durmuş bana saldırabileceğini mi sanıyorsun? Bana küfredebileceğini, beni aşağılayabileceğini mi sanıyorsun kendi haline bakmadan?"

Jasmine genç kadını yapıştığı saçlarından etrafında döndürürken Lillian avazı çıktığınca bağırıyor ve Sevgili Adrian'ının onu kovmaktan beter edeceğini söylüyordu. Jasmine gözü dönmüş bir şekilde genç kadının saçlarına kenetlenen avuçlarını sıkarken onu yakalayıp çekmeye çalışan Marcus'un endişeli sözlerinin hiç bir anlamı yoktu. Neyin birikmişliğiydi içinde patlayan? Ya da neydi kalbini böyle yerinden sökünceye denk acıtan? Bilmiyordu. Bildiği tek şey Adrian'ın bu alev saçlı sevgilisine haddini bildirmek arzusuyla yanıp tutuştuğuydu. Sevgili Adrian bakalım o alev saçların yerinde yeller estiğinde de böyle sırıtabilecek miydi? Jasmine kendi düşünceleri ve yarı İtalyanca haykırışları arasında bir an duraksadı ve 'Sırıtış mı?' diye düşündü... Adrian sırıtıyor muydu? Adrian karşılarına geçmiş hiç bir müdahalede bulunmaksızın onlara yarım bir gülümseme bakıyor ve etraftakilerin karışmaması için duruşunu bozmuyordu! Adrian eğleniyordu! 'Tanrım!' diye yüksek sesle söylendi Jasmine. Bir anda ellerini genç kadının üzerinden çekerek onu bir kenara itti ve Adrian'a yönelen öfkesini dizginlemeyerek haykırdı: "İyice eğlendin mi Adrian Romanov? Bu sence... komik mi...? İyi bak o halde! Bunu sana ödeteceğim!" Jasmine bir yemin gibi yere, tam da Adrian'ın ayaklarının yanına tükürerek kömür karası, gür saçlarını savurarak odanın dışına doğru ilerlemeye başladı. Gözlerine üşüşen yaşları geri göndermeye zorlarken titreyen ellerini saklayabilmek için yumruk yapmış kimseyle göz göze gelmemeye özen gösteriyordu. Tüm bakışlar üzerinde, adeta hayretle açılmış ağızların gerisindeki fısıltıları ona fısıldarken Jasmine dimdik ayakta durmaya çalışıyordu. Artık bir işi yoktu!

Bir evi de yoktu! İşin en korkuncu bütün bunları bir şekilde Adriano ya izah etmekti ve Jasmine korktuğu anın başına geldiğinin bilincindeydi! Lanet olası tek istediği biraz olsun güvence ve huzurdu! Oysa şimdi tek bir sinir patlamasıyla hepsini yok etmiş geri dönüşü olmayan bir yola girmişti... Adrian'ı tehdit etmekte neydi ki? Hızlı adımlarla eşyalarını toplayabilmek için basamaklara ilerlerken Kolunu kavrayan bir el tarafından durduruldu. İçini kaplayan umut elin sahibine doğru yavaşça dönmesi ile yok oldu. Hiç tanımadığı yarı sarhoş bir adam karşısında dikilmiş ona sanki içindeki durumdan zevk alırcasına, sırıtıyordu. Jasmine kolunu kurtarmaya çalışırken sessizlikten ve adamın bakışlarından rahatsız olarak konuştu: "Bir şey mi istemiştiniz?"

"Evet güzellik... Seni..."

"Anlayamadım?"

Adam Jasmine'e gerekmediği kadar çok yaklaşmış ve içkili nefesini yüzüne üflüyordu. Jasmine içini saran bulantıyı bastırmaya çabalayarak gerilemeye çalışsa da adam buna izin vermedi. Tersine, Jasmine'i daha çok kendisine çekerek iğrenç nefesini hissedebileceği kadar yüzünü yakınlaştırarak dudaklarına doğru konuştu:

"Seni istiyorum ateşli kadın..." Jasmine'in gözleri fal taşı gibi açılırken istenmeyen bu davetsiz asalaktan kurtulabilmek için adeta çırpınmaya başlamıştı. Yanlarından geçen bir iki kişi bakmakla yetinerek yürüyüp gittiğinde Jasmine yukarı doğru sürüklenmekte olduğunu farkederek çığlık atabilmek için ağzını açtı ama sesi ona ihanet etti. Sanki gırtlağına bir şeyler oturmuş bağırmasına engel oluyordu. Konuşmak istese de sesi çıkmıyor, adeta bir kabustaymışçasına onu bu çıkmaza mahkum ediyordu. Adamın "Adrian ağzının tadını biliyor doğrusu..." demesi ile bedenine ulaşan elleri en büyük kabusunu yaşamak üzere olduğunun habercisiyken Jasmine bir

anda kendisini büyük bir boşluğun içinde buldu. Ne zaman yumduğunu bile farketmediği gözlerini boşluğa doğru araladığında etrafında sadece çığlıklar ve kırılan kemik sesleri vardı.

Jasmine onu daha fazla taşımayan bacaklarına dayanamayarak önünde duran basamağa süzülüp oturduğunda karşısında devleşmiş bir berserker**** duruyordu adeta! Adrian gitmiş yerini bam başka içi öfke ve kuvvetle dolup taşmış bir varlık vardı... Adrian'ın yumruklarını her savuruşunda ona eşlik eden ikinci bir savaşçı daha vardı: Marcus Valerian. Marcus içinde ne zamandır tuttuğu öfkeyi Adrian'ın dövdüğü adam ve arkadaşlarına yönlendirirken bir an bile tereddüt etmemişti. Bunu seviyordu. Kendini ne kadar uzak tutmaya çalışırsa çalışsın içinde babasını haykıran bir yan hep böyle olacaktı işte! Adrian'a bakarak ustaca darbelerle kural tanımayan vuruşlarından gurur duydu. Az önce Jasmine'i kıstırmış zorlayan adamı ve bir kaç arkadaşını benzetirlerken Adrian'ın amacı sadece Jasmine'i korumaktı. Oysa Marcus kendi amacından o kadar da emin değildi! Ya içinde babası olan yan uyanmış ve onu ele geçirmek üzereyse? Bunları düşünmek istemeyerek Adrian'a gelmekte olan bir yumruğu adamın karnına indirdiği sert darbe ile bertaraf etti be gülümseyerek Adrian'a baktı: "Bu da sonuncusuydu."

Adrian kanlı savaşçıları hatırlatan, neşeden uzak, acımasız gülüşüyle başını salladı ve halen daha evin dışına kaçmamış olanlara dönerek haykırdı:

"Defolun evimden! Hepiniz!" Bakışlarını bir an yere çömelmiş donuk bakışlarla olup biteni izleyen Jasmine'e yönelttikten sonra tekrar Marcus'a döndü ve "Sen de gitsen iyi olacak... dostum!" dedi. Marcus anlayışla başını sallarken bu ikili arasında ki kavganın daha bitmemiş olduğunun farkındaydı... *Dio mio: Aman Tanrım

**Capisci: Anlıyor musun

***Vacca Puttana: Vacca; inek ve puttana; orospu kelimelerinin birleştirilmesi ile oluşturulan İtalyanca küfür tamlaması. Aynı zamanda 'hay aksi' ile 'böyle şeyin içine ediyim' manasında da sarf edilmekyedir.

**** Berserker: Ayı veya kurt postu giyen, İskandinav ve Cermen efsanelerinde adı geçen, cesaret ve kuvvetiyle meşhur savaşçı.

Bölüm 6: Üşüyüş..

Ortalık sessizdi. Jasmine halen daha neler olup bittiğini anlayamamışçasına etrafına bakınıyordu. Ne zaman öfkelendiğini, ne zaman korktuğunu ve en önemlisi onca yumruk ve kaçışma arasında zamanın ne kadar çabuk akıp gittiğini farkedememişti bile. Tek bildiği o hengame içinde kızgınlığının ve cesaretinin yerini korkuların ve çaresizliğin aldığıydı. Daniel uzakta iken sığınabileceği bir tek kızlar vardı ama kimseye yük olmak istemiyordu. Bu akşam Adriano'nun Heaven ile gitmesi bile onun için yeniydi ve bundan hiç hoşlanmamıştı. Hoşlanmadığı daha pek çok şey vardı ve bunlar bu gece bulabileceği en iyi işe mâl olmuştu! Kim sevgilisini saçlarından sürükleyen birini yanında çalıştırmak isterdi ki? Jasmine sindiği basamakta son kalanlarında dışarı atılışlarını izlerken, beynini dolduran yanıtsız sorular, çığ gibi büyüyen bir endişe ile kalbine oturup, onu, bilinmez bir karanlığa hazırlıyordu. Adrian ya onu, o adamın elinden almasaydı?

Garsonluk yaptığı dönemlerde bir kaç defa uygunsuz tekliflerle karşılaşmıştı. Hatta bir iki defa ileri gitmeye çalışan bile olmuştu ama o kovulmak pahasına hadlerini bildirmiş ya da şansı yaver gitmişti. Zaman zaman bu tip partilerde kızların başına gelenleri işitmemiş değildi. Her zaman temkinliydi ama bu gece... Bu gece her şey ona karşı gibiydi. Şimdi de yüzleşme zamanıydı. Adrian ona keskin bakışlarla yaklaşırken genç kadın gerilmiş kaslarının

boğumlarından bakışlarını alamıyordu. Saldırı karşısında devleşen bu adam sadece duruşu ile bile düşmanını kaçırabilecek kadar tehlikeli duruyordu. Her an tetikte olan bakışları beden diline eşlik ederken Jasmine ikinci bir saldırının altında olup olmadığını düşünmeden edemedi. Yavaş adımlarla ölüm sessizliğinde ona yaklaşan Adrian iri cüssesinden yaydığı tehlikenin son derece farkındaydı ama sakinleşemiyordu. Aklının bir köşesinde dönüp duran ses ona için için tekrarlıyordu: 'ya onu koruyamasaydın?'

<p>Jasmine'i ya koruyamasaydı? Bu basit bir aşamaydı belki onun için ama dışarıda çok daha büyük ve bilinmeyen bir düşman onları bekliyordu. Birileri onları gözetliyordu ve bu şartlar altında Jasmine ve elbette ki Adriano ondan uzakta oldukları her saniye tehdit altındaydılar. O adamı Jasmine'e saldırırken gördüğünde bunun bir tuzak bile olabileceğini düşünmüş ve hırsını alamamıştı. Evet, paranoyaklaşıyordu ama her zaman bir düşman vardı ve olmaya devam edecekti. Geçmişinde en iyi bildiği şeyi yapmalı ve gardını hiç düşürmeden onları korumalıydı. Sessizce onu izleyen genç kadının mavi gözleri öfke ve için için yanan ateşten bambaşka bir şey taşıyordu şu anda. Üç sene önce gördüğü hayal kırıklığından bile farklı! Korku? Endişe? O kadına sevgilim dediğinde özellikle izlemişti yüzünü. Genç kadının bakışlarından geçen en ufak bir farklılığı yakalayabilmek için dikkatini bir an olsun ayırmamıştı. O itaatkar bir hizmetçi olamayacak kadar dik kafalıydı ama tüm gece tüm iradesi ile bu işi yapmaya çabalamış ve tek bir falso vermemek için kendini zorlamıştı. Bu kadına kesinlikle hayrandı Adrian. Cesareti ve dik duruşu hayatında olmasını isteyeceği en güzel özellikti. Annesi belki biraz daha cesaretli olabilse, ya da biraz daha dik durabilse ezilmek yerine onları toparlayabilir ve çok daha farklı olmalarını sağlayabilirdi. Jasmine tüm söylenti ve dedikodulara göğüs gererken yanında tek tutunduğu kendinden yaşça çok da büyük olmayan ağabeyiydi ve ona bile yük olmamak için çabalamayı tercih etmişti. Takdiri kesinlikle hak ediyordu. O gece o kendi kadar serseri herifle o iddiaya girmeseydi belki de genç kadının hayatı çok daha farklı olacak aldığı yük biraz olsun

hafifleyecekti. Ya da Jasmine bu gece gösterdiği cesaretin onda birini gösterip ona teklif ettiğinde suratına tokadını çarpsaydı...Neden? Neden onları oracıkta bırakıp gitmemişti? Yarışmada yenilgiyi kabul ettiğinde neden gözlerinde hayal kırıklığı vardı ve neden... neden Adrino'nun ona uzattığı eli tutup kapıdan çıkana kadar ruhuna işleyen o kırgın bakışları üzerinden çekmemişti? Lanet olasıca kadın! Üç senedir ruhunu ve tüm benliğini doldurduğu yetmemiş gibi şimdi o bakışların çok daha derinleri ile onu yiyip bitiriyor ve ona dokunan her eli kırma arzusuyla içini dolduruyordu! Adı gibi emindi ki o gece Adrino onu ilkiydi! Ve bunu biliyor olmak onu daha da deliye çeviriyordu! Sinirle Jasmine'e kalkmasını işaret ederek "İyi misin?" dedi. Jasmine sessizce başını sallarken içinde bir çığ gibi yükselen öfkeden sesinin ne kadar sert çıktığına kendi de şaşırmıştı. Sakinleşemiyordu. Bu gece olanlar da onun suçu sayılmaz mıydı? Bunca işe yaramaz adamı buraya toplarken aklı neredeydi? Üç senedir kaçtığı her şeyi bu gece yıkmış sadece Jasmine' e basit bir hizmetçi olamayacak kadar hırçın ve ateşli olduğunu ona göstermek istemişti. O kafa tutardı ve üç sene öncede ona kafa tutmuştu! Evet! Yaptığı buydu... Jasmine ona kafa tutmuştu! Ona dokunmak ve tüm bunların hesabını sormak istiyordu. Yemin edebilirdi ki karşısında siyah eteğin üzerinde ki beyaz gömlekten gözüken mermer gibi berrak tenine hesap sormamak için azizlik mertebesinde yükselmeliydi. Genç kadının koluna dokunmak için uzandığında ani bir refleksle geri kaçınması onu daha da sinirlendirdi. Ona dokunmak ve tüm içindeki kırıkları onarmak arzusu Adrian'ı sarmalarken onun böylesinde uzak duruşu Adrian için işkence gibiydi. Adrian hayatta ne istediyse almamıştı! Hayat ona bazı şeyleri kendiliğinden vermişti ama o birşeyleri istemeyi çok önceden bırakmıştı. Şimdiyse istediği tek şey karşısında duruyordu. Bu kadını istiyordu, onu ve oğlunu korumayı istiyordu! İçinden küçük bir küfür savurarak sakinleşebilmek için arkasını döndü ve kapıdan dışarı çıkarken "Beni bekleme...!" Dedi. Jasmine kala kalmıştı! Genç adam ona kızgındı emindi ama sevgilisinin saçlarını yolduğu sırada hiç te kızgınmış gibi hareket etmemişti. Acısını şimdi çıkaracağı besbelli diye içinden geçirirken istem dışı

ona uzanan elinden kaçınmak istemişti. Daha az önce yaşananların anısı tap taze zihnindeyken her ne kadar dimdik durup gururunu korumak istemişse de ani bir irkilmeyle başaramamıştı. Besbelli ki şimdi sevgilisine gidecek ve onu avutacaktı Adrian! Bu neden içinde böylesine derin bir kıskançlık uyandırıyordu ki? Bundan üç sene önce olsa ona hayran olduğu için derdi ama şimdi? Üç senede ne değişmişti? Hele de şu son bir senedir onu böylesine yakın tanımaya başladığında? Heaven ile geçirdikleri dönemde? Çiftlikte? Her fırsatta Adriano ile olan diyaloglarında? Ah bir bilse... bir bilse... Muhtemelen bu akşam göstereceği öfkenin iki katını gösterirdi!!! O gece hangi akla hizmet o öylesine bir plan yapmıştı ki? Hangi erkek bir oyuna gelmeyi hazmederdi? Hele de Adrian! O gece o kapıdan çıkana kadar üzerinden inmeyen bakışları ona Adrino'nun elini bırakmasını adeta emrediyordu. Oysa, Jasmine, tek bir kelime demesini beklemişti son dakikaya kadar: 'gitme!'. Adrino'nun avucunda titreyen ellerinin, korkudan terleyen sırtının dikkat çekmemesi mümkün değildi. Etraflarında kimseye aldırmaksızın cüretkâr hareket eden onca insanın arasında Jasmine çelimsiz bir çocuk gibi beklemişti... Adrian gitme demedikçe adımlarını Adriano'nun adımlarına uydurmuş ve kapıdan çıkmadan önce son bir defa ona kızgınlık ve tarif edemediği bam başka duygularla bakan adama bakmıştı. Kalbi hayal kırıklığıyla param parça olurken kolundan onu çekiştiren Adrino, onun kendisine göre ufak tefek kalan bedenini tek hamlede kapının diğer tarafına geçirerek karanlık bir kuytuya dayayıvermişti. Jasmine dalıp gittiği geçmişten sıyrılarak adımlarını hızla odasına çevirdi. Bir saniye daha olup biteni düşünmeye devam ederse çoktan gözlerinin pınarlarını zorlayan gözyaşlarına daha fazla hükmedemeyecekti. Yapılması gereken en doğru hareketin beraberinde getirdiği üç beş eşyayı alarak Adrian'ın kovmasını beklemeden bir an önce gitmek olduğuna artık emindi. Saate baktığında Adriano'nun çoktan uyumuş olduğu gerçeği onu sabaha kadar evden çıkmadan beklemek zorunda bıraksa da zaten Adrian'ın da sevgilisinin yanından erken döneceğini hiç sanmıyordu. Kalbine yayılan sızı bir kor gibi yüreğini dağlarken üç yıl önce hayal kırıklıklarıyla parçalanan yüreğinin

halen daha onunla heyecanlanıp, onunla yeniden acıya boğulabilmesine İtalyanca söylendi. Mızmız bir kadın değildi ama hiç değilse tercih ettiği kadın bir şeye benzeseydi diye içinden geçirmeden edemedi. Kesinlikle kıskanmıyorum diye iç sesi tekrar etse de kimi kandırıyordu ki? Bal gibide kıskanmıştı işte. O kadını eve ilk girdiği anda da, Adrian'a ilk sarılışında da, Adrian'ın onun peşine gidişinde de deli gibi kıskanmış, kıskançlığını bastırmaya çalıştıkça daha çok zıvanadan çıkmıştı. Şimdiyse içini kaplayan bu duygu büyük bir kaybetmişlik hissiyle orada oturuyordu. Kimi kandırıyordu ki? Adrian'a herşeye rağmen o üç sene önceki saf kız kadar hayrandı! 'Lanet olasıca herif ruhuma işledi' diye için için sövünerek bir yandan da toparladığı valiz ve iki parça oyuncakla salona inip oturduğu koltukta sabahı beklemeye başladı. ...

Adrian evden çıktığında görmek istediği tek varlık bir melekti. Masum, bütün olan bitenden bihaber, günahsız bir melek görmek istemişti. Kendini Alexander'ın kapısında bulduğunda Alexander'ın her nevi saldırısını göz önüne alarak tereddütsüz kapıyı çaldı. Bir iki saniye içinde açılan kapıda beliren Alexander elinde ki silahı indirirken okkalı bir küfür savurdu.

"Ne işin var bu saatte burada?"

"O elinde ki silah mı? Beni mi vuracaksın!"

"Seni çok önceden vurmalıydım ama şansımı kaybettim. Bir daha ne zaman yakalarım Tanrı bilir!"

"Bende seni seviyorum Alexander, çekilsene içeri geçemiyorum. Sen de kilo almışsın dostum. Bu yaştan sonra iyi değil."

"Başlatma yaşına! Ne işin var bu saatte burada?" diyerek Adrian'ı dikkatlice süzen Alaxander "Sen kavga mı ettin?" dedi.

"Sayılır. Sen iyice İtalyan mahallesinde ki meraklı cam kuşlarına özenmişsin. Şimdi çekil! Adriano'yu göreceğim...!"

"Uyuyor!"

Alexander kapıdan çekilmemekte kararlıymışçasına dikilmeye devam ediyordu. Adrian iç çekerek bakışlarını önce gitmek ister gibi arkasına çevirdi, sonra da tekrar Alexander'a dönerek derin bir nefes alıp tüm yorgunluğu ruhunun derinliklerindeymişçesine "Elbette uyuyor..." dedi "Onu görmeye ihtiyacım var...!" Alexander genç adamın bu haline ilk defa tanık oluyordu. Onu bitmiş halde topladığı zamanlar olmuştu, ya da kimi zaman sinirini alamayıp yok yere kavgaya bulaştığı tehlikeli zamanlarını görmüştü, ama bu... Karşısında duran Adrian çıkmaz sokakla büyük bir hortumun arasında kalmış gibi duruyordu. Ya pes edip hortuma kendini bırakacak ya da imkansızı başarıp duvarları yıkarak o çıkmaz sokaktan kurtulacaktı. Tecrübe Alexander'a çok şey öğretmişti ama bu onun çıkmaz sokağı değildi. Bu Adrian'ın kendi sarmalıydı ve bunu kendi halletmek zorundaydı. En azından şimdilik. **MASKE (HİSSİZ'in ADRIAN'ı) - Bölüm 6: Üşüyüş... (part 1) (p.9 / 14)**

Alexander düşünceli bir şekilde yana çekilerek Adrian'ın geçmesine izin verirken "Sana tek bir şey sorucam Adrian..." dedi. "Seni ve yaptıklarını hayatımı kurtardığın günden beri hiç sorgulamadım... Ancak bu defa... Bütün bu olan bitenin, Daniel'ı ayağının altından çekerek buradan göndermen dahil, üç yıl önceki olanlarla bir alakası var mı?"

Adrian önce itiraz edecek gibi olup sinirlenerek kaşlarını çatsa da bir anda nefesini dışarı vererek yorgun ve bezgin haline geri döndü ve başını olumlu yönde aşağı yukarı sallayarak durdu. Alexander'a baktığında gözlerinde bam başka bir şey vardı. Vicdan azabı? Ya da belki acıma? Hiç biri. Alexander bu gördüğü şeyi çok iyi biliyordu. Kendinin defalarca reddettiği ama kaçmayı

başaramadığı, dahası, kaçmak yerine kendini kollarına atmaya gönüllü olduğu şey: Aşk! Adrian aşıktı ve daha bunu kendine itiraf edemeyecek kadar kördü. Alexander sinsi gülümsemesini takınarak Adrian'ın omuzuna elini koyup yavaşça "Anlayacaksın dostum... Sende anlayacaksın..." dedi.

"Neyi anlayacağım?"

Adrian şaşkın bakışlarla bakıyordu.

"Nasıl bir kaçınılmaza direndiğini... Ha bu arada aklıma gelmişken! Daniel aradı. Her şey yolundaymış ve bu Cumartesi bir takım özel işlerini halletmek için gelecekmiş... Jasmine'e sürpriz olsun dedi."... "Ona ayarladığın asistan... İsmi... İsmi... Rain? Hah! Yağmur! Onu da getirecekmiş."

Adrian sabırsızca merdivenleri çıkarak Adriano'nun yattığı odaya doğru Alexander'ı takip ederken sessizce başını salladı. Bütün planları altüst olurken düşünmek istediği son şeydi Daniel'in gelişi. Sessizce bir iki dakikalığına Adriano'nun odasına geçerek küçük çocuğun baş ucuna oturarak masumca uyuyuşunu seyretti. Görmek istediği tek şey, şu anda, bu çocuktu. Masumdu, korumasızdı ve ona güveniyordu. Hiç tanımadığı bir baba ile mukayese edebilecek kadar ona güveniyordu. Babasının kim olduğunun ne önemi vardı? Babası değil, Adrian dı yanında olan. Ona bir gelecek sunabilecek olan da Adrian olacaktı. O dik kafalı annesi ne derse desin, onu koruyacak ve onun geleceğine sahip çıkacaktı! Bu gün geri püskürtülmüş olabilirdi ama bu tekrarlanmayacaktı ve o kadının o gelinliği giydiğinden emin olacaktı! Adriano'nun yaşamını hiç çıkmamak üzere girebilmenin tek yolu o asi güzeli karısı yapmaktı ve yapacaktı! Bu bir tanrı emri gibi kalbinde kesinken, içine dolan karmaşık hisler nedense bir tek bununla yetinemeyeceğini söylüyordu. Bedeninde tatmin olmamış bir yan Jansmine'in üç yıl önce olması gerektiği gibi ona ait olması gerektiğini haykırırken, içinden yükselen sese kulaklarını kapayabilmek çok ama çok zordu. O gece bu sese arkasını dönmüş ve onun olması gerekeni kendi

elleriyle vermişti! Şimdi geri almak için bahanelere ihtiyacı varsa tutunmaktan çekinmeyecekti ve kesinlikle de üzerinde düşünmeyecekti... 'Her şey Adriano için' diye söylenerek Adrian hızla sandalyeden kalkıp dışarı doğru ilerlerken ruhunun minik kurtarıcısının başucunda kaç saattir oturduğunun farkında bile değildi.

Dışarı çıktığında güneş doğmak üzereydi ve sabah serinliği indirdiği çiğ taneleri ile insanı ürpertiyordu. Oysa, Adrian, serinliğe rağmen adeta ateş gibi yanıyordu.

...

Evinin kapısından içeri girdiğinde Adrian kapıda duran eski valizi görür görmez birşeylerin ters gittiğini anlamıştı. Jasmine'i bulmak üzere ilerlerken salondan süzülen loş ışığı farkederek salonun geniş, tarihi aşk romanlarını anımsatan kapısından içeri girdi. Jasmine etrafı toplamış ve tam karşısında ki uzun koltukta yarı oturur şekilde uyuya kalmıştı. Adrian onu uyandırmakla uyandırmamak arasında git eller yaşarken kendini onu kucaklamış yukarı taşırken buluverdi. Adrian'ın vücudunun sıcaklığı Jasmine'e daldığı derin rüyalarda huzur verirken Jasmine istem dışı Adrian'a sokuldu. Geniş ve kaslı göğsü zırhını kuşanmış bir savaşçının bağışlayıcı şefkatiyle ona yastık oluyordu. Jasmine huzurla içini çekerken sıcak bedenin ondan uzaklaşması ile içini saran panik dalgasıyla uyandı. Kırpıştırdığı gözlerinin ardında hala bulanık görüyorken karışında dikilen Adrian'ın gerçekliğini idrak edebilmesi bir iki dakikasını aldı.

"Geldin?"

"Geldim."

Bu ne kadar saçma bir soruydu böyle! Elbette gelmişti ve şu anda yatak odasında tam karşısında dikiliyordu!!! Ne!? Diye içinden haykırdı Jasmine. Sabah ilk iş ayrılacağını belirtmek için Adrian'ı salonda bekliyordu ve beklerken demek ki içi geçmişti çünkü Adrian'ın yokluğunda saatler saatleri kovalamış, günün gerginliğiyle üzerine çöken ağlama arzusu onu uykunun derin kollarında gecenin karanlığında derin düşler alemine taşımıştı. Kapalı gözlerinin ardında huzur bulduğu tek rüya Adrian'ın onu taşıdığı hayalleriydi. Bir anda panikle Adrian'a döndü ve "Ben buraya nasıl geldim?" diye sordu.

"Seni ben taşıdım. Salonda uyuya kalmışsın... üşüyeceksin..."

Jasmine üşümüştü ama bu güne kadar bilmediği, en çok da ruhu üşümüşlüğüydü. Adrian onu kollarında sarmalayarak huzursuz uykunun derin sularından sığ huzura çektiğinde anlamıştı üşüdüğünü.

"Üşümedim... konuşmalıyız"

Jasmine'in bu güne kadar kendinden emin çıkan sesi tereddütler içeriyordu. Yatakta sanki küçülmüş ve çaresizce büzüşmüş gibiydi. Adrian ona bütün bunları ona yapanın kendisi olduğunu fikri eşliğinde, içinden okkalı bir küfür mırıldandı.

"Yarın konuşuruz."

"Gitmiş olurum... "

Adrian bir an duraksayarak yutkundu. Sabit bakışlarını Jasmine'in üzerinden çekmeden başını hafifçe geri atarak gergin bir konuşmaya hazırlanırcasına boynunu hafifçe büktü ve sordu: "Nereye?"

"Bilmiyorum... Josephine'in evine taşınırım bir süre yeni bir iş bulana..."

Adrian'ın giderek artan kan basıncı kalbini zorluyor kuruyan dudakları hiddetle aralanıyordu. Hırıltılı nefesi dişlerinin arasından süzülürken iki yanında yumruk yaptığı ellerini hiç kıpırdatmadan dimdik duruyordu. Jasmine'in kelimeleri dişlerinin arasından süzülen hırıltı ile kesilirken seçilen kelimeler: "Hiç bir yere gitmiyorsun pazza*!..." diyordu.

Pazza... Çılgın... 'Ben mi çılgınmışım?' diye içinden geçirdi Jasmine. Yatakta hafifçe dizlerinin üzerine doğrularak aşağıya inmeye hazırlanırken "Bak ben gerçekten sevgiline zarar vermek istemezdim ama..."

Adrian bir anda yumruklarını açtığı elleriyle Jasmine'i kavrayarak göğsünü kendi göğsüne denk gelecek şekilde kaldırarak bakışlarını gözlerine hizaladı ve yavaş ama can yakacak kadar tehlikeli bir soğuklukla tane tane tekrar etti: "Sana... Hiç... bir... yere... gitmiyorsun! dedim!"

Hayır! Bu defa değil... Bu sefer kaybetmeyecekti Adrian. Kaskatı kesilen bedeni, loş odanın sessizliğinde, ağarmaya başlayan güne inat kararıyordu adeta. Bu defa kaybeden o olmayacaktı. Bunca zamandır çok fazla şey kaybetmişti bu hayatta. Pek çok istemediği zaferi de olmuştu ama bu defa istiyordu! Her ne pahasına olursa olsun bu defa bu oyunun kaybedeni o olmayacaktı!

Jasmine giderek keskinleşen bir bıçağı anımsatan bakışları altında Adrian'ın korkmaya başladı. Üç sene önce de korkmuştu... Teninin tenine değen yerlerinde hissettiği alev alev yangın tüm vücuduna yayılırken bu defa bu yangından kurtulamayarak küle dönmekten korkmuştu... Adrian yangındı!... Yakan bir ateş... tatlı tatlı çıtırdarken bir anda harlanan ve harlandığında yakıp

yıkabilen, ardından yeniden başında şarkıların söylendiği bir kamp ateşine dönüşebilen bir yangındı. Şimdi de onun tenini dağlıyordu. Bir yangının aleviydi ruhundan ruhuna akan ve Jasmine yanıyordu... Küle döneceğini bile bile yanıyor, yandıkça harlanıp coşuyordu tükenen yüreği. Kanı damarlarından çıkacakmış gibi akarken siyah perde gibi inen saçları sanki etrafında uçuşuyor, yanan kalbi ateşin efendisi gibi dimdik direnmesine sebep oluyordu. Adrian'ın acıtan parmakları arasında dikleşen omuzları geriye doğru çekilirken, dikleşen göğüsleri Adrian'ın bedenini zorlayarak bilmediği bir farkındalık yaratırken Jasmine içine dolan cesaretle çenesini kaldırdı. Her hareketi sanki bir şiirin yansımaları gibi, Adrian'ın vücudundan akıp, göğsünün içinde ki o saklı yere; yangının kalbine ulaşıyordu. Jasmine korkuyordu ama geri adım atan olmayacaktı. Her ne pahasına olursa olsun direnebilen taraf olacaktı.

"Sen ne hakla bana emir..." Jasmine'in başlayan tiradı Adrian'ın güçlü ve sert dudaklarıyla kesildi! Aman Allah'ım! Diye içinden geçirirken Jasmine kendini geri çekmeye çalıştıkça az evvel bedeninin aldığı pozisyonla lanet okuyarak bir adım bile geri çıkamamıştı. Adrian'ın keskin ve sert öpüşü yerini doyumsuz bir açlığa bırakırken Jasmine'in dayanacak gücü kalmamıştı. Yana yana küle dönen yanları sanki dahası mümkünmüşçesine yeniden alev alırken salınan kollarından kayan eller önce el bileklerini oradan da siyah eteğin beyaz gömlek üzerinden kuşattığı tahta gibi olmayan kıvrımlı beliyle buluştu. Dokunduğu her noktayı adeta yalayan ateşin ruhunu acıtan büyüsü altında, Jasmine, etraf flulaşırken kapanan göz kapakları altında tüm bedeni bu yangına teslim olmuştu.

Adrian'ın dudakları yanaklarından boynuna doğru kayarken teninde dolaşan fısıltı: "Hiç... bir...yere...gidemezsin...!" diyordu. Jasmine kesilen direncine karşın bedenini saran haz ve utanma karışımı duygularla ne yapacağını bilmez vaziyette genç adamın kolları arasında duruyordu. Adrian'ın onu saran kasları olmasa Jasmine çoktan yeri boylamış olacağını düşünerek içinden gelen kıkırtıyı bastırmaya çabaladı.

Bu adama ne kadar direnirse direnşin onun çekimine girmekten kendini geri tutamıyor ve bir anda kendini ona itaat ederken buluveriyordu; tıpkı şimdi olduğu gibi...

"İtiraz etmeyecek misin donna ribelli?"

Adrian'ın hafif meraklı sorusuyla kesilen bağları, Jasmine'in boşalan sinirleriyle elinde tutamadığı bir kıkırdamaya oradan da kademe kademe yükselen bir kahkahaya dönüştü. Jasmine gülüyor, güldükçe de gözlerinden akan yaşlara hakim olamıyordu. Titreyen bedeni bir yaprak gibi Adrian'ın tutuşu altında sallanırken gözlerinden boşalan yaşlar Adrian'ın şefkatle başını yaslattığı geniş göğsünde süzülüyor gömleğini ıslatıyordu. Jasmine'i saran kolları daha da sıkılaşırken Adrian'ın bedeni genç kadının bedeniyle aynı ritimde ileri geri sallanıyor ve onu bir bebek gibi avutarak yatağın üzerinde kucağına çekiyordu. Jasmine, korkuyordu... gelecekten, bu günden... en çokta geçmişten...
Adrian kucağına çektiği Jasmine'i bir bebek gibi sallayarak gözlerinden dökülen yaşların dinmesini beklerken bedenini sarak farkındalığa engel olamıyordu. Genç kadını ilk gördüğü andan beri bedeni ruhu gibi bu kadının farkındaydı ve buna engel olmaya çabalamak, akıntının tersine kürek çekmekten bile daha zordu. Anlamsızca girdiği bu uğraşlar onu önündekini göremeyecek kadar kör etmişti üç sene evvel. Genç kadının titrek nefes alıp verişleri düzene girerken Adrian, onu, sırtında dolandırdığı ellerini sabitleyerek yüzüne bakmaya zorladı.

"Beni iyi dinle Jasmine..." Adrian'ın bu defa daha yumuşak ama kendinden emin sesi Jasmine'i gözlerini kaçırmaksızın ona bakmaya devam etmeye zorladı. "Her ne olursa olsun bu evden gitmeyeceksin...! Asla Adriano'nun yaşamını etkileyecek bir adım atmayacaksın... Bunu onun için yapacaksın anlıyor musun beni?" git gide daha da otoriterleşen sesi Jasmine'in ruhunu dondururken bedenini kavrayan elleri onu parçalanmadan bir arada

tutuyordu adeta. Adrian "Anladın mı?" diye tekrar ettiğinde Jasmine önce sessizce başını salladı ve ardından cılız bir sesle "Anladım..." dedi.

"Peki... ama... sevgilin?" Adrian'ın içi anlamsız bir mutlulukla dolarken her zamanki gülümsemesi yüzüne yayıldı.

"Tanrı aşkına çılgın kadın, sen beni mi kıskandın...?" Jasmine inkar edercesine homurdanırken Adrian ise gülümsüyordu.

"Ne alakası var ben sadece... sevgiline..." Jasmine kekeliyor muydu? Evet, tam da başından beri burada yaptığı kekelemekti ve içine dolan tam olarak buydu: kıskançlık!

"Burası benim evim ve kimse bu eve karışamaz... Senden başka...!" Sesi git gide boğuklaşan Adrian, iki avcunun arasına Jasmine'in yüzünü alarak dudaklarını tam da büyülenmiş gibi ona bakan Jasmine'in dudaklarının üzerinde durdurdu ve ilahi bir fısıltı fısıldarmışçasına tam da dudaklarının üzerine "Tabi... benimle... evlenirsen..." diye fısıldadı. Jasmine ne duyduğuna çok da emin değildi. Şu anda tek istediği onu kucağında sımsıkı hapseden bu adamın dudaklarının işkencesine bir son vermesi ve onu öpmesiydi... 'Neler saçmalıyorum...' diye içinden geçirse de inkar edemeyeceği kadar net bir biçimde arzuladığı tek şey genç adam tarafından sahiplenilmekti. Bedeni ondan ne kadar uzaklaşmak istese de ruhu buna engel oluyor ve onun arsız tacizkârlığına boyun eğerek kıpırtısız bekliyordu. Tenine varla yok arası değen dudaklar içini titreten bir nefesle ciğerlerine dolarken Jasmine'in yeniden bir yangın yerine dönen kalbini susturabilmek için yapabileceği hiç bir şey yoktu. Bir hataya doğru sürüklendiğini biliyor, ancak, buna engel olmaya cesaret edemiyordu. Bir tek sığındığı duygu korkuyken Adrian'ın güçlü iradesi, onu da yerle bir ederek, bacaklarının arasında bıraktığı ıstırap dolu, tatlı sızıyı, teninden içeri işleyen bir sıcaklıkla tüm vücuduna yaymıştı.

<p>Adrian yanıyordu. Genç kadının ateşiyle alev alev yanıyor, onun dudaklarından döküldüğünü bile farkedemediği minik inlemeleri kendi dudaklarıyla karşılayarak bu yangını harlıyordu. Ruhu bedenini zorlarken, kasıklarında hissettiği acı dayanılmaz derecede cazip bir günahın hatırlatıcısı gibi pantolonunun içerisinde onu kışkırtıyordu. Jasmine... öyle tatlı... öyle masumdu ki... Kendi hatalarının bedelini öderken bile masumiyetinden bir nebze olsun eksiltmemişti. Onun korktuğunu biliyordu ve ona şuracıkta sahip olmaktan onu bir tek bu korku alıkoyuyordu. Kucağında tuttuğu kadını sahipleneceği gün gelecekti ama bu o istediği zaman olacaktı. Sabırlıyım diye düşündü Adrian. Arzuladığını alacağı gün geldiğinde bunu Jasmine de en az onun kadar isteyecek ve ona kendisi gelecekti. Ellerinin altında ki ten avuçlarını yakarak benliğinde görünmez küller savururken Adrian derinden bir iniltiyle inledi. Jasmine'e dudaklarının her dokunuşu, git gide yükselen bir senfoni gibi bedeninde çınlıyor ve karşılığını kasıklarının tatlı ıstırabında buluyordu. Jasmine'in kollarında gevşeyen bedeni arzuladığını ona sunarken, genç kadının düşmemek için bir anda kollarını kavrayan ince parmakları 'kemanı ağlatan adam' Farid Farjad'ın kusursuz notaları gibi eşsiz duruyordu üzerinde. Adrian'ın zihninde canlanan görüntüler bir an duraksayarak Jasmine'in gözlerine bakmasına sebep oldu. Herşey öyle tanıdık gelmişti ki bir anda... Bu kadını her şeyiyle kendi teninin uyumunda hayal etmesi neredeyse gerçek gibiydi... Neredeyse elinden kaçırdığı ama kesinlikle sahip olacağı bir gerçek! Baktığı gözlerde gördüğü korku ve arzu içinde bir yerlerde bir barutun fitilini ateşleyerek tutkunun alevini tüm zihnine yaydı. Adrian'ın Jasmine'in dudakları ile buluşan dudakları kıyametin son habercisiymişçesine sömürüyor ve hakim olamadığı avuçları kavradığı yanaklarından usulca aşağı kayıyordu. Genç kadının arzuyla her sarsılışı onun bedeninde yankı bulurken bir kemanın gerilen telleri gibi ruhu da ince bir çizgide geriliyor ama sessizce kendi senfonisine devam ediyordu. Jasmine... kendi günahı ve kendi bedelini çeken güçlü ve asi kadın... İhtiyaç duyduğu her şeyi tüm açıklığıyla bedeninde barındırırken onun görmek istemediği ama şimdiyse

kaçınamadığı, kaçınmak istemediği kadın... ‘Jasmine...’ ismi dudaklarından bir fısıltı gibi dökülürken Adrian neyi ne zaman yapmak istediğini unutan aklına lanetler okudu. Parmakları genç kadının bedenini keşfe arsızca devam ederken, ondan ayıramadığı dudakları teninde kayarak açık bıraktığı yerlerde dolaşıyor ve bir anda serbest kalan dolgun göğüsleriyle buluşuyordu. Jasmine'in geriye düşen başına eşlik eden sessiz inlemeleri verdiği mücadelenin ispatı gibi havada asılı kalsa da, Adrian, barbar bir istilacı gibi teninde yakıp kavuruyor, ruhunda esip gürlüyordu. Genç kadının yukarı sıyrılan eteğinden aralanan uzun ve kusursuz bacaklarının arasında kalan ıslaklık sokaklarda yetişmiş bu adamın maharetli elleriyle bilmediği sulara doğru yüzüyor ve bedeninden ayrılacakmış gibi atan kalbine bin birinci defa işkence ediyordu. Jasmine saymayı bırakmıştı... Bu adamın karşısında kaçıncı defadır yenik düştüğünü saymayı bırakmıştı. Bakire bir genç kız gibi utansa da buna hakkı olmadığını bile bile utanıyor, Adrian'ın teninde dolaşarak keşfe çıkmak için acıyan avuçlarını sımsıkı sıkarak kendine saklamaya çabalıyordu. Bedeni git gide istilacının saldırısına yenik düşerken titreyen bacaklarını destekleyen altında ki bacakların kaslı varlığı onu daha da tahrik ederek kalçalarını zorlayan sertliğe doğru kendisini bastırmasına neden oluyordu. Artık hiç bir şey kendi ellerinde değildi Jasmine'in. Korkusu bile bambaşka bir korkuydu... Yıkımı çağrıştıran titremeler, kadınlığını talan eden dokunuşların varlığıyla şiddetleniyordu. Elinde değildi Jasmine'in. İçinde yükselen düşme ve parçalanma arzusunu bastıramıyor ve bastıramadıkça her an Adrian'a daha da teslim oluyordu. Yanacağını bile bile insan bir yangına koşar mıydı? Jasmine'in ruhu koşuyordu. Bedenini örtmek istedikçe içinde yükselen hislerin bastıramadığı bir arzu bedenini Adrian'ın insafına sunarak sere serpe açıyordu. Jasmine içindeki her ne ise ondan utanıyordu. Adını bile bilmediği bu hislerden utanıyordu. Göğüslerinin diri ağırlığını tartan okşayışları takip eden dudaklar kulak memesinin tam altına geldiğinde işittiği ses ona "Çok güzelsin..." diyordu. Bu ses öyle yabancı ve öyle arzulanasıydı ki Jasmine kendini inanmaktan öte tutamadı. "Hadi asi kadınım... Kendini serbest bırak

ve benim için gel..." Tahrik eden fısıltılar kasıklarında hızlanan okşayışlarla buluştuğunda Jasmine'in dayanabilecek gücü kalmamıştı. Jasmine, Adrian'ın kollarında bin bir parçaya ayrılırken, kadınlığının katmanları arasında dolanan maharetli parmaklar o en hassas noktasında onu yakalamış, bu günün ve yarının olmadığı bir sonsuzlukta bedeninin küçük zevk kapısında ileri geri hareketlerle, onu, hazzın doruklarıyla buluşturmuştu... Jasmine çaresizce Adrian'a tutunurken ruhu düştü. Ruhu bedeninden düşerek Adrian'ın insafına teslim oldu...

Bu kadını haketmediği yaşamdan çekip çıkarabilecek kudrete sahipken, Adrian, onun karşısında bedeninin tutkularına hükmedemeyecek kadar güçsüzdü. İçinde artan arzu, genç kadına hiç acımaksızın, masum bir bakire gibi titreyişine aldırmadan coşuyordu. Onu hazzın doruklarına taşıyan elleri arsız saldırılarına devam ederken Adrian'ın içini kaplayan kıskançlık onu daha da sert olmaya itmeye başlamıştı. Bu güne kadar, başta Adriano'nun babası ile, ilişki kurmuş olsa da hiç kimsenin ona, ruhuna sahip olamamış olduğu gerçeğini göz ardı edemiyordu. Ona kimse sahip olamamıştı... O asi bir kısrak gibi kendini sakınmış ve kimseyi kalıcı olarak hayatına almamıştı... Lakin, Adrian'ın hiç bir yere gitmeye niyeti yoktu. Sabırsızca çekerek çıkardığı beyaz gömleğin açıkta bıraktığı pürüzsüz ten, bir şeftaliyi anımsatırcasına hafif pembeleşerek tüm güzelliğiyle ortada kalıverdi. Jasmine elleriyle bedenini örtmeye çalıştıkça Adrian geçit vermeksizin bedenini istila etmeye devam ediyordu. Genç kadının yukarı sıyrılmış eteğini başının üzerinden çıkararak uzun bacaklarının arasına bedenini yerleştirirken titrek bir fısıltı duydu:

"Canımı... acıtma..."

Bir anda donan Adrian ne duyduğunu algılayabilmek için bir kaç santim geri çekilerek Jasmine'i süzdü. Jasmine titrek bakışlarını aşağı eğmiş Adrian'ın

bir sonraki adımını beklercesine bacaklarının üzerine bacaklarını ikiye ayırmış oturuyor ve titreyen ellerini çıplak kalmış göğüslerinin üzerinde birleştirmiş bekliyordu... Onun asi, boyun eğmez kadını kaderine boyun eğmişçesine bekliyordu... Adrian dudakları arasından kısık bir sesle, içinde onu asla terketmeyen umursamazlığına lanet okudu! Umursuyordu... Bu kadını umursuyordu ve daha önce farkedemediği tüm masumiyetiyle ona boyun eğmiş bekleyen bu kadını bir kere daha hayalkırıklığına uğratmayacaktı. Ellerini usulca Jasmine'in sırtına kaydırırken onu yavaş ve itinalı hareketlerle bir porselen bebeği taşırmışçasına yatağa uzandırdı ve ağırlığını sol omuzuna alarak yanına uzandı. Tenleri hala birbirine temas ederken ona meraklı bir sorgulayıcılıkla bakmamaya çalışan Jasmine'in çenesini avcuna alarak kendine çevirdi ve "Sen istemediğin sürece... hiç bir şey yaşanmayacak Jasmine... Ama emin ol isteyeceksin...! Sende isteyeceksin... Tıpkı... benim seni istemeye mani olamadığım gibi! sende isteyecek ve arzulayacaksın. O zamana kadar bedenin senindir... Ama o gün geldiğinde tek sahibi ben olacağım..." Adrian sözlerini kısa ama derin bir öpücükle mühürleyerek yataktan çekilecekken, giderek alçalan bir tınıyla duyduğu kelimeler bir anda donakalmasına sebep oldu.

"E-evet... Seninle evleneceğim... ama... bu, A-ad..." Jasmine tamamlayamadığı kelimelerini derin bir nefes alarak tek seferde tamamladı: "Adriano için..."

*pazza: çılgın (kadın için)

Bölüm 7: Çanlar Çalıyor

Her yer beyaz rengin leylak çiçekleri ile yarattığı eşsiz bir uyumla gözlere hoş bir şölen sunuyordu. Jasmine kendi nikahında olmasa herşeye hayran

kalabilirdi. Beverly Hills'in en eski ve bir çok ünlüye ev sahipliği yapmış Good Shepherd Katolik kilisesi şimdi de ona ev sahipliği yapıyordu ve o gelin odasında oturmuş kasvet içerisinde verdiği kararın yanlışlığını sorguluyordu. Herşey inanılmaz bir hızla gelişmiş ve geçen bir iki gün o parmağını bile kıpırdatmadan eşsiz bir kilise töreninin organizasyonuyla son bulmuştu. Gelecek kimsesinin olmayışı bir yana, kendi öz ağabeyi bile burada değildi. Hoş gerçi burada olsa yakasını kurtaramayacağı sonu gelmeyen soruları cevaplamak zorunda kalırdı ama şimdi ona ihtiyacı vardı. Anne ve babasını kaybettiği günden beri Daniel onun hem tek dayanağı hem de tek dostu olmuştu. Şimdi burada olsa onu rahatlatacak sözleri mutlaka bilirdi, tabi önce böylesine aptal bir kararı aldığı için onu sağlam bir azar zincirinden geçirdikten sonra. O kararı verirken aklı neredeydi bilmiyordu ama Tanrı şahittir ki o kendini beğenmiş adamın karısı olmak istemişti! Kendine bile itiraf etmek istemese de bir an onu bir başka kadının kollarında hayal etmek ıstırap verici bir alev gibi tüm benliğini kavurmuş ve sanki aralarında gerçek bir evlilik olabilirmiş gibi karısı olmak istemişti. Kahretsin! Diye düşündü. Çocukça aptallıkları devam ediyordu. Boğazına tıkanan yumru gırtlağını yakarken ağlamamak için kendine telkinde bulunuyordu. Her şeyi Adriano için yapıyordu ve bundan geri adım atmayacaktı. Kendi kadınsı hisleri bir yana bu küçük pesca'sının tüm hayatını etkileyecek bir şeydi ve bunu göz ardı etmemeliydi! Buna bir çok insan çıkarcılık diyebilirdi ama ayağına kadar gelmiş bir kurtuluşu göz ardı etmek ne kadar doğru olabilirdi ki? Adriano ya verebilecekleri bu kadar kısıtlıyken onun bir şansı varsa neden arkasını dönsündü ki? Hem Adrian... Düşünceleri kapının aniden açılması ile son buldu.

"Yüce İsa aşkına! Nerede o geri zekâlı piç kurusu!!!"

"Daniel...!"

Jasmine sanki mezardan babası dirilerek karşısına dikilmişçesine şaşkındı. Bir karış açık çenesi ve ağlamamak için kocaman açtığı göz kapaklarının

süslediği iri ve puslanmış gözleri bir Daniel'e bir de arkasında dikilen daha önce hiç görmediği eşsiz güzellikte ki genç kadına bakıyordu.

"Tanrı aşkına Jasmine! Bir gidiyorum arkamdan neler oluyor? Nedir bütün bunlar bana önce sen mi açıklarsın yoksa gidip o şerefsizi bulup ben mi hesabını sorayım?" O arada devrilen bir vazonun çıkardığı şangırdama elini ayağını nereye koyacağını bilmeyen genç kadının zoraki gülümsemesi ve mahcubiyeti ile süslenerek zikredilmeye çalışılan sessiz özürlerin eşliğinde geri geri giderken sandalyeye çarpıp devirmesi ile son buldu.

"Yağmur!!! Tanrım!!!" Daniel başını geriye atarak sanki Tanrı ile gizli bir anlaşmayı bozuyormuşçasına mırıldandı ve "Benim sabrımı daha ne kadar sınayacaksın?" dedi. Bu sözler Tanrıya mı yoksa Yağmur diye adlandırdığı kadına mıydı bilinmez ama genç kadın da ağlamaklı gözlerle Daniel'a bakarak aşağıya eğilip ağızından durmadan çıkmaya çalışan özürler eşliğinde yerdeki paçaları toplamaya çalışıyordu.

Daniel "Bırak şunları şimdi elini keseceksin!" diyerek hızlı ve emin hareketlerle eğilerek genç kadının yanına eğildi ve kırık parçaları panik halde toplayan kızın ellerini onlarca parçanın üzerinden çekmeye çalışırken kızın acı iç çekişiyle çatık kaşları daha da çatıldı.

"Ben... kestim..."

"Yağmur! Sana dediklerimi ne zaman dinlemeye başlayacaksın? Bu gidişle bu yılı tamamlayamadan kan kaybından öleceksin...! Rahat bırak

elini, bakalım kesik ne kadar derin?"

Daniel, sanki Jasmine ile az önce ölümcül bir mesele konuşmuyorlar mışcasına, hemen hemen kendi yaşıtı sayılabilecek genç kadının elini büyük bir şefkat ve yüzünde o şefkate uymayan bir ciddiyetle kendine çekti.

"Yara derin değil..." Daniel etrafına bakınıp gelin odasına bırakılan peçetelikten bir peçete alarak genç kadının elindeki kana bastırdı. "İçinde parça da kalmamış. Biraz bekle ve birlikte gidip pansuman yapalım olur mu?"

Genç kadın uysal bir şekilde başını sallayarak olabilecek en mahcup ses tonuyla "Tamam" dedi ve odadan dışarı çıkarken bir anlık tereddüttün ardından Jasmine'e dönerek az önceki mahcubiyetin daha da fazlasıyla "Tebrik ederim." Dedi ve kapının dışına Daniel'i beklemek üzere çıktı. Jasmine kendi yaşlarında ki genç kadına bakarken küçük bir kedi yavrusunu düşünmeden edemedi. Kendi gözyaşları için bırakılan peçeteye can kurtarıcısı gibi tutunan bu genç hanım farklı aksanı ve ışıldayan kahve rengi gözleriyle sanki bambaşka bir dünyaya ait gibiydi.

"O kim?"

Yağmur denen kızın arkasından bakmakta olan Daniel bir an afallayarak "Yağmur mu?" dedi. "O... o benim Türkiye'den asistanım." "Hımmm... Asistanın demek... Neden burada?"

Jasmine'in meraklı bakışları ve soruları ile bocalayan Daniel bir anda konunun yön değiştirmesinden rahatsız olarak başını geriye atıp tekrar kontrolü ele almaya çalışarak "Konumuz bu değil!" dedi.

Daniel yavaş adımlarla ilerleyerek olabilecek en nazik ve şefkatli abi haline geri bürünerek Jasmine'in ellerini kendi ellerine hapsetti. Jasmine bu ellere bakarken karşısında dünyanın pek çok yükünü taşıyarak erken yaşlardan beri almaması gereken sorumlulukları sırtlanan ağabeyini düşündü. Herşey öyle hızlı gelişmişti ki... Ebeveynlerini kaybetmeleri ve ardından çiftlikten atılmaları... Daniel erken yaşlarından beri almaması gereken onca yükü alarak onu hiç bir zaman yüz üstü bırakmamıştı. Bunun için kendi gençliğinden ve heveslerinden ödün vermesi gerekse bile bir gün bile şikayet etmemiş, karnında bir bebekle karşısına dikildiğinde olabilecek en anlayışlı koruyucu olarak ona tek bir kelime bile sormamıştı. Adriano'yu da en az onu kabullendiği gibi bir görev bilinciyle kabullenerek ona hiç sahip olmadığı baba olmuştu. Jasmine emindi ki hiç bir şey yapmasa bile Daniel bir gün dahi onlardan vazgeçmeyecek ve bütün görev bilinciyle onları sırtlanmaya devam edecekti. Oysa o da gençti ve hayalleri olmalıydı... Sırtında onların yüküyle ilerlemek yerine yeni tutunmaya başladığı yaşam ve refahın tadını çıkarıp kendi yolunu çizebilmeliydi. Bu güne kadar onlara kendisinden

vermişti hep ve şimdi bunu çevirebilmenin bir yolunu elinde tutuyordu Jasmine. Daniel genç olmak yerine ağabey, baba ve koruyucu olmuştu. Şimdi karşısında ki kendi hayalleri olmayan bu yorgun adam yeniden görev bilinciyle onu korumak istiyordu... "Neler oluyor Jasmine? Bana anlatabileceğini biliyorsun..."

"Biliyorum Daniel... Sen her zaman benim çok anlayışlıydın ve benim için hep oradaydın..." "O zaman neden bütün bunlardan benim şimdi haberim oluyor? Gelmeseydim haberim olacak mıydı?"

"Daniel... Lütfen... Ben... Ben inan ne diyeceğimi bilemiyorum... Hepsi çok hızlı oldu ve sana söylersem karşı çıkacağını biliyordum... Ben..."

"Ona aşık mısın?"

Daniel'ın ani sorusu havada asılı dururken Jasmine tüm sorgulayarak derinlere bakmaya çalışan bakışlarını içinde hissedebiliyordu. Ağabeyi onun için endişeleniyordu... Hangi şıkkın onun için daha az endişe verici olabileceğini kestiremese de acil bir şekilde bir şeyler söylemesi gerektiğinin farkındaydı. "Danny... Bunun aşk ile ilgisi yok... Bu..."

"Dinliyorum Jamine?"

"Bu... Adriano ile ilgili."

Daniel'ın kasılan bedeni aniden dikleşirken az önce şefkatle taşan bakışları bir anda ciddileşerek sorgulayan bir hale büründü.

"Nasıl yani?" kelimeler öldürücü bir sihrin ön sözleri gibi Daniel'in dudaklarından dökülürken Jasmine yaptığı hatanın farkındaydı ama nasıl geri adım atabileceğini bilemiyordu... "Ben anlatayım!"

Her ikisi birden kapıdan gelen tok ve erkeksi sese doğru dönerlerken Jasmine imdadına yetiştiği için Adrian'ı oracıkta öpebilirdi.

"Hoş geldin Daniel ve neden yanında küçük bir ayaklı bombayla geldiğini umarım anlatırsın... Jasmine ile işler yolunda gitmezse beni onunla mı öldürmeyi planlıyorsun?" Dikkati dağılan Daniel bir an afallarken Adrian'ın Yağmur'dan bahsettiğini hemen anladı.

"Ne demek istiyorsun?"
"Küçük yardımcın az önce kanayan eline pansuman yapabilmek için tüm mihrabı devirdi... Sanırım şimdi önüne gelen herkese özür dilemekle meşgul ve o arada ona yardım etmeye çalışan rahibin gözüne yanlışlıkla! parmağını sokarak nikahımı sabote etti. Az daha yanına gitmezsen bir yerlerden düşüp ölerek en kanlı nikahı yaşatacak..."
Daniel Tanrıyla hesaplaşırcasına "Yağmur..." diye inledi ve tekrar doğrulduğunda Adrian'a bakarak "Bu iş burada bitmedi!" dedi. Jasmine'e dönerek "Bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorsun... Her ne için yapıyorsan bir önemi yok... İstemiyorsan..." Jasmine ona sevgiyle bakan ağabeyinin bir an daha böyle anlayışla konuşmasına tahammül edemeyeceğinin bilinciyle sözünü kesti:
"Biliyorum Danny... Ben... ben istiyorum... Adrian ile evlenmeyi gerçekten istiyorum." Anlık bir duraksama ile Adrian'a bakarak kelimelerini sıralamaya devam etti: "Belki bizi bir araya getiren aşk değil ama inan bana mutlu olacağım. Böylesi en doğrusu ve inan Adriano'yu öz babası gibi seviyor." Bu defa şefkatle elleri tutma sırası Jamsine'deydi. "Danny, artık senin de kendi hayallerinin olma zamanı geldi ve geçiyor. Bu güne kadar yaptığın hiçbir şeyi ödeyemem ama seni özgür bırakmam gerek. Bizden başka da bir hayatın olmalı... Adrian küçük pesca'ya iyi bir baba olacak. İnan bana..." Anlık bir duraksama ile ekledi: "Bunu yapmayı herşeyden çok istiyorum Danny... Lütfen engel olma..."
Daniel tam birşeyler söylemek üzere ağızını açacakken merdivenlerden gelen hazin bir çığlık ve gümbürtü eşliğinde ki yuvarlanma sesi Daniel'in "Yağmur!" diye haykırarak koşarak odadan çıkmasına sebep oldu.

Jasmine ile odada baş başa kalan Adrian genç kadını ve üzerindeki kendi seçimi beyaz gelinliği süzerken kendi hayallerini düşündü. Onun hiç hayalleri olmuş muydu? Tam hayır diyecekken gözlerinin önünde minik Adriano canlandı. Coşkulu cıvıl cıvıl ve oldukça zeki küçük Adriano... Bir oğlu olsa aynı onun gibi olsun isterdi... Bir oğul... Onu yargılamayacak ve

koşulsuz, tüm günahlarıyla sevecek bir çocuk... Hatta birden fazla, hiç sahip olamadığı aileyi ona sunacak birden fazla çocuk... Adrian şaşkınlıkla bir hayalinin olduğunu farketti. Gözleri aynı karşısındaki bu asi kadın gibi hırçın dalgaları anımsatırcasına parlayacak, simsiyah saçlı çocukların hayalini kurduran her ne idiyse kaynağı bu kadındı ve onca zaman sonra Adrian'a neye asla sahip olamayacağını hatırlatırcasına duruyordu.
"Çok güzel gözüküyorsun."
Adrian'ın sesinde hayat bulan kelimeler Jasmine'in az önceki gerginliğini büyük bir mahcubiyetle karışık saklanma arzusuna çevirdi.
"Nikahtan önce gelini görmek uğursuzluktur..."
"O aşık çiftler için geçerli Jasmine... Unuttun mu? Biz Adriano için evleniyoruz...! Yoksa bana aşık mısın?"
Genç adamın sinir bozucu sakinlikteki sesi baştan ayağa Jasmine'i ürpertirken işittiği kelimeler bir anda buz gibi donmasına sebep oldu.
"Aşk mı? Sana mı? Ancak yaz ortasında mavi kar yağdığında!"
Adrian'ın yüzünden geçen anlık bir hayal kırıklığı sinsi bir gülümseme ile gölgelenirken kilisenin çalan çanları vaktin geldiğinin habercisi gibi ortalığı inletmeye başladı. "Hadi bakalım gelin hanım! Hazırsan sanırım seni Daniel teslim etmek isteyecektir... Onu yukarı yolluyorum. Daha dışarıda ki onlarca gazeteciye yapılacak şovumuz var."

Jasmine'in cevabını beklemeksizin odayı terkeden Adrian'ın ardından Jasmine içini saran panik dalgasıyla boğuşuyordu. Her şey bir an önce bitsin ve normal rutinine dönerek Adrian'ın hizmetçiliğini yapmaya devam etsin istiyordu, ancak tek farkla, Adrian'ın nikahlı hizmetçisi olarak...
...

Kilise orgundan yükselen ilahi melodilerin eşliğinde kırmızı halının başında dikilen Jasmine büyüleyici derecede masum bir güzellikle ilk adımını attı. Vakur bir endamla Mihrap da onları bekleyen rahip ve Adrian'a doğru ilerlerken Jasmine yüzünü örten duvağın ardından endişesinin

farkedilmemesi için dua ediyordu. Daniel'dan önce yanına gelen Heaven ve Josephine onu herşeyin yolunda olacağı konusunda onlarca defa telkin ederek rahatlatmışsa da şimdi şu yolu Daniel'in kolunda yürüyor olmak onu gereğinden fazla endişeye sürüklemişti. Attığı her adım sonunu tasavvur edemediği bir yolun başlangıcına onu sürüklerken kaçıp gitmek ve sevgili oğluna, tek sığınağına sığınmak istiyordu. Endişeli gözlerini etrafta gezdirdiğinde ön sıralarda oturan Millie'nin gözyaşlarını silerek içten bir gülümseme ile ağız hareketleri ile 'çok güzel' dediğini seçebilmişti. Onun yanında eski mahallelerinden bir kaç arkadaş diyebileceği çift duruyordu. Herkes ayakta onların mihraba yürüyüşünü izlerken 1925'lerde yapımı başlanmış bu meşhur kilisede Elizabeth Taylor'un Conrad 'Nick' Hilton ile olan evliliğinden kalma siyah beyaz neşeli görüntüleri düşünmemek elinde değildi. Emin olduğu tek şek Elizabeth Taylor'un sonu hüsranla biten evliliğinin başlangıcı onunkinden çok daha büyük bir coşkuylaydı... Bitmek tükenmek bilmeyen kırmızı halıda arkasında küçük bir kız çocuğu ile yürüyen Adriano bu işten en çok keyif alan taraftı. Adrian ile birlikte evleneceklerini ona açıkladıklarında büyük bir coşkuyla "Benim babam mı olacak?" diye sormuş ve Adrian onun parıldayan gözlerinin büyüsünden midir bilinmek aynı oranda içten bir neşe ile Adriano'yu kucaklayıp döndürerek "Evet, artık senin baban ben olacağım." Demişti. Jasmine'e hiç söz hakkı tanımayan bu ikili kabulleniş genç kadını deli gibi korkutsa da attığı adım için bir işaret olmuştu: Adriano mutluydu ve onun mutluluğu herşeyden önemliydi.

Bakışlarını kaldırarak Adrian'ın anlam veremediği kıpırtılarla parlayan gözleri ile karşılaştığında çoktan durmuş olduklarını farketti. Bütün o yolu içe hesaplaşmalarla geçirirken tüm sevdiklerinin burada olması onu fazlasıyla şaşırtmıştı da. Adrian hiç de tahmin etmediği bir şekilde herşeyi onun için ayarlamıştı... Leylak çiçeklerini bile... Elinde tutmakta olduğu gelin buketi bile bütün salonu süsleyen, en sevdiği, leylak çiçeklerinin bir aranjmanıydı ve kendisi hayal etmiş olsa ancak bunları hayal edebilirdi.

Kullandığı her zamanki leylak aromalı parfümü sanki tüm süslemeler ile daha bir canlanıyordu. Karşısında çok zeki bir adam durduğunu bilmese tüm bunlara tesadüf derdi ama kızların bile farketmesinin mümkün olmadığı detaylar karşısında, mihraptan ona sanki el sallıyordu. Rahibin "Gelini kim teslim ediyor?" sözleri ile irkilerek gerçek dünyaya dönmeye çalışsa bile Adrian'ın bakışlarında adeta artarda kayboluyordu.
"Ben, Daniel Amedeo Carlo Mancini, gelinin ağabeyi..."
Ardı sıra gelen konuşmalar ve Katolik kilisesinin ağır Latince söylevleri ve İncil'den pasajlar eşliğinde Jasmine ondan bir saniye bile gözlerini ayırmayan genç adama bakmamak amacıyla gözlerini sımsıkı yummuş ve o anları bayılmadan atlatabilmek için dua ediyordu. Gelin ve damadın sağında ve solunda dizilen Alexander ve Marcus ile Heaven ve Josephine sorgusuz sualsiz sağdıç ve nedime olmuşlardı. Jasmine uzaktan bakıldığında karnı burnunda Heaven ile mihrapta oldukça komik bir görüntü oluşturduklarını bilse de bunu düşünebilecek durumda bile değildi. Ne de olsa rahip onun adını sesleniyordu... Bir dakika... ne? Jasmine yumduğu gözlerini aniden açarak şu anda törenin hangi aşamasında olduklarını anlamaya çabaladı! Tanrı aşkına kendi nikah törenini, mihrapta kaçırıyordu!!! "Jasmine Agnella Bellance Mancini!" Rahibin sesi bir oktav daha yüksek çıkarken gizli bir uyarı da içeriyordu: "Bu adamı kocalığa kabul ediyor musun?"
Dudaklarından dökülecek tek bir kelime tüm kaderini, hatta her birinin kaderini değişecekti. Jasmine son bir kez daha Adrian'a baktıktan sonra bakışlarını en ön sırada onları izleyen Daniel'a çevirdi. Tüm gergin bekleyen yüzlerle birlikte Daniel da gergin bir bekleyiş içerisindeydi. Kardeşinin ona baktığını gördüğünde dudaklarını kıpırdatarak sessiz bir konut verdi: "Mutlu ol..."

Mutluluk insanı çok farklı yollarla bulabilen hazin bir kavramdı Jasmine için. Jasmine ne zaman mutluydu? Sevdiklerini mutlu gördüğünde ya da Adriano'nun bir gülümseyişinde mutluydu. Peki ya kendisi için hiç mutlu olmuş muydu? O gece, Adrian hiç bırakmayacakmışçasına onu kollarında

tuttuğunda itiraf etmek istemese bile mutluydu ve bütün herşey bir yana cehennemde yanacağını bile bilse bu yangına o mutluluk için yürüyebilirdi...
"Evet... kabul ediyorum."
Geri kalan seremoni o andan sonra Jasmine için çok hızlı geçerken ölüm gibi süren bekleyiş Adrian'ın ömründen adeta yılar koparmıştı. Bir an Jasmine'in kaçıp gideceğinden ve onu mihrapta yapayalnız bırakacağından neredeyse adı gibi emindi. Şimdi onunla birlikte dışarı gazetecilere iyi bir poz verebilmek için yürüyen bu kadın artık onun karısıydı... Bu düşünce içini çocuksu bir sevinç ve huzurla doldururken Adrian nedenlerini düşünmek istemiyordu. Hatta bir an sonrasını bile düşünmek istemiyordu. Hayatında sahip olmak isteyip de sahip olamadığı ne varsa bir timsali gibi kolunda yürüyen bu kadın onun karısıydı!
Kilisenin geniş kapıları açıldığında patlayan flaşlara eşlik ederek dökülen beyaz konfetiler ve saçılan pirinç, salınan beyaz güvercinlerin altında var olmayan bir büyüyü Adrian'a yaşatıyordu. Bütün bunlar onun yaratılmış dünyasıydı ve o herşeyi kendi yaptığı gibi bu dünyayı da kendi elleriyle yaratmıştı. Ona aşık olmayan bir karısının olmasının hiç bir önemi yoktu! Adrian yüzündeki kocaman gülümseme ile Jasmine'e dönerek kalbindeki binlerce kırığın acısını çıkarırcasına dudaklarına yapıştı. Onu soluksuz bırakacak kadar haşin, ancak, git gide tutkuya dönüşecek kadar ihtiyaç dolu bir yangındı bu... tek soru: sadece tutku yeterli miydi?

Bölüm 8: Bellance/Beyaz

Gazetecilere mutlu pozlar vermek bir şeydi, ama esas içeride kopan fırtınaların neler olduğunu tahmin etmeye çalışmak yoruyordu Adrian'ı. Jasmine öylesine kapalı bir kutu gibiydi ki, ona olan bakışlarında kimi zaman çocuksu bir neşeyi, kimi zaman özlemi, kimi zaman arzuyu, kimi zaman da korkuyu ve kızgınlığı görüyordu. Bunların hepsinin toplamı olsa

olsa 'uzaklaşma' diye tasvir edilebilirdi çünkü onun gözlerinde gördüğü her geçişin sonu erişemeyeceği bir uzaklaşma ile sonlanıyordu. Her ne oluyorsa Adrian bir türlü bu uzaklaşmayı aşamıyor ve onun kalbinde sakladıklarına dokunamıyordu. Önemli miydi bu kadar? Adrian itiraf etmek istemese de onun için çok önemliydi. İlk defa gerçek anlamda bir ailesi olmuştu. Kendine ait olmayan bir çocuk, kendine ait olmayan bir eş... ama öyle ya da böyle artık bir aileydiler. Başkalarının eskileri ve artıkları ile büyümüş bir çocuk olarak Adrian daha fazlasını istememeyi öğrenmişti ama bu defa istiyordu! Anlamlandıramadığı duyguları bir yandan Jasmine'e o gece o herifle gittiği için hala kızarken Adriano'yu her görüşünde içini kaplayan o korumacı ve huzur dolu his bir yandan da onun hayatına bunları getirdiği için teşekkür ediyordu. Adriano mükemmel bir çocuktu. Daniel'a Türkiye den eşlik ederek gelen asistanı Yağmur'a hararetli bir şeyler anlatarak düğün yemeği için beyazlar ve leylaklarla süslenmiş bahçenin renkleri değişen havuzu ile ilgili bir şeyler anlatıyordu. Tanrıya şükür ki Yağmur her an sakar değildi. Yürüyen bir felaket gibi gelmiş olmasına karşın heyecanı duruldukça çarpıp dökmeleri de gün içerisinde en aza inmişti, tabi buna Daniel'in yakınında bulunduğu anları saymazsak... Heaven ve Josephine bir anda Yağmur'un etrafını sararak ona ardı arkası kesilmeyen sorular sorduğundaysa işler tam bir felaketti! Heyecanlanan Yağmur neredeyse hepsine uçağı nasıl düşürtmeden Amerika'ya kadar uçtuklarını bile sorgulatmıştı. Diğer taraftan genç kızın masum güzelliğinin altında belli ki tecrübesiz bir masumiyeti ve bariz bir çekingenliği vardı.

Adrian küçük bir gülümseme ile bakışlarını takıldığı ikiliden hafifçe çevirerek Daniel'ın bulunduğu yerde durdurdu. Daniel Yağmur'u mu izliyordu? Muhtemelen kendisine öyle geldiğini düşünerek kısa zaman içerisinde dul kalacağı kaçınılmaz olan Josephine'i izledi bir iki saniyeliğine. Belki de Marcus haklıydı ve buzlar kraliçesine ön yargılı davranmıştı. Bütün bu süreçte ona en çok yardımcı olanlardan biriydi Josephine. Heaven'ın

hamileliği giderek ilerlediği ve çabuk yorularak sık uyumasına sebep olduğu için bu nikah ve sürpriz düğün yemeği için her şeye o koşmuştu. Adrian Josephine'den ona yardım etmesini istediğinde önce soğuk ve şüpheci bir bakışla "Neden?" demişti. "Neden sadece belli çıkarlar doğrultusunda yapılan bir evlilik için kusursuz bir düğün istiyorsun?" diye sormuştu. O an ağzı hızla cevap verebilmek için açılan Adrian bir an ne diyebileceğini bulamamıştı. Ne deseydi? Nefes aldığı her gün bir aile olabilmeyi ve ihtiyaç duyulan biri olabilmeyi hayal ettiğini ve şimdi bu fırsat eline geçtiğinde herşeyin kusursuz olmasını istediğini mi? Hayatında bir defa olsun bir şeyin mükemmel olmasını istediğini mi? Yoksa genç yaşında elinden tüm hayalleri alınmış Jasmine'in hayali olabilecek her şeyi ona sunmak için içinde bir yerlerin alev alev tutuştuğunu mu? Hangi birini söyleseydi Josephine ona acıyan gözlerle bakıp bir zavallı olduğunu düşünmezdi? İçinde bunca zamandır saklayıp örtbas ettiği ihtiyaçlar ve açlıklar şimdi su yüzüne çıkıyordu. Her zaman yüzüne takındığı neşeli ve umursamaz maskesinin üzerinde şimdi derin çatırdamalar oluyor ve gizlediği ne varsa çıkabilmek ve çaresizliğini göstererek Jasmine'e yalvarabilmek için çırpınıyordu. Jasmine'e yalvarmak istiyordu. Onu görmesi için, ona bakması için, onu... sevmesi için... 'Aman Tanrım!' diye içinden mırıldanarak Adrian dehşete kapıldı. Bakışları Jasmine'i bulduğunda içinde yeşeren bu yeni düşüncenin aslında çok da yeni olmadığını kabullenmek istemezcesine yakası açık bir küfür savurdu.

"Biraz daha sabır dostum. Seni böyle küfrettirecek kadar henüz daha evli değilsin."

Adrian omuzuna dokunan el ile irkildi. Bu ses... Adrino! Adrian büyük bir öfke ve içini saran kıskançlıkla dönerek omuzuna dokunmaya devam eden

eli ittirdi ve "Senin ne işin var burada! Seni lanet olası adi..." dedi. Adrian'ın hele de kendi düğün gününde ve kesinlikle Jasmine ile evlendiği günde görmeyi isteyeceği en son insan bile değildi bu adam. Adrino!

"Hey... hey... hey... yavaş ol dostum. Kendi düğününde bir skandal yaratmak istemezsin herhâlde. Düğününüzü öğrendiğinde karım Jasmine'i görmek için bunu kaçıramayacağını söyleyerek beni sürükledi. Sanırım eski dostlarmış."

Adrian sıkılı dişlerinin arasından tıslarcasına defolmasını söyleyecekken Jasmine düğün daveti işini söylediği andan beri, dahası bu günün başından beri, ilk defa Jasmine'i gülerken gördü. Yanındaki kadınla birbirlerine dolanmış kolları ve gülen gözleriyle kendilerine doğru yürüyorlardı. Jasmine onun için seçtiği beyaz ve uzun kuyruklu gelinliğin içerisinde bir peri kadar güzel duruyordu. Beyazla kontrast oluşturan saçları iri bukleler halinde tepesinde toplanmış, viktorya tarzı gelinliğiyle onu bambaşka bir zamandan gelme prensesler gibi göstermişti. Sabah bu gelinliği giymemek için çok dirense de Adrian evliliklerinin basına olacağı malzemeyi hatırlatarak giymesi için son noktayı koymuştu. Oysa ne basın ne de bir başka şey umurundaydı. Onun düğünü, onun gelini... Herşey mükemmel derecede kusursuz olmalıydı ve şu anda karşısında ona gülümseyerek bakan kadın kelimenin tam manasıyla kusursuzdu. Adrian bu kusursuzluğa rağmen ona içtenlikle gülümseyerek yürüyen genç kadının varlığıyla iyice gerildi. Dudaklarından dökülen fısıltı şeklindeki küfür ve iradesinin son zerreleri ile çoktan öğrenmiş olduğu bir şeyi yaptı ve kocaman bir gülümseme ile Jasmine'e yönelerek onu yarı yolda karşıladı. İçinde kopanları herşeyi maskeleyerek düşmanlarını alt edebilmeyi keşfetmişti mücadele ile geçen yıllarında. Oysa nereden bilebilirdi ki gün geldiğinde en büyük düşmanı kendisi olacaktı ve aynaya baktığında ondan kaçamayacaktı...

"Jasmine, sevgili karım..."

Jasmine sevgi ifadesine şaşırsa da uzun zamandır görmediği dostunun ona kattığı neşeyi bozmadan Adrian'a yöneldi.

"Adrian..." Jasmine ağır başlılıkla selamladı. Konuşma arasında boşluk uzarken Jasmine'in yanında ki genç kadın neşeyle elini uzattı.

"Merhaba, ben Jovina." Adrian tam genç kadının elini kavramıştı ki arkasından gelen ses yeniden kaskatı kesilmesine sebep oldu.

"Jovina, tanrıçam! Demek görebilmek için bunca zahmete girdiğin dostunu buldun. Jasmine..." Adrino başını eğerek Jasmine'i selamlarken genç karısına sanki düğün yemeğinin verildiği açık çimenlik alanda başka hiç kimse yokmuş gibi bakıyordu. Aralarında kıvılcımlanan aşk sanki somutmuşçasına etrafı yakmakla tehdit ederken Adrian zapt edemediği öfkesini bastırabilmek adına gülümsemesini daha da genişletti ve elinden yakaladığı Jasmine'i kendine doğru çekerek bedenine bastırdı. Adrian sanki sahipliğini ilan edercesine öyle sıkı tutuyordu ki Jasmine nefes almakta bile bir an için zorlanmıştı.

"Demek sonunda eski! Dostum Adrian akıllandı ve seni kapmayı başardı."

Bu adam hep böyle pervasız mıydı? Jasmine kızararak yerin dibine girmemek için içinden dua ederken tek tesellisi Adrian'ın yüzünün rengini göremeyecek kadar onu yakınında tutuyor olmasıydı. Bakışlarını alabildiğine Adrino dan kaçırmaya çalışsa da kendisini konuşmak zorunda hissetti. Jovina'yı çok sevse de Adrino ile yüzleşmeye henüz hazır değildi. Genç adam ona üç yıl önceki geceyi ve hatalarını hatırlatan pek çok şeyden biriydi ve o en azından Adrian ile yeniden yüzleşene kadar o geceyi ve ona o geceyi hatırlatan ne varsa silmiş, hatta Jovina'dan bile kaçmıştı.

"Bizim evliliğimiz..." Jasmine'in büyük bir çekingenlikle başlayan konuşmasını Adrian

yarıda keserek sinirli bir ses tonuyla konuşmaya atıldı.

"Bizim evliliğimiz büyük bir aşk evliliği ve şimdi güzel kadınımla ilk dansımızı yapmak istiyorum." Kelimelerini tamamlayan Adrian'ın yüzündeki gülümseme artık gereğinden fazla gergin ve ifadesizdi. Adrian Jasmine'i bu adamla aynı ortamda tutmaya tahammül bile edemiyordu. O adamın ciğerlerini dolduran nefesin Jasmine'in aldığı nefese yakın olması bile onu deli etmeye yetiyordu. Bu gece ya bir skandal yaratacak ya da bir şekilde batırmanın bir yolunu bulacaktı. En güzel kaçışta Jasmine'i dilediği gibi kollarında tutabileceği, tenini tenindeymiş gibi hissedip gelenleri yok sayabileceği ilk düğün danslarıydı. Jasmine çimenlik alanda toprağa batan topukları ile hızlı ilerleyen Adrian'a eşlik ederken düşmemek için iyice genç adama tutunmuştu. Hoş, gerçi genç adam ona eşlik etmekten ziyade onu piste doğru sürüklüyordu ya gene de Ardino'nun üzerinde yarattığı derin etkilerle üşüşen anıları bertaraf etmek için buna minnet duyabilirdi. Belli belirsiz farkettiği Adrian'ın tek bir hareketiyle etrafa yayılan La Cumparsita'nın masum bir tutkuyla dolu kalsik notaları eşliğinde Jasmine kendini Adrian'ın hakimiyetinde gelinliğinin uzun kuyruğunu savururken buldu. Adrian'ın ölçülü ve hesaplanmış her adımına eşlik etmeye çalışırken bedenindeki belli belirsiz gerginliğin ve hareketlerinde ki sertliğin yerini çaresiz bir yumuşama ve korkunun kapladığını anlaması mümkün bile değildi. Jasmine onlara bakan tüm gözlerin ve patlayan flaşların eşliğinde müziğin eşsiz ritminin bedenini ele geçirmesine izin vererek gözlerini yumdu ve bu defa kendini Adrian'ın inisiyatifine bıraktı. Yorulmuştu... Direnmekten, mücadele etmekten yorulduğu gibi yorulmuştu. Adrian'ın usta hamleleri altında Jasmine rüzgarda savrulurcasına savrulmasına aldırış etmeden gözlerinde canlanan çocukluğuna kapıldı. Annesinin beyaz elbisesini giyer ve bir gün gelin olacağını hayal ederdi. Daniel'dan onunla La Cumparsita'nın bir çocuğun dilinin acemi kıvraklığından dökülen notaları eşliğinde dans etmesini ister ve buna çok nadir sahip olurdu. Daniel ona aptal kız hayalleri kurduğunu söylerdi. Annesinin topuklu ayakkabılarının

anca ortasına gelen ayakları uzun elbisenin eteklerine dolanırken delicesine onu masallardaki gibi sevecek prensini hayal ederdi, ta ki anne ve babası ölene kadar. Kayıptan sonra Adrian ile karşılaştığı o geceye kadar böylesine masum bir hayal kurmaya ne zaman vakti olmuştu ki? Kemanın piyanoya eşlik eden sesi sona doğru yaklaştıklarını duyururken bakışlarını uzakta tutmaya çalışarak gözlerinden yuvarlanmak için koşup gelen bir iki damla yaşa hakim olmaya çalışıyordu.

<p>Fonda çalan müzik tınıları Ludwing van Beethoven'ın sağırlaşan bir dâhinin ıstırabıyla bestelediği notaların keskin acısına doğru dönerken Adrian'ın içinde de kaybetme korkusu git gide yükselmeye başlamıştı. Endişe tüm bedenini sararken Adrian ilk defa iradesini bu denli kaybetmenin eşiğinde olduğunu biliyordu. Ruhunu ele geçiren ıstırap onu Beethoven ile neredeyse özdeşleştiriyordu. O nasıl onun için en değerli duyusunu kaybetmişse Adrian da Jasmine'i kaybettiğini hayal etti. İçinden 'Ne zaman benim en değerlim oldu?' dese de bu sorunun cevabını biliyordu. Ucuz ayakkabılarının vurduğu ayaklarıyla karşısında gururla dikilmeye çalıştığı gün onun içinde bir yerlere dokunmuş ve hiç sahip olmaya hakkı olmayan özlemleri içinde harekete geçirmişti. Beethoven nasıl bir tutkuyla notalara aşıksa o da kollarında tuttuğu uzak bakışlı kadına aşıktı ve Beethoven gibi o da kaybediyordu. Ludwing'in umudunu tüketip sağırlığa teslim oluşu gibi bir gün o da kabullenecekti bu kaybı. Bu özlemi inkar etmenin faydası yokken o özlemle yanmayı kabullenecekti, ancak o gün bu gün değildi! İnkar etmenin ya da kaçmanın hiç bir faydası olmadığı gibi her şeyi aşığı için mükemmel kılmak adına yaptığını ve kısa zamanda mucizeler yaratmayı beklediğini biliyordu. Herşey Jasmine'in hayal edebileceği ve unutamayacağı gibi olsun istemişti. Genç kadının dolan gözlerinde ki yaşları dudakları ile karşılamak isterken Jasmine onu sevsin ve ondan vazgeçemesin istemişti. Ona verdikleri belki küçük rüşvetler gibiydi ama çarpışmadan onun hayatından kayıp gitmesine izin verecek değildi...! Jasmine de ona karşı içinde duyduğu ihtiyaçların aynısını duysun istiyordu.

Az önce Adrino ile onları aynı ortamda görene kadar bunu başarabileceğine ve tüm hataları ona unutturabileceğine inanmıştı. Yeniden başlayabileceklerine ve ucuzcudan alınma kıyafetler giyen bu kadına yaşamın tüm tatlarını sunup ona sahip olabileceğine inanmıştı... Oysa anlamıştı ki yanılmıştı... Jasmine bakışlarını Adrino dan her kaçırdığında anlamıştı ki bazı izleri silebilmesi mümkün değildi. Kimi yaralar açıldıkları gibi kapanmıyor ve hep kanıyordu. Jasmine'in de yarası hep kanayacak ve taze kalacaktı. Er ya da geç Adrian da Beethoven gibi kaçınılmazı yaşayacaktı...

Davetin geri kalanını birbirlerinden farklı köşelerde köşe kapmaca oynar gibi geçirip kaçamak bakışları ara ara buluşsa da Jasmine, Josephine'in yanından pek ayrılmamıştı. Heaven ilerleyen hamileliğinin getirdiği yorgunlukla özür dileyerek erken ayrılmak istediğini söylediğinde Alexander büyük bir telaşla bir sıkıntı olup olmadığını sordu.

"Hayır Xander. Gerçekten iyiyim. Sadece yoruldum ve eve gitmek istiyorum."

"Geçen günkü sancılardan biri olmadığına eminsin değil mi?"

Heaven hafifçe buruşturduğu yüzünde gülümsemesini sabit tutmaya çalışarak Alexander'ı cevapladı:

"Elbette eminim. Sancı yok... Sadece küçük bir rahatsızlık ve inan bana dinlendiğimde geçecek. Endişelenme."

Aralarındaki dialoğa kulak misafiri olan Josephine ve Jasmine içlerini kaplayan endişe ve merakla öne atıldılar:

"Ne sancısı Heaven?"

"Neden bizim haberimiz yok ve neden bu günü buna rağmen bu kadar ayakta kalarak geçirdin?"

Heaven ilgiden bunalmış gibi küçük bir el hareketi yaparak "Tanrım! İşte bu yüzden size bişey söylemek istemiyorum... Ben iyiyim ve minik kızımızda iyi. Sorun yok sadece yoruldum ve uzansam herşey yolunda." dedi.

Alexander üzerine onu kucaklamak istercesine eğildiğinde Heaven gözlerini kocaman açarak "Alexander! Tanrım... Buradan senin kucağında çıkarak bunca flaşa malzeme vereceğimi düşünmüyorsun herhâlde!!!" diye hafifçe haykırdıysa da Alexander'ın "Flaşların canı cehenneme." Mırıldanmalarıyla kimseyi umursamadan onu kucaklayarak davet alanının arka tarafına doğru yönlenmesini engelleyemedi. Onlar giderken Jasmine dudaklarında hafif bir gülümseme ile mutlu arkadaşını izledi. Heaven inkar etse bile onu taşıdığı için Alexander'a minnet dolu bir ifadeyle bakıyordu. Bir sene önce kimse buz kadar soğuk ve cehennem ateşi kadar yakıcı Alexander Romanov'un içinden böylesine bir adamın kabuklarından sıyrılarak çıkacağını hayal dahi edemezdi. Oysa Alexander kalbindeki aşkı tüm hücrelerinden dışa yansıtıyor ve bakışlarında her an bir sevgiliye duyulan endişeyi gösteriyordu. Heaven ve minik bebekleri onun tüm dünyası olmuştu. Gergin ve her an tetikte bedeni sanki onlara gelebilecek her tehlikeyi her saniye bekliyormuş gibi uyarılmıştı ve etrafa yaydığı tehlikeli hava herkesi tehdit ederek "Onlar benim!" diyordu.

Sahiplenilmek... Böylesine bir açlıkla sahiplenilmek nasıl bir duyguydu kim bilir. Josephine her zamanki çalışılmış soğuk, ifadesiz ve mesafeli duruşunun ardında bakmak istemediği ve imrendiği görüntünün altında yatan hissi merak etti. Biri tarafından sahiplenilmek ve onu sahiplenmek... Bütün korkularının artık bir tek sana ait olmaması ve yatağın altında canavarlar olmadığını birinin sana gösterebilmesi... Ağlayarak uyandığı gecelerde bir elin sırtını sıvazlayarak onu güçlü bir bedene yaslayıp "Herşey geçmişte kaldı... geçti..." demesi... kalbinden sanki büyük bir parça daha

koparılıyormuş gibi hissederken gözlerinin bu düşüncelerle takıldığı yer bal rengi akışkanlığın anlayışla ve merakla onu izlediği bir noktaydı: Marcus...

Marcus Valerian Josephine'i rahatlıkla izleyebileceği bir noktaya oturmuş hiç çekinmeden bakışlarını üzerine dikerek her hareketini inceliyordu. O soğuk ve mesafelerle dolu görüntüsünün altında yatan özlemi görmemek için bir aptal olmak gerekirdi ve dünyanın yüzde sekseni bir aptaldı. Çocuksu hatları keskin duruşuyla gölgelenen genç kadının hafifçe çatılan kaşları ve kısılan gözleri bakışlarını giden Heaven ve Alexander'ın görüntüsünden ayırmaya çalışırken hasret doluydu. Her ne için o yaşlı adamla evlendiyse bunun şefkatle ya da aşkla alakası olamazdı, aynı parayla alakasının olamayacağı gibi. Marcus bu seçeneği kabullenmek dahi istemiyordu. İnsanlardan kaçarken pek çok duygunun bedenlerde nasıl ifade edildiğini izleme şansı olmuştu. Josephine erişilmez duruşuna karşın bir gün olsun sahip olduğu servet ile böbürlenmemiş ya da her an üstünlük sergileyen ifadelerinin hiç birini bu servetle tanımlamamıştı. Evet aslında hakkıydı; arkasından onlarca dedikodu yapılırken ve tek kelime edip kimseyi cevaplamazken, ona karşı kendilerini üstün gören bu insanlara tepeden bakmak onun hakkıydı. Marcus'un içindeki erkek ona dokunarak kaşlarının arasında oluşan hafif çizginin üzerinde parmak uçlarını gezdirme arzusuyla yanarken kendi kendine mırıldandı: "Neden?" Josephine sanki onu duymuşçasına bir an bakışlarını onun bakışlarına sabitledi ve bir anlık afallama ile yüzündeki ifade genç ve toy bir kızı anımsatırken bir sonraki saniyede hiç düşürmediği gardını almış bir savaşçı gibi bakışlarını boş, görünüşü gibi soğuk, uzak bir köşeye çevirdi. O andan sonra Josephine yeniden buzlar kraliçesiydi.

...

"Jasmine, buraya gelir misin? Seni birisiyle tanıştırmak istiyorum."

Jasmine Adrian'a yöneldiğinde ellili yaşlarının başında, hafif tombul ve gördüğü en içten gülümsemeye sahip bir kadını Adrian'ın yanında onu beklerken buldu.

"Jasmine, bu Mia. Pembeli odanın artık esas sahibi. Senden önce evin işeriyle o
ilgileniyordu ve epey süredir izin yapmadığı için bir süreliğine torunlarıyla olmaya gitmişti." Jasmine inanamayan gözlerle bir Adrian'a bir de Mia ya bakıyordu. Bir anlığına ne düşüneceğini bilemedi. Adrian'ın yanında ki işi için düştüğü tuzağı mı düşünmeliydi yoksa telefonda Mia'yı Adrian'ın etrafında pervane kadınlardan biri sanarak kıskanmış olmasını mı? Aklı birinciyi düşünüp tartması için baskı yapsa da o şu anda böylesine sevimli bir kadını kıskanmış olmanın utancı ile meşguldü.

"Merhaba Jasmine. Biz telefonda konuşmuştuk hatırlarsan."

Mia sanki durumu anlamışçasına sanki onun için daha da trajik hale getiriyordu. Evet konuşmuşlardı ve Jasmine anlamsızca Mia'yı kıskanmıştı. Ne vardı Adrian'ı kıskanacak yani. Jasmine kendine içten bir bilgiçlikle bakan Mia'yı incelerken bir an Adrian'ın sözleri kafasında yankılanmaya başladı.

"Pembeli odanın esas sahibi mi dedin sen?"

"Evet Jasmine. Mia artık eski işine geri dönecek ve elbette ki senin yardımseverliğinden memnun olacaktır. Ayrıca Adriano ile de ilgilenecek ve geceleri onunkiyle bitişik odada yatması bu durumda en uygun olan."

Jasmine ağır ağır başını sallarken bunca insanın önünde düğün yemeklerinde Adrian'a sesini yükseltmek istemiyordu ama durum git gide korktuğu bir yöne doğru yöneliyordu. Yavaşça başını kaldırarak kısık bir sesle, donuk bir gülümseme eşliğinde, dişlerinin arasından sordu:

"Peki ben nerede yatıyor olacağım?"

Adrian bu soru çok anormal bir soruymuşçasına bakarak gülümsemesini daha da derinleştirerek "Elbette odamızda ki yatağımızda karıcım." dedi. Jasmine anlık şoku çabucak atlatarak Adrian'a sadece onun duymasını istercesine yaklaşarak Mia'nın onları keyifle izlemesine aldırış etmeden konuştu:

"Tabiki de böyle bir şey olmayacak ve elbetteki de orası ne bizim odamız ne de bizim yatağımız! Şimdi..."

Adrian ani bir hareketle belinden kavrayarak bedenine bastırdığı Jasmine'in dudaklarını dudaklarıyla örterek onu susturdu. Dışarıdan bakıldığında tutkulu bir yeni evli çift görüntüsü sergilerlerken Adrian giderek uzattığı baskısını arttırarak Jasmine'i itiraz edemeyinceye dek öptü. Jasmine ne yapacağını bilemez şekilde Adrian'a dayanmış ve onu derin bir bilinçsizliğe çağıran bu öpücüğe kapılmadan bitmesini beklemekten başka bir şey yapamamıştı. Öylesine çaresiz hissediyordu ki, önceleri belli belirsiz Adrian'ı iten elleri bile ona teslim olmuşçasına kaslı kollarında sabit tutunuyordu. Onu bıraksa düşeceğini biliyor ama bir yandan da bir an önce bırakmasını diliyordu. Adrian'ın bu ani istilasına hazırlıksız yakalanan bedeni bir anda tüm uyarılmışlığıyla ürperirken patlayan flaşlar onu bu adama bağlayan herşeyi açıklıyordu: herşey kameralar için bir oyundu, tıpkı evlilikleri gibi. Adrian'ın istilacı tavrına karşılık vermemek için kendini zorlayan Jasmine bir süre sonra onun teninden ayrılan teninin geride bıraktığı boşluk ve üşüme ile titredi. Hala düşmemek için ona tutunurken Adrian yarım adım gerileyerek cebinden bir şey çıkardı. Bütün kameralar flaşlarını üzerlerinde patlatırken Adrian cebinden çıkardığı şeyi bir eliyle kolundan ayırarak avucunun içine aldığı Jasmine'in elinin ince ve uzun parmağına geçiriverdi.

Adrian Jasmine'in kulağına eğildiğinde hissedebildiği tek şey Jasmine'in davetkar varlığıydı. Gelinliğinin açıkta bıraktığı yerlerden onu çağıran teni Adrian'ı şuursuz bir çılgınlığa davet ederken genç adam bir an ne demesi gerektiğini bilemedi. İstediği tek şey şu anda bu şekilde Jasmine'e yakın olabilmek, onun teninin leylakla baharat karışımı kokusunu genzinin derinlerinde duyabilmekti. En sevdiği çiçeği Josephine'den öğrenemese bile tahmin etmesi zor olmazdı: Leylaklar... Jasmine'in teninde her zaman mevcut taze leylak kokusu bu güne kadar hissettiği en masum kokuydu. Ne üzerine boca edilmiş ne de varla yok arası sayılabilecek bu el yapımı leylak kokusunu Jasmine kendi yapıyordu. Herşeyi ile özel olan bu kadın kokusu ile de eşsiz ve özeldi. Patlayan flaşlardan biri gözüne doğru patladığında Adrian birşeyler söylemesi gerektiğini hatırlayarak dudaklarının uyuşukluğunu onları diliyle yalayarak almaya çalıştı.

"Bu yüzün senin bana ait olduğunun nişanesi. Benim kadınım olarak benim yatağımda yatacaksın ve bunun aksini hiç kimsenin düşünmesine izin vermeyeceksin."

Jasmine gözünün ucuyla yüzüğe baktığında bir an nefesini içine çekerek tuttu. Hayatında sadece kataloglarda ve dergilerde görebileceği adar ihtişamlı bir evlilik yüzüğü kendi parmağına takılıydı ve bu servet değerinde ki pırlantalarla bezenmiş şey tam da onun parmağının boyutundaydı.

Bakışlarını kaldırmadan kameralardan kaçınarak kısık bir sesle konuşmaya çalıştı:

"Ama bu evlilik..."

"Ama bu evlilik gerçek Jasmine, kağıt üzerinde karımsın ve bunun aksini hiç kimse düşünmeyecek!" Adrian konuştuğu kadar keskin bir hareketle,

alkışlar ve tezahüratlar arasında, Jasmine'i yeniden kendine yapıştırarak dudaklarından öptü ve "Şimdi kameralara gülümse hayatım." dedi. Dışarıdan bir göz için gerçekten de birbirine aşık ve tutkuyla bağlı bir çift olarak göründüklerine her ikisi de emindi.

"Ben... gözlerim kapalıyken sevişmeliyim... bana dokunduğunda parmak ucunda ki sıcaklıktan anlamalıyım sen olduğunu... tenim öyle ruhumla bütünleşmeli ki, kokunu almalı önce... bu adam benim diyebilmem için, dünyanın kör noktasında dahi olsam beni çekip çıkarmalısın, beni bakan gözünle değil, hisseden kalbinle bulmalısın... Dilim boğaz çukuruna değdiğin de bu dünyada ki bütün tatlardan değişik olan tadını tanımalıyım... sen benim kasığımdaki iz olmalısın Soner... bakıp da görülmeyen... Ruhum ile ruhun sevişmeden, bedenlerimizin yaptığı sadece bir danstan öteye geçemeyecek. Ben seninle kutsal olanı yaşamak istiyorum..." Nehir Erdem; Çiçek Kızlar; Müptela Yayınları (Ön Siparişte tüm online kitap satış siteleri ve D&R mağazalarında)

Adrian gülümseyen bakışlarıyla her misafiri neredeyse tek tek selamlayarak kolunda sürüklediği tedirgin Jasmine ile gelin arabalarına doğru ilerlerken hiç kimsenin kendi içinde ki telaşı görmesine izin veremeyeceğini biliyordu. Buraya kadar her şeyi adım adım planlayarak gelmiş ve kontrol altında tutmayı başarabilmişti. Sahip olmak istediği mükemmel aileye işte şimdi sonunda sahip olmuştu ama kimsenin bilemediği şu anda ne yapacağını bilemiyor oluşuydu. Bundan sonrası için, bütün bunları gerçeğe dönüştürebilmek için ne yapabileceğini bilemiyordu. Bir çok şeye hükmedebilirdi... Zaman ona hükmetme yeteneği bahşetmiş ve o yolda plan kurma yetisi kazandırmıştı ama karşısında ki ezber bozan bu kadın onu her haliyle şaşırtırken bundan sonra ne adım atabileceğini kestiremiyordu. Hayatında daha önce kaç kere masumiyetle karşı karşıya gelmişti ki? Kaç kere ondan bir beklentisi olmayan bir kadının tenini arzulamıştı? Kaç kere

hayatında kaçırdığı ne varsa sahip olabilmeye bu denli yaklaşmış ve dokunabilecek kadar yakınında olmuştu? Bir AİLE! Adrian'ın ne zamandan beri bir ailesi vardı ki de şimdi kurduğu belki de derme çatma olan bu aileyi kaybetmekten korkuyordu? Bütün bunlar içinde birbirini kovalayan bir muamma iken her zaman gardını düşürmeyen tetikte bedeni bir tehlike varmışçasına ürperdi. Dalıp gitmek için onu derinlere çeken düşüncelerinden silkinerek gülümseyen bakışlarını kısaca etrafta gezdirdi ve bir anda onu tedirgin eden boşluğu farketti: Adriano ortada gözükmüyordu!

Adrian'ın geniş gülümsemesi yüzünde solarken Jasmine'i panikletmemek için ani bir tepki vermemeye çalıştı. Gelin arabasına doğru ilerleyen adımları kararsızca yavaşlarken yanlarına yaklaşan Daniel ve Marcus Adrian'ın bakışlarını takip ederek kısaca etrafa baktılar.

"Gelin ve damada veda zamanı..."

Marcus'un sesi boşlukta asılıymışçasına çıkarken Daniel Adrian'ın gergin duruşuna hemen ayak uydurmuştu.

"Neler oluyor Adrian?"

Bütün bakışların ve kameraların arasında Adrian sakinliğini korumaya çalışsa da gerginliği neredeyse elle tutulabilecek vaziyetteydi. Bütün bu ani gerilmeyi beraberinde yaşayan Jasmine durumu kavramaya çalışarak bir ağabeyine bir Adrian'a bakıyor bir yandan da etrafta Adrian'ın görmeye çalıştığı şeyi bakışlarıyla takip etmeye çabalıyordu.

"Daniel... Adriano nerede?"

Alexander Heaven'ı götürürken peşlerinden gitmek isteyince Yağmur onu alandan dışarı çıkarmıştı." Daniel'ın giderek kısıklaşan sesi etrafı kolaçan eden bakışları ile eşleştiğinde Jasmine ters giden birşeyler olduğuna iyice emindi...

"Oğlumla ilgili bir endişen mi var Adrian?"

Jasmine'in endişeli ifadesi korumaya yemin ettiği ailesini daha ilk günden koruyamamış olabilme ihtimali için için onu kemirirken adeta yıkılıyormuş gibi hissetmişti.

Marcus kokteyl alanından hızla uzaklaşan siyah bir arabayı farkettiğinde hepsinin duyabileceği yükseklikte okkalı bir küfür savurdu ve "Lanet olsun! Adrian koş!" diye haykırarak gelin arabasının sürücü koltuğuna atladı. Erkeklerin hepsi ilahi bir komut almışçasına gelin arabasına binerek son sürat kokteyl alanından çıkarken Jasmine gelinliğiyle ortada kala kalmıştı. Patlayan flaşlar son gelişmeyi kaydetme çabasıyla yanıp sönüyor ve bir dolu insan bir anda etrafına doluşmuş onu soru yağmuruna tutuyordu.

Herşey bir anda olup bitmişti! Adriano ortada yoktu ve şu anda üzerine gelen bütün bu insanlar sanki canını acıtmak istercesine uğuldayan kulaklarını acıtıyordu. Jasmine hayatında ilk defa bayılmak üzereymiş gibi hissetti. Bütün dünyası dönüyordu! Bir kadının en özel olması gereken günüydü bu gün belki ama onun için sahte bir gösteriyi yerine getiren oyuncular gibiydiler! Rolünü layığıyla oynamış olsa da sonunda alkış yerine yuhalama almış gibiydi şu anda. Bütün dünya üzerine kapaklanacakmış gibi daralıp açılırken gözlerini zorlayan gözyaşları taşan bir bardaktan akarcasına gözlerinden süzülüyor ve yanaklarından aşağı kayarak çizdiği yolda silinerek puslanmış makyaj kalıntıları bırakıyordu. Bir anda bileğini kavrayarak onu kalabalığın içinden çekip alan narin ele tutunmak istedi Jasmine.

"Jasmine neler oluyor?"

"Yok... Adriano yok... Josephine ben ne yapacapım...?"

Josephine Jasmine'i gerisin geri onlar için ayrılan odaya sürüklerken bir yandan da garsonlara talimatlar veriyordu. Odaya vardıklarında gazetecilere

uygun bir basın toplantısının en kısa sürede yapılacağını söyledikten sonra kapattığı kapıya yaslandı ve derin bir nefes aldı.

"Şimdi tek tek baştan anlat bakalım. Ne oldu? Ne demek Adriano yok?" Bir yandan Jasmine'in yanına oturup onun ellerini kavrarken bir yandan da durumu anlamaya çalışıyordu.

"Josephine... hiç bir fikrim yok... Bir anda oldu... Arabaya doğru yürüyorduk... Adriano'yu Daniel getirecekti... Sonra Adrian birden gerildi ve Adriano'yu sordu. Sonra Marcus koşmaya başladı ve Daniel ile ikisi onu tkaip etti... Hepsi bu... Oğlum yok Josephine... Adrianom yok!" Jasmine hıçkırıklara boğulurken acı ile buruşan yüzü ifadesiz bakışlarıyla her şeyi anlatıyor gibiydi; Jasmine nefesini yitirmişti...

"Ben oğlumu istiyorum... O benim herşeyim..."

"Tamam, korkma... Her ne olduysa bu adamların halledemeyeceği bir şey olamaz değil mi?"

Yeni bir hıçkırık dalgası yükseldiğinde artık Josephine de kendi sorusunun cevabından emin olamıyordu...

...

"Kapa çeneni seni fahişe yoksa ben kapatacağım!"

Yağmur sıkı sıkı göğsüne bastırdığı Adriano ile düştükleri bu durumdan nasıl kurtulabileceklerini hesabetmeye çalışıyordu. Giden arabada eli silahlı ızbandut gibi bir adamın yanında otururken bunu nasıl başarabileceği tam bir muammaydı doğrusu! 'Kahretsin!' dedi içinden... Her şey burkulan bileği yüzünden Alexander ve Heaven'ın ardından hemen içeri dönemedikleri için

başlarına gelmişti! Tabi ya! Zengin bir adam bir kadınla evleniyor ve çocuğu fidye için kaçırmak isteyenler elbette olacaktı. Bütün Amerikan filmlerinde böyle olmaz mıydı? Şimdi o filmlerin baş kahramanı kendisiydi ve kesinlikle orada göründüğü gibi kolay bir durum değildi. Yanındaki adamın gözüne parmağını bile soksa Ön koltukta ki iki yarmayı ne yapacaktı! Ah su filmlerdeki Kalemiti Ceyn'ler gibi olmayı ne çok isterdi. Belki o zaman göze parmak sokma işi bişeye yarayabilirdi...

"Yağmur korkuyorum..."

Yağmur hafifçe eğdiği başıyla Adriano'nun başının tepesine küçük bir öpücük kondurarak "Endişelenme..." dedi. "Danny bizi kurtarmaya gelecek."

...

"Korumalar nerede? Adi piç kurularının onları koruması gerekmiyor muydu?" Marcus'un isyan dolu sesi Adrian'a başarısızlığını yüzüne vururcasına çarparken Adrian sadece gergin bir sükunetle önlerinde ki yetişmeye çalıştıkları siyah aracı izliyordu.

"Hangi korumalardan bahsediyorsunuz?"

Marcus sıkıntılı bir şekilde arka koltukta oturan Daniel'a kısa bir bakış attıktan sonra yeniden Adrian'a yönelerek "Ona anlatmadın mı?" dedi.

Adrian mırıltı şeklinde ağızının içinden "Anlatmadım tamam mı?" dedikten sonra
"Rahatladın mı?" diye ekledi. "Türkiye'deydi ve endişelenmesine gerek görmedim!"

"Neler oluyor! Biriniz acil olarak anlatacak mı yoksa öndeki arabayı benzetip yeğenimi aldıktan sonra sizi de benzetiyim mi?"

Marcus arabanın gazına daha da basarak Danile'a fotoğraflardan itibaren her şeyi hızlıca özet geçti. Son bir virajın ardından savrularak ilerlerlerken, iyice sinirlenen Daniel'ın böyle bir şeyden nasıl haberdar edilmeyeceğinin hesabını soran nidaları havada asılı kaldı. Onlar benim ailem diye haykırıyordu Daniel ve karşısında ki sessizlikle iyice çileden çıkıyor çaresizce küçücük yeğeninin nasıl korktuğunu düşünmekten deliye dönüyordu. Yağmurun da o arabada olduğunu bilmek sorumluluğunu aldığı birine karşı ilk defa görevlerini yerine getiremediği düşüncesiyle içini kavurmuştu. Daniel görev adamıydı. O sorumluluk alır ve yerine getirirdi. Bu güne kadar kimseyi yüzüstü bırakmamıştı ve Yağmur şu anda onun korumasında buraya kadar gelmişti. Daniel bir anlık boşlukla onları, Yağmur'u koruyamamış ve kendi meselelerinde zarar görmesine sebep olmuştu...

Daniel kendi kendini yerken Marcus kararlı ve soğuk kanlı bir şekilde ilerliyordu. Hiç hız kesmeyerek bütün virajların avantajını kazanırken öndeki aracın onun varlığını farkettiği bilinciyle hızlı düşünmeye çabaladı.

"Bizi farkettiler."

"Lanet olsun! bu kadar virajlı bir dağ başını düğün için seçerken aklında ne vardı!" Daniel'ın yükselen sesi Adrian için bardağı taşıran son damla olduğunda yumruğunu hızla torpidoya savurarak aniden arkasına döndü ve Daniel'ın yakasına yapıştı.

"Beni iyi dinle Daniel! Onlar benim ailem! Anlıyor musun? Benim ailem! Benim karım! Benim oğlum!!!! Onlar benim ve lanet olası hiç bir şerefsizin onlara el sürmesine izin vermeyeceğim!!! Şimdi karı gibi mızmızlanmayı kes ve düşün... Bir sonraki dönüşte onlara arabayla çarparak hızlarını kesmemiz gerek! Dua et refüjden fırlamasınlar!"

Ortama çöken sessizliği bozan bir tek arabanın son sürat zorlanan motorundan gelen boğuktan başlayarak tize dönüşen sesiydi. Gergin bir

bekleyişin eli kolu bağlı oyuncularıydı hepsi ve önlerindeki arabada değer verdiklerinin olduğunu bilmek bu bağları daha da sıkıyordu. Önlerinde başlayan viraj tabelalarını görmek bu gergin bekleyişin saniyelerini saatlere hatta günlere çevirirken neredeyse tamponuna dayandıkları araç usta manevralarla yana geçmelerini engelliyordu. Marcus hedefine kilitlenmiş, tek bir kasını bile oynatmadan, soğuk bir öfkeyle sürüyordu üzerinden ponponlar ve çiçekler uçuşan arabayı. Bir film karesi olsa belki de komik bile bulunabilirdi bu durum ancak bu şu anda gerçeğin ta kendisiydi. Kaderi ellerinde tuttuğunu hissetmek Marcus için aşılması gereken bir sınav gibiydi. Öndeki arabaya ilk darbeyi indirirken sınırlarında dolaşan asabiyeti içine gömüldüğü sessizlikte can almak için dolaşan Azrail'di sanki. Var gücüyle toplamaya çalıştığı dikkati öfkesine yenik düşmeden önce mantıklı hamleler yapması gerektiğini biliyordu ama masum bir çocuğun ve hiç biriyle alakası olmayan bir genç kadının an ve an sebebiyet verebileceği bir yıkıma yaklaşmakta olduğunu bilmek içinde en ilkel şiddet dürtülerini ayaklandırıyordu. Onları kurtarmalıydı! Her ne pahasına olursa olsun o arabayı durdurmalıydı! Bir darbe ve bir darbe daha... Sallanan arabanın içinde metalin metale sürtmesinden çıkan tiz çığlıklar kulaklarını tırmalıyordu. Bir darbe daha sağına geçtiği aracı itekleterek bir tiz metal çığlığına karışırken öfke bulutlarıyla körelmiş bilincinde tek bir nakarat vardı: 'Durdur o arabayı!'

"Dur!"... "Marcus!"... "Sana diyorum!"... "Takla atacaklar! Marcus!!!!"... "Tanrım onları öldüreceksin...!"

Ölüm...!!! Duyduğu seslerden hangisinin kime ait olduğunu seçemeyen Marcus tek bir kelimeyle yaşadığı gerçekliğe geri döndü. Kendisi masum bir kadının ve çocuğun ölümüne sebebiyet vermek üzereydi! Bilincini ele geçiren öfke bulutları hayatı boyunca korktuğu ve kaçındığı şeyi farklı bir yolla ona endişe anında yaptırmak üzereydi. Marcus farkındalığın yarattığı korku ve endişeyle frene basarken viraj çıkışında ki ormanlığa doğru

yalpalayan siyah araç tekerleğinin girdiği boşlukla bitmek bilmeyen taklalar atarak ağaçlara doğru savrulmaya başladı.

"Aman Tanrım... ben ne yaparım...!"

Durdurdukları düğün arabasının içini kaplayan Marcus'un gür ve öfkeli sesi haricinde kimseden ses çıkmıyordu. Kendini arabanın dışına atan Adrian katılaşmış bedeni ile takla atarak bir ağaca çarpan siyah arabayı sanki bir film karesini ağır çekimde izlermişçesine izledi. Koşmak ve bir an önce içinden Adriano'sunu ve Yağmur'u çıkarmak istiyordu ama kitlenen dizleri ona itaat etmiyordu. Adriano! Onun Adriano'su... Onun yitik çocukluğu... Onu koşulsuz sevebilecek masum geleceği... Aralarında ki kan bağının hiç bir öneminin olmadığı günahlarının bedeli oğlu... Onun oğlu...

"Oğlum..."

Adrian'ın dudaklarından dökülen haykırış uzaklardan gelen bir katliam nidası gibi yükselirken, eşlik eden göz yaşları gözlerinden süzülüp ani bir patlamayla yanmaya başlayan arabaya doğru koşan Daniel'in görüntüsüne karıştı. Genç adam hesapsız bir cesaretle patlayan araca yetişebilecekmiş gibi koşan Daniel'ı takip etse de her biri biliyordu ki o araçtan canlı birini çıkarma umutları hiç yoktu.

Ardı ardına patlayan araçtan savrulan parçalar ve arkalarından gelen siren sesleri alevlerin yaladığı yüzleriyle her birini yıkımın kıyısında bir salıncakta sallanıyor gibiydi. Peş peşe gelen sirenler ve geçen dakikalar boyunca Adrian'ın uyuşmuş bedeni hissetmiyordu. Üç adamda tutamadıkları gözyaşları içinde alevleri izlerken Marcus içinden durmadan kendisini suçluyor ve tüm suçlamalarını kabulleniyordu: 'Babandan bir farkın yok! Katil! Sen de onunla aynı hamurdansın!' İçinde kendisini yargılayan sözler

kendine duyduğu öfkeyi katlarken arabaya ardı ardına indirdiği yumruğuyla çöken kaporta dağılan dünyasının yansımasıydı adeta.

"Bay Romanov?"

Adrian yanına gelen güvenlik müdürüne boş gözlerle bakıyor ve adamın ağızından çıkan kelimeleri algılaya bilmek için uğraşıyordu. Az önce sol gözünü morarttığı güvenlik müdürü kovulduğu için resmen güvenlik müdürü sayılmazdı ve orada bulunmak zorunda değildi ama adam da üzüntüyle tüm yangın söndürme çalışması bitene kadar kalmak için direnmişti. Adrian tuttukları korumaların yetersizliğinden dolayı orta yaşlı Müdür Kane'ı suçlamıştı. Kane de en az onlar kadar üzgün ve yıkılmıştı. Adrian'ın hiç bir tepkisine cevap vermemiş ve genç adamın tüm yıkımını göğüslemişti. Ne inen darbelerden kendini korumak için bir şey yapmış ne de kollarına da yıkımın enkazı gibi dağılan genç adamın acısana sırtını dönmüştü. Adrian ilk defa böylesine bir acıyla sarsılıyordu. Annesinin ölümü bile onu o zamanki çocuk kalbini bu denli dağlamamıştı. Parlayarak söndürülen her alevde Adrian da kendi cehenneminde yanıp ciğerlerinden kopan acı nağralarına gözyaşlarıyla eşlik ediyordu. Kim demiş erkek adam ağlamaz diye? Adrian ağlıyordu... Annesinin ölümü beklediği bir şeydi ve zaten çoktan yaşamaktan vazgeçmiş bir kadını bu hayatta tutmak için mücadele etmenin bir anlamı da yoktu. Ama ya Adriano? O umudun ve yaşamın başlangıcı küçücük bir çocukken, onun korumasına muhtaçken onu bu alevlerin içinden çekip alamamak? Bağrına basıp saçlarına konduracağı şefkat dolu bir öpücükle güven verememek? O arabada yananın Adriano olduğunu bile bile burada beklemek zorunda olmak ve sırf ona bunu yapanlardan alacağı intikam yüzünden o araca koşup onunla yanamamak... İçini kaplayan en haris ve en güçlü duygu: İNTİKAM! Git gide sönükleşen gözyaşları yerini jilet gibi keskin bir intikam hırsına bırakırken Adrian'ın katılaşan bedeni de soğuk bir sessizliğe bürünmüştü. Bu günün intikamı bu

hayatta aldığı son nefeste bile olsa alınacaktı! Adrian buz bakışlarıyla bir boşluğu izler gibi koşuşturan insanları izliyor ve etrafında ki yıkıma bakıyordu. İçinde azı dişlerini çıkarmış intikam canavarı kalbini parçalaya parçalaya çığlık atarken o en iyi yaptığı şeyi yapıp bu defa buzdan maskesini takarak karanlık sokakta bekleyen soğuk kanlı bir seri katil gibi bekliyordu.

"Bay Romanov... Aracı söndürdüler... Ben... Ben içine bakmaya gidiyorum." Kane zorlukla konuşuyor ve gözlerine dolan yaşların ifade etmek istediklerini dile getiremiyordu. Aracın içerisinden çıkartılan cesetlere bakmaya gittiğini dile getirmesinin bir yolu yoktu.

Adrian etrafına baktığında ilk Daniel'i gördü. Genç adam tek kelime etmeden yere çökmüş ve pes etmişçesine dizlerinin üzerinden ileriye uzattığı kollarının arasına gömdüğü başını bir an olsun kaldırmamıştı. Sarsılan omuzlarından ağladığı anlaşılsa bile tek bir çıt bile dudaklarından dökülmüyordu. Biraz önceki sinir krizinden sonra gelen sağlık görevlilerinin sakinleştirici iğne yapmasına izin vermeyen Marcus, neredeyse gırtlağına yapıştığı görevli yüzünden tutuklanmak üzereyken Adrian'dan nasibini alan Bay Kane'in araya girmesiyle sakinleşmişti. O dakikalardan beri bütün manzaraya arkasını dönerek aracın bagajına oturmuş ve yere indirdiği bakışlarını hiç kaldırmamıştı. Adrian'sa gözünü bile kırpmadan herşeyi izlemişti. Alevlerin söndürülüşünü anbean takip etmişti. İki yanında yumruk yaptığı elleri amacını yitirmiş öfkesiyle doluydu.

"Bende geliyorum."

"Ama Bay Romanov..."

"Jasmine'e bebeğini nasıl koruyamadığımı anlatmamın bir bedeli olmalı..."

Sözlerinin ardından Adrian, hiç tereddüt etmeden, sağlık ekiplerinin ve polis memurlarının sarmaladığı yanık araca doğru ilerledi.

"Bay Romanov. Sizin gelmenize gerek yok."

Yolunu kesen polis müdürü'nü bir eliyle savuşturmaya çalışan Adrian araçtan çıkarılan cesetlere ulaşmaya çalışıyordu.

"Görmek istiyorum. Oğlumu görmeliyim..."

"Bay Romanov görebileceğiniz bir şey yok. Oğlunuz araçta değil."

Adrian polis müdürünün sözleriyle bir anda kala kaldı.

"Dediğim gibi oğlunuz ve bahsi geçen genç bayan araçta değiller. İçeriden sadece neredeyse tamamı yanmış iki erkek cesedi çıkarıldı. Araba boş. Başka kimse yok. Kaza da sizin gözünüzü önünde olduğuna göre içinde kilerin biryere kaçma gibi bir durumları olamaz. Gerekli tutanaklar tutulup ifadeleriniz alındıktan sonra kaçırma olayıyla ilgili aramalara başlayacağız."

Polis memurunun sözleri Adrian'ın kulaklarında yankılanırken Adriano'nun kaçırılmış olduğu değişmez bir gerçek olsa da Adrian yakaladığı umutla bir sevinç kahkahası attı. "Tanrım yaşıyor! Hala yaşıyor!!!! Şükürler olsun... Yaşıyor..."

Aniden sarıldığı Kane yaşadığı sevince eklenen şaşkınlıkla geri eski patronuna sarıldı.

"Yaşıyor Bay Romanov. Hala kurtarılabilir..." Polis müdürü yanlarından uzaklaşırken Adrian "Yürü Kane bizimle geliyorsun. Onları polisten önce bulmalıyız." Dedi.

"Fakat Bay Romanov az önce beni kovdunuz..."

"Yürü dedim sana seni geri aldım ve bundan sonra Bayan Jasmine Romanov'a ve Adriano'ya yakın korumalık yapacaksın. Yanına istediğin adamları seçmekte özgürsün ama tuvalete bile gitseler yanlarından ayrılmayacaksın! Şimdi önce oğlumu bulalım. Dua etsinler ki tırnağına bile zarar gelmemiş olsun."... "Bunun bedelini bana ödeyecekler...!!!"

Adrian içine dolan yeni enerji ile Daniel ve Marcus'a seslendi:

"Yürüyün beyler! Adriano ve Yağmur araçta değil... Bu gece uzun bir gece olacak!"

...

Bütün raporlar tutulduktan ve ifadeler alındıktan sonra evde buluştukları Jasmine ve Josephine olan biten herşey için bir açıklama bekliyorlardı. Jasmine gelinliğini çoktan çıkarmış ve ağlamaktan şişmiş gözlerinden akan rimellerle Oz Büyücüsünde ki batının lanetli cadısına benziyordu.

"Nasıl yani? Neredeyse benim küçük bambinomu neredeyse siz mi öldürecektiniz? O Marcus denen adamı ben şimdi..."

Mutfak tezgahından ayrılan Adrian öfke nöbeti geçirmeye meyilli gözüken Jasmine'i belinden kavrayarak içeriye Marcus'un yanına gitmesine engel oldu.

"Yavaş Jasmine... Sakin... Bunun şu anda hiç birimize bir faydası olmayacak. Marcus da en az bizim kadar üzgün ve Kane ile ip ucu bulabilmek için alanın kamera görüntülerini tarıyor. Şimdi bununla uğraşacak vaktimiz yok!"

Belini saran kolun güvenli sıcaklığı içine umut kıvılcımı yollarken Jasmine buna tutunmak istemiyordu. Adrian'ın onlar için herşeyi yoluna koyacağı senaryolarına güvenmek ve bir defa daha yıkılmak yaşamak istediği son şeydi. İstemesi gereken tek şey küçük pescasını yeniden kollarına almak ve onun yaydığı güvenli umudun ışığında yaşamak istiyordu.
Adrian'ın boğuklaşan sesini teninde hissettiğinde birden ürperdi:

"Jasmine... özür dilerim... ben sizi koruyamadım..." Adrian şakağına dayadığı alnının yakınlığıyla teninde konuşarak af diliyordu. Jasmine'in tüyleri diken diken olurken yanağını ıslatan gözyaşlarının hangisine ait olduğunu bilemiyordu bile. İstemesi gerekene inat istediği tek şey genç adamı avuturken onun umudunun sıcaklığında ısınmaktı. Üşüyordu...

Jasmine bir adım gerilerken isyanla haykırdı:

"Nasıl olur da böyle bir tehlikeden bize bahsetmezsiniz? Nasıl olur da oğlumu yapayalnız bırakmama izin verirsin?" Jasmine Adrian'ı suçlamak ve içinde ki ona karşı olan her şeyi öldürmek istiyordu. Bütün öfkesini toparlayarak ona yöneltirken genç adamın yüzünde oluşan yıkım onu hiç ummadığı kadar sarstı.

"Jasmine, ben korkmanızı istemedim... ben... ne... çok..."

Çok ne? Çok üzgünüm mü? Neye yarayacaktı? Hayatta tutunduğu tek varlığı minik oğlunun küçük parmaklarında ki umut olan bu kadına oğlunu veremedikten sonra... Neye yarardı üzgün olmak? 'İstersen kahrol Adrian!' diye içinden geçirdi Adrian kendine savurduğu kesif bir küfürle. Genç kadının öfke dolu gözlerinde ki korkuya bakarak sağ elini genç kadının yanağına dokundurdu.

"Ben onu sana getireceğim Jasmine... İnan bana Adriano'nun kılına bile zarar gelmeden onu getireceğim..."

Jasmine genç adama inanmak istiyordu. Onun bedeninde ki hüzne tutunup onu avutmak ve onun suçu olmadığını haykırmak istiyordu ama yapmadı. Sadece bakışlarını kaçırarak ona dokunan tüy kadar hafif sıcaklıktan bir adım geri çıktı. Çektiği ıstırabı hafifletecekmiş gibi gözlerini yumarken haksızlık ettiğinin farkındaydı ama başka ne yapabileceğini hiç bilmiyordu. Canı böylesine çok yanarken onun sunduğu güç ve umutta rahatlamak ne denli hakkaniyetli olurdu? Hele de onun omuzlarına hiç te seçim şansı olmayan ek sorumluluklar yükleyecekken? Yapamazdı... Ondan faydalanamazdı... Bu zamana kadar nasıl ayakta durduysa gene duracak ve her ihtimale göğüs gerecekti. Tam ağızını açmış birşeyler diyecekken Adrian'ın çoktan mutfaktan sessizce çıkmış olduğunu gördü. İçeriden gelen Alexander'ın gür sesi eve bir hakimiyet kurarken yanına gelen Josephine ve Heaven ona dizini kanatmış küçük bir kızmışçasına kollarını açmışlardı.

"Jasmine..."

"Jasmine... inan ne diyeceğimizi bilemiyoruz..."

"Herşey yoluna girecek Jasmine sadece biraz beklememiz gerek..."

Kim hangisini diyordu kelimeler birbirine karışıyordu ama en son Heaven Jasmine'in yüzünü elleriyle kavradığında Jasmine genç kadının içten acısına şahitlik etti.

"Beni dinle Jasmine... Karnımdaki bebeğim Adriano yerinde olsa şu an aklımı yitiriyor olurdum ama bildiğim bir şey var ki içeride ki adamlar hiç ummadığın zamanlarda ortaya çıkmakta bir numaralar!" Heaven hafif bir gülümseme eşliğinde bakışlarını boşluğa bir an aldıktan sonra yeniden Jasmine'in bakışlarını yakaladı. "Umudumu yitirdiğimde, öleceğimi düşündüğümde beni kucaklayan Adrian'dı. Alexander için tüm umudumu

yitirdiğimde gene orada yanımda duran Adrian dı. Bunları sakladığı için onu suçluyorsun biliyorum ama..."

"Hayır! Suçlamıyorum...! Sadece... Ben sadece suçlamak istiyorum... Ona güveniyor ve ondan bunların hepsini bekliyor olmaktan nefret ediyorum... ama çok denedim..." Genç kadın önüne eğdiği bakışlarını bir an yukarı kaldırdığında önce Heaven ardından da Josephine ile göz göze geldi; "Başka türlüsü olmuyor..."

"Ah Jasmine... Sen ona aşıksın..."

Heaven'ın şaşkınlık dolu kelimelerinin ardından oluşan Jasmine'in kabullenen sessizliği herşeyi ortaya seriyordu. Jasmine Adrian'a aşıktı. Hem de ilk gördüğü andan beri. Ona ilk elini uzattığı zamandan beri aşıktı. Hayranı olduğu hayal ürünü kahraman etten kemikten bir vücut bulup karşısında belirdiği gece ona aşık olmuş ve hayal kırıklığının en büyüğünü yaşarken kendi hatalarının korkusuyla kaçmıştı. Dünya kovalayana çok büyük ama kaçana çok küçük bir yerdi. Kaçtığı karşısında dikildiğinde yönelebilecek sorulara verebileceği hiç bir cevabı yoktu ve o yüzden saklanmak istemişti. Derinleri, hislerini kimsenin göremeyeceği karanlıklara. Oysa o her saklanmak istediğinde Adrian baktığı her yerdeydi... Bu aşk değilse ne olabilirdi ki? Evet, ona aşıktı ve onun gözünde adi bir sürtük olmak istemeyecek kadar çok seviyordu. O beyaz değildi... İsminde ki Bellance gibi beyaz ve temiz değildi. Kendi arzularına yenik düşmüş bir siyahtı o: 'Nero'.

...

Jasmine ağlamaktan şişmiş gözleriyle titreyen ellerine hakim olamazken Daniel bütün karmaşanın içerisinde kız kardeşini farketti. Uzayıp giden saatler içerisinde Jasmine ile ilgilenme fırsatı olmamıştı ama şimdi karşısında duran enkaz onca zamandır koruyup kolladığı genç kadından eser

taşımıyordu. Ruhu, nefesi çekilmiş gibi daha fazla dökecek gözyaşı kalmamış bir genç kadın vardı karşısında. Korkuyordu ve bu defasında Daniel'de korkuyordu. Daha önce hiç korkularını düşünmeye vakti olmamıştı Daniel'in. Korkmak küçük çocuklar için derdi amcası. Onun da küçük bir çocuk olmaya hiç vakti olmamıştı. Anne babası öldüğünde korkuyu anlamaya vakti olmadan çiftlikten atılmıştı. Amcası onları çiftlikten attığında ise kendilerine kalacak bir yer bulmak ve Jasmine'i korumak zorundaydı, korkarak kaybeden zamanı yoktu. Beverly Hills'de sebze halinde işe girdiğinde korkmak için yoğundu hep. Jasmine bir gün hamileyim diye karşısına geldiğinde ise korkudan daha çok seviyordu kardeşini. Ama şimdi korkuyordu. Son üç senedir hayatlarını şekillendirerek onlara azim kaynağı olan Adriano bir bilinmezin elindeydi. İlk başta Adrian'a kızmıştı evet, ama araba yanarken yaşadıkları yıkım ve acı tüm kızgınlığını da alıp gitmişti. Tutundukları küçücük umut bile o acıyı yaşayan bir adama daha fazla kızgın kalamamasına sebep oluyordu. Korku her geçen dakika daha da derinlere işlerken kalbinin derinlerinden seslenen isme kulaklarını tıkadı: Yağmur... Bütün bu olan bitenle ilgisi olmayan, bam başka diyarlardan gelen Türk kızı Yağmur... Nasıl da paniklemiştir şimdi kim bilir. Onu kendisiyle gelmeye ikna etmesi çok uzun sürmemişti. Küçük bir kasabada yaşayan ailesinin asla karşılayamayacağı Amerika seyahati fırsatı onun sakar eşlikçisi için bulunmaz bir nimetti bir çok açıdan. Pek çok Türk dil öğrenmek ve geliştirmek için geliyordu buraya ama Yağmur'un buna ayıracak bir bütçesi yoktu. Bir üniversite öğrencisinin kıt bütçesi ile geçiniyordu ve stajı yanı sıra aldığı bu ek iş onun için bulunmaz bir fırsattı. Şimdi burada onun için endişelenecek tek bir kişisi bile yoktu... Yağmura bir şey olursa Daniel ailesine nasıl haber vereceğini düşündü. Beverly Hills'de kaçırılmayacak bir fırsatın küçük tatlı sakarı için nasılda bir kabusa dönüştüğünü nasıl anlatırdı? Küçük tatlı sakar mı? Daniel zihnini toparlamaya çalıştı. Bütün bunlar şu anda yaşadığı ağır stresten kaynaklı olmalı diye tekrar etti içinden. Yoksa ilk geldiği gün geri göndermek istediği sakar bir asistanın neresi küçük

ve tatlı olabilirdi ki? Sadece onun için de endişelenecek biri olmalıydı ve kimse olmadığına göre bu Daniel olmak zorundaydı hepsi o kadar...!

Daniel yeniden dikkatini karşısında ki kardeşine yönlendirdiğinde kendisini konuşmak zorunda hissetti:

"Jasmine... Onu bulacağız..."

"Biliyorum Danny."

İleri doğru boş bakışlarla bakan Jasmine geçen her saatle umudunu iyice tüketmişti.

"Jasmine... Jasmine bana bakmanı istiyorum."

Jasmine çökmüş omuzlarının üzerinde salınan boynunu hafifçe kıpırdatarak donuk bakışlarını ağabeyine çevirdi.

"Jasmine, bak bu insanlar her ne için kaçırdıysa bir talepte bulunacaklar. O yüzden ona sağ ihtiyaçları var. İnan bana her ne olacaksa şu anda o sağlıklı ve iyi. Hem yanında yağmur da var..."

Tabi Daniel o adamların Yağmura ihtiyacı olmadığını ve onun sadece onlar için bir ayak bağı olduğunu, muhtemelen de ilk fırsatta bir şekilde ondan kurtulacaklarını söylemedi. Farkındalık acı bir bıçak gibi içini yakarken susup kız kardeşinin ona uzattığı bu küçücük umuda tutunmasını diledi...

Herkes bir ipucu bulana değin, ya da o adamlar her kimse ve kimin için çalışıyorsa talepte bulunmak adına onları arayana kadar, içeride anlamsızca bir şeyler yaparak kendini oyalamaya çalışıyordu. Daniel'in telefonunun standart melodisi ile bir anda herkes ilgilenmeye çalıştıkları şeyleri

bırakarak telefona yöneldiyse de genç adamın şaşkınlıkla birbirine dolanan parmakları ikinci çalışta kapanan telefonu kavrayamadı.

"Lanet olsun!"

"Kahretsin!"

"Tanrım Daniel nasıl açamazsın!"

Herkesten yükselen sinirli seslerin arasında Daniel kendine küfrederken elindeki telefon yeniden çalmaya başladı:

"Alo?"

"Daniel?"

Karşıdan gelen kısık sesin sahibini tanımaması mümkün değildi: Yağmur!

"Yağmur! Yağmur neredesiniz? Çabuk söyle etrafında ne var? Adriano iyi mi? Sen iyi misin?"

"Daniel çok konuşamam. Şarj az ve adamlar bizi her an bulabilir. Biz bir kasabadayız. Bir tır mola istasyonunun mutfak kapısının oradaki çöp konteynırlarının arkasındayız. Burası..."

"Yağmur, Yağmur konuş benimle ne görüyorsun. İsim ver. Yukarı bak."

Daniel eliyle işaret yaparken bir yandan da kesilen sesin geri gelmesi için dua ediyordu.

"Daniel, adamlar çok yakınımızda. Bizi arıyor."

Yağmurun son kelimeleri dudaklarından inlemeyle karışık bir fısıltıyla dökülmüştü. Acı çekiyor gibi bir hali vardı ve bunu bu kadar kısık bir sesle konuşurken bir tek Daniel anlayabilirdi, aynı heyecanla bir şey anlatırken üst dudağını hafif bir dil darbesiyle yalaması ve yanaklarının belli belirsiz pembeleşmesi gibi...

"Yağmur... Orda mısın? Telefonu kapatma geliyoruz... Sizi bulacağız..."

"Kelvin's diye bir yazı görüyorum. Gerisi gözükmüyor karanlık..."

Yağmur'un son kelimeleri duyulamadan hat kesilmişti.

"Hızlı hareket edin. Adamların elinden kaçmışlar. Ters yöne gittik! Kelvin...! Otoban yolu üzerinde Kelvin's Steakhouse Burger. Orada biryerdeler... Orayı biliyorum."

Bütün erkekler ayaklanırken Adrian aniden Alexander'ın kolundan tuttu:

"Hayır dostum. Bu defa değil. Sen gelmeyeceksin..."

"Lanet olsun Adrian, kaybedecek vakit yok elbette geliyorum!"

"Hayır Alexander Heaven'ın burada sana ihtiyacı var ve kadınların da korunması gerek." Adrian düşünceli bir şekilde bakışlarını kaçırdıysa da Alexander'ın itirazlarından kurtulamadı:

"Asla! Tamam onlarla Kane kalır. Bütün bunları başınıza açan benim! Bu pisliği temizleyecek olanda benim!"

"Anlamıyor musun? Ya bu bir tuzaksa? Ya uzaklaştığımızda buraya gelirlerse? Bu ne istediğini bilmediğimiz bir düşman! Önce seni öldürmek istiyordu bunda nettik ama şimdi acı vermek istiyor! Yapma Alex..."

Alexander Adrian'ın haklı olmasına lanet ederek güvenlik ekibinden bir kaç görevli ile evde kalmayı kabul etti. Hiç bir şeyin Heaven ve minik kızlarına zarar vermesine izin veremezdi... Bir kere onları kaybediyordu ve bunu bir daha yaşayamazdı.

"Eğer bir saat içinde sizden haber alamazsam peşinizden gelirim ona göre!"

Adrian başıyla onaylayarak tam kapıdan çıkacakken Alexander'ın sesiyle geriye doğru döndü:

"Adrian!"... "Kendini öldürtme! Henüz daha değil..."

Adrian dudaklarını iki yana doğru yayarak gülümserken bir eliyle de Daniel'in uzattığı tabancayı belinin arka tarafına doğru takıyordu.

"Bu gece değil dostum! Gelinimi almadan değil...!"

Adrian tek gözünü hızlıca kırparak bütün dikkatiyle onu izleyen Jasmine'e bakarken bu haliyle vahşi batıda ki düelloya hazırlanan bir kovboydan hiç farkı yoktu: kendinden emin, tetikte ve her daim gülümseyen... 3 saat önce...

Yağmur korku dolu kalp çarpıntılarını kontrol altına almaya çalıştıkça sanki daha da panikliyor gibiydi. Panikledikçe birbirine dolanan ellerini nereye koyacağını bilemez bir şekilde Adriano'nun sırtına bastırıyor ve küçük çocuğun huzursuzlanmasına sebep oluyordu. Defalarca sorduğu neden kaçırıldıkları sorusu cevapsız kalırken git gide fidye için kaçırıldıklarına olan inancı kuvvetlenmişti. Başka ne sebeple olabilirdi ki? Bu durumda en kısa zamanda kendisinden kurtulmak isteyeceklerdi çünkü en azından yüzlerini görmüştü. Birde, kim onun için fidye verecekti ki? Türkiye de bıraktığı ailesinin durumdan haberi olana kadar on kişiyi daha kaçırırdı bu azılı gangsterler. Kaldı ki onlardan istenecek meblağı ailesi nasıl denklerdi?

İmkansız... Romanov Holding'in de herhalde sırf oğullarıyla birlikte kaçırıldı diye ona milyon dolarlar ödeyecek hali yoktu... Saat neredeyse gece yarısını geçmek üzereydi ve çok yol almadan bazı görüşmeler yapmak için adamlar aracı kaçırıldıkları noktaya çok da uzak olmayan bir yerde durdurmuşlardı. Bu küçük kasabada bu saatte kimseler ortada gözükmese de Los Angeles sınırlarının dışına çıkmamış olmak büyük bir lütuftu. Hala bir umut bulunabilirlerdi belki ama her halukarda önce Adriano'yu güvende tutmalıydı. Yağmur tüm bunları düşünürken bir anda içini bir korku sardı: ya fidye için bir organlarını keserlerse bu adamlar? Mesela kulağını ya da parmağını? "Ah Tanrım..." diye hafif bir sesle mırıldandığında kucağında huzursuzca dönen Adriano daha da sokularak varlığını hatırlatmıştı. Yağmur gözlerini sımsıkı yumup yeniden açarak daha fazla senaryolar yazmamak için kendi kendini uyardı. Daha da paniklemesinden başka bir işe yaramıyorlardı.

"Yağmur, Adrian bizi kurtarır üzülme."

"Elbette kurtarırlar tatlım. Hem Daniel bizi bırakmaz asla."

"Adrian çok güçlü!"

Adriano'nun güven dolu övgüsüne Yağmur gülümsese de içini saran korku elle tutulur bir hale bürünmüştü. Genç kız Daniel'ın onları bir an önce bulması için dua ederken adamlar gerisin geri sıkıntılı bir biçimde arabaya doluştular. Bir şeylerin ters gidiyor olduğunu anlamak çok ta zor değildi:

"Ne oldu? Neden burada durdunuz? Fidye için anlaşamadınız mı? Bizi buldular değil mi?..."

"Kes sesini be kadın! Amma geveze çıktın sende!"

Yanına oturan adam iri elleriyle kavradığı omuzunu sertçe sıkarken bir yandan da iç bulandırıcı bir sırıtışla ekledi: "Bakalım biz seninle eğlenirken de böylesine konuşabilecek misin?"

Duyduklarının şokuyla kekeleyen Yağmur bundan bir kurtuluşunun olmadığı düşüncesiyle iliklerine kadar titreyerek boğazına düğümlenen yumruyu yutmaya çabaladı... Hayır! Şimdi sırası değildi! Şimdi ağlayamazdı... İçinden yükselen feryatları yok sayarak ana yola bağlanmak için hızını arttırmadan ilerleyen araçta sığınabileceği bir çıkış noktası aradı. "Pes etme... Pes etme Yağmur..." İçinden mırıldandığı kelimeleri dişlerinin arasından fısıldarken serbest eliyle Adriano'yu iyice kendisine çekeleştirdi ve sol kolunu kurtarabilmek için aniden elini havaya kaldırmasıyla üzerine doğru eğilmiş adamın gözüne parmakları olanca hızıyla giriverdi! Kaba adam küfürler savurarak bağırırken iki eliyle birden korkunç bir acıyla aniden sulanarak akmaya başlayan gözünü kapadı...

"Seni orospu! Adi fahişe... Bunun bedelini ödeyeceksin!!! Beni kör ettin seni..."

Ön taraftaki adamlar neler olduğunu anlamaya çalışarak adamın küfürlerine eşlik ederlerken Yağmurun gözüne adamın boşalan ellerinden kenara kaykılan tabancası ilişti. Hayatında korktuğu için çuvalladığı pek çok an olmuştu. Panikle herşeyi mahvettiği çoğu zamana inat şu anda bunu mahvetme gibi bir lüksü yoktu. Adriano'nun kurtuluşu ona bağlıydı ve kendi kurtuluşu da bunun bir parçasıydı şu anda. Deli gibi korkuyor hatta korkudan titriyordu. Adriano sinmiş bir kedi yavrusu gibi hiç konuşmuyor ve iyice içine gömülürcesine ona sokuluyordu. Yağmur'un zihninde bu an bittiği saniyede bu adamların ona yapabileceklerinin senaryolarının sonu yoktu bile!!! Yağmur 'ya şimdi ya hiç' diye içinden geçirerek topladığı tüm cesaretiyle kaykılan tabancayı eliyle kavradı ve yanında ki adama doğrulttu.

"Çekin kenara!" ... "Çekin yoksa onu vururum!"

Boncuk boncuk terliyor ama bir yandan da buzda kalmışçasına üşüyordu Yağmur. Titremesi on metreden bile fark edilebilecekken kazara birini vurmamak için çok çaba sarf etmesi gerektiğine emindi. Sıkılı dişleri etine batarcasına çenesini kasıyor, dudakları korkudan kupkuru oluyordu. Son anlarını yaşadığını biliyordu. Yanağının içini ısırmak bile onu sakinleştirmemiş, tam tersine diline gelen bakırımsı tat onu daha da dehşete düşürmüştü. Buradan bir çıkışları olmayacaktı...

Ön koltukta oturan adam kesif bir küfür eşliğinde tüm hiddetiyle Yağmur'un bileğini kavradığında Yağmur sonunun geldiğini hissetti.

"Seni sürtük! Ver o silahı!"

Yağmur bileği kırılsa bile bu silahı veremezdi... Canla başla adamın elini ısırabilmek için eğilirken yanında oturan adamın "Silahın emniyeti açık..." diye haykırışı büyük bir patlama sesine karıştı ve Yağmur kulakları sağır eden patlamanın şiddetiyle savrulurken gördüğü son şey kanlar saçarak direksiyona kapaklanan şoför ve savrulan araçtı.

Araç savrulurken yanındaki adam kafasını şiddetle cama çarpmış ve o sırada ön koltuktaki adamsa kaybolan direksiyon hakimiyetini ele almaya çabalıyordu. Yağmurun sımsıkı tuttuğu Adriano küçük bir tıkırtı çıkardığında olup biteni buzlu bir cam ardından izliyormuş gibi izleyen Yağmur bir anda yanında ki kapının boşalarak açıldığını farketti! İçeri dolan serinlik tüm vücudunu yeniden canlandırırken bedenini Adriano'nun açtığı kapıdan, onu iyice kendine bastırarak, boşluğa bıraktı. Tereddüt etmeye ne zamanı ne de seçeneği vardı Yağmurun. Savrulurken yavaşlayan araçtan sağ omuzu üzerine düşerek yuvarlanırken bedenini saran acıdan sakınmadan kucağında bir top gibi büzüşen küçük çocuğu koruma iç güdüsüyle çırpınıyordu. Kendisine ne olduğu ya da olacağının o an için hiç bir önemi yoktu. Varlığının her hücresi küçük Adriano için çırpınıyor ve düşmenin etkisini ona yaşatmamaya çabalıyordu. Her şey bir anda olup bitse de sanki

bitmek bilmeyen saniyelere katlanmasını sağlayan tek şey belki de Adriano'nun kurtulmak için bir şansının olabileceğiydi. Bir araçtan düşmek bir şeydi, ama savrulurken hızı kesilen araçtan düşmek daha başka birleydi. En azından henüz otobana çıkmamışlardı ve az önceki boğuşmada şoför iyice yavaşlamıştı ama yine de tüm yükü sağ omuzuyla dirseğine vermiş ve ilk darbeyi oradan alırken alnına aldığı bir iki sıyrığı önemsememişti bile. Kitlenen kolları her ne olursa olsun Adriano'yu kucağından bırakmamaya kararlı bir şekilde sarıyor ve bir sonraki hamlesini planlamaya çalışıyordu. Araç savrularak yanlarından uzağa doğru ilerlerken yuvarlanması kesilen Yağmur artan adrenalininin verdiği cesaretle bir hışım küçük çocukla kalkarak koşmaya başladı. Adamlar peşine düşmeden koşabildiği kadar uzağa koşmalıydı.

"Arkana bakma Yağmur... Arkana bakma..." Kendi kendine tekrarlarken onca düşüşün bedeninde oluşturması gereken acının birini bile hissedemiyordu. Adriano'nun kollarında oluşturduğu ağırlığı artan heyecanı ile neredeyse hissetmiyordu bile. Ayağından fırlayan ayakkabılarına inat burkulan bileği acıyı sonuna kadar hissetmesine sebep olsa bile şimdi vazgeçemezdi! Hayır! Az önce bir adamın vurulmasına sebep olmuş olmak bile şu anda hissettiği korku ve endişelerin listesinde en alt sıradaydı. Deli gibi çarpan kalbi neredeyse boğazından fırlayacak gibi onu boğsa da şu anda Adriano'nun ona direnmemesi onu teselli eden tek şeydi. Küçük çocuğun iyi olup olmadığını bile soramamış, sadece var gücüyle koşmaya başlamıştı. Farketmediği halde Adriano ona koş diye bağırıyordu. Koş! Onu kamçılayan bu söylev farkında olmasa da ona amacını unutturmuyor ve tıkanan nefesini umursamamadan koşmaya devam etmesini sağlıyordu. Bu cılız ve korku dolu sesin sahibi direnmesi ve patlayacak gibi ağrıyan ciğerlerine teslim olmaması için tek tutanağıydı. Adriano için güvenli bir yer bulmalı ve bir yolunu bulup Daniel'a ulaşmalıydı. Gecenin çöken karanlığıyla ıssızlaşmış sokaklar zaten pek te yaşamın olmadığı bu yere korku filmlerinden çıkma bir hal katıyordu. Hoş, gecenin bu saatinde peşinde silahlı adamlarla koşan bir

kadına kim yardım ederdi ki? Türkiye'de onlarca defa izlediği o Amerikan filmlerinden birinin içindeydi sanki ve bir yerden hiç ummadığı kahramanının çıkmasını beklemek onu bile aşacak kadar hayalperestlik olurdu doğrusu. Seyrek binalarına arasına geldiklerinde önlerinde işlemeyen bir tır durağı gördüler. Yağmur geriye doğru hızlı bir bakış attığında iki adamın araçtan inmiş kendilerine doğru koşuyor olduğunu gördü ve tıkanan nefesini açа bilmek için çırpınan ciğerlerinin onu boğmaya çalışan öksürüğünü baskılayarak önce kendini önündeki yayvan binanın görüş alanının dışında kalan sol tarafına oradan da tadilatta olduğu anlaşılan binanın ara boşluğundan arka tarafına doğru attı. Etrafta çöp konteynırlarından başka pek bir şey yoktu. Tıkanan nefesini gürültü etmeden açmaya çalışırken karanlıkta görebilmek için irileşen göz bebekleri metruk kalmış bu köşede sığınacak bir nokta arıyordu. Gözüne ilişen bir çöp konteynırı ve arkasında ki boşluk bir anda ona umut ışığı gibi göründüyse de bu çıkmazdan nasıl çıkacakları hakkında hiç bir fikri yoktu. Bulduğu noktaya sığınırlarken Adriano'nun şen sesi içinin daha bir hüzünle kaplanmasına sebep oldu.

"Kurtulduk!"

"Şşşş... yavaş bebeğim daha değil..." Adriano'nun umutla bakan gözleri dolu dolu olurken Yağmur ne yapacağını bilemez bir halde onun tutunduğu umudu elinden almamış olmayı diledi. "Tatlım... Korkma... Daniel gelecek ve bizi buradan alacak tamam mı?"

"Adrian da gelecek değil mi?"

"Elbette..." Yağmur Adriano'nun yanaklarını ıslatan gözyaşlarını silerken bir yandan da bulundukları yeri adamlara yeniden yakalanmadan nasıl haber verebileceğini bulmaya çalışıyordu. Tadilat yüzünden kapatılmış bu mekanda bulabileceği tek şey hiçlikti. Adriano ile yeniden koşmaya başlaması ise neredeyse mümkün bile değildi. İlk heyecanı dinerken

bedenine yayılan acı ve ağrının şiddeti artıyor ve beraberinde dayanılmaz bir acizlik getiriyordu. Küçük çocuğu burada bırakarak bir yardım bulmaya çalışması ise adamlar onları ararken hiç de iyi bir seçenek gibi gözükmüyordu, hele de muhtemelen kaçırılmak istenen Adriano iken onu gözünden ayırması söz konusu bile olamazdı. Yağmur derince içini çekerek gözlerine hücum etmeye çalışan yaşları geri itelemeye uğraşırken Adriano hayal kırıklığı dolu bir sesle "Sen ağlıyorsun...!" diye sesini yükseltti.

"Şşş! Şışş! Şimdi seninle küçük bir sessizlik oyunu oynayacağız Adriano. Çok sessiz olmalıyız. Kötü adamlar daha gitmedi. Tamam mı?"

Adriano gülümseyerek başını salladığında Yağmur bu akıllı çocuğun işbirliğine müteşekkir olsa da onu tam anlamıyla güvene alamamış olmak içini acıtmıştı. Onu şefkatle kendine çekmeye çalıştığında da sağ omuzuna yayılan yanma ve acı onu ani bir şokla duraksattı. Düşüş esnasında hasar görmüş olmalı diye düşündü. Kolunu oynatmaya tekrar çalıştığında yanmalı ağrı ve acı tüm bedenini ele geçirirken haykırmamak için kendisini zor tuttu. Ayak bileğinden yayılan acı neredeyse kasıklarına kadar vuruyor, karanlıkta net göremese bile bileğinin şiştiğini hissettiriyordu. Herşey buraya kadarmış diye düşündü bir an. Tadilat sebebiyle kapalı bir restoranın arka çöplüğünde ölü bulunacaklardı ve cenazesi ülkesine bile gönderilmeyecekti muhtemelen.... Aklına dolmaya başlayan senaryolar Adriano'nun minik ellerinin dürtmesi ile kesildi.

"Bu nedir?"

Yağmur karanlığın içinde Adriano'nun uzattığı şeyi eline alırken bir telefon olduğunu farkederek neredeyse sevinç çığlığı atacaktı!

"Danny'i ara... Acıktım!"

"Tanrım bunu nereden buldun?"

"O adam düşürdü arabada."

"Sen çok akıllı bir çocuksun Adriano... çok akıllısın..."

Yağmur Adriano'nun alnına küçük bir öpücük kondururken bir yandan da telefonun kilidi olmaması için dua ediyordu. Ekran aydınlandı ve bingo! Telefon az şarjla da olsa çalışıryordu!!!

Binanın tepesinde yanıp sönen ışıklı tabela'nın yaydığı ışık yüzlerini bir aydınlatıp bir karartırken Yağmur'un neredeyse harabeye dönen sinirleri ilk çalışta açılmayan telefonu bir anda yere düşürmesine sebep oldu.

"Kahretsin!"

Tek şanslarını da kaybetmiş olma korkusuyla ani bir hareketle telefonu yerden kavrayan Yağmur acı ile inleyerek iki büklüm olsa da Adriano'nun ona dokunan minik elleri uzun zamandır içinde tuttuğu göz yaşlarını salıvermesine sebep oldu.

"Tamam miniğim... sorun yok tamam..."

"Kahretsin kötü bir kelime. Annem kızıyor."

Adriano'nun masumiyeti gözyaşlarıla ıslanan yüzünde minik bir tebessüm oluştururken Yağmur telefonla şansını yeniden denedi. Telefonun çalmaya başladığında büyük bir rahatlama içine dolsa da onlar gelene kadar bu çatlakta ne kadar dayanabileceklerini bilememek içine dolan her kötü ihtimali tetikliyordu.

"Alo?"

"Daniel?"

"Yağmur! Yağmur neredesiniz? Çabuk söyle etrafında ne var? Adriano iyi mi? Sen iyi misin?"...

...

"... Gözlerimdeki yaşı silip bana sıkıca sarıldı ve kucağına oturttu. "Hırs ve öfke bu kadar gözümü karartmasaydı, daha iyi araştırma yapar ve yanlış kızı kaçırmazdım. Ama her şeyde bir hayır vardır derler yavru kedi. Belki de bu intikamın alınacağı başka bir an vardı. Belki de seni kaçırmak benim kaderimdi. Çünkü olayın geldiği bu nokta benim için hiçte üzücü değil." Gülümsüyordu. Bense yarı suçluluk duygusu, yarı afallama, yarı kırgınlık içindeydim. ..." (Öykü Kannenci; İntikamın Sırrı; Postiga Yayınları)

3 saat sonra...

"Sana dedim! Buraya gelen en kestirme yol bu..."

"Pekala Daniel tamam! Neredeler? Telefondan beri yarım saati geçti! Nerede lanet olasıca yer?"

Adrian sabırsızlıkla çatacak yer ararken aracı kullanan Daniel araştıran gözlerle etrafına bakınıyordu. İçeri yayılan sessizlik Marcus'un bir anlık çıkışıyla bozuldu:

"Şu araç... ileride... ağaca çarpmış olana bakın!"

Daniel hızla aracın yanına sürdüğünde Araçtan fırlayan Adrian hızlı hareketlerle ağaca çarpmış siyah araca bir göz attı ve direksiyona

kapaklanmış duran adamı farkettiğinde elini uzatarak nabzını kontrol etti. "Şoför için ambulans çağır Kane. Kurşun yarası... Ölmemiş!"

Çoktan arka koltuktan çıkmış olan Kane arka koltuğu incelerken içeride kalan Yağmur'un ayakkabısının tekini farketti.

"Aracımız buymuş. Buralardalar..." dedi ve keskin bakışlarını cadde boyunca hareket ettiriken ileride tepesinde yanıp sönen bir tabelanın aydınlatmaya çalıştığı yarısı sönük Kelvin's Steakhouse Burger binasını farketti. Tadilat dolayısıyla kapalı tır durağında ki hareketlilik netlik kazanırken Kane hiç beklemeden koşmaya başladı:

"İlerideler... Orada..."

Adrian Kane'in ikazıyla onu takip ederken Daniel ve Marcus aracı olabildiğince hızlı binaya doğru sürmeye başladılar.

...

Yağmur ve Adriano iki adam küfürler savurarak binanın etrafında dönmeye başladıklarında korkuyla iyice bulundukları köşenin karanlığına sinmişlerdi. Bir an önce Daniel'in gelebilmesi için Yağmur bildiği ne kadar dua varsa ederken Adirano'nun mızıldanmalarına engel olamıyordu. Küçük çocuk açlık ve üşüme'in etkisiyle bastıran yorgunluğa yenik düşerek artık ağlıyor ve annesini istiyordu. Yağmur yaklaşıp uzaklaşan ayak tıkırtıları ve küfürleri takip etmeye çalışırken enselenecekleri anın yaklaşan gerginliğiyle gözlerini yummuş yalvarıyordu. Kapalı gözlerinin ardında kurtarıcı olarak tek bir görüntü vardı: Daniel...

Stajının ilk gününde ofiste ki her şeyi devirip kırarken içeri giren bu Amerikalı ona bağırıp kovmaya kalkan patronuna karşın son derece anlayışlı ve sıcak kanlı davranmıştı. Bal rengi gözleri kadar sıcak ve akışkan bakıyor

ve elinin ayağının daha da dolanmasına sebep olurken ona hayallerinde bile göremeyeceği bir Amerikan rüyasını fısıldıyordu. Kovulduğu gün çalıştığı firmanın devrolduğu Amerikalı holdingden gelen talimatlar uyarınca Daniel'ın çalışma ekibine devrolması tam bir şanstı. Her şansı takip eden şanssızlıksa oldukça yakışıklı bu Amerikalının kanında yarattığı akışkan heyecandı. Ne zaman yanına gelse damağı kuruyor, nefes alıp verişleri hızlanıyor ve elleri titreyerek birbirine dolanıyordu. Bir ara onca zahmetle öğrenmeye çabaladığı İngilizceyi bile unuttuğunu düşünmüştü... Daniel onunla birlikte bu seyahati yapmasını teklif ettiğinde havalara uçmuş ama ne diyeceğini bilememişti. Sevincini ifade edemeden ifadesiz bekleyişini yanlış anlayan Daniel ona gelmesi için ek ücret bile önermişti ve bu sayede de ailesini ikna edebilmişti. Bütün duyduğu sevinç ve heyecan şimdi yerini büyük bir kabusun korkusuna bırakırken kucağında acıkan ve üşüyen Adriano ağlamaya başladığında artık dayanacak gücünün kalmadığını düşünmeden edemiyordu. "Daniel!"... "Nerede kaldın Daniel!?" diye kendi kendine mırıldanırken yakınlarından gelen ayak sesleri irkilmesine sebep oldu. Her ne kadar çabalasa da küçük çocuğu susturamıyor ve kendilerini karanlığa ne kadar gömerlerse gömsünler bulunacaklarını biliyordu.

"Demek buradasın seni küçük fahişe!"

Yağmur kulaklarını dolduran bet ses ile korkarak irkildi.

"Bizden kaçabileceğini mi sanıyordun! Kaltak!"

Adriano ağlamanın şiddetini arttırırken Yağmur sol tarafına aldığı tekme darbesi yerde büzüşmüş çelimsiz bedeninin daha da büyük bir acıyla sarsılmasına sebep oldu. Aldığı darbelerden Adriano'yu koruyabilmek için üzerine kapaklanarak siper ettiği bedeni ardı ardına gelen darbe ve iteklemelerle açıklığa doğru sürükleniyordu. Sağlam koluyla Adriano'yu bedeninin altında tutmaya çalışırken bir anda kollarında bir boşluk hissetti. Adriano'nun doldurduğu boşluğa dolan soğuk esinti kalbini de büyük bir acı

dalgasıyla çarpmıştı. Çırpınarak çığlıklar atan küçük çocuk bir gözünü hala açamayan adamın ellerinde havaya kalkmış nefret ve öfkeyle silkeleniyordu:

"Kes sesini seni piç kurusu! orospu çocuğu!"

Adamın kin dolu sözleri ve sert hareketleri ile daha da büyük bir çığlıkla ağlamaya başlayan Adriano'ya kalkan elin önüne kendisini atabilmek için Yağmur yerden yükselirken suratına inen bir tokatla gerisin geri yere yığılmıştı. Yağmur artık korkmuyordu! O sınırı çoktan geçmiş olmanın getirdiği bilinç düzeyi sonlarının geldiğini ona haykırıyor ve yapabileceği hiçbir şeyin kalmadığını yüzüne vuruyordu. Adriano için gözlerinden dökülen yaşlar onun gibi bir meleği koruyamamış olmanın getirdiği vicdan azabıyla şiddetlenirken son bir hamleyle kendisini Adriano'yu kavrayabilmek için yukarı doğru hareketlendi. Arabada vurulmasına sebep olduğu adam ölmüşse bu adamlar her ikisinden de kurtulacaklar demekti ve o an bu an olmalıydı. Tepesinde dikilen adamın ondan hiç beklemediği bir çeviklikle bedenindeki acıları hiçe sayarak Adriano'yu diğer adamın elinden bir hışım çekti ve göğsüne bastırarak acıyan bileğinin üzerine geri yığıldı.

Daniel hızla indiği araçtan binanın arka tarafına, gürültülerin ve çocuk ağlamasının geldiği yöne doğru koşarken gördüğü görüntülerin karşısında şok olmuştu. Gördüğü ilk günden beri ürkek bir kuş gibi eli ayağına dolanan kız gözlerinin önünde yetişene kadar aldığı darbeye inat düştüğü yerden hiç beklemeden fırlayarak vahşi bir panter gibi küçük çocuğu adamın elinden kapmış ve gerisin geri yere kapaklanırken Adriano'yu da bütün feryatlarını göğsüne gömerek bedeninin siperine almıştı. Tepede yarısı sönmüş pano ışığının aydınlattığı bedenler kulaklarını uğuldatan bir öfkeyi damarlarına pompaladığında Daniel'in istediği tek şey korumaktı! Bu güne kadar yaptığı gibi, kardeşini yeğenini koruduğu gibi Yağmuru da korumak istiyordu. Tüm sakarlıklarına karşın onu gerisinde bırakma düşüncesi onu rahatsız etmemiş olsaydı bu genç kız ait olduğu yerde, kendi ülkesinde, sıcak yatağında uyuyor

olurdu şu anda. Adını bile bilmediği arkadaşlarıyla mutlu bir hayat yerine şu anda burada canına kastediliyor olmayacağı aşikardı. Önündeki adamın tekmesi bir defa daha Yağmur'a savrulurken Daniel, yanından hışımla geçen bir gölgeyle kasıldı. Karanlığa alışan gözleri Kızılderili çığlıklarını andıran tiz bağırışın sahibini Adrian'ı takip ederek ona en derinden gelen öfkesiyle eşlik etti.

Savaş çığlıklarının sahiplerini farketmeleri ile bir anlık boşlukla önlerinde ki kadın ve çocukla ilgilenmeyi kesen adamlar neye uğradıklarını bile anlayamadan aldıkları darbelerle savruldular. Adamlardan bir tanesi elini beline atarak çekmeye çalıştığı tabancasına erişemeden Adrian'ın yumruğuyla savrulmuş ve kendisini Yağmur'un biraz uzağında yere düşerken bulmuştu. Diğer adam Yağmuru saçlarından kavramaya çalışırken Daniel'in tekmesi az önceki darbelerin intikamını henüz tam alamasa da iki büklüm kapaklanmasına sebep olmuştu. Öfke ve şidetin hakim olduğu bedenlerindeki iki savaşçı gibi Adrian ve Daniel onlara ait olanın intikamını alıyorlardı. Ardı ardına aldıkları darbelerle savrulan adamlar tek bir hamle bile yapamadan kendilerinden uzaklaştırılan silahlarına bile ulaşamamışlardı. Marcus yerde sürünerek çılgınlar gibi ağlayan Adriano'yu bu görüntülerden uzaklaştırmaya çalışan Yağmur'u ve küçük çocuğu çoktan kucaklamış ve hiç ağırlıkları yokmuşçasına geldikleri arac'ın arka koltuğuna yerleştirmişti.

"Yeter artık! Adrian! Daniel! Öldüreceksiniz ve sorgulayamayacağız!"

Kane'in ikazı iki genç adama hiç ulaşmamıştı bile. Adrian'ın gergince aralık dudaklarından gözüken sıkışı dişleri ardı ardına inen yumruklarıyla gırtlağından yükselen hırıltıya bent oluyor, ateş saçan bakışlarının saçtığı korkuyu destekliyordu. Adrian sokakta kaldığı günlerden beri kimseye böylesine bir hınçla vurmamıştı. İlkel benliği "ÖLDÜR!" diye çığlık atarken omuzlarından kavrayan iki el onu yarı baygın adamın üzerinden çekmeye çalışıyordu.

"Daniel! Daniel bu senin sorumluluğun! Bu adamları sorgulayabilmeliyiz!"

Daniel duyduğu kelimeleri zihninde anlamlı bir dizi haline getirmeye çalışırken gözünü bürümüş öfkesi sorumluluk bilinciyle içinde bulunduğu dipsiz kuyudan sıyrılmaya çalıştı. Karşısında saçılan kan ve kulaklarında pompalanan kalbi, nefes nefese kalmış ciğerlerinden kopan bir lanetle havada asılı kalan yumruğuna indir emrini veremedi bir an için.

"Daniel! Yağmur'un hastaneye gitmesi gerek... polisler gelecek yolda!... Daniel? Daniel kendine gel!"

Karşısında ki yarı baygın adama son bir defa daha baktığında biliyordu ki bu eylemin esas mesulü bu adamlar değildi. Havada asılı kalan yumruğunu çok istediği bir şeyi yapamamanın verdiği öfkeyle çıkan hırlama eşliğinde boşluğa savurdu ve hızla Azrail gibi çöktüğü adamın göğsünden kalkarak Kane'in zapt etmeye çabaladığı Adrian'ı yakaladı.

"Adrian! Bitti! Onlar güvende..."

Adrian silkelenerek zapturaptından kurtulmaya çabaladığında Daniel yeniledi:

"Adriano ağlıyor... Bize ihtiyacı var..."

Adrian kilit kelime söylenmiş gibi bir an duraksadı. Almak için yandığı intikam bir ona ihtiyaç duyan bir çocuktan daha mühim olabilir miydi? Düşen omuzları ve kararlı sesiyle konuştu: "Bırakın beni..."

Kane ve Daniel geri çekilirken boşluğu dolduran siren sesleri ve çocuk ağlaması Adrian'ı bunların hiç eksik olmadığı kendi çocukluğunun hakimiyetine doğru çekmek için cebelleşiyorsa da Adrian buna yenik düşmemeye kararlı bir şekilde doğruldu ve Arabada onları bekleyen Adriano

ya yöneldi. Dağınık üstü başı düğünden arta kalanların izini taşıyorsa da o devleşmiş bir savaşçı kadar görkemli emin adımlarla arabaya yaklaştı. Daniel hiç susmadan bağıran Adriano'ya kollarını açsa da küçük çocuk minik masum kollarını Adrian'a uzatırken ağlaması arasında zor anlaşılacak bir sesle mırıldandı: "Geldin...!"

Adrian bu duyguyu çok iyi biliyordu. Umutsuzca kulaklarını kapayarak bedenini dizlerine saklayıp o kurtarıcı gücün gelmesini beklediği günlerde tanımıştı bu hissi. Tarif edilemeyen ama muhtaç olunan o güven duygusu ve onun hiç bir zaman yaşayamadığı rahatlama hissi. Üşümüş küçük bedenini kollarına sımsıkı saran bu küçük çocuğun kollarında yaşadığı ve sessizliğe gömüldüğü o huzur verici masumiyet ve koşulsuz sevgi... Adrian göğsüne iyice bastırdığı bu küçük pesca'yı kaybetse ne yapardı bilemiyordu. Kurtuluşu ve geleceği, aynı zamanda geçmişi olan bu melek bu güne kadar aldığı en güzel armağanı kelimeleriyle ona bir anda sunuverdi:

"Acıktım baba..."

Gözleri'nin dolmasına engel olamayan Adrian yanaklarından süzülen yaşlar eşliğinde hiç yaşamadığı bir mutluluğu tüm hücrelerine kadar yaşıyordu.

"Hemen gidiyoruz pesca..."

...

Bölüm 9: Mutluluk

Jasmine evde bir aşağı bir yukarı yürürken en son havanın karanlığı günün beyazlığıyla kavuşmaya başladığında dayanamayarak kendisini bahçeye atmıştı. Onlarla gelen Mia teskin edici bir bitki çayı hazırlamış olmasına karşın Jasmine sadece tek bir yudum alabilmiş ve ardından Adriano'nun ne gibi zorluklar içinde olabileceğini düşündükçe çaya bir daha eli gitmemişti.

Ne Josephine'in ne de Heaven'ın söylediklerinin hiç bir önemi yoktu, tek düşünebildiği Adrian'ın minik pescasını almaya gittiği kararlılıkla geri getirebilmesiydi. İlk defa farketti ki tek güvendiği oydu. Ne Daniel ne de bir başkası... Adrian'ın varlığı bu acıya katlanabilmesinin tek sebebiydi. Gecenin serin ayazı ruhunun ayazı kadar onu üşütmese de teni donmuş ama Adriano'yu düşündükçe içeri girmeyi reddetmişti. Yavrusu dışarıdaydı ve belki o da üşüyordu... Adrian belki gerçekleri bilse herşey çok daha farklı olabilir diye geçirdi içinden. Ama söyleyemezdi... En azından henüz bütün herşeyi anlatabilecek cesareti içinde bulamıyor, geçen zamanla da içindeki küçücük cesaret kırıntıları da geri çekiliyordu. Şimdi bunları düşünmenin zamanı olmadığına karar vererek bir kez daha Tanrı'ya dua etmeye başladı. Farkında olmadan duasında Adrian'ın da zarar görmeden geri gelmesini diliyordu. Alexander'ın öldüğünü düşündüğünde Heaven'ın neler hissettiğini çok iyi biliyordu. Peki ya Adrian öyle bir tehlikede olursa? O zaman kendi ne hissederdi?

Bahçe kapısının açılması ile beliren karartı, şekil almaya başladığında Jasmine'in kalbi duracak gibi çarpmaya başladı. İlk içeri giren Daniel kucağında sargılar içerisinde Yağmur'u taşırken Jasmine'in arayan gözleri panikle Daniel'in arkasına kaydı.

"Oğlum... Oğlum ve Adrian nerede...?"

"Merak etme herkes iyi. Adriano uyuya kaldı. Adrian araçtan çıkarıyor."

Jasmine derin bir nefes alarak dışarı doğru yönlenmişken, kollarında smokininin ceketine sarınmış Adriano'yu taşıyan Adrian içeri girdi. Adrian farklıydı. Daha önce ki kendinden emin ve alaycı duruşunun yerini başka bir şey almıştı. Yüzünde taşıdığı endişe çizgileri kollarında taşıdığı varlığa nadide bir Çin hanedanı porseleni gibi bakıyordu. Gergin yüz hatları Adrian'ı olduğundan daha da yaşlı gösterirken şimdi neredeyse hayatının bütün zorlukları tüm yüzünden okunabilecek kadar açıktaydı. Her zaman neşeli bir

kavisle kıvrılan dudaklarında acı bir tebessüm vardı. Jasmine'in gözleriyle buluşan gözleri büyük bir savaştan gelen pagan savaşçıların acımasızlığını taşısa da çenesinde ki solgun morluk onu hiç olmadığı kadar kırılgan göstermişti. Jasmine'in bakışlarında yumşayan bakışları verdiği sözü yerine getirmenin gururuyla parıldadı. Adriano'nun küçücük bedeni taşıdığı bir iki küçük sıyrık haricinde sapasağlam ellerindeydi ve bu kırılgan huzur Yağmur sayesinde var olmuştu.

Adrian her ne kadar kahraman gibi gözükse de bu huzuru kime borçlu olduğunu biliyor ve kontrolü elinden kaybetmiş olmaktan dolayı kendisine kızıyordu. Her bir adımı hesabedip planlamıştı. Buraya kadar her şey yolunda giderken bir anlık dikkat dağınıklığı ve boşluğu onu kahrolası bir cehennemin içine itivermiş ve tüm ipleri elinden almıştı. Nefes almak zorlaşırken Jasmine'in minnettar bakışları içini sarmalayan bir kucak gibiydi. Avunmak istediği ama dokunamadığı... Her zaman beklediği huzuru barındıran ama ellerinde tutamadığı... Tıpkı çocukluğunda annesiyle her oynamak istediğinde onun yorgun ve şişmiş ayaklarını ovaladığını görerek geri çekilmesi gibi geri çekildiği...

"Teşekkür ederim..."

Jasmine daha fazlası varmış gibi yeniden akmaya başlayan göz yaşlarına hakim olamadan titrek nefesini vererek Adrian'ın yanına geldi. Kollarını açarak onun kucağından yavrusunu çekip alırken ardı ardına teşekkürlerini tekrarlıyordu. Duyduğu minnet Adrian'ın içini acıtsa da sessiz bir baş sallamayla kabullendi ve Jasmine'in bir süre oğlunu taşımasına izin verdi.

Onun minnetini istemiyordu. Minnet bir borç gibi insanın vicdanına yapışır ve beraberinde bir geri ödeme getirirdi. İstediği kesinlikle minnet değildi... Adrianın istediği... Jasmine'in aşkıydı...

İçini saran bu düşünce bir anda irkilmesine ve korkmasına sebep olduysa da inkarın bir işe yaramadığını çok iyi öğrenmişti Adrian. İstediği aşktı ve bu aşk Jasmine'in aşkıydı. Sevilmeye ne zaman bu kadar muhtaç kaldığını bilemese de inkar edilemez bir şekilde karşısında yürüyen bu sevgi dolu çemberin bir parçası olmayı arzuluyordu. Kendisini zorla içeri sokuşturan bir parça değil... Aşk'la kabullenilen bir parça...

Gelenleri içeride karşılayan Alexander ve yorgunluktan bitkin düşmüş Heaven küçük Adriano ya baktıktan sonra Yağmur ile ilgilenmeye başladılar.

"Sen nasılsın? Olanları sonra dinleriz. Biraz dinlen istersen."

Heaven'ın içten sesi Yağmur'u rahatlatırken ağrı kesicilerin henüz dindiremediği ağrısı küçük bir inlemeyi ağzından kaçırmasına sebep oldu.

"İyiyim, teşekkür ederim. Ufak şeyler. Alışık sayılırım... malum küçük kazalar..."

Ortamın gerginliğini Daniel'ın kıkırdaması yararak yumşattı. Herkesin yüzünde ki gerginlik yerini bir tebessüme artından da geniş bir gülümsemeye bırakırken Yağmur utanarak başını iyice Daniel'in göğsüne gömdü.

"Küçük kazalar mı? Sanırım bir gün kan kaybından öleceksin ama şükür ki aynı kan grubundanız."

Yağmur kaşlarını havaya kaldırarak başını geriletip Daniel'in yüzüne baktı:

"Nasıl yani? Kan grubuma mı baktın?"

Daniel bakışlarını Yağmur'dan kaçırarak ileri sabitledi ve başını eh işte der gibi iki yana sallarken konuştu:

"Küçük bir göz atmanın zararı olmayacağını düşündüm. Malum ofis performansın göz önüne alındığında neyin ne zaman gerekeceği pek belli olmuyor..."

Yağmur hafifçe sinirlenereken Daniel'e etrafındakilerin meraklı bakışlarına aldırmadan çıkıştı:

"Sadece bir kereydi tamam mı? Sadece bir kere o kadar büyük bir kaza oldu! Haksızlık ama!"

"Tamam! Tamam kabul! Haklısın, ofisi bölmeleyen camın içinden evrak dağıtım arabasıyla geçmen hiç endişe verici bir durum değil."

Daniel gülüyordu ama Yağmur kızararak yerin dibine girdiğinden Daniel'ın aldığı keyfin farkında bile değildi.

"Sadece hızlı olmak istemiştim! Hem... üzerine binmek çok eğlenceliydi... O kadar sıkıcıydın ki dayanamadım."

Daniel artık kahkahalarını tutamıyordu ve Jasmine dahil etrafındakiler ona eşlik ediyordu.

"Tanrı aşkına beni düşüreceksin! Diğer omuzumu da senin kırmanı istemeyiz değil mi!"

Yağmur huysuzca mızıldansa da Daniel'in onu hiç bir ağırlığı yokmuşçasına taşıdığını biliyordu.

"Mia, Daniel'e aşağıda ki misafir odasını göster. Yağmur'u daha fazla ayakta tutmayalım."

Adrian'ın komutu herkesin toparlanmasını sağlarken buna en memnun olanlardan biri de Yağmur du ta ki Daniel'in cümlesine kadar:

"Bende Yağmur'un kaldığı odada kalıcam. Bu haliyle iş görmesi mümkün değil."

"Hayır! Asla! İmkansız!"

"Saçmalama Yağmur! Sana tecavüz edecek değilim! Hem de kız kardeşimin çatısı altında!" Daniel bunu söylerken bir yandan da Adrian ve Jasmine'e kısa bir bakış attı.

"Bu halinle tuvalete bile gidemezsin."

"Ben küçük hanımın yanında kalabilirim."

Mia kendisini fedakarca ortaya atarken Adrian'ın blokajıyla karşı karşıya kaldı.

"Sen buraya lazımsın Mia. Adriano'nun sana ihtiyacı olacak."

Mia itiraz etmeden kabullenirken Jasmine oğlu elinden alınacakmış gibi göğsüne bastırsa da kollarını açarak Adriano'yu almak için uzanan Adran'a teslim oldu. Adriano git gide ağırlaşan sağlıklı bir bebekti. Jasmine kollarını ovuştururken esnemesine engel olamadı. Üzerinden bir tır geçmiş gibi yorgun ve içi boşalmış hissediyordu. Karmaşık hislerini ayıklayacak durumda olmadığı gibi yarının ona ne getireceğini düşünebilecek durumda bile değildi.

"Hadi Josephine seni evine ben bırakayım."

Geldiğinden beri sessizce bir köşede bekleyen Marcus belki herkes için farkedilmezdi ama Josephine için üzerine diktiği inceleyen bakışları ve her baktığında ona bakarken yakaladığı erkeksi yüzüyle kesinlikle fark edilmez değildi. Tüm yüz hatları usta bir heykeltraşın

elinden çıkma altın oran gibiydi ve bu simetriyi bozarak ona kusurun güzelliğini katan tek şey çıkık elmacık kemiğinden çenesine kadar uzanan o tapılası yara iziydi.

"Teşekkürler ben gidebilirim."

"O kırk yılda bir çalışmaya karar veren arabayla sabahın bu saati eminim zengin kocan seni merak edecektir."

Marcus bu sözleri vedalaşan Heaven ve Alexander'ın yarattığı gürültü içerisinde kaybolarak eğilip Josephine'in kulağına söylemiş olsa da Josephine kıp kırmızı kesilerek utanmıştı.

"Gerek yok dedim... Ben kendim giderim. Ayrıca arabamın nasıl olduğu kimsenin sorunu değil. O benim arabam!"

"Tamam... Sorun yok senin kalabilir ama seni ben bırakıyorum küçük hanım. Kocan seni umursamıyor olabilir ama bu saatte o arabayla gitmene zavallı gönlüm razı değil!"

Marcus Josephine'in tüm itirazlarına rağmen sürüklercesine onu dışarı çıkardığında Adran ve Jasmine yukarı yatak odalarının olduğu bölüme doğru çoktan yönelmişlerdi bile.

"Adrano'yu yanıma alacağım bu gece. Korkacaktır."

"Hayır."

"Ne demek hayır? O benim oğlum istediğim gibi yatabilirim."

"Adriano artık benim de oğlum ve annesiyle olduğu kadar babasıyla da uyuyacak! Bu durumda üçümüz o yatağa sığmayacağımıza göre üzerine giyeceklerini al ve bundan sonra yatacağın odaya taşın."

Adrian'ın kelimeleri

"Ne demek bundan sonra yatacağın! Asla!.."

Adrian Jasmine'in konuşmasının bitmesine izin bile vermeden çoktan hızlı adımlarla odasına girmiş ve Adrano'yu kendi yatağına yatırmıştı bile. Jasmine'e geriye yapacak fazla bir şey kalmaksızın kabullenmek düşmüştü... 'Sadece bu seferlik!' diye içinden geçirdi.

...

Jasmine saatin kaç olduğunu bilemiyordu. Yüksek camları örten kalın barok tarzda döşenmiş odaya uygun kalın perdeler günün ışığını keserken içeriye yayılan puslu loşluk odayı başka bir gözle önüne seriyordu. Tüm ihtişamına karşın erkeksi detayların hakim olduğu oda evin geneline oranla çok daha sade sayılabilirdi. Her köşeye sinen pahalılık hissi bu odada da varlığını hissettiriyordu. Jasmine burayı toplamaya girdiğinde bile içini saran huzursuzluktan kurtulamazken bunca saati nasıl bu kadar rahat uyuyarak geçirebildiğini merak etmeden duramadı. Her defasında aceleyle işini yapıp bir an önce odayı terk etmeye çalışırken meraklı bakışlarını incelemeye dünden meraklı olduğu detaylarda gezdirmeye vakti olmuyordu. Daha doğrusu karşılaşabileceği detaylardan, bir başka kadının izlerinden korkuyordu... Şimdiyse bu odada yapayalnız serilmiş sarındığı yumuşak

örtülerin altından çıkmak istemezce geriniyor ve onu bu odayı terk etmeye zorlayacak bir detay arıyordu. Detay mı! Adriano! Jasmine anlık bir panikle doğrulacakken Adrian'ın kapıdan giren tok sesi açtığı yorganı aynı hızla beyaz geceliğinin üzerine çekmesine neden oldu.

"Günaydın bayan uyuyan güzel..."

Adrian her zamanki rahatlamış, alaycı gülümsemesiyle ona bakıyordu.

"Günaydın... Adriano seninle mi?"

Adrian elinde taşıdığı tepsiyi abartılı bir özenle Jasmine'in kucağına yerleştirirken "Endişelenme..." dedi.

"Adriano erkenden uyandı ve ben ona kahvaltısını yaptırdım. Daha sonra birlikte parka çıktık... Bu gün güzel bir gün."

Adrian tüm bunları sıralarken aferin bekleyen bir çocuk gibi Jasmine'in gözlerine bakıyordu. Jasmine bakışlarını kaçırırken önüne düşen saç tutamını kulağının arkasına koyabilmek için bir elini hareket ettirmişti ki onun yerine Adrian daha hızlı davrandı. Adrian'ın eli yanağından kayarken Jasmine'in tüm teni sanki alev almış gibi yanmaya başlamıştı. Kızaran yanaklarını saklayabilmek için başını önünde ki tepsiye eğerken kısık bir sesle teşekkür etti.

"Önemli değil. Pek uykum yoktu ve Bill'in sosislilerini özlemiştim. Bir gün sen de yemelisin"

"Bir gün yerim... umarım..."

"Adriano Mia ile birlikte biraz daha bahçede oynamak istedi... Merak etme güvendeler, yanlarında Kane ve ekibi var."

Jasmine minnettar bakışlarını Adrian'a geri yönlendirirken yıllardır ilk defa birine sırtını yaslamanın verdiği rahatlığı ister istemez hissetti. Bu yanlıştı! Adrian onun gerçek kocası değildi ve sadece Adriano için birlikteydiler ama bunu bilmek gelecekten ilk defa endişe duymaksızın ona güvenmesine mani olamıyordu. Söylemesi gereken gerçekler olduğu halde bu geçici huzuru şimdilik bozmak istemiyordu bir yanı.

"Sen nasılsın?"

Jasmine önünde ki mantarlı omletten bir yudum alırken bir anda soruvermişti...

Adrian nasıldı? Tüm bunlar film gibi olup biterken bu adam her zaman dimdik ayakta, yüzünde ki o dayanılmaz gülümsemeyle nasıl duruyordu? Gülümsediğinde sol yanağında oluşan belli belirsiz gamzede kaç kadın kaybolmak istemiştir acaba? Aklından geçen düşünceler sanki yüzünden okunabilecekmiş gibi Jasmine telaşla başını önüne eğdi.

Adrian Jasmine'in sorusu karşısında çok şaşırmıştı. O nasıldı? Gülümsemesi donuklaşırken bu güne kadar annesi dahil kimsenin ona nasıl olduğunu sorduğunu hatırlamıyordu. Kabul belki bir iki defa Alexander sormuş olabilirdi ama onunkiler daha çok maddi olarak halledebileceği elle tutulur şeylere yönelik ilgiydi. Peki ya Jasmine'in ki?

"İyiyim."

"Gerçekten iyi misin?"

Jasmine'in ilgili bakışları yukarı Adrian'ın gözlerine yükselirken ister istemez sağ eli öne atılarak Adrian'ın koluna dokundu. Kahretsin! Bu da neydi şimdi! Jasmine engel olamadan yaptığı hareketlerine hayret etse de dokunan elinden elektrik çarpmış gibi geri hamle yapan Adrian'ı boğabilirdi!

Ne sanıyordu bu adam kendini! Jasmine tam ağızını açarak çıkışacağı sırada hızlı bir şekilde ayağa kalkan Adrian aynı hızla geri oturarak perdelere kilitlediği yağmur sonrasını andıran bakışlarını hiç kaçırmadan konuştu:

"Özür dilerim... Ben alışık değilim... Ben... Ben hiç düşünmemiştim..." Aradaki sessizlik aynı ritimde inip kalkan göğüslerinin verdiği soluklarla süsleniyordu... "Ben korkuyorum..." ...
"İlk defa sen kabul etsen de etmesen de sahip olduğum aileyi kaybetmekten korkuyorum...!"... "Babasının kim olduğu umrumda değil!" Adrian ellerini saçlarından geçirirken kuruyan dudaklarını yaladı ve sol ayağını sağ dizinin altına toplayarak Jasmine'e doğru döndü. "Adriano benim oğlum, babası benim ve bunu elimden almak isteyen kim olursa olsun... Sen bile olsan engellerim...!" Bir anlık öfke Adrian'ın bakışlarından geçerken korkunun hakim olduğu endişe çabucak yerini aldı: "Ben... Ben bu aileyi istiyorum! Ve... Kaybetmeyeceğim... Hayır! Bu defa değil!" Adrian sanki daha çok kendisiyle konuşuyormuş gibiyse de Jasmine onu anlıyordu. Ailesini kaybetmekten korkan küçük bir çocuk gibi çırpınışını görebiliyordu. Kalbi bin bir parçaya bölünürken daha fazla kendisine hakim olamadı ve Adrian kendisini ifade etmeye çalışırken ağızından çıkan kelime yarıda kaldı: "Be..."

Jasmine altına çektiği ayaklarının üzerinde yarı doğrularak yatağa kayan tepsinin üzerinden Adrian'ın dudaklarına kendi dudaklarını değdirdi... Önce afallayan genç adam, Jasmine telaşla geri çekilecekken, en az genç kadının ki kadar şaşırtıcı bir hareketle ruhuna dokunan dudakların geri çekilmesine izin vermedi... Genç kadın ruhuna, en derin korkularına dokunmuştu ve şimdi o korkularla baş başa kalmaya hazır değildi. Adrian arzuladığı kadının dudaklarında korkularını bastırırken yeniden büyüyor ve erkek oluyordu. Derinleşen öpüşme her iki bedeni de yakarken Adrian'ın dudaklarından genç kadının ismi tutkuyla karışık döküldü: "Jasmine..."

Jasmine ait olduğu yerdeymişçesine Adrian'ı öpüyordu. Reddetmenin kime faydası vardı ki? İçinden ona "Çılgınlık bu!" diye haykıran sese kulak

vermenin daha fazla bir önemi kalmamıştı. Kalbi doğru olduğunu kabul ettiği için çarpıyor ve heyecan boğazından ılık bir şarap gibi akıyordu. Jasmine bir sonraki an hiç var olmayacakmışçasına Adrian'ı öpüyordu.

Dudakları önce dudaklarına değerken onu susuzluğu hiç geçmeyecekmiş gibi kavrayan Adrian bir an bırakırsa avuçlarından kaçacağından korkuyordu. Ne çok korkuyorum diye içinden geçirdi Adrian. Onun olana sahip olamamaktan, yıllar sonra ilk defa benim diyebileceği bir şeyi yitirmekten korkuyordu. Korku bedenini ele geçirirken içindeki tutku o korku denizinde çağlıyordu. Benim! Diye inledi içindeki ilkel erkek. Benim! Yıllar önce eliyle verdiğini şimdi kendi elleriyle alıyordu!

Avuçları kavradığı kollardan aşağı kayarken Jasmine'in üzerinde yükselen bedeni genç kadını kendisine çekiyordu. Kayan tepsiyi bir elinin tersiyle yere iterken genç kadının geceliğini de aynı çeviklikle çıkarıvermişti. Karşısında bedenine yaslanan berrak tene bakabilmek için bir anlığına geri çekildi.

"Harikasın..."

Jasmine utanarak yana eğdiği bakışlarını kollarıyla saklamaya çalıştığı bedeninden uzak tutmaya çalıştı.

"Hayır! Benden saklanma!"

"Ben... Güzel değilim..."

"Sen mükemmelsin..."

Adrian'ın boğuklaşan sesi onu daha fazla soyabilecekmiş gibi bakan bakışlarıyla eş değerde Jasmine'i tahrik ediyordu. Genç adam Jasmine'i yavaşça yatağa doğru çekerek yanına uzanırken bir yandan da konuştu:

"Mükemmelsin ve seni eşsiz derecede benzersiz mükemmel kılan senin kusur gördüklerin."

Bir elini genç kadının vücudunda gezdirirken diğer kolun üzerinde yükseldi.

"Harika derecede dolgun göğüslerin..." Göğüslerinin etrafında çizdiği hafif daire Jasmine'in göğüslerinin kabararak harika bir görüntü vermesine sebep oldu. Oradan parmakları hafif dokunuşlarla karnına doğru kayarken genç kadının teni karıncalanarak ürperdi. "Hafif dolgunlaşan karnın mükemmelliğin en güzel göstergesi... Orada nasıl bir mucizenin yeşebildiğini bana gösteriyor."

"Doğumdan sonra..."

Adrian eğilerek genç kadının karnına küçük bir öpücük kondurdu.

"Bu senin ne kadar harika bir kadın olduğunun göstergesi." Doğumdan geride kalan bir iki küçük belli belirsiz çatlağın üzerinde dilinin ucunu dolaştırırken Jasmine'in sırtı bir yay gibi gerildi. Teninde dolaşan ıslak dil nemli izler bırakarak göğüslerine kadar geri çıktı. Genç kadının göğüs uçları arsız bir beklentiyle dikleşirken arzulanan buluşma gerçekleşerek Adrian'ın ağızının sıcaklığı tenini dağlamaya başladı. Ağızı dolaştığı her yerde sanki kendi damgasını bırakıyor gibiydi. Adrian her şeyiyle bu kadına tapınmak istiyor, hiç bir zerresini kaçırmak istemiyordu. Dili hafif darbelerle dolaştığı her kıvrımı mühürlerken dudakları ağızının sıcaklığına hapsettiği göğüslerini sihirli bir pınardan suya kanarcasına emiyor, açlığını dindirmeye çalışıyordu. Daireler çizen dili tekrar kayarak boynuna yükseldiğinde Jasmine bacaklarının arasını saran aleve çoktan yenik düşmüştü.

"Durmamı istiyorsan şimdi söyle... Yoksa bir daha durmayacağım."

Jasmine sessiz bakışlarını Adrian'dan kaçırırken beyni durmasını haykırsa da ağzını açıp tek bir kelime söylemedi.

"Söyle Jasmine, istiyor musun? Durmamı söylersen seni yalnız bırakıp şu kapıdan çıkıp gideceğim. İstediğini söylemezsen de bu şekilde beklemeye devam edeceğim."

Bir eli o sırada yeniden göğüslerine kaymış ve yeniden kabarmış bir halde onun insafına teslim olmuş göğüs uçlarıyla oynayıp sıkıştırmaya başlamıştı.

"Söyle asi prenses..." Çenesine kondurduğu minik öpücüğü takip eden diğer öpücükler dudaklarına ulaştığında bir ilahinin son kıtaları gibi yankılanıyordu...

"Söyle istiyor musun?"

Jasmine tam da dudaklarının üzerinde bekleyen dudakların altında derin bir nefes almaya çalıştı. İçine dolan erkeksi koku başka hiç bir şey istemesine mahal vermiyor içini sadece ve sadece Adrian ile dolduruyordu. İstiyordu! Lanet olsun ki istiyordu! Yüce İsa aşkına bu onu her nasıl bir kadın yapacaksa yapsın artık hiç bir önemi kalmamıştı ve yıllarca cehennemde yanacaksa da buna razıydı! Nezeman söylediğini bile farketmediği boğuk bir "İstiyorum" sanki tüm kapıların kilidini açmışçasına Adrian'ın öpüşüyle karşılandı. Adrian'ın elleri her yerindeydi artık ve büyük bir selden kopuşmuş parçacıklar gibi yatakta yuvarlanıyorlardı. Vücudunda kalan son parçanın da teninden ayrılması Jasmine'e bir an ne kadar çıplak olduğunu hatırlattı. Çoktan Adrian'ın tişörtünün altına girmiş elleri teninde kayarak tişörtü çekiştirdi.

"Sen hala giyiniksin, haksızlık!"

Adrian keyifle sırıtarak tişörtünü başının üzerinden çekerek çıkardı ve tüm ihtişamıyla kaslarını genç kadının görsel şölenine sundu. Jasmine genç adamı seyrederken nasıl da heybetli göründüğüne bir kere daha şaşarak beklenmedik bir gurur duydu. Her şeyiyle mükemmeldi. Adrian'ın pantalonu da bacaklarından iç çamaşırı ile birlikte kayarken genç kadının gözleri bir anlığına büyüdü. Bütün olan bitene rağmen hala buna hazırlıklı değildi! "Endişelenme prenses, herşeyimle emrine amadeyim."

Adrian'ın kendinden emin, imalı konuşması sinir bozucu olsa da sesinin güven veren tınısı bu defa herşeyin çok daha farklı olacağını vadeder gibiydi.

"Ben sadece..."

"Canını acıtmayacağım."

Adrian'ın güçlü kolları genç kadını sararak kendi bedenine çekerktiğinde verdiği güven geride kalan tüm kelimeleri boşa çıkarıyordu. Jasmine kendini tenini saran tutkunun pençelerine bıraktığında artık endişelerin bir önemi yoktu... hiç bir şeyin bir önemi kalmamıştı. İstiyordu ve arzularına teslim olmuş Adrian'la yanıyordu. Yeniden teninde dolaşan eller sanki ona unuttuğu bir şarkıyı hatırlatır gibi onu baştan sona kutsadı.

Adrian'ın dudakları parmaklarının peşinden aşağılara kayarken içini saran endişe yerini git gide bir isteğe ve sabırsızlığa bırakmıştı. Adrian'ın ona bu evde daha önce yaşattığından tanıdığı, içine çekildiği curcuna bir zevk karnavalıydı ve o bu şenliğe ait olmak istiyordu. Önce parmakları ardından da arsız sırıtışının eksik olmadığı muhteşem dudakları genç kadının en hassas noktalarıyla buluştuğunda Jasmine'in itiraz edecek ne gücü ne de arzusu artık yoktu. İtiraz etmeyi değil, Adrian'ın ona sunduğu herşeyi istiyordu genç kadın. Sırtı yataktan yukarı kıvrılarak yükselirken kadınlığının derinlerine yapılan ıslak ve sahiplenici istila, en saklı incisinin

bir nabız atışıyla tiremesine sebep oldu. Adrian vahşi ordulara taş çıkaracak şekilde genç kadını sömürüyor ve ona olan tüm arzusunu hoyrat bir tutkuyla aktarıyordu.

Bu güne kadar birlikte olduğu onlarca kadında olmayan bir şey vardı Jasmine'de. Tanıdık... belki de biraz ürkek ama kesinlikle masumiyetin en tatlı haliyle çekici derecede istekli... Jasmine'in bir ruhu vardı... Sarmal saçakları olan bir ruhu vardı bu genç kadının ve o ruh Adrian'ın içine işliyordu. Tek beden olma arzusu içinde artarken ilkel yanı daha önce yaşadığı her ne varsa ona unutturmaya yeminler ediyordu. Benim! dedi tekrar içinden... Benim! Genç kadın dudakları altında titrerken pagan bir savaş çığlığı gibi haykırdı: "Benim!"

Jasmine ne zaman kapadığını bilmediği gözlerini Adrian'ın gırtlağından koparak gelen kelimeyle aralarken kadınlığında hissettiği baskıdan bir anlığına kaçmak istedi. Adrian boşalmasının etkisiyle hala titreyen kasıklarına kasıklarını dayamış vahşi savaşçıların en kanlı savaşlarda takındıkları bakışlarla ona bakıyordu. 'Benim' demişti... Jasmine korkuyordu! Artık canının acımasından değil ama duyduğu bu kelimenin taşıdığı manalardan korkuyordu.

"Seni acıtmayacağım asi prenses. Sadece kendini bana bırak."

Genç adamın zorlandığı her halinden belli olurken sesindeki yumuşak tını Jasmine'in gerilen bedeninin yeniden ona teslim olmasını sağladı ve dünya kuruldu kurulalı varolan en kutsal dans tenlerden yükselen ritimle başladı... Adrian yavaş yavaş genç kadının kadınlığından içeri süzülürken telaşlı bir gevşemeyle ona kapılarını açmaya çalışan Jasmine önce hafifçe yüzünü buruşturdu ve sonra başını başının etrafında birleşen Adrian'a ait kollarına gömdü. Tanıdıktı... Genç kadının her hali tanıdık bir yankı bırakıyor, başını yana çevirerek sakladığı yüzünden açıkta kalan boynu ona sözerini

hatırlayamadığı bilindik bir şarkıyı çağrıştırırcasına geçmişten bir anı çağrıştırıyordu...

"Canını mı acıttım?"

"Hayır... Hayır bu... hiç beklemediğim kadar harika..."

Genç adamın içini kaplayan o ilkel gurur hareketlerinin ritmini yavaş yavaş arttırmasına sebep olduğunda artık ne geçmiş ne de gelecek vardı... Sadece o an... sadece şimdi!

Jasmine'in şakağına oradan da alnına ve yanaklarına kondurduğu öpücükler tutmaya çalıştığı kelimelerin beden diliyle anlatımı gibiydi. Seviyordu... İçinden söylemek istediği kelimelerin tamamı seni seviyoruma çıkarken bu kadını gördüğü andan itibaren sevmediği bir saniyesinin olup olmadığını düşündü: yoktu! Kusurların ona kattığı eşsiz kusursuzlukla sevmişti onu. Parmaklarını yeniden uykuklarından kaydırarak kendine, sadece ve sadece kendisine ait olduğunu işaretlemek istediği kasıklarına kaydırırken kendi sevgisinden korkup elinde tuttuğu tüm şansı yitirmiş olduğunu biliyordu Adrian, ve şimdi yakaladığı bu şansı mahvetmeyecekti! Yavaş yavaş ileri geri gidip gelen hareketlerine eklenen parmaklarının sihirli dokunuşları kulağına fısıldanan meleksi fısıltıyla bir anda şekil değiştirdi:

"Daha hızlı!"

Jasmine talep ediyordu! Ne zaman böyle bir kadına dönüşmüştü bilmiyordu ama bedenini içinden dışına yakan bu dayanılmaz gerginliğe bir son arıyor, o sonun da Adrian'ın ellerinde olduğunu biliyordu. Deli gibi çarpan kalbi tenine yapılan bu işkenceye daha ne kadar dayanabilirdi bilemiyordu ama bildiği tek şey mutlak ölüm diye bir şey varsa şu an yaşamak üzere olduğuydu. Avuçları Adrian'ın sırtında dalgalanan kaslarda gezerken bir anda genç adamın kalçaları ile buluştu. Dar kalçalar kendi bacakları

arasında ki ritmik dansa yön verirken daha fazla sabredemeyen Jasmine avuçladığı kaslara kendi elleriyle hız vermeyi başardı.

Adrian yeniden neşeli ve arsız sırıtışını önce hafifçe bir göğüsüyle ilgilenip minik ısırıklar kondurdu ardından gözlerine bakmak için kaldırdığı başını genç kadının kulağına eğerek fısıldadı:

"Demek hükmetmeyi seviyorsun... peki o halde sana aitim asi prenses..."

Kelimelerin hemen ardından Adrian genç kadınla birlikte yana devrilerek onu üzerine aldığında neşeli bir tutkuyla konuştu: "Kontrol sende...!"

Önce ne yapacağını şaşalayan genç kadının içini kaplayan ilk dürtü göğüslerini kapamaktı.

"Hayır! O muhteşem güzelliklerin salınımını izlemek benim ödülüm..."

Genç kadının içini saran utanç Adrian'ın yaramaz parmaklarının yol gösteren istilasıyla bir anda yok oldu ve yerini genç adamın geniş kalçalarını kavrayan tutuşu sayesinde yaptığı bir iki denemeyle ne istediğini bilen bir kadına bıraktı. İstiyordu... Adrian'ı daha önce hiç istemediği kadar çok istiyordu. Bedenleri birbiriyle kavuşurken kalbinin söylemek istediğini tutan dili yerine arzu dolu mırıltılar bıraktı ve içerinin loşluğunda parlayan renkler Jasmine'e kim olduğunu unutturdu. O şu anda Adrian'ın aşığıydı... Genç adam tohumlarını ait oldukları yere bırakırken geniş göğsüne kapanan Jasmine, Adrian'ın aşığıydı...

"Yatağın sol tarafı benim."

"Alışmam zor olabilir ama sorun değil."

"Çok ısrar edersen alman için bir yöntem bulabiliriz."

"Sanırım biraz dinlendikten sonra sol taraf için mücadele edebilirim." "Zevkle..."
...

Aniden açılan kapı her ikisinin de bir anda panikle örtüleri iyice üzerlerine çekmelerine sebep oldu. Kapıda kucağında Adriano ile beliren Alexander insafsız bir gülümsemeyle onlara bakıyordu:

"Günaydın millet. Ne o birşeyleri mi böldüm yoksa?"

"Lanet olası herif çık dışarı!"

Adrian adeta kükremişti!

"Elbette çıkacağım ama önce: İşte budur! İntikam!"

Jasmine git gide kızarırken Adriano'nun sorusu daha da örtülere gömülmesine sebep oldu.

"Anne, neden kırmızısın? Ben de yanınaza gelebilir miyim?"

Adrian'ın içinden ettiği küfürler neredeyse ayyuka çıkarken imdadına Heaven yetişti.

"Alexander! Tanrı aşkına! Küçücük çocuğu sapkın eğlencene alet ederken aklın nerede senin?"

Heaven iyice irileşen karnını ovuştururken bir yandan da Adriano'nun yanağına bir öpücük kondurdu.

"Gel benimle küçük adam. Sen daha sonra yatarsın onlarla. Seninle yapacak işlerimiz var."

"Bebek için hazırlık mı yapacağız?" Genç kadın gülerken bir yandan da Alexander'ı yeniden paylamayı ihmal etmedi.

"Sorun yok bebeğim, küçük bir oyun oynuyoruz sadece. Adrian ve Jasmine fazla uyumuşlar uyandıralım dedik değil mi adamım?"

Alexander kucağındaki ufaklığa küçük bir göz kırptıktan sonra arkasından onu çekeleştrien karısına dönerek gülümsedi ve kocaman, neşeli bir öpücük dudaklarına kondurdu.

"Hem bu senin de intikamın sayılır... o sabahı asla unutmayacağım."

"Alexander! Seni koca terbiyesiz adam!" Ama artık Heaven da gülüyordu... "Ayrıca kusura bakma Jasmine ama Adrian, sen de haketmiştin doğrusu..."

Arkalarından uçan yastık kapanan kapıya çarparken Alexander ve Heaven kıkırdıyorlardı.

Bölüm 10: Mutluluk

Hayat insana farklı mutluluklar sunabilyiordu. Adrian yakaladığı mutluluğun ne kadar ince bir tel üzerinde gezindiğinin bilincinde olsa da bunu düşünmek ve anın tadını kaçırmak istemiyordu. O günden bu yana geçirdikleri bir hafta boyunca her şey neredeyse mükemmele yakındı genç

adam için. Tek sıkıntı ne zaman Jasmine'e yakınlaşmak istese düzenli olarak ya Alexander ya da Daniel tarafından takip ediliyormuşçasına basılmalarıydı! Geceleri aralarında yatmayı yeni yeni bırakmaya başlayarak Mia ya alışan Adriano ise bir başka meseleydi. Adrian uzun süredir beklemeye aldığı ihtiyaçlarıyla sınanıyordu ama sınayan aileydi. Adrian genişleyen gülümsemesi ile son baharın bu son güzel günlerinde Bill'in sosislileriyle geçen sabahın gerisinde tüm sevdikleriyle toplandıkları parkta koşuşturan Adriano ve Jasmine'i izledi. Bir aile olmuşlardı sonunda. Biraz tuhaf, belki de yarım yamalak ama kesinlikle bir aile... Heaven uyanamadığı için Alexander bu sabah aralarında yoktu ama Marcus Adriano'yu kırmayıp gelmişti. Neden bilinmez Jasmine Josephine'in de gelmesi için ısrarcı davranmış ve hüzünlü bakışlara sahip soğuk sarışın da genç kadının ısrarlarıyla son baharın son ışıldayışının aydınlattığı bu güzel güne katılmıştı. Adriano Adrian ve Marcus'a doğru koşarken yorulan Jasmine usulca Josephine'in yanına, çimlere oturarak sordu:

"Arthur nasıl?"

"İyi değil Jasmine. Artık iyice sona yaklaştığını biliyor. Günün çoğunu şuursuz geçiriyor ve kendine geldiği kısa sürelerde çok acı çekiyor..." Gözleri dolan genç kadın göz yaşlarını geri bastırarak yeniden dik duruşuna büründü. "Bir yanım bu acıyı daha fazla çekmemesi için dua ederken diğer yanım bencilce kalmasını istiyor... O gittiğinde ne yaparım bilemiyorum... Yapa yalnız kalacakmışım gibi hissediyorum..." Bakışlarını yeniden Jasmine'e yönlendirdi: "Benim kimsem yok ki..."

Yalnızlık çaresizlik gibi boynuna dolanmış öylece bakıyordu genç kadının gözlerine.

"Öyle deme... Sen yalnız değilsin biz varız ve inan bana bir şekilde bir aile olduk." Sarı yaprakların üzerinden uzanıp genç kadına sarılırken Adriano ile

oynayan erkeklere bakışları takıldığında gerçekliği tehlikeli bir ipin üzerinde sallanan bir aile diye içinden geçirse de dile getirmedi.

Adrian biliyordu. Sevdiği, aşık olduğu kadın her ne kadar ışıldasa da Adrian'la buluşan gözlerinde halen çözemediği bir çekingenlik, bir endişe yatıyordu. Onun asi kadını, bayan çok bilmişi herşeye göğüs gerebilecek kadar cesur olduğu halde bir şeye göğüs geremiyor ve içinde ki o endişe dolu korkuyu nedense atamıyordu. Bir şey vardı ve Adrian her ne yaparsa yapsın o bir atımlık engeli aşabilecekmiş gibi gözükmüyordu... Sıkıntıyla elini saçlarının arasında dolandırırken Marcus'un ona konuşmakta olduğunu farketti.

"Yeni damadın aklı hala karasında galiba?"

"Efendim?"

"Sana diyorum Adrian? Aklın nerede senin? Karınla bir haftanın her günü bir aradaydın zaten. Aşk nelere kadir..." "Ben aşık değilim!"

"Tabi, doğru ben de değilim."

Adrian ne saçmalıyorsun dercesine bakışlarını genç adama çevirdiğinde derin bakışlarıyla Josephine'e bakmakta olduğunu gördü.

"Senin buzlar kraliçesinden ne haber?"

"Kocası ölüyor ve yanından hiç ayrılmıyor."

"Kalacak mirası düşünürsek ben de olsam ayrılmazdım." Marcus sinirli bir şekilde bakışlarını Adrian'a döndürdü:
"Sana onun hakkında böyle konuşmamanı söylemiştim!"

"Hadi ama Marcus! Sen bile onun hakkında emin değilsin! Öyleyse neden? Neden bu kadın için bu kadar müsamaha gösteriyorsun?"

Marcus bakışlarını yeniden uzaklaştırarak gölette yüzen kuğulara sabitledi.

"Ben çok uzun süre insanların aslında ne söylemek istediklerini yüzlerinde okuyarak bekledim. Gerçek hüznün bir insanın gözlerinde neye benzediğini çok iyi biliyorum..." Yeniden bakışlarını Adrian'a çevirdiğinde daha kararlı gözüküyordu. "Bu kadının gözlerindeyse hiç bir şey göremiyorum... Yüzünde, mimiklerinde yakaladığım anlık geçişler bile bir anda ustaca yok oluyor. Hayatında ki tek önemli şey o külüstür arabayken bütün mirası garantilediği halde hala o adamın başında ağlıyor."

"Nerden biliyorsun?"

"Ona yolladığımız korumayla konuştum. Evden dışarı sadece hemşireyi götürüp getirmek için çıkıyormuş. Bir de Jasmine ve Heaven ile buluşmaya geldiği zamanlar." Bir anlık sessizlikten sonra Marcus isyanla patladı: "Hadi ama ona bir baksana...! İstediği erkeği elinde oynatabilecek kadar kusursuzca güzel... Onun yaşında hangi kadın en azından alışverişe gitmez?"

Adrian sessizce onaylarken istemsizce mırıldandı.

"O kadın annesiymiş."

"Hangi kadın?"

"Partide ki... Gerçekten öz annesiymiş."

"Onu mu araştırttın?"

Adrian solun yüzüne neşeli bir ifade takınarak tek kaşını havaya kaldırdı: "Ne yani!" "Seni öylece buzlar kraliçesinin avuçlarına teslim edeceğimi mi sandın?"

Ardından attığı şen kahkaha Marcus'un tek kelime bile etmesine fırsat vermeden Daniel tarafından kesildi:

"Beyler, biraz daha bu kadına dondurma yedirirsem beni vurun!" İki genç adam da yüzlerinde muzur bir ifadeyle Daniel'i süzdü.

"Bana hiç öyle bakmayın! Neredeyse o arabadan atlayanın ben olmuş olması için dua edeceğim! Yağmur bir günde kaç kilo dondurma yeme kapasitesine sahip biliyor musunuz? Bir de olacakmışım...! Yanında ona eşlik ederek iyilik yapmak da yaramıyor! Hanımefendi kitap yazıyormuş!" Daniel bir ileri bir geri yakınarak yürüyüp kaslarını açmak için esneme hareketleri yaparken Marcus dayanamayarak sordu:

"Geri dönmeyecek mi?"

Hışımla Marcus'a dönen Daniel bir anda "Asla!" dedi.

"Yani henüz değil. Hem daha yaralarının iyileşmesi gerek. Bu haliyle onu ailesinin yanına yollayamam, adetlerini bilmiyorsunuz, ayrıca bana yardım edeceğine söz vermişti. Dahası biraz daha İngilizcesini ilerletmesi gerekiyor."

"Anlıyorum..."

"Neyi anlıyorsun Adrian?"

"Hiç... Neden burada kalması gerektiğini anlıyorum." Adrian alaycı gülümsemesiyle ekledi: "Oldukça haklısın, ne kadar çok sebep varmış öyle."

"Bir şey mi ima etmeye çalışıyorsun?"

"Ne ima edebilirim ki?"

"Bana bak!"

"Sinirlenecek ne var bunda dostum?" Adrian alaycı gülümsemesini genişleterek Marcus'un omuzuna şakayla vurdu. "Öyle değil mi Marcus? Sen de bir şey söylesene."

Marcus daha fazla tutamadığı kahkahasını hafifçe yükseltirken Adrian'ı onayladı.

"Hem şu 'yağmur kızın' okulu bişeyi yok muydu?"

"Siz! siz!" Daniel sonunda derin bir nefes alarak gözlerini bir kere kapayıp açtı. Yeniden sinirlerine hakim olmaya çalışırken tehditkar bakışlarını Adrian'a dikerek konuşmasını sürdürdü: "Son senesi ve küçük hanım 'kitap yazmaya' mola verebilirse tezini bitirecek."

Her iki adamda neşeli gülümsemelerini birbirlerine dikerek "Anlıyorum!" dedi ve başlarını salladıkları gibi Daniel'in homurtularıyla yüksek sesle güldüler.

Yağmur'un Amerika da ki zorunlu misafirliği uzarken genç kadının kırıkları bir hafta öncesine göre çok daha iyiydi. Her ne kadar doktor kendi başına yürüyebileceğini söylese de Daniel tüm kırıkları tamamen iyileşene dek ona hizmet etmeye kararlıydı. Yağmur'un da buna pek bir itirazı yoktu doğrusu.

Yazdığı karakterlere benzettiği Daniel onunla çalışmaya başladığı süre içerisinde kendi karakterlerinden biri olup çıkıvermişti. Yazması gereken tez bir yana artık her günü yeni hikayesinin kahramanı yakışıklı Amerikalı Daniel'ı yazarak geçiyordu. Jasmine onları da bu parka davet ettiğinde bu sabah karakterine yeni maceralar yazabileceği bir yer hayal etmişti, oysa şimdi bir kenarda sessizce oturmuş bir yandan yüzen ördekleri ve kuğuları izliyor diğer yandan da anlayabileceğinden çok daha hızlı ve aksanlı konuşan genç adamları duymaya

çalışıyordu. Kulakları akustik sünger bile olsa onları anlayabileceğini sanmıyordu ama gene de kendisi hakkında konuşuyor olduklarını hissedebiliyordu. Yağmur derince içini çekerek yeniden uzaklara daldığında kısa bir süre içinde yeniden Türkiye'ye geri dönmesi gerektiğinin hüznü içini sardı. Sıkılmıştı... Yeni yerleş keşfetmek, yazdığı hikayelerde ki gibi maceralar yaşamak istiyordu. Onca yaşadığı korkuya rağmen başına gelen bütün o olaylar bu güne değin yaşadığı monoton hayatı kıran en heyecanlı şeydi ve anca kendi hikayelerinde sonlanabilecek şekilde sonlanmıştı. Ailesine küçük bir kaza geçirdiğini söylediğinde annesi çok teleşlanmış ve hemen geri dönmesini söylemişlerdi. Biraz daha izin alabilmek için akla karayı seçmişti ciddi bir şeyi olmadığını ispat edene dek. Tabi o arada Daniel'in kucağında taşınıyor olmasaydı belki daha kolay olurdu ama sonunda ona inanmışlardı. Hoş, gerçi her ne kadar yakışıklı Amerikalı patronuyla gitmesinden memnun olmasalar da dil için katlanıyorlardı. Ailesinin bilmediğiyse, o yakışıklı Amerikalı'nın gerçekten de yazdığı hikayelerden fırlamışçasına onu bir kabusun içinden çekip aldığıydı. Danile o gece onu hiç yalnız bırakmamış ve yattığı odadan ayrılmamıştı. Yağmur utansa da ve odasını ilk defa bir erkekle paylaşıyor olsa da onun varlığından keyif alarak sesini çıkarmamıştı. Daha sonraki geceler de Yağmur şiş bileğiyle yarım almadan yürüyemediği için ve kolunu kullanamadığı için her ihtimale karşın odada koltuğun üzerinde uyumaya devam etmişti. Genç adam uyurken her zamanki halinden çok daha genç gözüküyordu.

Biçimli kaşları alnında hoş bir kavis çiziyor, gergin çenesi gün içerisinde aradığı huzuru bulmuşçasına gevşiyordu. Geceleri Daniel'ı izlemekten çoğu zaman uyuyamadığından olabildiğince sessiz hikayesini yazmaya çalışıyordu. Tabi hikayeyi Daniel'a bakarak yazdığı için artık meydana çıkardığı karakteri iyice Daniel'a benzemişti. Sonuçta bu bir hayal, bir masal değil miydi? Kadın karakterde birazcık kendine benzese ne çıkardı? Yağmur tam tabletini eline almış bir şeyler ekleyecekken ensesinde hissettiği sesle irkildi.

"Ne o küçük hanım yeniden ilham mı geldi?"

Yağmur yerinden sıçrarken kaburgalarının acısıyla yüzünü buruşturdu.

"Ah, ha... hayır yok aslında..."

"Neler yazdığını çok merak ediyorum. Türkçe yazmıyor olsan çoktan okumuştum. Aslında denemedim değil ama Türkçeyi biraz daha öğrenmem gerek. Bir fikrim var her gün birer saat çalıştırsak birbirimizi?"

"Gerek yok..! Yani... okumanıza gerek yok... çalıştırırım... çalışırız... yani..." Utanarak kıp kırmızı kesilen Yağmur az kalsın tableti elinden düşürecekti ama artık Yağmur'un ufak tefek kazalarına alışan Daniel ondan önce hamle yaparak tableti kavradı ve açık satırlar boyunca parmaklarını gezdirdi.

"Karakterinin adı Daniel mi?"

Bir anda panikleyen Yağmur kaburgalarının acısına rağmen hızla uzanarak Daniel'in elinden tableti çekmeye çalıştı.

"Hiçte bir kere, Danyal o. Danyal Türkçe bir isim... Benim amcamın oğlu."

Tek kaşını kaldırarak sorgular şekilde bir süre genç kızın suratını inceledikten sonra Daniel "Öle olsun bakalım..." dedi ve genç kızın narin parmaklarına gereğinden uzun dokunarak tableti geri verdi.

Park dönüşü uyuya kalan Adriano tüm masumiyetiyle annesinin kucağına kıvrılmış eve kadar yolculuk etmişti. Aralanan dudakları, temiz havadan pembeleşmiş yuvarlak yanakları ve kapalı gözlerini süsleyen belirgin kirpikleri ile Adrian'da koruma iç güdüsünü tetikliyordu. Adrian eve yanaştırdığı araçtan inerken son bir defa daha tek sahibi olmak istediği bu manzaraya baktı. Jasmine'in duru güzelliğinden gözlerini ayıramadan "Onu ben alayım..." dedi.
Adrian'ın içini ürperten bakışları karşısında tedirginliğini elden bırakmayan Jasmine minik yavrusunu yeniden kaybedecekmişçesine daha da çok göğüsüne bastırarak cevap verdi:
"Gerek yok, oğlumu ben taşırım."
"Taşıyabileceğini biliyorum, ama ben taşımak
istiyorum." "Gerek yok dedim."

"Gerek olup olmadığını sormadım."
Adrian Jasmine'in ne diyeceğini ve ne yapacağını umursamadan uzanarak küçük çocuğu kucaklayabilmek için eğildiyse de Jasmine'in kızgın bakışlarının ardında ki direnişiyle karşılaştı. Genç kadın alev saçan bakışlarıyla dişi bir ejderhayı andırırken Adrian'ın içini gıcıklayacak kadar seksi ve sahiplenici gözüküyordu.
"Kendi oğlumu kendim taşıyacağım! Sana ihtiyacım yok!"
Tüm yol boyunca aralarını kaplayan gergin sükunet işte şimdi patlama ile sonuçlanıyordu. Aralarında hiç konuşulmamış bir hafta önce ki durum

ortamın belki de tüm gerginliğini temellendirirken Jasmine üzerinden hiç eksik olmayan arzulu bakışlara cevap veren bedeninden son derece rahatsızdı. O gün Jasmine için bir hataydı! Adrian'ın kendi egosunu tatmin ettiği ve üzerinde konuşma ihtiyacı bile duymadığı, tekrarlanmaması gereken bir hata ve Jasmine içini neyin daha çok acıttığından emin olamıyordu: Önemsenmemesinin mi?

Yoksa birdaha gerçekleşmeyecek olmasının mı?

"Konuşmamız gerek Jasmine."

Jasmine dalıp gittiği duygularından uzaklaşarak bakışlarını Adrian'ın yüzüne yönelttiğinde genç adamın da ona sorgulayan bakışlarla bakıyordu.

"Neyi?"

"Geçen günü, ondan sonra ki durumumuzu..."

"Konuşacak bir şey yok."... "Tekrarlanmamasına gayret edeceğiz... o kadar..."

Bir anlık duraksama ve göz göze geçen saniyeler boyunca Jasmine umut etti; Adrian'ın itiraz ederek ona ve aidiyetinin her noktasına sahip çıkmasını bekledi ama uzayan saniyeler umudunu alıp götürürken geriye kuru bir kaç kelime bıraktı:

"Tamam o zaman..."

Adrian umursamaz tavrı ve genişleyen gülümsemesi ile onun dediği hiç bir şeyi önemsemiyormuş gibi eğildi ve küçük çocuğu almaya yeltendi. Jasmine küçük çocuğu daha çok kendisine çekerken bir açıklık yapmak zorunda hissetti.

"Çocuğu uyandıracaksın! Dediğim gibi. Bir daha tekrarlanmaması gereken bir durumdu ve olmayacak. Biz sadece Adriano için evlendik ve bu böyle kalmalı."

Geniş gülümsemesi yüzünde solarken Adrian öldürücü derecede insanın içine işleyen

bakışlarını Jasmine'in gözlerine dikti ve sordu: "Neden?"

Adrian'ın sorusu ile afallayan Jasmine bir an ne cevap vereceğini bulamadı. Bakışlarını sağa sola kaçırmak istese de gözlerinin içinden adeta ruhunu hapis alan okyanus kadar derin gözler buna izin vermiyor ve onu kışkırtırcasına

tahrik ediyordu. Damağı kuruyan Jasmine küçük bir dil hareketiyde dudaklarını nemlendirmeye çalışırken ne kadar çekici gözüktüğünü elbette ki farketmemişti bile ama Adrian bu küçük hareket karşısında kendisini inlemekten zor alıkoymuştu. Genç kadının bedeninin her hareketi gibi dudaklarının da seksi kıvrımlarında kaybolma arzusu uyanıyordu Adrian'ın içinde ve onu ömrünün geri kalanı boyunca ne kadar seyrederse seyretsin bunun asla değişmeyeceğini biliyordu. İçinde bir şeyler ona bu kadın diye haykırıyor ama her elini uzattığında kaybettiğini biliyordu, tıpkı şu an gibi...

"Daha fazlasını mı istiyorsun Adrian?"

Daha fazlasını mı istiyordu? Jasmine'in kalbi deli çarparken evet demesi için neredeyse haykırabilirdi. Böyle olmayacağını bile bile umut etmişti ve böyle olmayacağını bilen mantığı yüreğini saniyeler içerisinde parçalara ayırmıştı.

"İster miydin?"

Bakışlarını kaçırarak önüne eğen genç kadın gözlerinde sakladığı ıstırapla başını iki yana salladı: "Hayır tabi ki de... Ben sözüme sadığım..."

İçini saran acıyı engelleyemeyen Adrian daha fazlasını talep eden içine küfrederek konuştu: "Haklısın sanırım... geçici heveslerle bu düzeni mahvetmemizin anlamı yok!"

Keskin, dik ve umursamaz adımlarla arkasını dönerek eve doğru ilerleyen Adrian, Jasmine ve Adriano'yu gerisinde bırakırken, genç kadın hiç bir koşulta donuklşan sesi ve keskinleşen yüz hatlarından ne kadar sinirlendiğini bilemeyecekti. Jasmine bunu görebilmek için yüzüne bile bakamamıştı. Hayranı olduğu adamın kelimeleri yüreğinin umut edebilen o ufacık parçacığını yerlebir ederken başını dik tutmalıydı ve tuttu.

"Evet anlamsız olur..."

Adrian kapıdan içeri girerken hüzünlü gözleri arzu dolu bakışlarına gölge olmuş akmamak için duran gözyaşlarını dışarı itekliyordu. Bir gün önce ki o huzurlu mutluluğun yerinde artık talepkar bir açlık vardı. 'Hayır!' dedi içinden; buna izin veremezdi. Dağlanan içinin en savunmasız haliyle yüreğini parçalayan bu kadının önünde dökülmesine izin veremezdi. Her zamanki dik duruşunu

yenileyerek ona 'kaybettin!' diye bağıran göz yaşlarını geldiği yere geri iteledi ve hep bildiği o maskeye; alaycı gülümsemesine sığındı. Odasına doğru ilerlerken Daniel ve Yağmur'un günü dışarıda geçirmek istemelerine minnettar hissetti. İçinde 'kaybettin!' diye bağıran ses genç adamı hırçınlaştırırken ardında kucağında çocuğuyla yürüyen Jasmine'in acı ve beklenti karışımı bakışlarını farkedebilecek durumda değildi.

"Adriano'yu yatırdıktan sonra benim odamı temizle."

Başını çevirmeye cesaret edemeyerek sarfettiği bu sözlerin acımasız tınısının bıraktığı hayal kırıklığını da görememişti. Jasmine'den cılız bir "Peki..." yükselirken Adrian ardına bile bakmadan yukarı katta ki odasına doğru topuklarının yeri döven sert darbeleriyle ilerledi. Sinirliydi! Kendine, onu bir defa yüz üstü bırakan bu genç kadının karşısında kendi kendin neredeyse küçük düşürecek bir acizliği sergileyecek oluşuna kızgındı. Daha fazlasını mı istiyordu? Evet! Elbette çok daha fazlasını, belki de hiç haketmediği kadar fazlasını istiyor ve umut ediyordu. Bir aile olmayı, onları yanında tutabilmeyi istemişti. Jasmine'le aynı tutkuyu paylaşmayı arzulamıştı. En çok da sevilmeyi istemişti çünkü... sevmişti...

Adrian tüm bu düşüncelerini umursamadan odasına girerken cep telefonuna gelen mesaj onu bir iki saniyeliğine durdurdu. Gelen mesaj Alexander'dan dı:

'Hastanelik ettiğiniz adamların ifadeleri alınmış. Konuşmamız gerek.'

Genç adam hızlıca üzerini değişerek evden çıktı ve Alexander ile buluşmaya gitti.

...

"Kim tutmuş bu adamları?"

"Kahve?"

"Evet, lütfen. Sade olsun."

"Sonunda senide alıştırdım."

Alexander ofisin mutfak kısmında dikkatlice kahveleri doldururken tek ilgilendiği bu gibi gözüküyordu ama onu çok iyi tanıyan Adrian aslında aklında dolaşan binlerce şey olduğunu biliyordu.

"Beni kahve içmek için çağırmadın."

"Elbette kahve içmek için çağırdım! Sen hormonları tavan yapmış hamile bir kadınla tüm bir günü geçirmek nasıl bir şey biliyor musun?"

Bilmiyordu... Çünkü kendine ait olabilecek çok güzel bir mucizeyi kendi elleriyle şerefsiz piçin tekine tepsiyle sunmuştu! "Eminim çok rahatsızlık vericidir."

Aniden yaptığı işlemi yarıda kesen Alexander başını kaldırarak Adrian'ın yüzüne baktı ve saniyelik bir duraksamanın ardından geniş bir gülümseme takınarak konuştu:

"Hayır tabiki de... sabırsızlık verici!"

Adrian'ın kahvesini itinayla uzatırken konuşmasına devam etti.

"Öyle ki merakla ve büyük bir hevesle minik kızımı kucağıma alacağım günü bekliyorum. Öyle ki ona çocukluğumda sahip olamadığım tüm sevginin ve ilginin fazlasını vermek istiyorum ama Heaven kızıyor. Onu şımartacağımı söylüyor ama benim de tam olarak yapmak istediğim bu! Onu şımartmak istiyorum...!" Adrian kahvesinden bir yudum alarak anlamayan gözlerle Alexander'ı süzerken Alexander da kahvesini yudumladı ve bakışlarını yeniden Adrian'a yönlendirdi. "Böylece hiç bir erkek onu benden almayacak!" ... "Bu nasıl bir korku biliyor musun? Sevdiklerine birinin zarar vermesinden korkmak..." Adrian biliyorum demek istediyse de sustu. "Bu öyle bir şey ki... Ellerimle hepsinin canlıc anlı ciğerlerini sökmek istiyorum." Alexander'ın bakışları serteşerek vahşileşirken Adrian sevdiklerini korumayı düşündü. Biri Adriano'ya zarar verecek olsa... Peki ya Jasmine'e? Ona en büyük zararı kendisi vermişken birinin açacağı fiziksel zarara nasıl tepki verebilirdi?

"Adamlar kimin için çalışıyormuş?"

"Senin çenesini dağıtıp burnunu kırdığın adam emirlerin onlara mail yoluyla geldiğini söyledi. Banka hesaplarına para her ay düzenli yatıyormuş. Polis banka hesaplarını inceletiyor ama ben Kane'den de bunu takip etmesini istedim. Ancak..."

"Ancak ne?"

"Bilmiyorum... Neyse..."

"Ancak ne?"

"Pekâlâ... Kullanılan isim... beni doğuran kadının ismi..."

"Nasıl yani?"

"Birisi annemin adını kullanarak bir hesap açmış." Alexander düşünceli bakışlarını ofisin içerisinde gezdirirken sert kahvesinden bir yudum daha aldı. "Bu adam her kimse enteresan bir espri anlayışı var." Kahvesini Adrian'a doğru hafifçe havaya kaldırırken Adrian da artık derin düşünceler içerisindeydi.

"O yangından Selly haricindekilerin ölmesi kötü oldu.... Sahi! O ne durumda?" Alexander kısılı gözlerinin ardında baktığından ötesini görüyormuşçasına konuştu: "Ne durumda olabilir? Ömrü boyunca bir hücreye, ait olduğu tımarhaneye tıkılı!"

...

Adrian çocukluğunun geçtiği mahallelerde bir süreliğine dolanarak kafasını toplamaya çalışırken zamanın nasıl geçtiğini farketmemişti. Eve döndüğünde artık yorgundu ve kendisini bir an önce banyoya atarak rahatlamak istiyordu. Evdeki herkes çoktan yataklarına çekilmiş ve uyuyor olmalıydılar ki hiç ses çıkmıyordu. Adrian bir süredir hiç olmadığı kadar sessiz bulduğu evinden girerken içini saran sıkıntı pençelerini daha da ruhuna geçirerek ona bir defa daha kaybettiklerini hatırlattı. Odasının kap ısını araladığında yatağında görmeyi arzuladığı kadın orada yoktu ve oda o olmadığında eksik gözüküyordu. Gömleğinin düğmelerini çözerken çocuk kamerasının alıcısına yöneldi. İçinden lanet okuyarak alıcıyı açtığında genç kadının oğlunun yanına masumca kıvrılmış uyuyor olduğunu gördü ve küçük bir küfür ederek banyoya yöneldi... Yeniden hayata dair takındığı tüm o ağır maskeleri takınma zamanıydı ve o Jasmine'in yanında her birini tek tek çıkarmaktan çok mutlu olmuştu... Kendi kendine 'kaybettim!' diyerek duşa girdiğinde gözlerinin önünde hala genç kadının kamera da ki görüntüsü vardı. Kıvrımlı bedeni minik çocuğun yanına uzanmış tüm güzelliğiyle yavrusunu kanatlarının altına almıştı. Kapalı göz

kapaklarını süsleyen kirpikleri parmaklarını üzerlerinde gezdirme hissi uyandırırken genç kadın uyuyan güzel'i anımsatıyordu. Kusursuz derecede çekici gözüken teni hatırlattığı hatıralarla Adrian'ın avuçlarının kaşınmasına sebep olurken zihninde canlandırdığı görüntüler tüm bedenini gergin bir bekleyişe soktu. Jasmine'i her hayal edişinde sertleşen kasıkları varlığını tüm baskısıyla Adrian'a hissettiriyor onu genç kadına ulaşması için kışkırtıyordu. Adrian kendisini çaresizce sıcak suyun altına bırakırken bedenini Jasmine'in hayalleriyle süslenmiş bir serüvene teslim etti...

Jasmine artık neyin doğru olduğunu bilemiyordu. Duşta ki genç adamı izlerken yerinden çıkacak gibi çarpan kalbi bütün bu olanların yanlış olduğunu bile bile oraya sabitlediği ayaklarıyla geri kaçışı olmayan bir yola onu prangalamıştı. Ne geçmiş ne de gelecek onu şu anda karşısında ki anın büyülü cazibesinden alı koyamıyor onu daha da çok havlu dolabına sığınarak izlemeye çekiyordu.

Adriano'nun yanına yattıysa da gece uyuyamamış ve tüm gün düşündüğü gibi zihnini meşkul eden Adrian'ı düşünmüştü. Hayatında ki o kadarcık varlığını bile reddetmek ona nasıl da büyük bir ızdırap vermişti... Kendisine 'aptal!' derken yakaladığı o kadarcık mutluluğu panicle elinin tersiyle itmiş olmaktan kızgın ve bezgin düşmüştü. Bu gün bu acıyı yaşamasa Adrian yarın bir kadına aşık olduğunda yaşayacaktı ama... yinede... onu anı yaşamaktan alı koyan... kalbiydi...Genç adamın gelişiyle kendisiyle mücadelesine yenik düşen genç kadın bir anda kendisini binbirçeşit bahaneyle Adrian'ın odasında bulmuş ama bulduğu manzara ile dona kalmıştı. Açık banyo kapısından süzülen boğuk inlemeler önce onu ürkütse de daha sonrasında merakına yenilmesine sebep olmuştu.

Sıcak su Adrian'ın kaslı bedeninden aşağı doğru akarken kapalı gözlerinin gerisinde tekbir görüntü vardı: Jasmine. Engel olunamaz derecede tüm zihnini ele geçiren bu kadın ona hem tanıdık bir ev kadar yakın hem de henüz keşfedilmemiş amazon ormanlarının en kuytu köşesi kadar uzaktı. Hiç bir pahalı spor salonunda edinilmemiş kasları ruhuna yönelik tehlike sinyalleriyle gerilmişti. Üç senedir genç kadını hayal ettiği her an gibi şahlanan uzuvları

huzursuz bir bekleyişle ilgi bekliyordu. Adrian en erken delikanlılığında bile kendi işini kendi görmeye pek te meraklı olmamıştı, ta ki kendini cezalandırıp ruhunu ele geçiren çöküşten kendini arındırmaya başlayana kadar... Ta ki o hüzünlü genç gözlerde gördüğü hayal kırıklığının geri dönülemez yıkımını umursamazca savuşturmaya çalışarak benliğini parçaladığı o geceye kadar...
Daha önce defalarca yaptığı gibi elleri belirgin karın kaslarından aşağı doğru kayarken ruhunu arındıramayan su ona eşlik etti. Jasmine eve geldiğinden beri artan ihtiyaçlarını bir an önce gidermezse onarmak için yemin ettiği her ne varsa geri dönüşümsüz kaybedebilirdi ve Adriano riske alamayacağı kadar önemsediği bir riskti. Kapalı dudaklarından bir inleme kayarken hafifçe aralanan gözleri duşun dışında bir hareketlenme sezdi. Her anı gergin bir bekleyişle geçiren dürtüleri bu kıpırtıyı yakalayıp tehlike sinyali vermekte gecikmemişti. Tanıdık dostu korku bedenini sararken içerideki varlığın kimliğini farkettiğinde yerini önce endişe ardından da keyif aldı. Jasmine onu izliyordu... Elleri farklı bir bilincin hoşnutluğuyla aheste hareketlerle işini yapmaya devam ederken anlık duraksamasının farkında olmadığını anlayarak onun havlu dolabına daha da gömülmesi damağında mutluluğun lezzetli tadını bıraktı. Genç kadın da onu arzuluyordu! İyice gerilen bedeni altında ki kalın ve iri uzvunu tek eliyle sarmalarken istediği tek şey onu izleyen bu minik meraklıyı da yaşadığı haz çılgınlığının içine çekebilmekti. Açısını değiştirerek bir ayağını yukarıya dayadı ve geri duvara doğru yaslandı. Hafif aralık gözlerinden artık daha rahat genç kadını görebiliyordu! Jasmine kitlenmiş bir şekilde tek bir noktaya bakarak kuruyan dudaklarını minik pembe diliyle yaladı. Sessizliğin şarkısı gibi çağlayan suyun sesinden başka tek ses hızlanan nefesleriydi ama Jasmine bunu bile farkedebilecek konumda değildi. Nabız gibi atmaya başlayan kadınlığı kayganlaşarak karşısında ki manzaranın esas hedefi olmayı ve bu vahşi bir savaşçıdan farkı olmayan adam tarafından istila edinilmeyi arzuluyordu. Kaçınılmaz bir sonu beklercesine bu adama ait olmayı arzuladı. Onun tarafından sahip olunup hükmedilmeyi, tüm bilinciyle benliğini ona teslim etmeyi hayal etti. Üç yıl önce de bunları hayal etmemiş miydi? Karşısında ki hızlanan ritmik hareketler onu yaptığı hatanın sonucu ödediği bedele doğru

sürükledi. O gecenin çok daha farklı olmasını ummuştu tüm toyluğuyla; Sarhoş bir adamın acil ihtiyaçlarını umursamaz bir hırsla tüketerek sızdığı, tek gecelik isimsiz bir fahişe olmayı değil... Kalbi binlerce defası gibi bir kere daha parçalara ayrılırken boynu geri düşerek kulakları tırmalayan boğuk bir inlemeyle tohumlarını iri avuçlarından suyun akışına teslim eden Adrian'a son bir defa daha bakarak düşmek için zorlanan gözyaşlarını az sonra bozulacak sessizliğe bıraktı ve hızlı adımlarla kapıya yöneldi.

"Havluyu uzatabilirsin nezaketen... Tabi... Yanıma duşa gelmek istemezsen..."

Genç kadın yakalanmıştı! Korkak bir tavşan gibi çarpan koşar adım çıkarak uzaklara, bir daha bulunamayacağı köhne topraklara kaçmak istiyordu. Dökülen yaşların yerine yenileri eklenirken geri dönmedi. Anlık duraksamasını bozarak kapıya doğru yaptığı hamle kollarını kavrayan ıslak avuçlarla engellendiğinde artık kendini vahşi avcısına yakalanmış bir av gibi hissediyordu. Öne eğdiği başında tokadan kurtulan kuzguni saçları bir şelale gibi önüne aktığında utancından kızaran yüzünü sakladıklarına minnet ettiyse de uzun sürmedi. Adrian elindeki tokayı yere bıraktığında çıkan hafif ses haricinde ölümcül derecede sessiz ve yavaş hareketlerle genç kadını kendisine çevirerek çektiğinde karşısındaki manzara onu hem şaşırttı hem de ürküttü.

"Ağlıyorsun..."

Sağ elinin parmakları hafif dokunuşlarla önce genç kadının yanaklarından süzülen yaşları yakaladı, ardından tuttuğu nefesini yüzüne doğru bırakırken ısırmaktan kıpkırmızı olmuş dudaklarına dokundu.

"Melekleri kıskandıracak kadar güzelsin..."

Genç kadını halen daha sertliğini koruyan bedenine doğru çekerken kavradığı çenesini baş parmağıyla okşayarak dudaklarının üzerinde dudaklarını varla yok arası değdirerek bekledi. Geçen saniyeler Jasmine'in çırpınan kalbinin işkencecisiydi. Aklı karşısındaki devasal avcıyı iterek kaçmasını söylerken yere çakılı ayakları titreyen bacaklarının ilettiği cılız komutu dinlemiyordu. Her şey öylesine karmaşık bir renk tayfı içindeydi ki Jasmine neyi beklediğini bile bilmiyor ama sessizce akan gözyaşlarının gerisinde bekliyordu. Belki de

avcısının onu tarumar etmesini bekliyordu ama kalbi kıskanç çırpınışına devam ediyordu: az önce kimi hayal etmişti?

Bunca kaosun içinde zihninden geçene kendisi bile şaşırdı. Kuruyan dudakları su pınarına bakarmışçasına aralanmış öylece duruyordu. Yanaklarından dudaklarına kayan okşayış duyduğu kelimelere kattığı anlamı puslandırırken tek arzusu unutabilmekti. Kim olduğunu, nereden geldiğini, geçmişi, geleceği ve en çok ta şu anı! Ama gerçek demir bir okka gibi dudaklarının tam üzerinde durmuş onu sorguluyordu: "Hayır de... İtiraz et! Yoksa durmayacağım..." Ve Jasmine 'hayır' demedi... Diyemedi...

Kitlenen boğazından aşağı bin bir renk tayfıyla cennetin şarabı gibi bir sıcaklık akarken dudaklarına değen yaşam kaynağı dünü, bu günü ve yarını... Varolan her anı sildi... Sadece o an ve bu adam vardı, Jasmine avlanmıştı...

Derinleşen tutku Adrian'ın bedeninden genç kadının bedenine akıyor ve orada bütünleniyordu. Boğazından aşağı doğru kayan parmakları bir kuğunun boynunu severcesine okşuyor ve genç kadını rahatlatarak kollarının onu kavrayan rahat güvencesine bırakıyordu. Sessizliğin içinde teninin ıslaklığı genç kadının kıyafetlerine karıştığında Jasmine teninin yandığını hissetti. Adrian onu tutmuyor olsa muhtemelen çoktan yerle buluşmuş olurdu. Adrian açlıkla karışık bir hisle genç kadının gömleğinin düğmelerini tek tek baştan çıkarıcı bir rahatlıkla açtığında Gözlerinde artık yaş değil puslu bir tutku vardı. Adrian her ne sunuyorsa genç kadın itiraz etmeden almaya hazır beklemekten başka çaresizdi. Tuttuğu nefesini boynuna doğru kayan dudakların sahibini yakacak derecede derin ve içten verdiğinde artık iki beden için de sadece zevk vardı; en yakıcı ve en sarsıcı haz...!

Genç adamın dudakları açılan her bir düğmeyle aşağılara doğru kayarken uçup gitmesine izin vermeyen elleri ruhunu taşıdığı istilacı gibi onu kuşatıyor ve inkar etmek istede de kaçamadığı yoğun bir hazza sürüklüyordu. Adrian kendinden emin bir kararlılıkla kot pantolonu genç kadının bacaklarından sıyırdığında Jasmine'in yanaklarından bir grup inci tanesi daha isyankarca döküldü. İtiraz edemiyor bu adamı reddedemiyordu. Gözlerinin önünde sergilenen tutku oyununa kendini bırakmaktan başka bir şey elinden

gelmiyordu. Usta ca hareketleri takip eden yumuşak ve kararlı dudaklar uyluklarına eriştiğinde içini saran yangından derim bir nefes alarak kurtulmaya çabaladı. İlk gördüğü andan beri onu ele geçiren bu tutku doku esaret onun sonu olmuştu ve şimdi de kurduğu küçük dünyanın cıkız umut ışığının sonu olmak için onu sömürüyor ve geri dönüşü olmaksızın her hücresine işliyordu. Genç adam ona böylesi tatlı bir yalancılıkla yaklaşırken onun büyüleyici aldatıcılığına kapılmamak, hele de içinde ki hislerle baş edebilmek mümkün değildi. Adrian derin iç çekişin acılı tınısını duyduğunda genç kadının kapalı gözlerinden süzülen yaşları fark ederek yarım adım geri çekildi. Adrian ın bıraktığı boşluğun soğuk ürpertisi genç kadının ruhuna işlerken kaybettiği aidiyetlik onu kollarına alıp gösüne bastırarak geri geldi.

"Sen tutkulu bir kadınsın Jasmine... İzin ver senin tutkunun tek sahibi olayım... Tutku... Evet inkar edilemez derecede birbirlerine doğru çekilirlerken aralarında çakan kıvılcımların adı tutkuydu ama tutku aşk değildi. 'Aşk insanın kalbini acıtmaz, neşeyle bahara uyanan çiçekler gibi açtırır; eğer ki için acıyorsa o aşkın bezendiği süslü duygulardan yalnızca bir tanesidir, tutkudur' demişti bir gün annesi ona. Sanki bu anı öngörmüşçesine kulaklarında çınlayan kelimeler kalbinde ki ıstırapla birleşti ve ona haykırdı: 'bu sadece tutku'. "İzin ver isyankar prenses bu pek çok duygunun temeli olsun..." ... "İzin ver içindeki tutku benimle yol bulsun... Öncesi yok... Şu an ve sonrası... Gözlerini kapat ve sadece hisset..." Tatlı bir yalan gibi teninden kayarak kaldığı yere geri dönen dudaklar bedeninin en günahkar köşesinde derin bir nefesle titredi.

"Kokun baştan çıkarıcı bir misk gibi..." Boşlukta kalan sözlerle aralarında ki son bariyer de yok oldu ve Jasmine'in kalbi yanacağını bile bile genç adamın istilasına bir defa daha teslim oldu. Kalçalarına bir tüy gibi dokunan parmak uçları tenini diken diken ürpertip hiç bilmediği bir aidiyetin hiçliğine doğru onu kavradı ve ona kabullenmekten başka bir çıkış bırakmadı. Nereye koyacağımı bilemediği nemli avuçları genç adamın ıslak saçlarıyla buluştuğunda akan gözyaşlarının bir önemi kalmamıştı. Hükümdarının dudakları kadınlığının en saklı noktalarına hükmederek bedenini avuçlarında yeniden şekillendirdiğinde onu yakan, içini saran duyguların hiç bir zaman sadece tutkudan ibaret olmamış

olmasıydı. O içini öleceğini bile bile saran mutluluk fırtınasıyla bu genç adama aşıktı... Bedeni hazzın en acı dolu titreyişiyle sarsılarak istilacısının merhametine sığındığında, hiç bir gerçeğin değiştiremeyeceği kadar aşkla seviyor ve yanıyordu... Bir anlığına kendisinden uzaklaşarak onu büyük bir boşluğa terk eden beden, yeniden kasıklarıyla buluşarak en derinlerine doğru yol almaya başladığında Jasmine'e teslim olmaktan başka bir çare bırakmadı.
Adrian genç kadının bedenini erkekliğinin her zerresiyle istila ederken aynı zamanda ruhunu da istila ettiğini bilmiyordu. Görkemli varlığı derin gitgellerle genç kadının tutunduğu her ne varsa yıkmıştı. Sırtına umarsızca tutunan ellerin her tutku dolu darbeyle kayan varlığı şiddetli birleşmelerinin minik izlerini Adrian'a hediye bıraktı. Adrian kararan gözleri gerisinde sahip olduğu bedenin tek hükümdarı olmak için ilahi bir yemin ederken kimin ağızından çıktığı belli olmayan belli belirsiz kelimeler aralarında ki kutsal dansın hakimi oldu:
"Seni seviyorum..."
Bu görkemli fısıltı ana vurulmuş bir mühür gibi sessiz inlemelerde boğuldu ve iki ruh bir bütün oldu...

"Evet beyler..."

Josephine'in boğazını temizlemesi ile Alexander cümlesine yeniden başladı:

"Beyler ve Josephine, bu gün sizlerle dağıtım ağımız hakkında bir karara varmamız gerekiyor.
Ürünlerin piyasa sürülmesine çok az kaldı ve bir marka yüzü de kullanmamız gerekecek. Pazarlama departmanından üç isim belirlemelerini istedim. Onların içinden birini acil seçerek ambalajlar tamamlanmadan Valerian Kozmetiğin tanıtım filmlerini ve afişlerini basına dağıtmalıyız. Bir süredir fazla şahsi meselelerle oyalandık ve bu gecikmeyi tolere etmeliyiz."

"Aynı zamanda bu ürünleri yeni pazarımız Türkiye'ye eş zamanlı yerleştirmek için Daniel'ı bir süre daha İstanbul'a göndermemiz gerekecek. Hakkını vermeliyiz ki Daniel orada ki iş ortağımız Timur ile maden konusunda çok güzel bir iş çıkardı, bu pazarı da çok iyi kavrayacağına eminim." Alexander ve Marcus, Adrian'ın teşhisini başlarını sallayarak onaylarken Marcus genç adamda gördüğü ışığı takdir etmek isteyerek konuştu:

"Daniel'a Ortadoğu ve Türkiye satış ağını devretmeliyiz. Satıştan yüzde ile çalışmasının uygun olacağını düşünüyorum." ... "Ayrıca... Benim de yardıma ihtiyacım var. Üretime zaten zor yetişiyorum... Yeni üretim tekniklerini bağlara adapte etmek oldukça zahmetli, aynı anda hepsi ile ilgilenemiyorum. Sadece üzüm yetiştiriciliğinde bile yardımcıya ihtiyacım varken Daniel'ın bu pazardan başlayarak Avrupa'ya doğru sistemi oturtabilirse çok faydalı olur..."

"Aklında bir şey daha var Marcus?" Adrian'ın meraklı sorusu Marcus'u bir anlık duraksama ile yeniden konuşmaya yönlendirdi:

"Birde... Aslında Daniel'in şu anda amcasına ait olan aile çiftliği benim arazilerime komşu. Üretimimiz hesap ettiğimiz başarı ile ilerlerse o toprakları isteyebiliriz. Daniel oraları hepimizden daha iyi biliyor. Bilemiyorum, bir şekilde onu işin içinde dahil tutmak daha doğru olacakmış gibi geliyor..."

"Bu konuda tamamen sana katılıyorum Marcus dostum. Lansman sonrasında ilgi çok üst seviyelerde. Piyasa büyük bir beklentiye girdi. Market araştırması anketlerinde en üstlerde çıkıyoruz. Bir aksilik olmazsa Noel'de Amerika genelinde belli büyük mağazalarda rafa çıkarız ve yeni yıl itibari ile tüm hedef ağlara dağıtım yapmış oluruz. Tüm bu hızlı adımları Daniel ile takip etmen bence de çok uygun öyle değil mi Adrian?"

"Kesinlikle Alexander, hem kayınbiraderimin bu aralar işlerle meşgul olması beni de mutlu edecektir."

Adrian'ın geniş kahkahası odada yankılanırken hissedarlar arası bu toplantıya katıldığından beri hiç konuşmayan Josephine sıkıntıyla yerinde kıpırdandı. Kendisini aslında tam anlamıyla aralarına kabul etmeyen bu beyler arasında tedirgindi. Dimdik duruşunu koruyarak ciddi tavrını hiç bozmamaya çalışsa da not alıyormuş gibi gözüken parmakları kağıdın bir köşesine ister istemez gerginlik çizgileri karalıyordu. Kaleminin çıkardığı çizgileri görmeyen biri onu sükunet abidesi sanabilirdi. Oysa bu güne kadar hiç muhatap olmadığı iş dünyasına ait bu cümleler arasında, bilgisizliğini ele vererek, kendine zorla edindiği bu yeri kaybetmekten deli gibi korkuyordu. Arthur'un ölmesi an meselesiydi ve o gittikten sonra dayanacak hiç bir dalı kalmayacaktı. Kendi ayaklarının üzerinde durmaya çalışsa da, bu güne kadar Arthur'un desteğini asla yadsıyamazdı. Bu gün bile bu masada onun sayesinde oturuyordu ve o olmadığında ne yapacaktı hiç bilemiyordu... Hüzün gözlerine yavaşça çökerken Josephine irkilerek bir kere daha dik ve soğuk duruşunun altına sığındı. Genç adamların birbirine şakalaşarak kurdukları cümleler onu teğet geçerken bir yandan da kale alınmıyor olmanın rahatsızlığıyla kavruluyordu. Alexander ve Adrian o sanki orada hiç yokmuş gibi davransalar da Marcus'un zırhını delerek içini görüyormuş gibi bakan bakışları onda çıplaklık hissi uyandırıyordu.

"Diyorum sana dostum, sen de kendine bir yardımcı almalısın... Her anlamda!"

"Senin yardımcıdan kastın ne Adrian bilemiyorum ama zaten bağlarda çalışan yeterince de yardımcım var."

"Dostum ben seni gülümsetecek bir yardımcıyı kastetmiştim!"

"Ben yardım almadan da yeterince gülümseyebiliyorum!"

Adrian'ın boynunu sağa Josephine'e doğru eğerek sarf ettiği imalı sözleri Marcus tarafından terslenmeyle karşılansa Adrian'ın neşesinden hiç bir şey eksilmemişti.

"Belki sevgili hissedarımız Josephine sana her hususta yardımcı olmaya gönüllü olur? Ne dersin?"

Adrian'ın direk üzerine yönelen bakışlarına eşlik eden sözleri ve onu takip eden Alexander'ın hafif öksürerek kıkırdaması Josephine'in bir anda gerilmesine sebep oldu. Zaten sınırda olan sinirleri iyice zıvanadan çıktığında Josephine daha fazla kendini tutabilecek durumda değildi.

"Deminden beri sizi dinliyorum Adrian ve sanırım gerekli konuşmaları tükettiniz ki boş konuşmalara geçiş yaptınız! Gerekli görseydim elbette ki hissedarı olduğum işin üretim ağını denetlerdim ancak Marcus'un bunu en azından şimdilik doğru dürüst yapmakta olduğuna inanıyorum, hali hazırda bir kere işi batırmış olduğundan aynı hatayı yapmayacaktır! Ve sen! Sanırım esas senin yardıma ihtiyacın var ki geldiğimden beri kulaklarından aşağı inmeyen ağızın yorgunluktan ne dediğini bilemiyor...!" Josephine kararlı bir şekilde ayağa kalkarak ellerini masaya dayarken hafif öne eğdiği bedeni ısrarcı bir duruşla sesinde gizlenen güvensizliği kamufle etti. "Ayrıca Alexander, size toplantının geri kalanında eşlik etmeyi ne kadar çok istesem de senin ticari konularda ki engin tecrübelerine güvenerek aranızdan ayrılmak zorundayım. Eminin ambalaj rengi ve marka yüzü gibi konulara bensiz de karar verebilirsiniz! Beni bekleyen ölüm döşeğinde bir kocam var! Nihai kararlarınızı bana sunduğunuzda uygunlukları konusunda görüşümü iletirim." Josephine bir an susup derin bir nefes alırken kendisini bir an önce dışarıya atmak istiyordu. "Şimdi beyler, izninizle... Boş laflarla harcanamayacak kadar önemli bir zamanım var."

Ve genç kadın başıyla Marcus'u selamladıktan sonra hızlı adımlarını bir an yavaşlatmadan odadan dışarı kendini atıp olabildiğince seri bir şekilde kapıyı ardından kapadı ve çöken omuzlarını ağır kapıya dayayarak derin bir soluk aldı; yorulmuştu! Başını geriye dayarken sessizce fısıldadı: "Tanrım yardım et..."

...

Josephine dağıldığı hızla kendisini toparlayıp önünden geçenlere bir şey belli etmeden binanın dışına doğru ilerledi. Hızlı adımlarını hiç kesmeden arabasına yaklaştığında külüstür aracının bir an önce çalışması için dua ediyordu. Henüz sahipken bir an önce Arthur'un sessiz sükunetine geri dönmek ve onun cesaret verici sözleriyle avunmak istemişti. Çok kısa bir sürede bu huzur dolu sükunet ve destekten de mahrum kalacak olmak onun için bir kabusun daha başlangıcı olacaktı. Telaşlı hareketlerle kontağı çevirdiğinde araçtan daha öncekilere hiç benzemeyen bir boğulma sesi yükseldi ve tam lanet okuyacakken sol camında yeniden Marcus'u gördü. Tarih tekerrürden ibarettir derlerdi de inanmazdı. Oysa şimdi yeniden aynı pozisyonda ve koşullar altındaydı ve yine camda aynı simaya bakıyordu. Tek fark çantası bu sefer yanındaydı... Yanında mıydı?

Marcus hortlak görmüş gibi kendisine bakan genç kadına elinde tuttuğu çantayı sallayarak "Bunu adet edindiniz genç hanım." Dedi. Gülümsemesi genişlerken rahat tavrını hiç bozmadan devam etti: "Her defasında çantanı sana getirecek bir Marcus bulamayabilirsin."

Josephine içinden lanet okurken son bir defa daha kontağı denedi ve aynı boğulma sesine eşlik eden dumanlara kocaman bir lanet okuyarak araçtan indi. Önce şaşkınlıkla onu izleyen Marcus'a ardından da tekrar arabaya bakarak derin bir nefes aldı ve bir elini beline dayarken "Bari bu defa çantamı alabilecek miyim?" dedi.

"Hadi gel seni gideceğin yere bırakayım."

"Gerek yok ben hallederim... tabi... çantamı alabilirsem..."

"Saçmalama, inan bana bu arabanın buradan bir yere gideceği yok. Hatta bununla ilgilenecek bir tamirci bile bulabilirsen şanslısın ki o kadar şanslı olduğunu sanmıyorum."

Josephine gözlerini devirerek söylenecekken Marcus devam etti: "Daha da şanslısın ki seni götürmek için ben varım. Hadi yürü bakalım buzlar kraliçesi."

Marcus elinde çantasıyla yürürken Josephine isyan etmek istemişti. 'Buzlar kraliçesi!' defalarca kez ardından duyduğu tam da olmak istediği ve olabilmek için uğraştığı kişi! Oysa öyle çok acıtıyordu ki her duyduğunda... Hele de Marcus'dan duymak nedense içinde çok zaman önce gömdüğü o ağlak yerleri acıtmıştı. 'İnsanlara mesafeli olur ve yakınına sokmazsan canında acımaz' bir kaç öğrendiği altın kuraldan biriydi. Oysa yaşam hayatına almadıklarıyla da canını acıtabiliyordu; tıpkı Marcus gibi...

"Sana gerek olmadığını söyledim. Kendim halledebilirim!"

"İyi, bekleyelim bakalım kaç tane taksi duracak."

Marcus Josephine'in yanında sessizce beklemeye başladı. Josephine arada kaçamak bakışlar atsa da yaklaşık on beş dakika boyunca sessizliği bozmadan tüm ilgisini yoldan geçen araçlara vererek beklemeye başladı. Beyni çalışmayı bırakmış gibi alternatifler üretmeye kapanmış öylece duruyordu. On beş dakika geride kaldığında Marcus sabırsızca homurdanmaya başladı.

"Sabaha kadar seni bekleyecek değilim kadın! Şu anda benden başka seçeneğin yok gibi gözüküyor. Ne o şımarık küçük çocuklar gibi ağlayacak mısın yoksa?"

"Sen! Sen! Sen! Kim oluyorsun da bana böyle emredebiliyorsun!"

"Bak, çok hevesli olmasam da sana bir iyilik yapıyorum. Çoktan on beş dakikamı çaldın bile! Bu saatte buradan geçecek tek bir boş taksi bile bulamazsın ve Arthur'u arasan bile sana yardım edebilecek durumda değil belli ki... Hem zaten seni önemsese seni bu külüstürle yollarda bırakmazdı öyle değil mi? Ne o evlendikten sonra mı aklı başına geldi? Ya da belki de seninle ilgilenecek birini çoktan bulmuşsundur?"

Josephine kabaran öfkesini artık tutabilecek gibi değildi! Kan damarlarında yukarılara doğru çekilirken bütün zırhlarını indirmiş bir kolezyum savaşçısı gibi canavarına bakıyordu. Ortada çınlayan tokat sesinin n ereden geldiğini bilse bile afallamış ve az önce ne yaptığına kendi bile inanamamıştı! Bir iki saniye önce olanca gücüyle Marcus'un yara izi taşıyan yanağına bir tokat atmıştı! Teninin tenine değen noktasında acı bir sızı halinde avucuna yayılırken kontrolden çıkmış kalbi daha çok yanıyordu. Bu sözleri ona söyleyebilecek cesareti nasıl bulmuştu bu adam? Onun canını acıtma arzusu ile tüm hücreleri yanarken esas acıyan kendi kalbiydi. Kimsesizliği az önce kendi attığı tokat gibi yüzüne çarpmış tüm bedeninde yankılanmıştı. Boğulan sesini toparlamaya çalışarak kendini konuşmaya zorladı:

"Çantamı ver!"

Marcus yanağına inen tokatla bir anda kaskatı kesildi. Bedenini genç kadının bedeni karşısında bir milim bile kıpırdatmadan kitlenmiş bakışlarıyla genç kadına bakıyordu. Az önce sarf ettiği kelimelerle bunu çoktan hak ettiğini bilse de, içinde bencilce bir yan genç kadınla Arthur'u ya da başka birini yan yana düşünmek onda Josephine'in canını acıtma arzusu uyandırıyordu. Hiç düşünmeden uzattığı eliyle genç kadını kolundan kavrarken yükselen itirazı önemsemedi bile.

"Yürü!"

"Bırak kolumu! Bana emredemezsin!"

"Tekrarlamayacağım!"

Elinin altında genç kadının hayal kırıklığından daha farklı bir gerginlikle kasılan bedenini hissetmek onu bir an duraksattı. Josephine'in korku dolu bakışları panikle kaçış noktası arıyordu. Sıkışan nefesi kesik kesik bir hal alırken soluğu yetmeyecekmiş gibi kalbi çarpmaya başladığında gözlerinin kenarlarından kontrolsüzce yaşlar iniyordu. Dudaklarından belli belirsin art arda 'hayır' kelimesi dökülmeye başladığında Marcus afallayarak 'Tanrım!' diye içinden sövündü. Ne yapmıştı! Git gide genç kadının solukları sıklaşırken genç adam elini ateşe dokunmuşçasına Josephine den çekiverdi. Bir yanı herşeyi başa sarmayı ve genç kadının yanına gelirken söylemeyi hesap etmiş olduklarını dile getirmiş olmayı dilerken bir yanı da onu göğsüne bastırarak özür dilemek istiyordu. Binlerce defa, genç kadın huzurla soluk alıncaya dek özür dilemek...

"Özür dilerim... Ben... ben... Özür dilerim..."... "Lanet olsun!"

Genç kadın hızlı hızlı solumaya devam ederken Marcus onun kendi içinde çırpındığını biliyordu. Marcus bunu tanıyordu! Bu hissi daha önce onlarca defa çaresizce izlemiş ve bıraktığı izleri görmüştü! Aynı babası gibiydi... Defalarca kez onun gibi asla olmayacağını haykırmış bile olsa ondan hiç bir farkı yoktu... Belki de ne olduğunu inkar etmeye çalışmakla ondan bile daha kötüsüydü... 'Kahretsin..!' içinden ardı ardına saydığı küfürlerle artan öfkesini kendi etrafında dönerek kontrol altına almaya her çalıştığında gözleri yeniden kendisine panikle bakan gözlerle buluşuyor ve bir defa daha kendisine kızıyordu. Çaresizce ellerini önce yeniden genç kadına uzattıysa da onun irkilerek geri çekilmesini takiben havaya kaldırarak mırıldandı.

"Tamam... Sakin... gelmek zorunda değilsin... Ben... ben neden öyle yaptım bilmiyorum... Ben sadece seni gideceğin yere bırakmak istemiştim..."..."Yemin ederim sana zarar vermek istemedim! Canını acıtmak istemedim... Kabul sözlerim de yersizdi..."... "Özür dilerim..."

Genç kadına dokunmamaya özen gösterirken bir yandan da onu nasıl sakinleştireceğini bilemedi. "Derin nefes al... Lütfen... Lütfen bayılma... derin nefes... işte böyle... tamam... bak..." genç adam ellerini havada sallıyor bir yandan da etrafta geçip giden insanların duyarsızlığına hayret ediyordu; "dokunmuyorum..."

Josephine yaslandığı gazete otomatından hafifçe doğrularak düzene girmeye başlayan nefesini kontrol etmeye çabaladı. 'Sakin...' kendi kendine tekrar ederek derin, kontrollü ve düzenli nefesler almaya çabaladı: 'Sakin...'

Marcus Josephine'in düzene giren nefes alıp verişleriyle mutlu olurken bir an onu koruyabilecekmiş gibi ellerini uzattı ama hemen ardından onu kimden koruyacağını düşündü; kendinden mi? "Sanırım ben... gitsem daha iyi..." uzattığı elini aynı hızla geri çekerken bir anda genç kadını kendi kolları arasında buluverdi!

"Beni yalnız bırakma..."

Marcus şaşkınlıkla kollarının arasında ki sarı saçlı genç kadına bakıyordu. Kelimeler bir an kaybolmuş yerine uzun sarı saçlarından yükselen portakalımsı kokuyu bırakmışlardı. Genzine dolan koku rahatlatılması gereken kendisiymiş gibi onu sarmalayarak huzurun kollarına davet ediyordu. Oysa genç kadın ağlıyor ve nefesini hala düzende tutmaya çabalıyordu. "Tamam derin nefes al... derin... şimdi gevşe ve rahatla... Tamam sen nasıl istersen öyle olacak. Şimdi lütfen beni daha az korkutup paniklet ve rahatla..."

Josephine gözyaşları arasında Marcus'un kelimelerinin korku dolu tınısına gülümserken yaslandığı bedenin yaydığı ne olduğunu adlandıramayacağı hisle sarsıldı. Nasıl isterse öyle olacaktı öyle mi? İstediği... şu anı durdurabilmekti... Dışarıdan bakanların genç bir adamın sevgilisini aşkla kucaklayışını düşünürdü. Oysa onun bu kucaklayışta bulduğu aşktan çok daha başka bir şeydi; kaybettiği ve asla bulamayacağına inandığı bir şey... Güven! Siyah bir araç önlerinden yavaşlayarak geçerken Josephine bu kısacık anı biraz daha uzatabilecekmiş gibi başını yasladığı bedene daha da sokuldu.

"Beni eve bırakabilir misin?"

"İstediğin buysa..."

"Evet..."

"Hadi yürüyelim."

Marcus kavrayışını hiç gevşetmeden sevgiliyi kucaklarmışçasına genç kadını kolunun altına kaydırdı ve kendi aracına doğru yönlendirdi. Onu kollarında tutmak ne kadar güzel bir duyguydu...

"Beni asla kabullenmeyeceksiniz..."

Marcus bir an duraksayarak genç kadının yaşına hiç yakışmayan bir yorgunlukla solmuş masum yüzüne bakakaldı...

"Yanılıyorsun... Seni çoktan kabullendik... Sadece hala hazmetmeye çalışıyoruz..."

Ve yol boyu bir daha hiç konuşmadılar...

...

Adrian günün geri kalanını ofiste ki odasına saklanarak geçirdi. Bir önceki gece belli belirsiz bir fısıltı halinde duyduğu iki kelime karşısında ne yapacağını bilmezcesine dona kalmıştı. Ürkek bakışlarla ona bakan Jasmine'in beklentisinin ne olduğunu bilmeksizin ona cevap verebilmeyi çok istemiş ama sessizce onu izlemişti. Saatler boyu yatakda genç kadının kollarının arasındaki duruşunu seyretmiş ve düşünmüştü. Halen daha düşünüyordu... Jasmine gerçekten de dediği şeyi kastetmiş miydi yoksa sadece o anın büyüsünün getirdiği minik bir fısıltı mıydı? Bill bir defasında ona kadınların kalplerini vermeden sevişmeyeceklerini söylemişti. 'Bir kadın ya kalbini yerinden söküp vermiştir, geriye hiç bir şey kalmamıştır ve seninle sevişiyordur; ya da kalbini senin kalbine vermiştir ve senin karşında çırılçıplak seninle sevişiyordur...' demişti. Bu doğruysa Jasmine için hangisi geçerliydi? Ona bakan hüzünlü gözlerinde hep yakaladığı o çekimser bakışın yanı sıra kalbinin olması gerektiği yerde ne vardı bu kadının? 'Seni seviyorum...' Böyle fısıldamıştı geriye attığı başından dökülen saçlarının süslediği muhteşem yüzünü ona bir saniye bile çevirmeden... Sanki bir tanrıçanın dünyaya hükmetmesi gibi tutkuyla sarsılan bedeninden çıkmış iki kelime... Adem ile Havvanın varoluştan beri dile getirdiği o en muhteşem günahın en kutsal sevaba dönüştüğü iki kelime... 'Seni seviyorum'... Adrian dudaklarından hiç ses çıkarmedan iki kelimeyi tekrar ettiğinde içini saran buruk mutluluk onu bir defa daha korkuttu. Öyle tatlı bir yalandı ki her an kanıp için için mutlu olmak istediği ve bir küçük okşayışa muhtaç çocuk gibi onu mutlu edebilecek... Sevilmek... Sorgusuz sualsiz, her yaptığına rağmen, yargılanmaksızın sevilmek... Tüm günahlarıyla kabullenilip kutsanmak... Jasmine'in iki dudağının arasından çıkan, belki de önemsiz, bir minik fısıltıydı onu korkutan; ya gerçek değilse?

Jasmine evde sabırsızlıkla Adrian'ı bekliyordu. Bütün günü nasıl geçireceğini bilemeden her işe elini atmış ve her işi tamamlayamadan bırakmıştı. Nihayet akşam saati gelmişti. Sabah o görmeden Adrian evden çıkıp gitmiş, gece de tek kelime daha etmeden onu sarıp sarmalayarak gitmesine izin vermemişti.

Onun kollarında uyuyakaldığında söylediğini duyup duymadığını merak ediyordu. Onu sevdiğini söylemişti birkere... Dudaklarından dökülürken öyle doğal, öyle yerinde gelmişti ki, dudaklarından dökülmesine engel olamamıştı. Şimdiyse korkuyordu. Kelimelerinin bir karşılığının olmadığını bilse de ummaktan ve hayal etmekten korkuyordu. Gergin bekleyiş uzadıkça umudu gibi korkusu da büyüyor ve onu kararsızlığın pençelerinde yaralıyordu. 'Sanki az yaram varmış gibi...' diye mırıldandığında Mia'nın yanına yaklaştığını duymamıştı.

"Biraz daha aynı noktaya parmaklarını vurursan pervazda kocaman bir delik açacaksın." "Hı?"
"Hiç, diyorum ki merak etme kocan birazdan burada olur."

"Ah! Yok... Şey... Merak etmiyorum... Sadece..."

"Hadi ama kızım... ben de gençtim."

"Senin bildiğin gibi değil Mia. Bizim ilişkimiz farklı."

"Öyle mi? Demek farklı. Pekala küçük hanım. Dediğin gibi olsun. Ama bil ki uzun zamandır
Adrian'ı tanıyorum ve emin ol onu daha önce hiç sana baktığı gibi bakarken görmedim."

"Nasıl bakıyormuş?"

"Ah siz genç kadınlar, nasıl bu kadar aptal olabiliyorsunuz?"

Jasmine sinirlenerek homurdandı.

"Sana birşey diyeyim mi kızım? Adrian çilekeş bir yoldur. Onu azimle yürümezsen kaybedersin." Mia Jasmine'in gözlerinin içine bakarak sözlerine

devam etti: "Onu çok iyi tanıyorum. Üç yıl önce bir defa her nasılsa kalbi kırıldı ama o akıllı bir çocuktur. Bunun altından hayatını düzene koyarak çıktı. Hiç belli etmesede sevgiye muhtaç ve inan bana sen ona verdiğinin misliyle alacaksın. Sadece ona güven ve sabret..."

Jasmine konuşmak için ağzını açıp kapasa da tek bir kelime çıkaramadı. Tam o sırada kağı açılarak içeriye Adrian girdi.

"Selam kızlar... Mia? Nasılsın bakalım?"

Mia genç bir kız gibi kıkırdayarak Adrian'a göz kırparak konuştu:

"Geç kaldınız küçük bey! Sizi evde bekleyen bir ailenizin olduğunu unutuyorsunuz! Genç karınız meraketmekten helak oldu."

Jasmine kıpkırmızı kızarırken bakışlarını kaçıracak köşe bulamadan Adrian'ın bakışlarına hapsoldu.

"E..Evet, geç kaldın..."

"Demek beni merak ettin karıcığım."

"Yani... henüz daha bulunamamış bir saldırganımız varken... Yani... merak etmek değil de..." "Peki ya ne?"
Jasmine içinden İtalyanca küçük bir küfür savurarak elini beline yerleştirdi ve saçlarını geri atarak bakışlarını Adrian'ın bakışlarına sabitleyerek itiraf etti:

"Tamam. Kabul, merak ettim! Rahatladın mı?"

Adrian derin bir kahkaha atarak kollarını Jasmine'e doğru açıp coşkulu bir sesle onu kendine çağırdı:

"Gel bakalım asi kadın, gel ve bana hoşgeldin de."

Jasmine bir an tereddüt etse de sonraki saniyede kendini Adrian'ın kollarında ona kocaman bir hoşgeldin öpücüğü verirken buldu. Bu adamı seviyordu ve şu anda sahipti... Gerisinin bir önemi kalmamıştı ve anı yaşamaya karar verdi...

...

Aradan geçen günler Jasmine ve Adrian için sessiz bir sözleşme yapmış gibi ilerliyordu. Noel'e bir aydan az bir zaman kalmıştı ve herşey kırmızı yeşilli parlak renklere boyanmaya şimdiden başlamıştı bile. Her yeri süslemeye başlayan kar tanesi desenlerinden Adrian da nasibini almış, Adriano'nun kar tutkusu yüzünden buldukları her kar desenli eşyayı alıyorlardı. Noel ağacını süslemek ilk defa bu kadar eğlenceli bir hal almıştı Adrian için. Daha önceki yıllarda alınabilecek en ihtişamlı ağacı eksiksiz her yıl alırdı ve Mia onun için süslerdi. Her yıl Noel gecesi Adrian tek başına ağacın altında oturur ve beklerdi. Neyi beklediğini bu güne kadar bilmiyordu. Çocukluğunda geçtiği camekanların önünde bir birinden güzel süslerle süslenmiş o Noel ağaçlarının parıltısına saatlerce bakarken de hep beklemişti. Anne, baba ve mutlu çocuklarının gösterişli bir neşeyle noel alışverişleri yaptığı o mağazalara koli taşıdığı zamanlarda da beklemişti... Varolmasını hiç istemediği hırslar kalbini sararken o sessizce izleyerek hep beklemişti. Oysa şimdi yeni bir en ihtişamlı Noel ağacını almak için çıktıkları bu alışveriş turunda neyi beklediğini farketti; aile olmayı beklemişti. Evde bekleyen hasta annesine lüks bir restoranın arka kapısında noel günü yemeklerinin artıklarından taşımak için beklediği gün kadar iyi biliyordu ki o hep bir aile olmayı beklemişti ve elinde yarısı yenmiş bir hindi ile döndüğünde annesini ölü bulduğu gün kadar iyi biliyordu ki şimdi bulduğu bu aileyi kaybetmekten ölüm gibi korkuyordu...

"Bir şey mi oldu Adrian? Bu ağaç çok pahalı, bunu almak zorunda değiliz..."

"Yok! Hayır, en büyük ağacı alacağız. Öyle değil mi ufaklık?" Adriano sevinçle ellerini çırparak mağazada ki en ihtişamlı ağacın etrafında dönerken adrian devam etti: "Altında hep birlikte oturabileceğimiz kadar büyük bir ağaç olacak bizimki."

"Altında uyuyabilir miyim baba?"

"Elbette küçük adam. Hepbirlikte altında uyuyacağız."

"Peki Noel baba o zaman hediyeleri nereye bırakacak?"

"Hım, bir düşünelim bakalım... O halde Noel Baba'nın gelmesine yakın ben seni yatağına taşırım ve böylece o da hediyeleri bırakacak yer bulur, ne dersin?"

Adriano büyük bir coşkuyla kahkahalar atarak Adrian'ı onaylayıp kollarının arasına koştu. Küçük çocuğu neredeyse havada yakalayıp yukarıda uçuran Adrian onun neşe dolu kahkahalarına tüm düşüncelerini geriye iterek eşlik ettiğinde Jasmine önündeki manzara karşısında ne diyeceğini bilemiyordu. Camdan inşa edilmiş bir kaleye bakıyormuş gibi hissediyordu kendini. Her an kırıp yok edebileceğini bildiği bir camdan şato gibiydi ilişkileri. Her gün giderek güçlenen bağlara rağmen birbirlerinin ruhunda erişemedikleri yerler adı konulmasa da bir duvar gibi uzanıyordu. Daniel Yağmur ile birlikte Türkiye'ye gittiği günden beri yeniden yalnız, kimsesiz hissediyordu kendisini. Heaven, sonlarına yaklaşan hamileliği ile birlikte doktorların isteği üzerine günün çoğunu yatakta dinlenerek geçiriyordu. Josephine ile birlikte her gün yanına uğrasalar da Arthur'un bilincini yitirdiği günden beri evi bir yoğun bakım ünitesine dönüştüğü için Marcus ve Adrian günün çoğunu evden çalışarak geçiren Alexander ile rutin toplantılar yapmaya geldiğinde Josephine apar topar gidiyordu. Alexander da genellikle Heaven'ı bir saniye bile tek bırakmamaya çalıştığından kızlarla geçirebileceği çok az zaman kalmıştı. Mia ile konuştuğu o

günden beri umudunu yitirmemeye çalışsa da her geçen gün içinde büyüyen gerçekleri ortaya dökememek onu yiyip bitiriyordu. Kurdukları bu ince çizgi üzerinde ki birliktelik fazlasıyla kırılgan gözüküyordu ki bu defa sadece kırılan kendi kalbi de olmayacaktı... Bu bir oyunsa eğer, bunu kazanamazsa, kırılan aynı zamanda küçük pescasının da kalbi olacaktı.

"Onu şımartıyorsun..."

"Sen de bayan çok bilmişsin."

"Ah! Demek ben bayan çok bilmişim ha! Sen kendine bak bay çok bilmiş!"

Adrian içten kahkahalarla gülmeye başladığında Jasmine de kendisini tutamayarak gülmeye başladı. Bu adamın neşesi kesinlikle bulaşıcıydı.

Ağacın parasını ödeyerek dükkandan dışarı doğru neşeli şakalaşmalar eşliğinde ilerlerlerken Adrian beklemelerini söyleyerek yanlarından ayrılarak gerisin geri dükkana yöneldi. Jasmine merakla arkasından daha yavaş adımlarla ilerleyerek bakarken Adrian'ın dükkana girmek yerine arka kapısına yöneldiğini gördü. Daha da meraklanarak yaklaştığında on üç- on dört yaşlarında bir oğlan çocuğuna yüklüce bir para vererek sırtına dosthane bir tavırla hafifçe dokunduğunu gördü. Şaşkınlığını atlatır atlatmaz yaşaran gözlerini saklayamadan Adrian yanlarına ulaşmıştı bile. Yanağının bir yanı yukarı doğru kalkarak çapkın bir gülümseme ile Adriano'yu kucağına alırken "Ne o bayan çok bilmiş? Aynı zamanda fazlasıyla meraklısınız da bakıyorum?" dedi.

Jasmine mutfaktan yemek aşırırken yakalanmış bir çocuk gibi yakalanmıştı!

"Görünüşe göre öyleyim."

Adrian'ın gülümseyişi tüm yüzüne yayılırken bir kolunu da Jasmine'in omuzuna attı. "Ne yani? Benim meraklı karım itiraz bile etmeyecek mi?"

"Düşünüyorum... Hayır!"

"İşte buna içilir..."

"O halde sıcak bir kahve içsek?"

"Seni Daniel ile keşfettiğimiz bir kahve dükkanına götürmeme izin ver o halde leydim."

"Ah! Tüm izinler sizindir lordum."

"Bu arada izin verirsen Yılbaşı Balosu için giyeceğin elbiseyi ben seçmek istiyorum."

Jasmine önce itiraz edecek gibi olsa da içinde bulunduğu rahatlama anı ona 'Ne çıkar ki?' diye seslendi.

"Peki bakalım. Kırk beden olduğumu söylemem gerekiyor mu?" Adrian neşeli bir kahkaha daha atarken gözleri parıldıyordu. "Bedenini kendi ellerimle ölçeceğimden emin olabilirsin." Tek kaşını kaldırarak Jasmine'e bakarken ekledi: "İşi şansa bırakamayız değil mi?"

Jasmine yaşadıkları andan ötesini umursamayacak kadar mutlu hissediyordu.

"Sanırım bu konuda sana yardımcı olabilirim."

Adrian usulca Jasmine'in kulağına doğru eğilerek dudaklarını belli belirsiz kulak memesinin altında ki o hassas noktaya deydirerek fısıldadı:

"Bunun için sabırsızlanıyorum."

Aralarında geçen neşeli sohpet ve kıkırdamalarla ilerlerlerken farketmedikleri fotoğraf çekinen çiftler arasında parlayan flaşlardan birinin onları hedef aldığıydı...

...

"Xander, diyorum ki yeni yıl balosuna biz de katılalım."

"Olmaz sevgilim. Doktoru duydun. Senin için fazla yorucu olur. Zaten kaç ayımız kaldı ki doğuma?"

"Biliyorum ama o günü tüm sevdiklerimizle geçirmek istiyorum. Hem ben katılamayacağım için sen de gitmeyeceksin."

"Olsun biz evde baş başa kutlarız."

"Lütfen Xander, o gün kızların yanında olmak istiyorum hem."

Alexander geniş yatak odasında yatakta sırtını yastıklara dayayarak yarı uzanmış oturan Heaven'ın önüne geldi ve yatağa, tam yanına oturmak için eğilirken sordu:

"Çok mu istiyorsun papatyam?"

Heaven heyecanla derin bir nefes alarak "Evet!" dediğinde Alexander pes ederek karısının dudaklarına masum bir öpücük kondurdu.

"Neden sana hiç hayır diyemiyorum acaba?"

"Çünkü bana aşıksın."

Alexander bir defa daha dudaklarını karısının dudaklarına bastırırken artık masum bir öpücük değildi.

"Aslında biliyormusun? Belki de artık küçük hanım gelmeye karar verir ve beni bu azap dolu bekleyişten kurtarır!"

"Xander! Çok hainsin!"

Heaven Alexander'a çıkışarak omuzuna hafifçe vururken bile gülümsüyordu.

"Sana aşık olduğumu söyledim ama asla iyi bir adam olduğumu söylemedim papatyam."

Bu defa Alexander'a uzanan Heaven dı. Tam dudaklarının üzerinde bir iki saniye bekleyerek fısıldadı:

"Sen iyi bir adamsın Xander, hem de çok iyi bir adam."

Dudakları birbiriyle buluştuğunda artık geride kalan hiç bir şeyin önemi kalmamıştı.

...

Adrino ve karısı Isabelle Amerika da ki son günlerini burada burada ki işlerini bitirmek için yoğun bir telaş içerisinde geçitiyorlardı. Noele İtalya da ki aileleri ile birlikte girmeyi arzu ettikleri için daha falza burada vakit harcamak istemiyorlardı.

"Adrino, evdekilere minik süprizimizi söylemek için sabırsızlanıyorum."

Adrino aşkla bakan gözlerini karısından hiç çekmeden karısını ince belinden yakalayarak kendisine doğru çekti:

"Minik mi?" Karısının çenesine küçük öpücükler kondurmaya başlayarak devam etti: "Çok yakında benim oğlum hiçte minik diyemeyeceğin kadar kendini gösterecek."

Dudakları Isabelle'nin dudaklarını bulduğunda itiraz ile karşılaştı: "Oğlumuz mu? Kızımın olmadığını nereden biliyorsun?"

Adrino gülerek yanıtladı:

"Bence ikiz bile olabilirler; iki oğlumuz!"

"Adrino!" Genç kadının hafif isyanı Adrino'nun dudakları ile bastırıldığında itiraz etmese bile hala konunun peşini bırakacak değildi.

"Ben kız istiyorum."

"Benim için sorun yok meleğim. Ben bir İtalyanım. Oğullarımın ardından kızlarım için elimden gelen çabayı sarfedeceğime emin olabilirsin."

"Adrino!"

"Isabelle!"

Adrino genç kadını taklit ederek tek kaşını kaldırdığında Isabelle artık gülümsüyordu.

"Oğullarımız ya da kızlarımız, benim için bu kadar bekledikten sonra senden bir çocuğumun olması kadar muhteşem bir şey yok!"

"Oğullarımız ya da kızlarımız Isabelle, bir çocuğumuzun olup olmamasının bile bir önemi yok. Sen benimsin kadın! Ve inan bana aşkım bir tek sana ait. Ömrümün geri kalanının her anını bunu sana ispat edebilmek için yanarak geçirmeye razıyım..."

Isabelle içten bir kahkaha atarken kocasının boynuna daha da sokulmuştu:

"Biliyor musun Romeo? Seni ilk gördüğümde senden bu kadar güzel bir aşık çıkacağını hiç tahmin etmemiştim."

"Seni ilk gördüğümde beni büyülemiştin..."

"Seni ilk gördüğümde Jasmine'i senin ellerinden nasıl kurtarabileceğimi planlıyordum."

"Seni ilk gördüğümde elimi bile sürmeye niyetimin olmadığı yeni yetme bir kız için yer değiştirmeyi teklif ediyordun."

Isabelle utanarak başını kocasının göğsüne gömdü.

"Hatırlatma lütfen..."

"O cesaretin olmasaydı belki de hiç bir araya gelemeyecektik Isabelle... Ben o kapıdan çıkıp Jasmine'i evine bırakacak ve İtalyaya tek başıma dönecektim."

"Jasmine o gece yıkılmıştı. Biliyorsun o Adrian'a hayrandı... Tüm kalbi kırılmış tüm umudunu tüketene kadar ileri gitmeye razıydı."

"Aptal çocuk! Hem de salak için!"

"Öyle deme Adrino, aşk ne demek iyi biliyorum artık."

"Aşk acı çekmek değil Isa. Aşk benim seni sevdiğim gibi sevmek amore[1]."

Adrino eğilerek genç karısının boynuna ve oradan da yukarı çenesiyle alt dudağına öpücükler kondururken sım sıkı sardığı bedenini sertleşerek kabaran bedenine doğru çekiyordu.

"Buradan ayrılmadan Jasmine'i ziyaret etmek istiyorum."

"Aha! Ben de bu istek ne zaman gelecek diye merakla bekliyordum." Adrino neşesinin ardına gizlediği endişesi ile düşünceli bir şekilde karısına baktı.

"Lütfen Adrino, onu görmem gerek. Mutlu mu bilmeliyim."

"Benim güzel kumrum, biliyorsun ki o çılgın adam beni gördüğü yerde vurmak istiyor. O deli kadın ona ne anlattı bilmiyorum ama onunla konuşmamın bile bir yolu yok." Adrino bir an duraksayarak genç karısına baktıktan sonra sıkıntılıydı.

"Asma lütfen yüzünü, biliyorsun izah etmeye çalıştım ama beni dinlemedi bile."

"Ben senin izahatlerini bilirim Adrino! Eminim dalga geçmeye kalkmışsındır. Lütfen... Söz Adrian evde yokken uğrarım ve kesinlikle uzun kalmam. Hem beni görse bile bana ne yapabilir ki? Emin ol sana nazaran ben güvendeyim."

Genç kadın kocasının dudaklarına küçük öpücükler kondururken bir yandan da 'lütfen' diye tekrar ediyordu.

"Pekala inatçı kadın. Ama uzun kalmak yok."

"Söz."

Adrino karısının söz veren dudaklarını ağzının içine çekerek alt dudağını dişlediğinde minik bir kıkırdama yükseldi. Sevdiği kadının teninden yayılan tarçınımsı kokuyu içine çekerek bir kez daha minik bir ısırık kondurduğunda tutku çiftin etrafında puslu bir duman gibi dönüyordu. Kaldıkları kral dairesinde ki ihtişama taş çıkaracak ihtişamda ki aşkları onları yatağa doğru sürükleyen bir güç gibiydi. Üzerlerinde ki kıyafeler bedenlerinden bir bir düşerken Adrino karısının bedenine hayranlıkla baka kaldı. Eğilerek karnına bir öpücük kondururken haklı bir gurur taşıyordu:

"Burada benim tohumlarım yatıyor."

"Bu bedenin sana ait olduğu gibi..."

İlkel bir açlıkla karısının tenini sömürürken hızlı bir hareketle karısını yukarı çekerek yüzü dışa dönecek şekilde dizleri üzerinde yatağın başlığına dayadı. Buğday teniyle sırtının tüm kıvrımları mitolojik bir tanrıça gibi parıldarken Adrino karısına binlerce defa daha aşık oluyordu. Üç yıl önce gördüğünde kendinden ne kadar eminse bu gün de o kadar emindi. Bu kadına görür görmez aşık olmuş ve geniş ailesinin bir parçası olmasına ant içmişti. Karısının bedenini kavrayarak derinliklerine doğru süzülürken kulağına usulca fısıldadı:

"Il mio amore...[2]"

...

Ağlarken aşk akıyorsa göz yaşı yerine

Ve sevmek nefes almak gibi elzemse,

O dokunduğunda çiçek açıyorsa kış ayların,

Tenin onunla hep baharsa,

Yaşam sevdiğinin gözlerinde güzeldir...

Jasmine elinde tuttuğu şiir kitabını göğsüne bastırarak parkta oynayan Adriano'ya baktı. Kane kaydıraktan kaydırırken küçük çocuk neşeyle cıvıldıyor ve etrafa gülücükler saçarak annesine el sallıyordu. Kane Adrian yanlarında yokken gittikleri hiç bir yerde onları yalnız bırakmıyordu. Adrian hayatlarına girdiğinden beri herşeye rağmen Adriano daha mutlu bir çocuktı. Ona her baba dediğinde Jasmine yerinden koparak parçalanan yüreğine inat bunun oğlune ne kadar iyi geldiğini inkar edemeyecek kadar dürüsttü. Küçük çocuk Adrian'ın gelişlerini heycanla beklerken onu gördüğünde gözlerinin içi gülüyordu. Her ne adar inkar etmek istese de Jasmine'de artık inkar edebilecek durumda değildi ki Adrian'ı her görüşünde yüreğinde ki kabuklardan biri daha kopuşarak hiçliğe karışıyor ve geriye yerine üç yıl önceki toy genç kızı bırakıyordu.

Jasmine geçen yıllar içerisinde kabuk tutmuş yüreğiyle bir daha umut etmek gibi bir aptallığa düşmeyeceğine inanmıştı. Oysa şimdi istemese de kalbinin derinliklerinde inkar edilemez biçimde Adrian tarafından sevilmeyi umut ediyordu. Evliliklerinin Adriano için yapılmış bir sözleşmeden farkı olmasa da Adrian tarafından az da olsa sevilebilmek belki de hayal edeceği en son şey olmalıydı.

[1] Amore: Aşkım

[2] Il mio amore: Benim aşkım

11.bölüm part 4

...

Ağlarken aşk akıyorsa göz yaşı yerine

Ve sevmek nefes almak gibi elzemse,

O dokunduğunda çiçek açıyorsa kış ayların,

Tenin onunla hep baharsa,

Yaşam sevdiğinin gözlerinde güzeldir...

Jasmine elinde tuttuğu şiir kitabını göğsüne bastırarak parkta oynayan Adriano'ya baktı. Kane kaydıraktan kaydırırken küçük çocuk neşeyle cıvıldıyor ve etrafa gülücükler saçarak annesine el sallıyordu. Kane, haftalardır, Adrian yanlarında yokken gittikleri hiç bir yerde onları yalnız bırakmıyordu. Adrian hayatlarına girdiğinden beri her şeye rağmen Adriano daha mutlu bir çocuktu artık. Ona her baba dediğinde Jasmine yerinden koparak parçalanan yüreğine inat bunun oğluna ne kadar iyi geldiğini inkar edemeyecek kadar dürüsttü. Küçük çocuk Adrian'ın gelişlerini heyecanla beklerken onu gördüğünde gözlerinin içi gülüyordu. Her ne kadar inkar etmek istese de Jasmine'de

mutluydu. Adrian'ı her görüşünde yüreğinde ki kabuklardan biri daha kopuşarak hiçliğe karışıyor ve geriye yerine üç yıl önceki toy genç kızı bırakıyordu.

Jasmine geçen yıllar içerisinde kabuk tutmuş yüreğiyle bir daha umut etmek gibi bir aptallığa düşmeyeceğine inanmıştı. Oysa şimdi, sahte bir mutluluğu yaşıyor olmasına rağmen, kalbinin derinliklerinde inkar edilemez biçimde Adrian tarafından sevilmeyi umut ediyordu. Mutlu bir aile gibi her akşam onun işten gelişini beklemek ve dudaklarına her sabah işe giderken bıraktığı o küçücük öpücüğün tutkuya dönüşmesini bedeninde hissetmek... Her gece yataklarında dalıp gittiği derin uykudan onun bedenine çekilerek uyanmak ve kollarının arasında ismini, kim olduğunu, nereden geldiğini ve nereye gittiğini dahi unutmak... Bütün bunlar yaşadığı sırlarla dolu gerçekliğin ulaşamadığı mutluluk anlarıydı Jasmine için. Her gün, her saniye kaybetmekten korktuğu ama buna karşın elinde tuttuğu sürece doya doya tadını çıkarmaya ant içtiği anlardı. Her şey ortaya çıkıp bu anlar silindiğinde geri elinde anılarının kalmasını temenni ettiği vakitlerdi. Henüz bunu kaybetmeye hazır değildi. Onca zamanın ızdırap dolu geçen günlerinin ardından yakaladığı bu umudun küçücük mum ışığının gerisinde yanan koca bir yangın vardı yüreğinde ve bunların hiç birini henüz kaybetmeye hazır değildi. Bir gün Adrian'ın dudaklarına dayadığı dudaklarını hiç geri çekmeden derin derin nefesini içine çekmişti. O anı, o saniyeleri yüreğine, zihnine, bedenine kazımak istemiş, kollarının arasından Adrian'ı hiç bırakmak istememişti. Adrian ne olduğunu sorduğunda gözlerinin içine bakıp 'Yüreğimi senin kokunla maskeledim' demişti. Acizce çırpınan kalbi gözlerinde ki aşkı ona anlatabilmek için çığlıklar atarken o sessizce Adrian'ın erkeksi kokusunu her hücresine işleyecek şekilde içine doldurmaya devam etmişti. Bir gün kaybedeceğini bile bile onunla tek beden olmuş ve zihninin tehlike çanlarına rağmen ona teslim olmuştu. Onu seviyordu... Bir daha yüksek sesle söylemese de, Adrian'a bir genç kızın aptal hayalperestliği ile masallardan çıkma bir sevda gibi aşıktı. Çalan telefonla irkilerek hayallerinden ayrıldı.

"Alo?"

"Jasmine? Benim Isabelle."

"Isabelle! İnanmıyorum, hala Amerika da mısın!?"

"Evet hayatım. Gitmeden seni görmek istiyorum. Ben hamileyim ve Noelde İtalya da olacağız, bir daha ne zaman gelirim bilemiyorum."

"Ah bu muhteşem bir haber! Seni görmeyi çok isterim, çok iyi olurdu ama ne zaman gideceksiniz?"

"Adrino hemen diyor ama ben seni görmek istiyorum. Bu gün buluşabilir miyiz?"

"Bu gün bir yere gelmem buluşmak için çok zor. Adriano'yu parka getirdim ve eve dönmem gerek."

"Sorun değil, ben evine gelirim."

"Ama..."

"Ama yok! Söz o gelmeden çoktan gitmiş olurum. Beni de kapının önüne koyacak değil ya!"

"Yani... aslında haklısın..."

"Bir saate oradayım..."

Genç kadınlar telefonu kapamalarının ardından Jasmine saati kontrol etti. Adrian'ın gelmesine daha çok vardı ve Isabelle'i görse bile ne çıkardı ki? Dakikalar uzarken Jasmine sert kahvesini yudumlayarak çizgi film izleyen oğlunu izledi. Saçları dışında geri kalan her yanı babasına benziyordu. Bir gün

en az onun kadar yakışıklı bir delikanlı olacağı kesin diye içinden geçirdi. Bir gün kızlar da oğluna hayran olacaktı... Derin bir yumru genzine otururken oğlunu kalbinin içine koymak istedi ve kendi kendine gülümseyerek o gün geldiğinde, o kızların kendisinden daha iyi bir şansa sahip olmasını umut etti. Kapı çaldığında Jasmine bir saatin nasıl da geçtiğini anlamamıştı bile. Kapıda tüm güzelliğiyle dikilen Isabelle Jasmine kapıyı açar açmaz boynuna atladı.

"Seni çok özledim ben küçük cadı!"

"Sensin esas cadı! Gittin ve neredeyse beni üç yıl unuttun!"

İçeri geçerlerken iki eski dostun yüzlerinde kavuşmanın derin mutluluğu okunuyordu.

"Nasıl unutabilirim seni Jasmine? Sen sahip olduğum en harika dosttun ve tabiki senin o saf inadın olmasa kocamla tanışmış olmayacaktım!"

"Çok hainsin!" Jasmine kıkırdarken bir yandan da Isabelle'i Adriano'nun televizyon izlediği oturma odasına yönlendirmişti.

"Isa, üç yıl oldu ve telefonlarınla maillerin olmasa ben ne yapardım bilmiyorum..."

"Sana yardım etmek istedim Jasmine, biliyorsun. Adrino bana onunla hemen gelmemi söylediğinde benim için bir İtalya tatiliydi sadece, fakat İtalya da her şey değişti. Yemin ederim onun bu kadar zengin olduğunu tahmin bile etmemiştim. Bana Adrian'ın müdürü olduğunu söylemişti. Bir sonra ki gün gemi ile açık denize açılarak garsonluk yapacağıma bu çılgın adamla İtalya turu yaparım dedim ama ben aşık oldum! Geri gelemedim... Hamile olduğunu öğrendiğimde sana yardım etmek istedik..."

"Beni düşünmen bile yetti Isa, o çekleri alamazdım. Kendi başıma ayakta kalmalıydım. Bu benim seçimimdi ve bunun altından kendim kalkabilmeliydim. Daniel de vardı. O çeklere ihtiyacım yoktu." Jasmine mahzun bir bakışla başını hafif yan eğerken Isabelle gülümseyerek ellerini avuçlarının içerisine aldı.

"Ah benim dik kafalı dostum! Bunca zamandır bu kadar zorluk çekecek ne vardı ki? En başta yapman gerekeni şimdi yaptın. Halbuki bu seneleri böyle endişe duyarak geçirmene hiç gerek yoktu."

"Isa, zannettiğin gibi değil... Yani, bizim evliliğimiz... Zannettiğin gibi değil."

"Nasıl yani?"

"Biz Adriano için bir aradayız. Bu bir aşk evliliği değil. " Isabelle inanmayan gözlerle Jasmine'e bakarken Jasmine devam etti.

"Anlaşmalı bir evlilik bizimkisi."

Isabelle şaşkın bakışlarını bir süre arkadaşında gezdirdikten sonra konuştu:

"Bu yüzden mi kocamı her gördüğü yerde 'sevgili kocan' gözünü şişiriyor?"

"Nasıl yani?"

"Aaa, hadi ama Jasmine, üzerinden geçen onca zamana rağmen hala gördüğü her yerde Adrino'ma kızgın."

Jasmine söyledikleri ile şaşkınlığa düştü: "Anlamadım her yerde yumruk mu atıyor?"

"Evet şekerim, düğününüze kadar dördüncü yumruğu yedi ama neyse ki her şey ortaya çıktığından beri sanırım rahatladı. Hiç değilse düğünde bir yumruk yemedi Adrino'm."

"Yani... şey... ortaya çıktı derken... tam anlamıyla..."

Jasmine'in boğuklaşan sesi giderek azaldığında Isabelle akıllı bakışlarını düşünceli bir şekilde kısarak oturdukları çivit mavi koltuklarda biraz kıpırdandı ve dikleşti. Dikkatli bakışları Jasmine'den ayrılmazken üzerinde ki kahve rengi ipek gömleğe çok yakışan sarımsı buklelerini omuzlarından geri attı.

"Sen hala söylememişsin!"

Jasmine sessizliğini koruyarak yavaşça başını öne eğdi ve hiç ses çıkarmadı.

"Aman Tanrım! Sen daha söylememişsin!"

"Ben... Yapamadım..."

"Tanrım! Jasmine! Nasıl yapamazsın? Sen... Sen farkında mısın ne yaptığının?"

Jasmine oturduğu yerde huzursuzca dikleşerek isyan dolu bakışlarını arkadaşına yöneltti:

"Yüce İsa aşkına Isa! Nasıl söylememi bekliyordun ki? Ne diyecektim adama? Pardon ben seni kandırdım sürpriz mi? Ya da o gece kiminle yattığını bile bilemeyecek kadar sarhoş olduğu için onu aldattığımı ve oyuna getirerek hamile kaldığımı mı? Hangisini deseydim?" Jasmine ayağa kalkarak sıkıntıyla Adriano'ya doğru bir adım attıysa da geri dönerek kalktığı koltuğa geri oturdu.

"Tanrım, ne haldeyim... Her şey bir oyundu öyle değil mi? Sonucuna baksana! Altı ay sonrasında kocaman bir karınla orta yerde kalakaldığım bir oyun! O gece seninle yer değiştirdiğimi nasıl söylerdim? Ona deliler gibi hayran olduğumu? Tüm hayallerimi süslediğini? Uzaktan da olsa hiç tanımadan ona aşık olduğumu? Hayallerimi yıktığını, canımı acıttığını? Peki ya kalbimi param parça ettiğini?"

Jasmine'in isyanı arasında her iki kadın da ne açılıp kapanan kapıyı ne de saniyelik bir sessizliğin peşi sıra Jasmine hararetle konuşmasını sürdürürken yaklaşan ayak seslerini duyamamışlardı.

"Adrian'a ne demeliydim Isa? Onu nasıl da enayi yerine koyarak aldatarak sonuçları bir ömürden öte sürecek büyük bir oyuna düşürdüğümüzü mü? Ya da onu aptal yerine koyarak ondan çocuk peydahlayıp üzerine kalmayı planladığımı mı? Hangi çıkarları gözettiğimizi söylemeliydim? Yoksa bunca zamandır bu çocuğu... çocuğumuzu! ondan nasıl sakladığımı ve hala kendi öz çocuğu olduğunu bilmeden onunla aynı çatı altında yaşamasına göz yumduğumu mu demeliyim?"

Arada oluşan sessizlik çizgi film izlemeyi bırakan Adriano'nun sesiyle bir bıçak gibi kesildi: "Baba! Geldin!"

Küçük çocuk kocaman bir gülümsemeyle koşarak Adrian'ın boynuna atlarken Buz gibi bakışlarını koltukta oturan kadınların üzerinden çekmeyen Adrian'ın çenesi bir çelik gibi sert ve ifadesiz duruyordu. Adriano'yu kucağına alarak başını omuzuna bastırırken her bir hücresinden akan öfke neredeyse elle tutulur derecede aralarına kalın bir perde çekmiş gibiydi.

"A...A...Adrian..."

Jasmine konuşmalarının ne kadarını duymuş olduğunu bilmese de son kelimelerini duyduğuna emin olduğu genç adamın hayal kırıklığı ve öfke dolu bin bir bıçak darbesini aratmayan bakışları altında kekeledi. Yüreğinde ki camdan kaleler öfke dolu buz bakışların altında birer birer patlayarak yıkılırken Jasmine'in kulakları uğulduyor, oturduğu koltuktan kalkabilmek için çalışması gereken bacakları tutmuyordu.

"Dışarıda seni bekleyen bir araba var sanırım Isabelle."

Adrian'ın bakışlarından da soğuk sesi Isabelle'i oturduğu yerde bulurken bakışları hala acımasızca Jasmine'in üzerindeydi.

"Adrian, İstersen izah edelim... Bak b en...."

"Isabelle hala gidebiliyorken o aptal kocanın yanına bir an önce gitmeni tavsiye ederim!"

Isabelle, Jamsine'in başıyla onaylaması ile, ayağa kalkarak kapının önünde dikilen Adrian'a doğru yürürken şansını bir kere daha denedi:

"Bak Adrian, ne duyduğunu tam olarak bilmiyorum ama..."

"Sana gitmeni bir kere daha tekrar etmem gerekecekse sanırım kolundan tutup dışarı atmam gerekecek!"

Adrian'ın soğuk ve emredici sesi Isabelle'in üzerinde yankılanırken mesafeli donuk bakışları bir an genç kadının kireç gibi beyazlamış yüzünde dolaştı ve yeniden Jasmine'in korkuyla sinmiş yüz hatlarına geri döndü.

"Kocana benden selam söyle, karşıma çıkacak olursa yumruktan daha fazlasını alacak."

"Tanrı aşkına! sen kendini ne sanıyorsun!"

Adrian mitolojik bir masalda ölümün Tanrısını anımsatan bakışlarını Isabelle'in üzerine çevirirken kasılan çenesi sabrının son zerrelerini kullandığının göstergesiydi:

"Aptal? Enayi? Ya da dur bakalım... Beki de gidip o senin gibi aşağılık kocana sormak gerekir değil mi...?"

"Adrian!" Jasmine'in heyecan ve panikle Adrian'a doğru atılması Adrian'ın sert bir el hareketi ile engellendi. "Uzak dur!" Adrian yeniden bakışlarını Isabelle'e çevirirken acımasız sesi içeride yankılanıyordu: "Bunca zamandır arkamdan nasıl güldüğünüzü belki o zengin piç anlatır? Ne dersin? Yoksa siz iki oro..." Adrian kucağında ki çocuğun farkına vararak bir saniye sustu ve yutkunarak derin bir nefes alıp devam etti: "Onu da benim gibi tuzağınıza mı düşürdünüz?"

Isabelle omuzlarını dikleştirerek öfke dolu bakışlarını Adrian'dan hiç ayırmadan tıslayarak konuştu:

"Seni aşağılık piç kurusu! Senin artık daha farklı biri olduğunu düşünmekle hata etmişim! Üç yıl öncesiyle aynı piç kurusunun tekisin!"

Adrian kucağında dudakları büzüşerek ne olduğunu anlayamadan ortalıkta ki gerginliği yakalamaya çalışan Adriano'yu kucağında daha da çok sararak derin ve boğuk bir sesle tısladı:

"Hemen defol evimden seni aşağılık fahişe!" Dışarıda kapı çılgınlar gibi çalınırken Jasmine bulunduğu yerde donmuş gibiydi. Kelimeler kulaklarında uğulduyor kitlenmiş bacakları bir adım öne gitmeyi reddediyordu. Isabelle

acıyan bir bakışla Jasmine'e baktıktan sonra olabildiğince hızlı ama aynı zamanda sakin adımlarla dış kapıya yöneldi. Kapıyı uzanıp açtığında önünde beliren kocası onu bir düşmandan korumak istermişçesine kendi bedenine çekerken son bir defa daha dönerek eşikte kucağında küçük çocukla dikilerek etrafa elle tutulur bir öfke saçan genç adama baktı.

"Hata yapıyorsun! Hem de çok büyük bir hata yapıyorsun."

Sözlerinin ardından bir saniye bile beklemeyerek kapıdan çıkan genç kadın, ardında bir fırtınanın sessiz fısıltısını bırakarak kendi mutluluğunun kollarında ki huzura sığındı.

12
Bölüm 12: Soğuk Fırtına

"Adrian..."

"Kes!"

"Ama... ama... Adrian!"

"Kes dedim!"

"Adrian, lütfen..."

Adrian buzullar kadar soğuk bakışlarını Jasmine ürperene değin üzerinde dolaştırdıktan sonra kolları arasına sığınan Adriano'nun hıçkırığıyla küçük çocuğa çevirdi.

"Kavga etmeyin."

Küçük çocuğun çaresiz sesi yüzündeki ifadeyi bir anda değiştirirken Adrian olabilecek en sevecen babaya dönüşmüştü.

"Kavga etmiyoruz oğlum. Sadece seni her koşulda çok seviyorum, bunu sakın unutma olur mu?"

"Biliyorum." Küçük çocuk bir iki saniye düşündükten sonra Adrian'a sarılarak devam etti: "Sen bizi bırakmazsın."

Adrian kolları arasında ki minik bedeni sımsıkı sararken yeniden öfke kaplayan bakışlarını
Jasmine'e çevirerek üzerine basa basa konuştu: "Seni asla bırakmayacağım oğlum, asla!"

"Peki ya bir gün masal babam gelirse?"

Jasmine acıyla gözlerini yumarak titreyen dudağını ısırdığında Adrian öfkesine hakim olmaya çalıştığı sesinin çatallaşmasını önemsemeden yanıtladı: "Senin tek bir baban var, o da benim."

...

Acı bir yangın gibi Jasmine'in tüm bedenini kaplamıştı. Adrian Adriano'yu alarak evden çıktığından beri saatler geçmek bilmiyordu. Beklediği her saniye acı daha da derine batan sapsız bir hançer gibi ruhunu deliyor ve benliğinden geride kalanları götürüyordu. Tüm kabukları dökülmüş yaraları kanıyor ve onu bir selin içinde boğuyordu. Gençliğinin ve toyluğunun bedelini ödediğini düşündüğü zamanlar bu gelecek acıyı bilseydi bedelin esas şimdi ödendiğini

bilirdi! Şu anda bir bedel ödüyordu ve bu bedelin en ağır kılıç darbesiydi belirsizlik.

Adrian ona bağırmamıştı, hakaret de etmemişti, en azından Adriano'nun yanında bunları yapmamıştı. Sadece yüreğini donduran buz gibi bakışlarını kalbini deşercesine üzerinden çekmemiş ve susmuştu... Biçtiği cezanın ne olduğunu belli etmeyen gözlerinde gördüğü öfkenin ardında yatan hayal kırıklığı aslında ona biçilen en büyük cezaydı. Durmadan içinden bir ses Jasmine'e 'hata yaptın' diyordu. 'Hata' kelimesi içinde yankılanırken Jasmine korkuyla titredi; ya Adriano'yu elinden alarak onu kapı dışarı ederse? Derinden gelen yeni bir hıçkırık dalgası tüm bedenini sarsarken o geceden beri yaptığı gibi geceyi ve koşullar her ne olursa olsun aldığı kararları sorgulamaktan kaçmak mümkün değildi...

Üç yıl önce...

"Bayım, ben... ben gerçekten sizinle gelemem!"

"Neden küçük hanım? İddiayı kabul ederken bu ihtimali de kabul etmemiş miydiniz?"

"Evet, haklısınız." Jasmine başını önüne eğerken bir yandan da ne diyebileceğini düşünüyordu. "Çok haklısınız ancak, ben bunu yapamam. Ben böyle biri değilim."

"Nasıl birisin peki? Ekranlarda gördüğü zengin adamla bir gece geçirmeyi hayal eden biri mi mesela? Ya da o geceden ne uman biriydi mi demeliyim?"

Jasmine bakışlarını öfkeyle kaldırarak karşısında ki yakışıklı adama bakarken kan damarlarında nabız gibi atyordu.

"Bu ne küstahlık böyle! Bu hakkı kendinizde nereden buluyorsunuz? Ben...ben sadece onun bu kadar ileri gidebileceğini düşünmedim..." Başı önüne tekrar düşerken sesi git gide alçaldı: "Ben inanmak istememiştim."

Jasmine'in tek damla gözyaşı önünde kavuşturduğu elinin üzerine düşerken karşısında ki genç adam avuçlarını birbirine sürterek gülümsedi.

"Bak sen...! Kırmızı başlıklı kız hain kurttan ona koruma olmasını beklemiş! Bunu mu anlayalım yani?"

Jasmine yeniden içini saran cesaret dolu öfkeyle bakışlarını genç adama odakladı. Avuçları iki yana açılırken isyan ederek haykırdı:

"Yeter artık! Ne umduğum sizi zerre alakadar etmez! Şimdi buradan gideceğim ve eğer beni durdurmak için tek bir hamle yaparsanız yemin ederim bu gecenin sonunu sağ çıkarmazsınız! Beni anlıyor musunuz!?"

Jasmine'in öfkesi genç adamın bedenine çarparken genç adam havada yakaladığı ellerini kendine doğru çekerek başını iyice Jasmine'e doğru yaklaştırdı. Kulağına eğdiği başını iyice varla yok arası tenine dayayarak konuştu:

"Küçük kediciğin tırnakları da varmış! Hadi beni durdursana!" Jasmine çaresizlikle titrerken karşısında ki adam kısa bir kahkaha atarak bir adım geri çekildi ve bileklerini serbest bıraktı. "Peki sana tek bir soru küçük hanım ve sonra serbestsin: neden kaldıramayacağın bu oyuna giriştin?"

Jasmine bakışlarını ayakkabılarına eğerken artık acıyan ayaklarının bir önemi kalmamıştı. Her yanından kan bile gelmiş olsa bedeninde dolaşan adrenalinle hissedebilecek durumda değildi. Korkuyordu ve büyük bir yıkımla karşı karşıyaydı. Fazla elektrik faturası ödememek için ışığı yakmadıkları karanlık gecelerde penceresinden gözüken yıldızları seyrederek kurduğu hayallerin

yıkıldığı bir geceydi bu gece. Yıldızlar artık daha fazla Adrian Romanov şeklinde ona parlamayacaklardı.

"Çünkü Aptalım... Hem de çok aptal. Adrian Romanov'un hakkında anlatılan herşeyin ön yargıdan ibaret şeyler olacağını düşünecek kadar aptal ve onun aslında hayal ettiğim gibi garson kıza yardım edebilecek kadar alçak gönüllü bir şövalye olacağına inanacak kadar safım. Romanlarda hep böyle oluyordu..."

Karşısında ki adam bir ileri bir geri yürüdükten sonra genç kadına yeniden döndü ve bir süre bakışlarını üzerinde gezdirdikten sonra başıyla tasdikleyerek konuştu:

"Evet, gerçekten aptal ve safmışsn."

Aniden açılan kapıyla her ikisi de irkilirken genç adamın gözleri kapıda beliren silüetle bir anda az öncekinden daha farklı, yıldızları aratmayacak bir parıltıyla, parıldadı.

"Jasmine? Bayım?"

"Isabelle, oh sen geldin!"

"Jasmine sana bir şey yaptı mı bu adam?"

Genç adam keyifle sırıtarak çenesini sıvazladı:

"Siz de kimsiniz bakalım genç hanım?"

Isabelle, adama ters ters bakarak hiç orada yokmuşçasına arkadaşının yanına yaklaştı ve ellerini kavradı.

"Jasmine, hayatım yapma böyle! Üzülmene deymez inan bana. Hem ben ona dersini verdim!"

"Isa, yapma... İnan deymez..."

Isabelle bir elini beline atarak saçlarını geri savururken kızgın bir sesle yanıtladı: "Ne demek deymez! Elbette gerekliydi. Şimdi koridorun sonunda ki odada uzanmış gelecek kadını bekliyor sarhoş pislik! Ona Parish'i yolladım. Aşağıda işi bitince gidecek. Bakalım sarhoş pislik aydığında da o kadar eğlenebilecek mi."

Jasmine inleyerek karşı çıktı: "Ah! Isa! Ne yaptın sen! Parish olmaz! Tanrı aşkına adamı cezalandırmaktan kastın...

Isabelle bir anda içeride ki adamı yeni fark etmiş gibi hızla ona döndü.

"Sen! Bana bak seni züppe! Eğer koşup o pisliğe yardım edebileceğini sanıyorsan yanılıyorsun! Seni de cezalandırmadan bırakmayacağıma emin olabilirsin!"

Genç adam keyifle gülümserken ellerini iki yanda havaya kaldırdı:

"Ben mi? O pislik için mi? Asla bebeğim, asla. Senin gibi bir kadını onun için kızdırmaya gelmez ama umarım bu Parish kalıcı hasar bırakacak biri değildir?"

Genç adamın tek kaşı havada sorduğu soruya Isabelle'in kıkırdaması yanıt verdi.

"Isa gidip bu saçmalığı durduracağım, Parish olmaz."

Jasmine odadan hızla çıkarken Isabelle belli belirsiz rahatlayan odada ki genç adama aldırmadan umursamazca omuz silkti. "Keyfin bilir. Hâlbuki sabaha çok eğlenecektik."

"Kim ki bu Parish?"

"Sabah büyük bir skandal patlatacak kadar renkli bir dansçı arkadaş diyelim. Senin adın ne?
Kimsin?"

"Tanışmadık değil mi?" Genç adam başını hafifçe sağa doğru eğerek gülümsemesini bir yana doğru genişletti: "Ben Adrino, Adrian için çalışıyorum diyelim."

...

Beverly Hills, Kasım 2005

Jasmine gün batımında garaja yanaşan arabanın sesini duyduğunda koşarak kapıya koştu.

"Anne! Anne!"

Jasmine'e doğru koşan Adriano elinde kocaman uçan balonu ve pamuk şekeri ile gülücükler saçıyordu.

"Benim minik pescam. Tanrım, neredeydiniz bu saate kadar?"

Adriano'yu kucaklayarak sarılırken bakışları ona hala sert bakan Adrian ile buluştu.

"Anne, oyuncaklara gittik. Çok eğlendik. Babam hiç ayrılmayacağımızı söyledi."

Her keimeyi ardı ardına sıralayan küçük çocuk esneyerek yeniden gülümsedi.

"Anne çizgi film seyredebilir miyim?"

"Önce bir ellerini yıkayalım ve karnını doyuralım."

"Ben tokum! Babamla yedik ama!"

Adriano sallana sallana annesinin kucağından inerek içeriye yönelmeye çalışırken Jasmine yeniden Adrian'a baktı. Genç adam öfkeli soğuk bakışlarına kattığı onlarca mesafeyle karşısında dikiliyor ve geçit vermez şekilde ruhunu hapsediyordu. Adrian sükunetini bozmadan küçük çocuğun dediklerini başıyla onayladı.

"Peki ala pesca, biraz izleyebilirsin ama sonra banyoya girilecek."

"Oley! Tamam anne. Babam sizinle uyuyabileceğimi söyledi."

Jasmine bu defa Adrian'a bakma gereği duymadı. Sessizce oğlunu öperek Adrian'a yöneldi:

"Adrian, konuşabilir miyiz?"

"Konuşacağımız bir şey yok."

Adrian'ın sesi öncesine nazaran daha sakin olsa da en az bakışları kadar soğuk bir fırtına gibi çıkıyordu. Düşmanlarına korku salacak bu tını Jasmine'in içini sadece derin bir kedere gömdü. Kaybetmişti... Hiç kazanamadığı, hiç bir zaman ona ait olmayan bir şeyi kaybetmişti...

"Adrian, lütfen... Bak sana herşeyi anlatmam gerek."

Adrian Jasmine'in yanından umursamaz bir tavırla geçerek arkasına bakmadan yürümeye başladığında Jasmine çaresizliğin kabullenişi ile kapının önünde kalakaldı. Sevdiğini bile kabullenmek için mücadele ettiği adamın ellerinden böylece kayıp gitmesine seyirci kalmak kalbine defalarca saplanan hançer olmuş ruhunu kanatıyordu. Jasmine çaresizliğin esiri olmamaya kararlı bir şekilde omuzlarını dikleştirerek hızla arkasını döndü ve bir iki adımla Adrian'a yetişerek arkasından avucunu kavradı. Teninin tenine değen noktasında bir alev harlanarak tüm vücudunu kaplarken her zaman sıcacık olan ellerin buz kesmiş olduğunu farketti.

"Adrian, bir kerecik dinle..."

Adrian'ın soğuk bakışlarında ki dinmiş öfke yeniden canlanarak Jasmine'e yöneldi. Genç adam kısılı dişlerinin arasından gırtlaktan gelen bir kükremeyle kolunu silkeleyerek elini Jasmine'in avucundan koparırcasına çekti: "Bir daha bana dokunma!"

Jasmine şaşkınlıkla açık kalan ağızını toparlamaya çalışırken çabasının beyhude olduğunu biliyordu. Kalbi daha önce yerinden sökülmemişse işte tam da bu anda yerinden sökülerek cehennem köpeklerine bir tepside sunulmuştu. Genç adamın onca hiddetine rağmen gözlerinde bir şey eksikti; Jasmine'in farkettiğind e kanını donduracak kadar dehşet verici bir şey: hisleri... Onu tanıdığı o gece bile bir şeyler hissedebilecek bir ruhu vardı genç adamın, ancak şu anda yanından geçip giden bu ruhsuz bedende tek bir his bile yoktu öfkenin gerisinde. Işıl ışıl parlayan gözleriyle baktığı bu küçümseyici yüz her duygudan arınmış bir bedenin umursamazlığına, kendisine yapılmış hatayı katık etmiş, acımasızca ona bakıyordu. Genç kadın, her an gözyaşları arasında boğulmaktan korkarak aciz bir tınıyla mırıldandı:

"Gitmemizi mi istiyorsun?"

Genç kadının sorusu Adrian'ın ruhunu saran soğuk zırhta bir anda incecik bir çatlak meydana getirdi. Genç adam içinde yayılan paniği görmezden gelebilir ve takındığı hissiz maskenin esaretinde ona git diyebilirdi; ne olurdu git deseydi? Bir sabah uyandığında yeniden eski günlerinde ki gibi kendisini boş ve sorumsuz bir güne merhaba derken bulsa ve şu anda yanarak yerinden sökülen manasız kalbinin esiri olmasaydı? Jasmine, Adriano'yu da alarak gitse ve geride sadece varlığının artık doldurmadığı bu bom boş, lüks döşemeli odaları bıraksa? Tıpkı kalbini boşalttığı gibi boşaltsa doldurduğu her ne varsa? Onu bir daha görmese? Duymasa? Var olduğunu bile bilmese? Acı çektiğini umarak mutlu olabilir miydi? Bir başka adamın kollarında onda hiç bir zaman bulmadığı mutluluğu mu bulurdu yoksa? Adriano, kendi öz oğlu da o adama baba der miydi? İçini saran intikam hırsı düşüncelerinin geri kalanını ele geçirirken kalbi o küçücük çatlaktan hüzünle 'gitme!' diye haykırıyordu. Öfkesine yenik düşen elleri Jasmine'in kollarını sararken kendisine doğru çektiği bedenin varlığı çarlaktan sızan yüreğini geçici bir mutluluğun esaretine sürükledi. Kalbi 'benim' diye çırpınıyor ve onu daha da kendisine çekmesini emrediyordu.

"Sen! Seni küçük aptal! Gitmene, beni kullanarak denediğin bu küçük oyununun karşılığını vermeden bu işten paçayı sıyırmana izin vereceğimi mi sanıyorsun? Hele de oğlumu alarak?" Adrian'ın son kelimeleri daha da alaycı bir küçümsemeye dönüşürken bedeni elleri arasında ki genç kadının varlığına kayıtsız duramıyordu. Yeniden canlanan hücreleri ısıyla dolarken üşüyen ruhu alevler içerisinde yanmaya başladı. Avuçları ısınarak genç kadının tenine varlığını hissettirirken kilitlenen parmakları onu kendisine daha da bastırıyor ve tüm varlığını hissetmesini sağlayarak kendisine boyun eğdiriyordu.

Jasmine karşısında kopan fırtınayı anlayabilecek durumda değildi. Titreyen dudakları kendisine bir nefes kadar yakın dudakların anısıyla sarsılırken

ciğerleri belki de bir daha hiç duyamayacağı erkeksi kokuyu içine çekebilmek için çırpınıyordu. Kollarının acısı yüreğinin acısı yanında umurunda bile değildi. Kollarını kavrayan eller ona sadece kaybettiği adamı hatırlatıyor ve onun varlığını bir iki saniye daha yaşayabileceği hayaller yaratıyordu.

"Hiç bir yere gitmiyorsunuz. Bedelini ödeyeceksin küçük hanım!" Adrian bir iki saniye sustuktan sonra daha kısık ve boğuk şekilde kelimeleri vurgulayarak devam etti: "Ayrıca... ben kendi öz oğlum için... neyi gerekli görürsem yapılacak!" Kelimeler ağızından çıkarken zorlandığı her halinden belli olsa da Jasmine'in içini saran acı keder hiç bir şeyi göremeyecek kadar gözlerini kör etmişti. "Ben seni boşamak isteyene kadar bu çatı altında kalacaksın. Unutma! bu sadece Adriano için yapılmış bir evlilik!"

Adrian elleri arasında ki günahkar yangının kokusunu bir defa daha ciğerlerine çekerek hücrelerine kaydederken neredeyse her köşesini ezbere bildiği bedeni isteksiz bir açlıkla kendisinden uzaklaştırdı ve arkasını dönerek soğuk maskesinin ardına gizlenerek yalnızlığına ilerledi. Kendi baş başa kalmaktan korktuğu yalnızlığı küçük oğlanın neşeli kahkahalarıyla bölündüğünde kafası karma karışıktı. Ellerinin arasında bir anlığına tuttuğu sahte rüyadan uyanmış ve her zaman deliler gibi arzu ettiği bir gerçekliği kucağında buluvermişti: Adriano onun oğluydu. Ne nasıl olmuştu hatırlamak için zihnini zorlasa da o geceden ona hatıra sadece bir çift hayal kırıklığı ile dolu gözdü: Jasmine'in gözleri. Onu buz denizlerinin yoksun ruhunda boğan bir çift acıklı gözdü onlar. Çalışma odasına girerek kendisine bir kadeh brendi doldurduğunda aç midesinin bir önemi kalmamıştı. Bundan önce yıllarca aç bir mide ile nasıl uyunabileceğini öğrenmişti. Adriano'yu doyururken Jasmine'in onu düzenli eve getiren zengin mutfağını hatırlamış ve yemek istememişti. Büyük bir özverili anne gibi onu bukadar zamandır hep aç beklemişti genç kadın. Masaya onunla oturmuş ve onunla kalkmıştı. Oysa

şimdi o yoksun çocuktan ne farkı vardı ki? Yeniden yapayalnız ve açtı. Müzik çalara uzanan eli André Rieu'nun onunla alay edercesine çalan hüzünlü melodilerine gitti. Neşeli şarkıları istemiyordu artık. Ağlamaklı bir alaycılıkla çalan keman'ın çıkardığı melodiler 'Adagio' dan 'And The Waltz Goes On' melodilerine dönerken Adrian'ın kapalı gözlerinin gerisinde hayalini kurarak kolları arasında tutmak istediği tek beden Jasmine'di. Anılar hafızasında karma karışık dolanırken bu bakışları artık nereden hatırladığını çok iyi biliyordu...

Üç sene önce:

Jasmine içinden Isabelle'e söylenerek koridorun sonunda ki odayı bulduğunda kapıda Parish ile karşılaştı. Yakışıklı dansçı üzerinde dar ve parlak bir bale taytı ile dikiliyor ve elinde bir şişe kırmızı şarap tutuyordu. Fonda içeride ki çığrından çıkmış partiden gelen hareketli müzik kapıda ki yakışıklı dansçının yeride duramayarak sallanmasına eşlik ediyordu. Genç adamın boştaki eli kapıyı tam açacakken Jasmine atıldı:

"Parish! Parish! Bekle!"

"Ooo, küçük güzellik merhaba. Acele et bakalım ne vardı? Benim gördüğün üzere biraz memnuniyet işlerim var." Dansçının kadınsı şen kahkahası kaslı bedeniyle zıtlık oluştururken Jasmine bakışlarını gözlerinde sabit tutmaya çalışıyordu.

"Parish, o odaya girme lütfen."

"Sen şu maskeni taksana. Biri seni tanıyacak şimdi."

Genç adam umursamaz bir tavırla tek eliyle Jasmine'in tepesine kalkmış maskesini aşağı çekiştirdi.

"Parish kes şunu. Sana diyorum lütfen. Lütfen bu gece bu odaya girme."

"Nedenmiş o küçük hanım? İçeride beni bekleyen harika ve zengin beyefendiyi görmezden mi geleyim? Ne için?"

"Isabelle sana her ne dediyse öyle değil durum."

"Durumu gayet iyi biliyorum balım. İçeride ki züppenin küçük bir derse ihtiyacı varmış gibi gözüküyor. Hem seni öyle üzmek kolay mı görsün bakalım sabah gazetelerinin manşetlerinde. Yarın sabah ger kes sosyetenin şımarık çocuğunun uslanmaz erkekliğini konuşuyor olacak."

Parish içeri tam hamle yapacakken Jasmine kapı koluna asıldı.

"Hayır, lütfen. İntikam istemiyorum. Bak ben buradayım ve sapasağlamım."

"Peki ya kalbin?"

Jasmine soruyu cevaplayacak bir yanıt ararken kapı aniden içeriden açıldı. Kapıda yarı çıplak bedeniyle beliren Adrian Jasmine'in kırılmış kalbini yeniden yerinden oynatacak kadar ihtişamlı gözüküyordu.

"Sabaha kadar bekleyecek miyim burada?"

Genç adamın sarhoş zihni ona küçük oyunlar oynarken sürçen dili hafif bir kıkırdamaya sebep oldu. Adrian dışarıda ki ışıktan rahatsız olurmuşçasına kıstığı bakışlarını kıkırdamanın kaynağı Parish'e çevirdikten kısa bir süre sonra neredeyse sallanarak dayandığı kapıdan bedenini ayırarak bir eliyle Parish'in

elinde ki içki şişesini diğer eliyle de yüzüne bile bakmadığı Jasmine'in bileğini yakaladı ve içerinin karanlığına doğru çekti.

"Dedikodu yarın sabaha hanımlar!"

Kilitlenen kapı sesi, bir anda neye uğradığını anlamadan kendisini içinde bulduğu, iki adet mumun zar zor aydınlattığı odada olduğu yerde sıçrattı. Lüks bir otel odası olarak tasarlanmış odada bir geniş koltuk ve küçük bir masa bulunuyordu. Yatak ihtişamlı başlıklarla süslenmiş içerinin karanlığına eşlik eden duvar kağıtlarıyla kaplı bir duvara yaslanmıştı. Karanlıktan seçilmeyen tablolar duvarları süslüyor ve büyük, pahalı çini vazolar odanın keskin köşelerine seçkin bir yumuşaklık katıyordu. Vazoların üzerinde ki desenler karanlıkta seçilmese de onların da fazlasıyla gösterişli oldukları su götürmezdi. Yerleri kaplayan yumşak halıda kendisine hiç ses çıkarmadan yaklaşan Adrian'ın varlığını bir anda teninde hissederek yeniden irkildi.

"Hadi ama! Buraya oyun oynamaya gelmedin heralde. Ne sen ürkek bir bakiresin ne de benim bu oyunlara harcayacak zamanım var. Sızmadan bu işi halledelim."

Adrian bir yannda elinde sallanan Şarap şişesini umursamadan yukarı kaldırarak bir yudum aldı ve genç kadına uzattı: "Şarap?"

Jasmine tereddüt ederek uzandığı şişeyi Adrian'ın elinin üzerinden kavrayarak dudaklarına götürdü. Boğazını yakarak inen alkolün damağında bıraktığı buruk tat panikle çarpan kalbini sahte bir sakinliğe zorladı. Adrian'ın dudakları hoyratça tenini bulduğunda bu oyuna bir son vermesi gerektiğini bilse de içinden bir ses ona haykırdı: 'Bir şans daha!'

Jasmine kendini acımasızca bedenini fetheden ellerin hükmüne bırakırken kendi kendine tekrar etti: 'Bir şans daha!'

İçinde ki tüm umutlar genç adamın onu farkederek bu derin çıkmazdan pembe bir masala davet edeceğinden yana ona ardı ardına defalarca haykırdı: 'Bir şans daha!'

Her acıtan öpücükte ve her hoyrat dokunuşta yatağa doğru sürüklenirken içinde Adrian'ın girişte ona yardım eden centilmen olduğunu bilmenin çocukça bir umudu vardı. Onu tanıyıp o iddanın sonucu gene de burada olduğunu gördüğünde herşeyi durdurarak onu tanımak isteyeceğine dair bir umut. Hep teğet geçen yaşamlarının bu defa birbirine tutunacağına ve ne zamandır hayranı olduğu bu adamın onu sarıp sarmalayarak hayallerini yaşatacağına dair bir umut... Acıyan teni daha da yanarken umutları bir bir odada ki sönen mumlar gibi sönüp gitmişti. Zihninin kararsız bulanıklığı geri dönüşü olmayan bir yola girdiğini farkettiğinde artık çok geçti. Haykırmak istedikçe dudakları hoyrat dudaklar tarafından esir alınarak engelleniyor çırpınışları misliyle sert ve kaslı bir beden tarafından yutuluyordu. İki bacağı arasında hissettiği korkunç acı gırtlağından yükselen büyük bir çığlıkla yankılanmış ve Adrian'ın dudaklarında boğularak gözyaşlarına dönüşmüştü. Canı yanıyordu ve üzerinde ağırlıktan kurtulamadığı her saniye acısı katlanarak artıyordu. Umurs amaz acımasızlıkta ki git geller ona asırlar gibi gelen dakikalar sonunda son bulduğunda Jasmine'in artık neredeyse ağlayabilecek gözyaşı bile kalmamıştı. Şok içindeydi! Yaşanan her ne idiyse sevişmekle alakasının olmadığını bilecek kadar yetişkindi ama bu kadarı... Hayallerini süsleyen adamın gözleri önünde ona yaşattığı yıkım... Parçalanarak yerinden kopuşan kalbi gümüş bir tepside cehennem köpeklerine yem olmuştu... 'Bir şans daha!' Geriye kalmamış şansları tüketmiş bir bedenin boş bir kabuğu gibiydi... Zihnini kaplayan öfke cılız bir çığlıkla haykırmasını söylerken yattığı yerden kalkabileceğinden bile emin değildi. Tam o sırada yanında bir hareketlenme farketti. Henüz ne olduğunu anlayamadan yatağın baş ucundaki cılız ışık açıldı. Adrian eğilerek birşeyler yaptıktan sonra yüzüne bile bakmadan üzerine onlarca kapıt para bıraktı ve başını yastığa geri koyarken yarı kapalı gözleri ardından konuştu:

"Sabah ben uyanmadan gitmiş ol. Eşyalarımdan bir şey eksik olursa gelir seni bulurum."

Jasmine'in gözlerine yaşlar hücum ederken tüm bedeni korkunç bir sarsıntıyla titriyordu. Maskesinin altından süzülen gözyaşlarına engel olamamıştı ama bir saniye daha bu odada kalamazdı! Titrek hareketlerle yarısı çıkmış eşyalarını avuçlarıyla bedenine bastırarak yattığı yerden doğrulmaya çabaladı. O sırada sarsak hareketleri yatağın ortasında bir yerlerde duran kırmızı şarap şişesini yatağa devirdi ve bir anda yatak onun ağırlığını vererek eğim yaptığı noktaya doğru kırmızıya boyandı, tıpkı kanayan ruhu gibi gözyaşlarının gerisinde gördüğü her yer kıpkırmızıydı. Adrian bir an hiddetle başını yastıktan doğrultarak genç kadının gözlerine baktı.

"Seni sarsak fahişe! Dikkat etsene biraz."

Genç adamı bir şeyler daha söyleyecekmiş gibi bir iki saniye daha genç kadının maskesinden açıkta kalan gözlerine baktıktan sonra başını ovuşturarak çatık kaşları altında ki gözlerini iyice yumarak geri yastığa bıraktı. "Başım ağrıyor." Kelimeleri sona doğru çatallaşarak silikleşirken Jasmine git gide katılarak çoğalan ağlamasına eklenen hıçkırıklarını yutmaya çalışarak kapıya yöneldi. Bacakları hiç olmadığı kadar titriyor, elleri beceriksizce kapının kilidini açmaya çabalıyordu. Kapıyı çekeleştirirken çarptığı büyük vazolardan biri büyük bir gürültüyle yere düşerek kırılırken yataktan yorgun ve uykulu ama aynı zamanda soğuk fırtınaları aratmayacak bir ses yükseldi: "Defol!" Sosyetenin şımarık çocuğu bedenine sahip olduğu gibi içindeki tüm hisleri arsızca çalarken onu kovmuştu...

12 par 2

Beverly Hills, Kasım 2005

Adrian sımsıkı yumduğu gözleri ardından ağrıyan başını ovarak sağ elinde ki brendi bardağını boğuk bir hırlama eşliğinde yere fırlattı. El yapımı, ince kristal bardak içindekileri yerlere saçarak çarptığı yerden sekerek küçücük parçalara ayrıldı ve minik cam kırıkları halinde etrafa saçıldı. Hiç bir şey artık eskisi gibi değildi ve asla olmayacaktı. Kararan hisleri kimsesiz bir sokak çocuğu gibi sinerek yüreğinin derinlerine büzüşmüş, korkudan kocaman açılmış gözlerle kendisini izliyordu. Defalarca rüyalarına giren hayal kırıklığı ve çaresizlik dolu bakışları artık biliyordu. Derin bir savaş hırıltısıyla bir defa daha küfretti: 'Lanet olsun!' sövdüğünün aslında kim olduğunu bile bilmeden sövüyordu. O gece nedenini bilmediği bir şekilde odasına gelen Jasmine mi? Yoksa, kendi umursamazlığıyla yıkıp geçtiği hayallere mi?

Genç kadın Isabelle ile konuşmasında ki gibi belki de bir çıkar uğruna odasına girmişti, evet, ancak daha sonrası tamamen kendi sorumsuz sarhoşluğu ve belki de gördüğü halde gerçeklerle yüzleşmek istemeyen körlüğüydü!

Adrian kendi soğuk öfkesinde üşümüş gibi titriyordu. Jasmine ile nasıl yüzleşeceğini bilemeyen bir çaresizlikle öfkesi katlanarak artıyordu. Öfkesi her ne kadar kendisine olsa da bunun kurbanı çoktan sunağa yatırdığı Jasmine olacaktı. Genç adam dizlerine dayadığı kollarının arasına sıkıştırdığı başının gerisinde avuçlarını birleştirerek geniş koltuğa oturdu. Bir iki saniye bu şekilde bekledikten sonra omurgasını devasa bir ejderha gibi doğrulturken acı bir gülümseme yüzüne yayıldığında, elinde tuttuklarıyla ne yapacağını bilemeyen sarsak çocuklardan farksız hisleri karman çorman olmuş kendisiyle dalga geçiyordu. Hayal ettiği her ne varsa acı gülümseyişiyle avuçlarından uçup gitmişti. Artık daha fazla kime duyduğunu bile bilmediği öfkeyle oturduğu koltuktan kalkan Adrian hızlı adımlarla sokak kapısına yöneldi ve ardından koşan Adriano'yu beklemeden kaskatı kesilmiş bedenini sokağın soğuk havasına teslim etti. Canı yanıyordu ve bu acıyı neyin bastıracağını çok iyi biliyordu.

...

Dört saat sonra Adrian hala aynı barda oturmuş önünde ki içki bardağını yudumluyordu. Keskin alkol boğazında ince bir sızı bırakarak aşağı kayarken etrafta ki hiç bir şeyi umursamadan öylece amber renkli şişeyi seyrediyordu. Bir süre sonra omuzuna dokunan ince bir elle irkildi.

"Eminim tüm şişeyi tek başına bitirebilirsin ama bitirmemeyi de deneyebilirsin."

Omuzuna dokunan elin sahibi genç kadın fazlasıyla frapan ve alımlıydı. Sarı saçları dalga dalga omuzlarından dökülürken siyah elbisesinin daha da vurguladığı derin göğüs dekoltesi tüm cömertliğiyle etrafta ki erkeklerin iştahlı bakışlarına ziyafet sunuyordu. Uzun bacaklar usta bir hareketle hemen yanında ki bar taburesine çıkarken Adrian hiç konuşmadan barmene bir bardan daha vermesini işaret etti. Barmen genç kadının bardağını Adrian'ın önünde ki şişeden akan keskin kokulu sıvıyla doldururken imalı bir gülümsemeyle genç kadına göz kırptı.

"Hımmm, sert bir seçim."

Genç kadın hafif gülümseyen dudaklarına bardağını değdirmeden hafifçe dudaklarını yaladı. Kısacık o anda dışarı çıkan küçük pembe dili Adrian'ın zihninde ki anıları canlandırırken, yeniden içini saran öfke çağlayarak onu adım adım ele geçiriyordu. Umursamazca önündeki bardağı başına dikerek tek solukta bitirirdiğinde omuzuna dokunan bakımlı el bakışlarını yanında oturan genç kadına yönlendirmesine sebep oldu.

"Öfkelisin."

Adrian gözlerini kısarak bir süre karşısında ki inkar edilemez güzelliğe baktıktan sonra bakışlarını yeniden önünde ki şişeye çevirdi.

"Tecrübelisin."

"Senin gibi bir erkeği memnun edecek kadar."

Adrian gülümseyerek yeniden genç kadına döndü. Bir süre kendisine gülümseyen kırmızı rujlu dudakları izledikten sonra ağır parfümün çekici kokusuna doğru eğilerek kulağına fısıldadı:

"Nasıl bir erkeğim ki ben?"

Genç kadın Adrian'ın kolundan aşağı avucunu kaydırırken buğulu sesiyle fısıldadı:

"Ne istediğini bilen... Güçlü... Yalnız..."

Genç adam gözlerini bir iki saniyeliğine yumarken gerçekten de karşısında ki kadının sözlerinin aldatıcılığına kendisini bırakmak istedi. Bırakabilirdi de... Tabi ki kendi gözlerinin gerisinde zihnini işgal eden o büyülü hüzne sahip gözler olmasaydı. Hayal kırıklıklarıyla dolu o bakışlar ardı ardına zihninden geçerken ne istediğini bilen bir adam diye adlandırılmak ona komik gelmişti. Ne istediğini bilseydi Jasmine'i ilk gördüğünde, o otel lobisinde kolundan tuttuğu gibi o uğursuz gecenin karanlığından çeker alır ve tecrübesiz çırpınışlarına kulak verirdi. Suçluydu! O sabah uyandığında bedeninin de en az ruhu kadar iyi bildiği gibi suçluydu. Binlerce parçaya bölünen maskesi daha fazla korkularını ve açlığını gizleyemezken en çok korktuğu şeyle; yalnızlıkla, cezalandırılacak kadar suçluydu. Oysa tek suçlu kendisi de değildi. O hüzünlü tecrübesiz bakışların yansıttığı güvercin kalp de en az onun kadar suçluydu. Boyundan büyük işlere kalkışırken onu uğursuz gecenin yalnızlığında terk etmeyerek günahını üstlenmiş ve kendi korkusuz toyluğunun mahkumu olmuştu. Bu

ıstırabı Adrian yalnız çekmeyecekti! Ani bir karar değişikliğiyle kendisini çağıran tartlı rahatlamanın kollarından çekilerek ayağa kalktı. Ne de kolay olurdu tüm günahlarını bu güzel bedende hiçe sayarak pagan bir isyancı gibi umursamazca tükenmek... Ama hayır! Yanacaktı! Günahlarının tüm bedelini ödeyene kadar yanacak ama yangınına asi kadınını da katarak intikam alacaktı!

"Ne istediğim hakkında hiç bir fikrin yok tatlım."

Adrian acımasız gülümsemesinden genç kadına bahşederken çıkardığı dolarları barın üzerine bırakarak barmene "Üstü kalsın." Dedi ve kendi soğuk cehenneminin yolunu tuttu.

...

"Ben geldim..."

"Mia!"

Adriano babasının kucağından inerek Mia'ya doğru koşamaya başladı.

"Gel bakalım koca adam buraya."

Şen kahkahalarla küçük çocuğu kucağında havaya kaldıran neşeli kadın bir yandan da Jasmine'i sordu. "Annen neredeymiş bakalım senin?"

Küçük çocuk eliyle üst katı işaret ettiğinde Mia gülümseyerek Adriano'yu yere bıraktı ve eşyalarını alarak yukarıya yöneldi.

"Ben bir üzerimi değişeyim birşeyler yiyelim. Size uzun zamandır kurabiye yapmış mıydım?"

Adriano neşeyle başını iki yana sallarken içeriye Jasmine girdi.

"Mia, merhaba."

Jasmine'in sesi yorgun ve hüzünlü çıkıyordu. Ağlamaktan şişmiş gözleri kirpiklerini ince çizgiler gibi vurgulamış, yüzünün solgun sarılığı onu hasta gibi göstermişti.

"Neyin var kızım? Hasta mısın?"

Genç kadın bakışlarını ister istemez bir saniyeliğine bile çevirip ona bakmayan Adriana çevirdikten sonra içini saran yeni ağlama dalgasını bastırmaya çalışarak Mia'ya döndü.

"Yok... Üşüttüm sanırım... Sadece yorgunum."

"Ah! Sizi kısacık yalnız bırakıyorum ve kendinize bakamıyorsunuz. Rezalet!" Mia elini havada sallayarak bir kahkaha attı. "Beni mutfakta bekle genç hanım. Güzel bir kurabiye yapalım ve sana biraz mucizevi çaylardan veriyim. Hoş kalp kırıklıkları için yetecek kadar stoğumuz var mı bakmam gerek."

Yaşlı kadın geride bıraktığı şaşkın iki çift göze aldırış etmeden kıkırdayarak merdivenlere yöneldi.

"Ah bu aptal çocuklar! Hep bu yaşlı kadını kandırabileceklerini sanıyorlar." Mia başını iki yana salladıktan sonra yeniden kıkırdayarak kendi kendine konuşmaya devam etti: "Biz hiç genç olmadık sanki."

...

Jasmine mutfak masasında oturmuş Mia'nın önüne koyduğu ev yapımı zencefilli kurabiyelerden kemiriyor bir yandan da içini saran sım sıcacık

bergamot çayından yudumluyordu. Bergamotun ve zencefilin insanın yalnızlığını alan kokusu tüm mutfağı sarmış her nefes alıp verişte sanki ruhunu dinlendiriyordu.

"Anlat bakalım genç hanım, sorun ne?"

"Mia... Mia anlatamam..."

"Neden? Biliyor musun, bir zamanlar ben de senin kadar genç ve aptaldım. Neredeyse sevgili kocam Archie'yi bu aptallığım yüzünden kaybedecektim."

"Öyle mi? Ne oldu ki?"

"O zamanlar hiç bir şey böyle değildi. California da tabi ki. Benim Archie'm bir denizciydi ve Las Vegas'a arkadaşlarıyla geldiğinde tanışmıştık. Ben de o zaman otellerin çamaşırhanelerinde çalışıyordum..." Yaşlı kadın ölmüş kocasının gençliğine doğru derin ve hülyalı bir rüyaya dalmış gibiydi. "Archie bana ilk görüşte aşık olmuştu ama ben inanmadım." Mia seneler evvelki genç kız gibi kıkırdadığında Jasmine gülümseyerek çayından bir yudum aldı. "O zamanlar ben de gençtim tabi. On sekiz yaşımdaydım. İki hafta boyunca Vegas da kaldılar. Archie çok yakışıklı bir gençti. Etrafında bir sürü genç kadın dolanıyordu ama o bir tek benimle ilgileniyordu. İş çıkışlarıma geliyor, etrafımdan hiç ayrılmıyordu. Ben her ne kadar ona yüz vermesem de etrafında ki o sersemleri uzaktan uzağa kıskanıyordum. Onunlayken zaman duruyordu sanki. Kalbim yerinden sökülecekmiş gibi çarpıyordu ama adını koymaktan korkuyordum. Bir gün aniden geldi ve denize açılmak için çağrıldıklarını, fakat, gitmeden benimle evlenmek istediğini söyledi. Vegas'daydık ve hemen çıkıp bir yer bulup evlenebilirdik." ... "İstemedim." Mia beyaz saçlarından bir tutamı parmaklarının arasında dolandırarak boşluğa doğru "İnanmadım ona..." dedi. "Kalbi kırık gitti ve bir daha onu göremeyeceğime emindim." derken Mia'nın

gözünden süzülen bir damla yaşa rağmen dudaklarında ki tebessüm o günleri ne kadar büyük bir özlemle andığını söylüyordu.

"Sonra ne oldu Mia? Archie geldi mi?"

Mia Jasmine'e dönerek gülüşünü genişletti ve "Hayır, gelmedi." Dedi.

"Nasıl yani? Gelmedi mi?"

"Hayır gelmedi. Benim Archie'm kırık bir kalple gitti ve geri gelmedi. Üzerinden bir sene geçti ve ben onu hiç unutmamıştım. Bir süre sonra Santa Monica'da bir otelde çalışmaya başladım. Sahil kenarında bir oteldi. Önümüzde uzanan pırıl pırıl Santa Monica sahili vardı ve bir gün, izin günümde, plajda onunla karşılaştım. Kolunda yanında bir sarışınla oturmuş denize taş atarak gülüyordu! Öylesine öfkelenmiştim ki! Bütün taşları kafasına atmak gelmişti içimden!"

"İnanmıyorum! Archie başkasını mı bulmuş!"

Mia şen bir kahkaha atarak "Sabırsız." Dedi ve konuşmasına kaldığı yerden devam etti. "Ben bir sene boyunca ondan başka bir şey düşünmediğim halde arkamdan hemen birini bulup eğlenmesine bakmıştı! Tabi o zamanlar aşlar böylesine çabuk tüketilmiyordu ve her şey aşk değildi!" Mia'nın ikaz eder bakışları Jasmine'in başını önünde ki kurabiye tabağına eğerek olduğu yere sinmesine sebep oldu. "Asma suratını hemen. Nerede kalmıştık? Hah! Bir an ne yapacağımı bilemiyordum ki bir an sonra kendimi Archie'nin karşısına dikilmiş plaj çantasıyla vururken buldum!"

"Nasıl yani! Sen mi!?"

"Evet kızım, her zaman böyle olgun ve yaşlı değildim haliyle." Mia'nın alaycı sözleri ile iki kadında kıkırdarken Mia devam etti: "Her şey öylesine hızlı olmuştu ki tek duyabildiğim Archie'min sarfettiği kırık kalpler ve ihanet

etmedim gibi kelimeleriydi ama dinleyecek durumda değildim. Sadece bağırıyor ve çılgınlar gibi vuruyordum. Büyük iskele'nin üzerindeki insanlar bile durmuş bizi izliyordu. Her kes etrafımıza doluşmaya başlamıştı ki bir polis memuru dibimizde bitiverdi."

"Tutuklandınız mı yoksa!"

"Hayatımın en muhteşem günüydü diyemem ama en şanslı günüydü." Mia muzurca kıkırdarken bir elini havada salladı. "Polise çılgınlar gibi şikayetçiyim diyordum ve sonunda memur ikimizi de alıp toplum huzurunu bozmaktan nezarete attı! İfadelerimiz alınana kadar saatlerce sessizce oturduk karşı parmaklıklar ardında. Sonra ifadelerimiz alındı."

"Eeeee, Archie hiç bir şey söylemedi mi?"

"Sustu. Archie'm istediğinde çok inatçı olabiliyor." Jasmine Mia'nın hala Archie hayattaymış gibi konuşmasını farketse de yaşlı kadının keyfini kaçırmamak için ses çıkarmadı. Masaya dayadığı dirseklerini dikerek yumruklarının üzerine çenesini dayadı ve Mia'nın anlattıklarını hayal ederek dinlemeye devam etti.

"İfadelerimiz alındıktan sonra Archie'nin yanında ki genç kadın kefaletlerimizi ödedi ve serbest kaldık. Öyle sinirliydim ki! O kadın benim için para ödemişti! Düşüne biliyor musun?
Ah Tanrım! Karakolda olmasak kadını boğabilir ve bunun için seve seve hapis yatabilirdim!
Ama o kadın ne yaptı? Yüzünde kızgın bir ifade ile bana yaklaşarak bir daha ağabeyinin karşısına çıkarsam ve bir kere daha kalbini kırarsam beni öldüreceğini söyledi! Ağabeyimin dedi!!!" Mia şaşırmış gibi ellerini havaya kaldırarak gözlerini kocaman açmıştı. "Bana 'o senin yüzünden bir senedir acı çekiyor ve donanmada ki görevinden bile ayrıldı' dedi!" Mia bunları söylerken

Archie'nin kız kardeşinin taklidini yaparak kahkaha attı ve devam etti: "Ben şok olmuştum. Ne diyeceğimi bilemiyordum ve utanmıştım. Onca hengameyi Archie'nin kız kardeşi için koparmıştım ve reddettiğim denizci benim için donanmadan bile ayrılmış ama bana gelmemişti! Kızgındım çünkü çaresizdim; onu nasıl geri alabileceğimi bilmiyordum... Beni artık isteyip istemeyeceğini bile bilmiyordum... Sonra içeriden Archie çıktığında sessizce bana bakarak kafasını çevirdi ve kız kardeşine 'gidelim Ellie' dedi. Ellie ağabeyine itaat ederek oradan uzaklaşırken bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum ama donmuş gibiydim ve aklıma hiç bir şey gelmiyordu."

"Ne yaptın peki? Onun öylece çekip gitmesine izin mi verdin?"

Mia bir kahkaha daha atarak Jasmine'e döndü ve "Beni hiç tanımamışsın sen." Dedi.

"Bağırmaya başladım. Avazım çıktığı kadar bağırdım. 'Seni seviyorum Archie' diye bağırdım. İnatçı adamımı sevdiğimi herkesin duymasını ve beni terkedecekse bile her kesin bilmesini istedim. Öyle çok bağırıyordum ki olduğu yerde donup kalan Archie arkasını dönmek zorunda kaldı." Mia'nın gözleri yeniden boşlukta bir noktayı bulurken Jasmine'in kiler dolu dolu oldular.

"Onu sevdim kızım. Yemin ederim ki onu gördüğüm ilk gün de şimdi de büyük bir aşkla sevdim! Aşık olmak vardır... bir de sevmek... bir de aşkla sevmek vardır... Ben aşkla sevdim. Onu yaşamım yapacak kadar sevdim... Ağlıyordum ve hiç susmadan bağırmaya devam ediyordum. Polisler bahçeye çıkmış bana doğru gelirken Archie beni yakaladı ve içinde ki tüm tutkuyla öpmeye başladı. O zaman bana dedi ki bir senedir her gün benim uzağımda da olsa etrafımda olabilmek için donanmadan ayrılmış. Bir senedir gittiğim her yerdeymiş aslında... "

"Polisler? Onlar ne oldu peki?"

"Onlar mı? Ah o geceyi Archie ile nezarette geçirdik ve ertesi sabah Vegasa gidip evlendik."

"İnanmıyorum! Vegas'da mı evlendiniz! Bu harika!"

"Beyaz bir elbisem ve başımda masa peçetesinden bozma bir duvağım vardı. Lakin Archie güzel bir gelin buketi ve bir de alyans almıştı." Mia parmağında ki alyansı çevirirken sessizce fısıldadı: "Sonsuza dek seninle..." Gözlerinden birer damla daha yaş inerken Jasmine'e gülmseyerek baktı: "Ben onu reddettiğimde cebinde bu alyanslar varmış. İçlerine 'sonsuza dek seninle...' yazdırmış ve yanından hiç ayırmamış."

"Bu.. bu gerçekten harika..."

"Evet, öyle... ben yarım asırlık bir rüya yaşadım... şimdi rüyamın geri kalanı için onunla yeniden buluşacağım günü bekliyorum."

"Mia... ama..."

"Ama yok genç hanım. Ben Archie'm ile bütünüm ve o olmadığında yarımım. O bana harika evlatlar verdi. Kötü bir şaka yaptı ve benden önce oraları kolaçan etmeye gitti... Şimdi beni bekliyor, ben de ona kavuşacağım günü."

"Ah Mia..."

Jasmine diyebilecek kelimeleri bulamazken aşkın yarım aşırı aşkın serüveni ona bir masal gibi gelmişti. Aşk böylesi güzel olabilir miydi? Acıtmadan? Korkutmadan? Hesapsızca ve her şeyiyle bağışlayıcı bir kabullenişle? Çamaşırcı Mia ve deniz subayı Archie'nin torunlarına kadar uzanan masalsı güzellikte ki aşkını bir solukta dinlerken kapıya dayanmış onları izleyen Adrian'ı farketmemişti bile. Genç adamın ona bakarken hüzünle karışık tarifsiz başka hislerle de dolan yumuşamış hatları ona yönelen Mia ile kaskatı olmuştu.

"Kapıda daha ne kadar dikilerek kendi nikahlı karını dikizleyeceksin oğlum?"

Adrian çaresizce eli ayağına dolanırken kendisini toparlayarak en iyi bildiği alaycı soğuklukta ki maskesine geri döndü.

"Ben sadece kurabiyeler pişti mi ona bakıyordum."

"Hı hı, evet. O halde otur bakalım."

Adrian çaresizce Mia'nın gösterdiği yere oturdu ve suçlu bir çocuk gibi önüne koyulan tabakta ki kurabiyeleri kemirmeye başladı. "Sana da bergamot çayı?"

"Evet, biraz."

"İyi, Jasmine sen kocana çay koyarken bende gidip Adriano ile oynayayım biraz. Özlemişim pescamı."

Jasmine içeri girdiğinden beri bakışlarını kaldırıp yüzüne bakamadığı Adrian ve sessiz soğukluğu ile baş başa kalacak olmanın korkusuyla itiraz etmeye çalıştı.

"Ha-hayır, ben Adriano'yu parka çıkaracaktım."

Jasmine tam ayağa kalkmışken yaşlı kadın eliyle işaret ederek durdurdu. "Harika! Kane ile birlikte biz götürürüz. Sen de biraz kocanla baş başa kalırsın." Jasmine tam yeniden itiraz etmek üzereyken Mia atıldı: "Hadi ama kızım, gören de kocanla yalnız kalmaktan korktuğunu sanır."

Jasmine ne diyeceğini bilemeden elinde hissettiği güçlü dokunuşla adeta bulunduğu yere çakılı kaldı.

"Ne o karıcım, yoksa benimle baş başa kalmaya mı korkuyorsun?"

Evet korkuyordu! Bir önceki gece sabaha karşı eve geldiğinde Jasmine onu camda beklemişti. Geldiğini görünce koşarak Adriano'nun yanına yatmış ve sessizce beklemişti. Kapalı gözleri, tedirgin çarpan kalbiyle titrerken şimdi bileğini kavrayan güçlü el pençe gibi onu sararak yataktan kaldırmış ve kendi odasına taşımıştı. Jasmine yatağın üzerine bırakılırken yüzüne çarpan nefeste ki alkol kokusu hafifçe ürpererek beklemesine sebep olmuştu. Genç adam yatağa oturarak Jasmine'i kendisine çekerken derin, öfkeli ve soğuk sesiyle sormuştu:

"Korkuyor musun?"

Jasmine sessizce başını sallayarak onaylarken genç adam acımasız gülümsemesini bir silah gibi Jasmine'e yönelterek üzerine eğilmiş ve hırıltıyla karışık onu uyarmıştı: "Kork Donna Ribelle, kork... Bedelleri tek başıma ödemeyeceğim...! Bu evliliğin tüm hakları o odaya kendi isteğinle girdiğin andan itibaren bana ait!"

"A... Ama b...ben...!"

Adrian parmağını Jasmine'in dudakları üzerine koyarak tenini tenine deydirecek kadar yakından konuşmuştu:

"Amalar tükendi..."

Genç kadının tenini yakarak öpen dudakları Adriano'nun sesiyle kesildiğinde Jasmine Tanrıya şükretmişti.

"Baba! Sen geldin! Sizinle yatabilir miyim?"

Derin bir soluk alıp veren Adrian Gözlerini Jasmine'den ayırmadan sevecen bil gülümseme takındı ve küçük çocuğa dönerek kollarını açmıştı:

"Elbette oğlum!"

Jasmine korkuyordu! Ödiyeceği bedellerin ödediği bedellerden daha ağır olmasından korkuyordu çünkü Adrian'ı aşkla seviyordu; tüm hatalarıyla, tüm günahlarıyla, tüm acıları ve korkularıyla seviyordu, hem de gördüğü ilk günden beri...

Jasmine mutfakta sessizce yedikleri zencefilli kurabiyeleri yutabilmek için her defasında bergamot çayından iri yudumlar almak zorunda kalmıştı zira Adrian hiç konuşmadan üzerine diktiği bakışlarını bir an olsun üzerinden çekmeden kurabiyelerini kemirmiş ve varlığını tüm ağırlığıyla Jasmine'in üzerinden eksik etmemişti. Jasmine ne yapabileceğini bilmiyordu. Kendisini ifade edebilecek bir yol bulana kadar sessizliğini koruma kararı almıştı ama değişen koşullarda bunun bile doğru bir karar oluğundan emin değildi artık. Anlatmayı denemişti; onu ne kadar sevdiğini, ona ne kadar hayran olduğunu ve o gece için için bir şans daha elde edebilmek için nasıl yandığını... Bütün bunları anlatsa ne değişecekti? Bir defa bile onu sevdiğini söylemeyen bu adam için ne gibi bir fark yaratacaktı ki? Herşey bir yana onun o içten bakışlarını ve düşünceli hareketlerini özlemişti. Gece üzerini örten, uyuya kaldığı koltuktan onu yatağa taşıyan, mutfakta yemek yaparken yanında ona çıraklık eden ve elini kestiğinde ateşli dudaklarıyla ona şifa veren Adrian'ı, ruhunu iyileştiren adamı özlemişti... Şimdi karşısında içinden neler geçirdiğini okuyamadığı buz dağı gibi dikilmiş adamı değil! Adrian yeniden eskisi gibi olsa Jasmine razıydı, isterse hiç bir zaman o ateşli dudaklardan o iki mucizevi kelimeyi duymasın. Hatta ömrü boyunca teni hiç bir zaman Adrian'ın ona dokunduğu zamanlarda ki gibi tutuşup alev almasın, ama yeter ki Adrian ona bu kadar uzak ve mesafeli olmasın. Yeniden iki dost gibi olsunlar, Jasmine razıydı.

Artık neyi isteyeceğini bile bilmiyordu. Kimi zaman Adrian'ın onu uzaklaştıracağı korkusuna kapılıyor ve o zaman yaşayan bir ölü olmaktan endişeleniyordu. Onsuz bir yaşam... Tüm umutların tüketildiği ve tüm kartların oynandığı Adrian olmaksızın bir yaşam... Bunca zamandır kendine bile itiraf edemese de Adriano'yu söylememe sebeplerinden biri. O sessizlik ortalarında durduğu sürece hep aslında aralarında bir şans daha vardı. Oğlunu öğrendiğinde birlikte mutlu bir aile olabilme şansları... Şimdi tükenmiş bu şanstan geriye kalan can yakıcı hiçlik içinde cezalandırılıyordu. Gardiyanının Adrian olduğu bir hapishanede gibi karmaşık korkuların içinde kendisini yargılıyordu. Gerçekten de o gece tek suçlı Adrian mıydı? Onu suçlayarak karalayabilmek ne kadar da kolay olurdu ancak gerçeklerden ancak üç sene kadar kaçabilmişti. O gece Parish ile kapıda dururken kimliğini Adrian'a belli edebileceği onca zaman vardı ama o maskesinin gerisine sığınarak gizliden gizliye kolundan tutan adamın onu içeri, kendi dünyasına çekmesini umut etmişti. Kendi dünyasından atar korkusuyla sesini bile çıkarmamıştı. Onca zaman! O geçen dakikalar boyunca gerçekten de istemiş miydi Adrian'dan kurtulmayı? İstese gerçekten de şansı olmaz mıydı? Hiç sanmıyordu! Hatta adı gibi emindi ki Adrian kolları arasında ki isimsiz bedenin kim olduğunu bilse kendi elleriyle kapının önüne koyardı!

Aniden açılan mutfak kapısıyla her ikisi de kendi sessizliklerinde irkildiler!

"Daniel!"

Jasmine kapıda beliren ağabeyine doğru koşarak boynuna sarıldı.

"Nasılsın bakalım ufaklık?"

"Ah Danny seni beklemiyordum."

Jasmine yaşaran gözlerine engel olmaya sarılarak can simidine sarılır gibi ağabeyine sarılmış bir yandan da gülümsüyordu.

"Bu kadar özlendiğimi bilmiyordum, dur az yavaş küçük kız. Noeli burada geçirelim dedim ve ilk uçakla geldik." "Geldik derken?"

Daniel Jasmine'in kollarından hafifçe kendisini geri çerek gerisinde valizlerin arkasında durmuş hafifçe sağa doğru eğilerek kapıdan kendisini göstermeye çalışan Yağmur'u işaret etti.

"Yağmur ve ben."

Daniel bir yandan da sessizce ayağa kalkmış tartan bakışlarla onları izleyen Adiran'ı selamladı.

"Selam Adrian."

"İşler nasıl Daniel?"

"Ne sıcak karşılama... İşler yolunda. Satış ağları ayarlandı ve ne mutlu ki Yağmur hepsinde bana çok yardımcı oldu. Bütün sözleşmeler gözden geçirildi ve reklam panoları tasarlandı. Reklamlar aynı anda başlatılacak ve ürünlerin piyasaya çıkış tarihinde aynı anda tüm billboardlar giydirilecek. Televizyon reklam kuşakları bile ayarlandı. Tüm prime-time'larda aynı anda ekrana ürün düşecek ve en önemlisi Türkiye de ki yatırımcımız Timur Bey bu iş için çok hevesli. Ortadoğu ayağını onunla yöneteceğiz. Özellikle bölgede ki sınır ticaretine çok hakim. Ortadoğu nakliye onun avucunda ve tüm depoları yönetebilecek güçte. Ben Amerika'ya döndüğümde bile orada işleri kusursuz yürütebilir."

"Buraya temelli geri döneceksin yani?"

Adrian sorusunu sorarken bir yandan da sessizce Jasmine'in ikram ettiği zencefilli kurabiyelerden alan Yağmur'a gözattı.

"Burada yapmam gereken yarım kalan bazı şeyler var."

Daniel'ın bakışları Adrian'ın kileri takip ederken düşünceli bir hal aldıysa da sesi son derece kararlı ve kendisinden emindi.

"Öyle olsun bakalım. Benimle ofise geliyor musun?"

"Biraz Adriano ile vakit geçireceğim, daha sonra ben uğrarım."

"Onu da alalım."

Jasmine itiraz edecek olsa bile Adrian bakışlarıyla konuşmasına engel oldu. Hüküm Adrian'a aitti...

Arada ki sessiz iktidar savaşını fark edemeyecek kadar yorgun olan Daniel başıyla Adrian'ı onaylarken Yağmur'a dönerek konuştu: "Yağmur sen kal. Dönüşte Holdingin konuk evine yerleşiriz." Daniel'ın çoğul konuşmaları Yağmur'u tepeden tırnağa kıpkırmızı yapmıştı.

"Olmaz! Yani olur da... yani onu demek istemedim... ben... şey..." Tam o sırada panikle bocalayan ellerinden havaya uçan kurabiye tabağı içindekileri yere saçarak bir takla attı ve Daniel'ın hızlı refleksleriyle yere düşmekten son anda kurtuldu.

"Tanrı aşkına Yağmur! Aynı yatağa yerleşeceğiz demedim! Hem sonra amcanın oğlu Danyal ne der değil mi!" Daniel'in kaşları alaycı bir şekilde havaya kalkmışsa da yarı İngilizce yarı Türkçe konuşmasında sesinde ki gerginlik hissedilebiliyordu.

"Yok ben onun için şey demedim de..."

"Hı hı, evet haklısın Yağmur. Neyse boş ver bunları. Tüm yol boyunca sevgili Danyal'ını yazdın! Biraz dinlenmezsen yemin ederim seni bütün o yorgunluğunla sokaklarda sürüklerim."

Yağmur daha da kızarabilse gerçekten de bunu yapardı ama vardığı noktada bir üst ton kalmamıştı. Sessizce başını sallayarak onaylarken onları hayretle izleyen Adrian ve Jasmine'e bakamamıştı bile.

"Olur mu? Gerek yok Danny. Burada kalabilirsiniz. Hepimize yetecek oda var."

Adrian gevrek gülümsemesi ile bir kolunu Jasmine'in omuzuna sararak işkence eder gibi kendi bedenine yasladı ve "Sen karışma hayatım. Belli ki ağabeyinin bildiği şeyler var." Dedi.

"Oh... o... O.."

Jasmine'in aklına gelen düşünceler gözlerinin fal taşı gibi açılmasına sebep olurken günlerdir ilk defa gülümsemesini sağladı. Öyle ki, Adrian'ın gardı düşmüş samimi hareketini bile fark edemeyecek kadar şaşırmıştı.

"Aslında haklısın! Neyse siz gelene kadar ben Yağmur'a dinlenebileceği bir yer gösteriyim."

Yağmur ortada dönen konuşmanın tamamını anlayamasa da utancından yerin dibine girmesini gerektiren şeyler olduğuna emindi. Çatılan kaşlarına rağmen saygısızlık etmek istemeyerek uysalca

"Tamam, şey ben biraz uyursam iyi olacak."

O sırada titreyen ellerinden kayan kurabiye tabağını Daniel tek hamleyle havada yakaladı.

"Yeniden yazmaya oturmak yok ama."

"Neyi?"

"Danyal'ı!"

"Ha evet Danayal'ı... yok tamam yazmicam... Şey... ben çok yorulmuşum da..."

Yağmur'un son sözleri Jasmine'e doğru söylenmişti. Y

Jasmine Yağmur'u da alarak mutfaktan çıkarken Mia kucağında ki Adriano ile bilrikte mutfağa girdi.

"Danny! Geldin!"

Küçük çocuk tüm sevinciyle dayısına atıldığında hepsinin yüzünü tatlı bir tebessüm kaplamıştı.

"Yağmur'u da getirdim."

...

Gece herkes yatağına çekildiğinde Mia Adriano ile yatacağını söyleyerek Jasmine ve Adrian'ı baş başa bırakarak odadan çıkıp gitmişti. Daniel ile Yağmur'un misafir evine gidişlerinin ardında Jasmine uzunca bir süredir ilk defa kendisini bu denli yapayalnız ve korkmuş hissediyordu. Kararsız geçen bir iki dakika sonra Adrian'ın odasına yatak kıyafetlerini almak için yöneldi. Bir süre peşinden Adrian'ın gelmesini beklediyse de kimse gelmediğinde artık yapacağından iyice emin olarak eşyalarını alarak oda kapısına yönelmişti ki

kapının önüne yaslanmış çıkışını bekleyen Adrian'ın iri cüssesiyle yüz yüze kala kaldı.

"Nereye bakalım Jasmine?"

Adrian en alaycı gülümsemesi ile yaslandığı duvardan doğrularak adım adım üzerine doğru yürümeye başladı. Adrian'ın her adımında bir adım geri giden Jasmine en kısık sesiyle "Uyumaya" dedi.

"Ben burada uyuduğunu sanıyordum."

"Şey... Ben... Sen istemezsin diye diğer odalardan birine geçecektim."

"Demek ben istemem diye?" Kaşlarını havaya kaldırmış alaycı gülümsemesini genişleten Adrian ardından kapıyı itekleyerek kapadıktan sonra bir anda ciddileşerek iki adımda Jasmine ile arada ki mesafeyi kapadı.

"Ne zamandan beri benim isteklerimi önemsiyorsun bakalım?"

Yüzüne çarpan nefesi hisseden Jasmine tüm gece yemekte, Daniel ile Yağmur'un yanında, ağızını bıçak açmayan genç adamın şimdi ki bu konuşkanlığına içinden lanet ederek yavaş yavaş artmaya başlayan kendi öfkesine sığındı. Hayır, şimdi değil... Bu adamın karşısında yenik duruma düşmeyecekti! İsyan gibi yükselen öfkeyle bir avucunu kaldırarak Adrian'ı geri itmek istedi.

"Orada dur bakalım bayım! Yeter artık! Madem beni dinlemeyeceksin, o halde beni suçlayamazsın da... Duyuyor musun beni?"

Adrian'ın kalbinin üzerine denk gelen avucu genç adamın hızlanarak atan güçlü kalbinin farkındalığıyla bir anda titrediyse de hiç bir şey aniden elini kavrayarak olduğu noktaya bastıran genç adamın eli kadar şok edici olamazdı.

"Demek aslına geri dönüyorsun öyle mi donna ribelle? Demek bana kafa tutabileceğini sanıyorsun?"

Adrian tehlikeli bir avcı gibi yavaş adımlarını genç kadının üzerine doğru attıktan sonra her adımıyla yakaladığı elini bırakmayarak onun bedenini şekillendirmeye başladı. Jasmine geri adım atacak yeri kalmayıncaya dek gerilediğinde çarptığı yerin bir kaç gün öncesine kadar Adrian ile zevk çığlıkları attıkları yer olduğunu bilmek onun utançla kızarmasına sebep olmuştu. Nereden aklına gelmişti ki şimdi bu! 'Hay lanet olsun!' diye mırıldandı.

"Ne o Jasmine? Aklına anılar mı geldi?
Altımda zevkle inlerken çıkardığın o haz dolu sesler mi çınladı kulaklarında? Yoksa daha deneyemediğimiz pozisyonlarda mı kaldı aklın?"

Her ne kadar Adrian'ın yakın mesafeden tenine çarpan nefesi tüylerini tatlı bir ürpertiyle ürperterek vaat dolu sözleri kalbini hızlandırsa da Jasmine içine düştüğü bu kışkırtma oyunundan kurtulabilmek için ön dişini kırabilirdi! Adrian acımasızdı. Sesi de en az ona hissettirdikleri kadar acımasızdı...

"Geri çekil Adrian... Ciddiyim..."

"Yoksa? Yoksa ne Jasmine? Benim nikahlı karım?"

"Adrian geri dur! Sana söylüyorum!"

Adrian eğilerek dudaklarını genç kadının boynuna değdirdiğinde tutku dolu bir sesle fısıldadı: "O halde engel ol... İstemediğini söyle."

Jasmine kapanan gözlerine lanet ederek geriye doğru düşerek karşısında ki adama kendini sunan boynunu doğrultmaya çalıştı.

"Lanet olsun! Yüce İsa aşkına geri dur."

Adrian öpüşlerini derinleştirerek elleriyle Jasmine'in bedenini fethederken yeniden fısıldadı:
"İstemediğini söyle..."

Jasmine alt dudağını ısırarak boğazından gelen derin iniltileri bastırmaya çalışsa da kurtuluşu olmayan bir yolda ilerliyormuş gibi hissetmekten de geri duramıyordu.

"Beni dinleyene kadar benden geri dur... Lütfen...Yapma..."

Adrian söz dinlemez bir şekilde Jasmine'in blüzünün düğmelerini teker teker açarken acımasız istilasını hiç durdurmadan sürdürdü. Dili genç kadının gonca bir gül gibi açılarak ona sunulan bedeninde ıslak izler bırakarak aşağılara önce göğüslerine ve oradan da sütyeninin üzerinden belli olan göğüs uçlarına ulaştı. Kaygan kumaşın altında ki irileşmiş taneleri parmakları arasında bir yandan sıkıştırırken kendi kontrol edemediği erkekliğinin kasıklarında bıraktığı sızıyla inledi.

"İstemediğini söyle!"

Hükmederce çıkan ses aslında ne istediğini bilmeyen toy bir delikanlıyı aratmayacak kadar da kararsızdı. İstemediğini söylese bırakıp arkasını dönebilecek miydi? Genç kadını böylesine arzularken ve her şeyi hiçe sayarak kollarının arasına kendi yatağına hapsetmeyi böylesine isterken...

"İstiyorum... Lanet olsun ki deliler gibi istiyorum... ama beni dinlemezsen bunu yapamam... o zaman parasını ödediğin ucuz bir fahişeden ne farkım kalır?"

Adrian bir anda dona kalmıştı. Ona yaptığı bu muydu? Kendisini parası ödenen ucuz bir fahişe gibi mi hissettirmekti? İçinden kendisine lanet ederek bir adım geri çıktı ve boğazını temizledi.

"Giyin!" Derin bir nefes aldıktan sonra devam etti: "Başka odada yatamazsın. Adriano bizi ayrı odalarda görmemeli."

Sonuçta her şey küçük bir çocuk içindi... Yoksa öyle değil mi?

...

Adrian'ın yaşadığı duygusal geçişler içerisinde baş edemediği tek şey geceleri aynı yatağa girdiği kadını arzularken ellerini uzak tutmaya çalışmaktı. Noel'e iki günlük bir vakit kala uyumaya çalıştığı bu gecenin de onlardan hiç bir farkı yoktu. Yanında günahkar bir melek gibi uyuyan genç kadının teninden yayılan sıcaklık cehennemin ateşleri gibi bedenini kavuruyor ve doyurulamaz bir açlıkla homurdanmasına sebep oluyordu. Başının üzerine kaldırdığı kolu sıkıntıyla yer değiştirirken bir türlü rahat pozisyonu bulamamıştı. Sağ bacağını bükerek kaldırdığında kasıklarının dayanılmaz farkındalığı daha da kendisini belli edercesine onunla alay ediyordu. Oda çok sıcak gelmeye başlamış düşünceleri günler öncesinde avuçlarının içini dolduran dolgun ve pürüzsüz tenin hayaliyle kuşatılmıştı. Yumduğu gözlerini sıkıntıyla açarak ovuştururken odanın sıcaklığı dayanılmaz bir hal aldı. Adrian istemsizce genç kadını uyandırmamaya çalışarak üzerinde ki tişörtü çıkararak bir kenara savurdu ve gerisin geri bedenini yatağa bıraktığında yaptığı hatayı düşünmek için çok geç kalmıştı! Jasmine en büyük buz kalıplarını bile eritecek kadar çekici bir inlemeyle uykusunda dönerek Adrian'ın yarı çıplak bedenine sokuluverdi... Üşümüştü!

Adrian gözlerini yukarı devirerek Tanrı'ya espri anlayışı için teşekkür etse de kollarının arasına yuvarlanan genç kadını kavramayı ihmal etmedi. İnce askılı ipek geceliğinden açıkta kalan teni öylesine bebeksi bir.... Bir dakia! Bir anda

irkilen Adrian en son ne zaman Jasmine'i ince askılı ipek bir gecelikle gördüğünü anımsamaya çalıştıysa da anımsayamadı! 'Çünkü hiç bir zaman böyle bir şey giymedin asi prenses!' diye içinden mırıldanarak yataktan doğrulmaya çalıştıysa da Jasmine bir kedi yavrısu gibi daha da mırıldanarak genç adama daha da sokuldu ve başını kalkmasını engelleyecek şekilde Adrian'ın göğüsüne dayadı.

"Jasmine..."

"Jasmine..."

"Jasmine..."

Üçüncü denemeden sonra boynu biçimsiz şekilde göğsüne dayalı duran genç kadından yükselen horlama sesiyle Adrian'ın son umutları da çöpe gitti ve havada asılı duran kolu genç kadını hiç bırakmayacakmış gibi sarmalamaktan başka çare bulamadı. Bir süre öylece karanlıkta boşluğu izleyerek içindekileri tartmaya çalışırken gecelerdir uyumadığı kadar huzurlu bir uykunun kollarına çekilmekten kendisini alı koyamadı. Uzun zamandır gördüğü en mutlu rüyanın içindeydi...

...

Günler öyle hızlı ve yoğun geçmişti ki Jasmine Daniel'e durumu nasıl anlatacağını bilememişti. Adrian'ın her an üzerinde olan soğuk bakışları ve aralarına ördüğü sert duvarlar onu her an daha da eziyor ve paramparça ediyordu. Bir önceki gece bir umut Heaven'dan ödünç aldığı ipek geceliği giyerek Adrian'ı beklemeye başlamıştı. Bu zamana kadar onu tahrik eden hep Adrian olmuştu ve belki de şimdi oyunun kurallarını değiştirirse kendisini dinleyebileceğine inanmıştı. Oysa uzun saatler boyunca yatakta Adrian'ı tek

başına beklemiş ve sonunda uyuya kaldığında yanına gelip uzanan genç adamı farketmemişti bile... ta ki genç adam huzursuzca yatakta yer değiştirip durana ve en sonunda üzerindeki tişörtü fırlatıp ataya kadar! O anda uyku ile uyanıklık arasında genç adamın yanından gideceği korkusuyla kendini üzerine bırakmış ama yeniden uykunun cezbedici kollarına çekilmekten kendini alı koyamamıştı. Tek dileği sabah Adrian'dan önce uyanabilmekti ama genç adam o uyandığında çoktan gitmişti...

Jasmine ne Mia'ya, ne Heaven ve Josephin'e, ne de Daniel'a aralarında ki gerginlikten ve olup bitenden, en önemlisi de geçmişten en ufak bişey anlatamamıştı. Ne diyecekti? Adrian'ı tamen suçlamak öylesine kolaydı ki... Oysa bir suç varsa kendisi de en az onun kadar suçlu sayılırdı! O iddiayı Isabelle'in tüm itirazına rağmen kabul etmişti en başta... Hep 'bir şans' demişti içinden aynı uçmak isteyen balığın masalında ki gibi soluksuz boğuluvermimişti Adrian'ın sonsuzluğunda. Bir balık bir kuş gibi uçabilir miydi her ne kadar uzaklara, rüzgarın pulları arasında dalgalanmasına özlem duysa da? İşte o da aynı kuşlara özenen balık gibi düşüp kalmıştı ve şimdi rüzgarı arzulamaktan vazgeçmediği için düştüğü küçücük su birikintisinde boğuluyordu.

"Jasmine, ufaklık hadi dışarı çıkalım. Baş başa, iki kardeş olarak?"

"Eski günlerdeki gibi mi?"

Mutfakta dalıp gittiği düşüncelerden Jasmine'i çekip alan Daniel ona konuşabilmesi için bir fırsat sunuyordu. Eskiden olduğu gibi Hollywood'un cezbedici süslemeleriyle bezeli sokaklarında dolaşmak Jasmine'e bulmayı umduğu cesareti verebilirdi. Gözleri parıldayan Jasmine, Daniel başıyla sorusunu onaylarken hemen kabul etti:

"Üzerimi değişip geliyorum."

İki kardeş bir süre yeni yıl süsleriyle donatılmış sokaklarda yürüyüp vitrinleri seyrettikten sonra Hollywood bulvarının yıldızlarıyla meşhur kaldırımında, bu şehre ilk geldiklerinde ki gibi, neşeyle fotoğraflar çekindiler.

"İlk geldiğimiz günü hatırlıyor musun?"

"Nasıl unuturum..." Jasmine yeniden anılara dalarken sessizce mırıldandı: "Beş kuruş paramız yoktu ve tüm yolu yürümüştük eve dönüşte... ama çok eğlenmiştik." Gülümseyerek yeniden ağabeyine döndüğünde Daniel'da anılara dalmıştı.

"Evet, o gün sana bakarak gerektiği kadar iyi bir ağabey olamamaktan korkmuştum...Sen çok fazla şeye layıktın ve benim sana verebilecek gücüm yoktu."

Jasmine yaşaran gözlerini kocaman açarak hcum eden gözyaşlarını geriye yollamaya çalıştı ve ağabeyinin beline sarılarak başını göğsüne yasladı:

"Sen çok iyi bir ağabey oldun ve ihtiyacım olan herşeyi bana verdin... beni sevdin..."

Artık Daniel'ın da gözleri dolu doluydu:

"Evet ufaklık, seni çok sevdim ve seviyorum."

Daniel bir koruyucu gibi kardeşinin başının tepesine bir öpücük kondurduktan sonra sessizce fısıldadı:

"Ama seni gerektiği gibi koruyamadım..." Sessiz fısıltısını takip eden daha gür bir sesle sordu:
"Şurada bir kahve içelim mi?"

Jasmine etrafına bakındığında yürüye yürüye Çin Tiyatrosunun yanında ki, vitrininde güzel pastalar olan, küçük kahve dükkanın önüne kadar geldiklerini farketti.

"Olur... O gün bu cafe'nin önünde vitrine bakmıştık hatırlıyor musun?"

Daniel başını aşağı yukarı sallarken cevap verdi: "Ve bir sonraki sene seni burada pasta yemeye getirmiştim noelde."

"Evet... Benim için herşeyi eksiksiz yapmaya çalışmıştın."

Yanlarına gelen garson oturdukları küçük masadın biraz gerisinden ne istediklerini sorduklarında her ikiside aynı adna "Americano!" diyerek kıkırdadılar.

Önlerine koyulan geniş fincanlarda ki sade americanolarını yudumlarlarken Daniel sessizce ısmarladığı donuta işkence eden Jasmine'i izledi.

"Hatırlıyor musun? Biz küçükken sana donut aldığımda şen kahkahalar atardın."

"Hatırlamaz mıyım..." Jasmine eski günleri hatırlarken son günlerde neredeyse her an olduğu gibi gözleri yaşarmıştı. Eski ve masum günler...

"Jasmine neyin var?"

Jasmine irkilerek ağabeyine döndü. "Nasıl yani? Bir şeyim yok."

"Hadi ama ufaklık. Ben senin ağabeyinim. En son gözlerin her dolu dolu baktığında hayvanın teki kalbini paramparça etmişti."

"Öyle deme Danny."

"Adrian mı? Tek bir defa soracağım; bu defa Adrian mı?"

Jasmine telaşla ve ne diyeceğini bilemeyerek etrafına bakınarak gözlerini kaçırdı.

"Ah! Hayır Danny, lütfen... Lütfen sorma..."

Daniel yumruğunu masaya vurarak yerine doğruldu:

"Biliyordum... o moronun seni üzeceğini biliyordum!"

Jasmine yalvararak Daniel'in elini tuttuğunda artık daha fazla gözyaşlarına hakim olamıyordu.

"Lütfen Daniel... Hiç bir şey zannettiğin gibi değil... Lütfen bana bırak, yalvarırım!"

Daniel öfkesini bastırmaya çalışarak genç kad ının çehresini avuçlarının arasına aldı ve sessizce içinden küfretti.

"Ufaklık... Lütfen izin ver... Sana hakettiğin gibi bir ağabey olmama izin ver... Geçen sefer sessizliğini kabullendim ama bu defa seni kimsenin gözümün önünde böylece eritmesine izin veremem."

Jasmine ağabeyinin boynuna sarılarak hıçkırıklara boğulurken dudaklarından belli belirsiz dökülen kelimeler "Herşey çok karışık. Hiç bir şey zannettiğin gibi değil..." diyordu. Daniel kucakladığı kardeşini geniş göğsüne bastırırken kendi kendine bir söz verdi; tek bir göz yaşında daha o kendini bilmez hadsize bunun hesabını soracaktı!

...

13

Jasmine Noel sabahına derin bir hüzünle uyandı. Her şey gözüne kabus gibi gözüküyordu ve bu kabustan uyanmanın bir yolu yokmuş gibi hissediyordu. Günler evvel Noel ağacını alırlarken ki o huzur dolu güne geri dönebilmek için her şeyini verebileceğini düşündü. Tam bir aile oldukları o gün her şey nedense gözüne daha kolay gözükmüştü. O gün Adriano'nun gerçek oğlu olduğunu söyleyebilme cesareti vardı ama tek korkusu o huzuru bozmaktı. Geceler boyu yanında ki gergin soğuklukla aynı yatağı paylaşmak bir yana artık onca denemesine rağmen bu soğukluğu kırabilmek adına Adrian'ı kışkırtmaları bile işe yaramıyordu. Dekolteli ipek gecelikle yanına yattığı geceden sonra önünde soyunmayı da denemişti. Tüm bir gece boyunca erkenden bastıran uykusuna inat odada ki geniş koltukta Adrian'ı beklemiş ama nihayet o geldiğinde uyuşuk bedenini kaldırarak soyunmak bir ızdıraba dönüşmüştü. Nihayetinde giydiği mini gecelikle yatağa girdiğinde yapabildiği tek şey yine uyumak olmuştu! 'Lanet olsun! vacca puttana[1]!' diye sövündü kendi kendisine. 'Şişman bir inek gibi uyuyup duruyorum!' diye kendi kendine söylenerek aynadaki aksine göz attıktan ister istemez gözleri beline takıldı. Bir zamanlar incecik olan belinin nasıl da kalınlaştığını hüzünle düşündü. Evet çok fazla değildi belki ama Adrian'ın etrafında o taştan yontulmuş gibi dolaşan kadınlar gibi de değildi... Yeniden 'vacca puttana!' diye küfrettikten sonra akşam evlerinde verecekleri büyük Noel yemeğinin hazırlıkları için mutfağa indi.

"Günaydın Mia, erkencisin Yağmur."

"Günaydın Jasmine, Daniel beni geçerken bıraktı ve biz de Mia ile sohpete daldık."

"Günaydın Jasmine, akşam uykusuz mu kaldın?"

"Sayılmaz, neden?"

"Saat on ikiye geliyor da."

"Ciddi olamazsın! Tanrım ben ne çok uyumuşum! Ah şimdi nasıl yetişeceğiz!"

Jasmine telaşla saate bakmaya çalışırken bir yandan da "Adriano nerede?" diye sordu.

"Adrian yanında götürdü."

"Nasıl yani? Ama..." Jasmine sözünü tamamlayamadan çalan kapı araya girmişti bile.

"Hadi kızım oyalanma da kapıya bak."

Jasmine huysuz bakışlarla Mia'yı taciz ederek kapıya yöneldiğinde karşısında elinde kocaman bir fırın kabıyla beliren Josephine'i görünce mutluluktan neredeyse havalara uçacaktı.

"Oh! Harika! Erken gelmen çok iyi oldu inanamayacaksın ama bu saate kadar uyuya kalmışım!"

Josephine içeri geçerken bir yandan da dışarıyı işaret etti.

"Emin ol inanıyorum, rica etsem birileri arabadan diğer tepsileri de alabilir mi? Sabah aradığımda Mia bir ceset gibi uyuduğunu söyleyince ona yardımcı olacağıma söz verdim."

"İnanmıyorum! Mia bir ceset gibi uyuduğumu mu söyledi!"

Josephine kıkırdamalarını zar zor bastırmaya çalışarak "Mia biraz abartmış olabilir tabi..."

Arkalarından sessizce çıkagelen Mia "Ben hiç bir şeyi abartmam kızım! Sabah beş kere odasına girip dürttüğümde bir kişi eğer sadece homurdanıyorsa o ceset gibi uyuyor demektir!" diye çıkışırken Jasmine kızarmasının önüne geçemediğinin farkındaydı. Adrian'ı kışkırtmaya çalışırken onun gözünde düştüğü komik durumu düşünüp hiç kimse farketmese bile yeniden ağlamanın eşiğine gelmişti. Genç kadının gözyaşlarının akmasına fırsat tanımadan Mia kontrolü yeniden ele aldı.

"Hadi boş konuşmayı kesinde bana yardıma gelin. Kane arabadan eşyaları taşır."

Hepbirlikte mutfağa döndüklerinde Yağmur'un hararetle sıkı yoğrulmuş katı bir hamuru oklava ile açmaya çalıştığını gördüler.

"Sen yemek yapmayı biliyor musun?"

Jasmine hayretle ağzından çıkan lafları geri yutmak istediyse de bir kerede çıkıvermişlerdi.
Yağmur'un çalışan elleri aniden durdu ve kaşları çatılarak ifadesi memnuniyetsiz bir hal aldı.

"Elbette biliyorum ve söylemeliyim ki size yapmakta olduğum bu Türk yemeği oldukça beceri isteyen bir şey."

"Şey, pardon... ben öyle demek istemedim... neyim var bilmiyorum, sadece fazlaca yorgun hissediyorum ve dikkatim çok dağınık. Ben seni yemek yaparken düşünmemiştim sadece..." "Önemli değil."

Lafı geçiştirmek isteyen Josephine merakla sordu: "Ne yapıyorsun peki? Bu yemek nedir?"

Yeniden neşesine geri kazanan Yağmur gururla "Mantı" dedi. "Bu çok sert bir hamurla yapılan bir yemek ve hazırlaması biraz zaman alıyor. Hamuru açtıktan sonra size öğreteceğim."

Kadınlar neşeyle tüm hazırlıklarını tamamlarlarken sırasıyla herkes eve gelmeye başlamıştı.

Jasmine Adrian'ın gelmesi ile üzerini değişmek için yukarı çıktığında genç adam da peşi sıra arkasından geldi.

"Ne zaman Daniel'a Adriano'nun babasının ben olduğumu söyleyeceksin?"

Adrian'ın suçlayıcı sesi Jasmine'i bir adım geriletirken içini saran endişe hızlıca itiraz etmesine sebep oldu:

"Noel'in mahvolmasını istemiyorum."

"Umrumda değil! Ne olacaksa olacak! Adriano benim çocuğum ve bunu kimseden saklayacak değilim."

"Adrian, lütfen... Bu gün değil.. Ben söyleyeceğim ama bu günü mutlu geçirelim..."

Dudaklarından dökülen mutluluk kelimesi bir an için Jasmine'in kendisine bile yapmacık ve içi boş gelmişti.

"Mutlu mu?" Adrian'ın kısılan soğuk bakışları tehditkar bir hal alırken bedeninde çekilen kanla soğuyan avuçları Jasmine'in titrek omuzlarını kavradı; "Sen! Küçük asi prensen!" kelimeleri alaycı bir tavır alırken sesindeki suçlayıcılık bir an bile eksilmemişti, "Sen... bu gece herkesin içinde açıklayacaksın! O benim oğlum! Benim!"

Jasmine'in tek kelime bile etmesine izin vermeden eziyet verici varlığını odadan dışarı alırken için için bir önceki akşamın intikamını alıyordu. Kendi zayıflığına isyan ettiği gece yumşayan kalbini yerinden söküp almak istemişti. Jasmine'in uyuması için yeterince beklediğine kanaat getirdiği bir saatte odaya girmiş ve genç kadını yatak yerine koltukta uyuklarken bulmuştu. Önce arkasını dönerek çıkmak istediyse de genç kadının uykuda ki kusursuz derecede masum görüntüsü içini dolduran anlamsız şefkat duygusuyla onu orada bırakmaya razı gelmemişti. Lanet olsun ki genç kadının sarsakça uyanışı hiç te hesabettiği gibi değildi! Tüm uyku sersemliğine karşın en sakar hareketleriyle üzerindekileri tek tek çıkarırken mükemmel derecede çekici gözüküyordu! Adrian soluğunu tutmuş mıhlandığı yerde genç kadının bilinçsiz şovunu izlerken üzerine giydiği mini gecelikle yatağa devrilişi dudaklarında oluşan içten tebessümü kendi yüzüne gömme arzusuyla dolup taşmasına sebep olmuştu! Hepsi bir yana bedeninin uyanan farkındalığına lanet ederek odadan çıkacakken genç kadının yuvarlanarak üzerindeki yorganı atışı anlamsız bir koruma içgüdüsüyle yeniden yanına yönelmesine ve kendine hakim olamaz bir şekilde yanına kıvrılarak kollarının arasına alma isteğine yenik düşmesine sebep olmuştu. Lanet olsun içinde ki erkekliğe ve vicdan adına ne varsa hepsine! Bu hataya bir daha düşmeyecekti. Kendini ve kalbini koruyacaktı. Yıllardır tetikte yaşamayı öğrendiği sokakların tedirginliği neredeydi şimdi en ihtiyaç duyduğunda? Neden tüm tetikliğini kaybetmiş ve her defasında bu lanet olasıca asi prensese hep gafil avlanır olmuştu? Bu iş bu gece bitecekti!

...

Herkes Noel yemeği için geniş viktorya dönemi saray masalarını hatırlatan uzun masaya oturmuştu. Masanın en başına geçen Adrian tam karşısında ki uca Alexander ve Heaven'ı oturtarak hemen sağ trafına Jasmine'in oturmasını sağlamış ve sol tarafına da Daniel'i, onun yanına da yağmuru oturtmuştu. Kane ve Mia yan yana Yağmurun yanına otururken onların tam karşısına gelecek şekilde Heaven'ın yanına Josephine'i ve kalan son yere de Marcus'u

yerleştirtmişti. Adriano bir çok akşam ısrar ettiği gibi Adrian'ın kucağında dizindeki yerini almış heyecanla babasını izliyordu. Keyifli bir sohbetle yenen yemek boyunca Josephine yanında ki Marcus'un varlığını üzerinde hissetmekten geri kalmadı. Mümkün olduğunca diğer yanında oturan Heaven ile ilgilenmeye çalışsa da geniş cüssesiyle ister istemez ona çarpan bedeni sayesinde genç adamın unutmaya çalıştığı farkındalığını göz ardı edemiyordu.
"Tuzu alabilir miyim?"

"Efendim?"

"Tuzu Josie, Josie dememde bir sakınca yok sanırım, alabilir miyim diyordum."

"Ben demesemde nasılsa diyeceksin değil mi?"

Marcus kısılı dudaklarını kasarak gülmesine engel olup başını yukarı aşağı salladı.

"Neyin çabasını veriyorum ki? Buyurun tuzunuz."

Marcus daha fazla saklamaya tenezzül etmediği gülümsemesi ile gözlerini Josephine'in bakışlarından ayırmayarak elini tuzluğa uzattı. Parmakları genç kadının tenine değerken bir iki saniye yavaşlayarak beklediğinde Josephine bakışlarını önüne indirme ihtiyacı hissetmişti.

"Bakışların kaçırıyorsun?"

Elini ateşe değmiş gibi Marcus'un kavrayışından kaçıran Josephine tuzluğu tabağın yanına bırakırken sadece genç adamın duyabileceği şekilde "Ben evli bir kadınım Marcus." Dedi. Evli bir kadındı! Lanet olsun ki öyleydi ve bütün bu saçmalığı engelleyen tek şey bu evlilikti! Peki ya o yaşlı kocası öldüğünde? O zaman Marcus'u saçmalamaktan ne alı koyacaktı?

"Yeter oğlum, o hindi bu kadar tuzu hakkedecek bir şey yapmadı!"

Mia'nın alaycı sesi Marcus'u kendisine getirdiğinde yenemeyecek kadar fazla tuzladığı Noel hindisine içinden küfretti! Yanında tüm soğukluğunu bir kenara palto gibi bırakmış usulca kıkırdayan bu kadın her halükarda saçmalamasına yol açıyordu.

İlerleyen saatler boyunca herkes Adrian ile Jasmine'in arasında ki soğuk gerginliği farketse bile yokmuş gibi davranmayı tercih etmiş ve çok eğlenmişlerdi. Yenen yemek ve edilen sohpet küçük Adriano'nun esnemesi ile bölündü.

"Hadi yavrum seni uyutalım bakalım."

"Ama biz babamla ağaçta uyuyacaktık."

Mia küçük çocuğu kucağına almak için uzanırken Adrian büyük bir şefkatle oğlunu alnından öptü. "Söz pesca, işim bittiğinde seni yatağından ağaca taşıyacağım ve birlikte orada uyuyacağız. Sabah orada uyanacaksın. Hem daha minderleri hazırlamadım." Adriano bir kere daha esnerken uykulu bakışlarını açık tutmaya çalışarak başıyla onayladı.

Mia Adriano'yu kucağına alarak alarak üst kata yönleldiğinde Heaven'ın karınında hareketlenen minik uzuvlar varlığını herkese belli edecek kadar yaramazdı. Josephine bu şirin manzara karşısında dayanamayarak arkadaşının karnına ince parmaklarını dokundurduğunda içi tarif edilemez bir özlemle dolup taştı. Minicik bir beden mucize gibi orada aralar ında 'ben buradayım' diyordu. Dünya kuruldu kurulalı en mucizevi şeydi avucunun içini itekleyen minik uzuvlar. İster istemez gözleri dolmak için çırpınırken Josephine tüm kalkanlarını indirmiş heyecan ve özlemle Heaven'a sordu:

"Hamilelik nasıl gidiyor Heaven?"

"Sonuna yaklaştık Josie, sanırım yeni yılla birlikte artık kucağımıza alacağız. Biraz zorlu geçti ama değdi."

"Çok şanslısın..."

Josephine'in gözleri bir anlığına Heaven'ın elini bırakmadan baş parmağıyla okşayarak diğer yanındaki Kane ile konuşan Alexander'ın parmaklarına takıldı. Yorgun ruhunu saran özlem yanında unutmaya çalıştığı adamın kısık sesiyle ürperdi.

"Senin de bir gün sana benzeyen minik bir kızın olacaktır."

İrkilen Josephine kısılı bakışlarını Marcus'u sorgulayarak yüz hatlarında dolaştırdığında ufacık bir alay aradı. Gardını yeniden almasını sağlayacak ve acımasız soğukluğuyla karşısındaki adamı ezerken tüm enerjisini tüketecek ve soluğu dışarıda aldığında binlerce defa yaptığı gibi hıçkırıklara boğacak bir alaycılık... ama bulamadı. Onun yerine bulduğu ılık bal'ı hatırlatan bakışlarda ki güven dolu samimiyet özlem dolu bir sesle cevaplamasına sebep oldu:

"Hiç sanmıyorum..."

"A... Sanacağını sanmıyorum tabi buzlar kraliçesi... Eminim şu anda Arthur ile yakalayabileceğin büyük bir şansı yitirdin. Bir daha yakalamadıkça o dillere destan genlerini bir başkasına aktarmanın bir anlamı yok değil mi?"

Masada ki neşeli konuşma alaycı bir tebessümle konuşan Adrian'ın sözleriyle kesilerken yerini önce anlık bir sessizliğe ardından Jasmine'in isyanına bıraktı:

"Adrian yeter!"

"Ne oldu sevgilim? Buzlar kraliçesi bundan alınmaz ki, onun kalbi buzdan unuttun mu?"

"Adrian sözlerine dikkat et!"

Marcus'un korumacı çıkışı bir cevap bulmaya çabalayan Josephine'in soluk alıp verişlerini sıklaştırdı. Aklına hiç bir şey gelmiyordu. Öylesine panik olmuş ve gafil avlanmıştı ki canı yanıyordu!

"Ben kalksam iyi olacak. Arthur bekler..."

"Ne o? Bir aile olarak Noel'i kocanla geçirmen gerektiği yeni mi aklına geldi? Yoksa o yeşil bir benjamine dönüştüğünden beri bu tiyatroya gerek mi duymuyorsun?"

"Adrian yeter diyorum!"

Adrian Alexander'ın tehditkar bakışlarına omuz silkerek Daniel'a göz kırptı ve yeniden tüm ilgisi Jasmine'deymiş gibi genç kadına yöneldi.

"Yoksa ne sevgilim? Yoksa başka bir konuyu kendin mi başlatmak istersin? Bence bu tiyatroyu yeterince oynadık!"

Adrian'ın zehirli dili tıslayan bir yılan gibi etraflarında dolanırken Jasmine utancından kıpkırmızı kesilmişti. Bu gecenin böyle geçmesini istemiyordu... Bu gece yaşamında uzunca bir süredir ilk defa normal, büyük bir aile olmak istemişti...Tek bir gece... sadece tek bir gece yavrusuna verebileceği güzel bir ailesi olsun istemişti... İçinde kabaran hiddet tüm benliğini ele geçirirken çatılan kaşlarıyla dikleşen bedeni ani bir hareketle oturduğu sandalyeden ayağa kalktı.

"Seni lanet olası p..." Adrian daha fazla tutamadığı tüm öfkesiyle hiddetle devirdiği sandalyesine aldırış etmeden ayağa fırladı ve öne doğru eğilerek sıktığı yumruğunu masaya çarptı.

"Söyle! Durma! Lanet olası piç! Değil mi? Evet ben bir piçim! Bu yeni bir haber değil öyle değil mi? Hepimiz bunu zaten biliyoruz!" Yeniden baskılamaya çalıştığı öfkesini olabildiğince alaycı bir gülümsemin ardında gömerken tıslayan bir sesle devam etti: "Peki ya Adriano ne Jasmine? Ona da piç diyecek misin? O da yeni bir haber sayılmaz değil mi? Tabi babası gerçekten ortada değilse?"

Adrian'ın git gide tehditkar bir hal alan kelimeleri Jasmine'in olduğu yerde çakılı kalmasına sebep oldu.

"Adrian, lütfen..."

Adrian yan tarafında git gide gerilen Daniel'in varlığına aldırış etmeden Jasmine'in üzerine doğru bir adım attarak onu masadan bir adım geriletti.

"Lütfen ne? Lütfen oğlumun babasını sakla mı? Lütfen kimse bilmesin mi? Neden? O da bir piç olduğu için mi? Söylesene Jasmine, Layık değil mi? Ben layık değil miyim? Söyle!" Jasmine sessizce susmuş önüne eğdiği başından damlayan gözyaşlarına hakim olmaya çalışırken sadece kendi duyabileceği bir sesle mırıldandı: "Öyle değil... Sandığın gibi değil..." Ancak Adrian'ın öfkesi dinecek gibi değildi: "Yoksa... yoksa... beni üç senedir enayi yerine koyduğun için mi? Kolay lokma sandığın ve aldatabileceğini düşündüğün için mi? Kârlı bir iş miydi Jasmine? Söylesene! Sana soruyorum! Söyle!"

Daha fazla dayanamayan Daniel kolunu tutan Yağmur'un avuçlarından kurtularak tüm hızıyla ayapa fırladığı gibi kimseyi umursamadan Adrian'ın kolundan tutarak kendisine çevirdi. Bir salise bile tereddüt etmeden olan tüm gücüyle genç adamın gözünün üzerine yumruğunu indirdi. Adrian'ın yarılan

kaşından oluk gibi akan kan yüzünün yarısını kaplarken Alexander ve Marcus vahşi köpekler gibi birbirine saldıran adamların arasına girmeye çalışarak ileri atıldılar. Kane bayanları alarak dışarı çıktıysa da Jasmine ağlayarak gitmeyi reddetti. Bu kaçmak olurdu ki herşeyin, hepsinin sorumlusu kendisiyken buna daha fazla göz yumamayacaktı! Yumruklar tüm vahşiliğiyle havada uçuşarak bir diğerinin karşılamasıyla buluşurken genç kadın göz yaşlarına hakim olamıyordu. Bir şey yapması gerekliydi! Daniel'a durumu daha önce anlatmış olsaydı böyle olmayacaktı! Yeniden tek suçlu kendisiydi ve şimdi bu olanlardan kaçamazdı. Genç kadın aldığı derin solukla birlikte kendinden emin en kararlı sesiyle bir anda avazı çıktığınca bağırdı:

"Yeter!"... "Yeter kesin!"

Genç kadının feryadı bir anda herkesin durmasına sebep oldu. Daniel deli gibi hıçkırıklarla ağlayan kardeşine yönelerek Adrian Alexander'ın ona verdiği peçete ile patlayan dudağıyla kaşının kanamasını durdurmaya çalıştı. Öyle öfkeliydi ki aldığı darbeleri umursamamıştı bile. Daniel ise kırık burnunu hissetmiyordu bile. Tek arzuladığı kızkardeşini ve yukarıda uyuyan yeğenini alarak bu deliliğin içinden defolup gitmekti.

"Buraya gel Jasmine, gidiyoruz."

Jasmine hıçkırıklarını yavaşlatan bu talimatla kaskatı kesildi. Gitmek... Oğlunu da alıp gidebilirdi. Mücadele etmeden sessizce kaderine razı olacağı o derin hüzne yeniden dönebilirdi. Bir defa korkup sinmiş ve beklemişti... Ama şimdi... Ona olanca hiddetiyle bakan bu adamdan bir defa daha koparabilir miydi? Tüm aşağılama ve alay dolu bakışlarına bir ömür katlanmaya değer miydi ona duyduğu aşk?

"Defolun evimden! O hiç bir yere gidemez! Ne o ne de oğlum! Defolun!"

Hırçın bir panter gibi Daniel'ın üzerine yürümeye çalışan Adrian, ondan az biraz daha iri olan Marcus'un devasa cüssesiyle bloke edildi.

"Sakin dostum!... Tamam! sakin...!"

Marcus'un tehditkar ses tonuna karşın Alexander'ın sessiz komutları Adrian'ın yeniden bir adım geri gitmesine sebep olurken Daniel elinde ki peçeteyi burnundan akan kanlara bastırırken yineledi:

"Yürü Jasmine, Adriano'yu al ve gidiyoruz."

Jasmine çaresiz bakışlarını Adrian'dan ayırmadan cevap verdi.

"Gelemem Danny... Bu defa kaçamam... Gidin artık."

"Tanrı aşkına! Ne demek gelemem! Bu akıl hastasıyla aynı çatı altında kalmayacaksın!"

Jasmine'in tek kelime daha etmesine gerek kalmadan Alexander Daniel'i koluna yapışarak dışarı doğru sürükledi:

"Yürü bakalım genç adam. Bu iş fazla uzadı!" Daniel itiraz ederek direnecek olsa da Aexander en tehditkar bakışıyla Daniel'i bir defa daha uyardı: "Gerçekten burnunu bir defa daha kırabilirim!"

Adrian'ın öfke dolu soğuk ve donuk bakışlarından ne yapacağı belli olmasa da Marcus Jasmine'e bir defa daha kalmak isteyip istemediğini sormadan çıkmak istemedi.

"Jasmine? Emin misin? Seni götürebilirim."

"Teşekkürler Marcus ama kalmam gerek..." Gözlerini Adrian'ın bir buzdağından farksız bakışlarına dikerek mırıldandı: "Adriano için kalmalıyım..."

[1] Vacca Puttana: Vacca Puttana: Vacca; inek ve puttana; orospu kelimelerinin birleştirilmesi ile oluşturulan İtalyanca küfür tamlaması. Aynı zamanda 'hay aksi' ile 'böyle şeyin içine ediyim' manasında da sarf edilmektedir.

13 noel ek

Bir süre sessizce ortalığa dağılan eşyaları toplayan Jasmine hem ağlamış hem de kendi kendine söz vermişti. Bir daha korkaklık etmeyecekti! Bir yanı bu kavganın herşeyi ortaya koymak için iyi bir fırsat olacağını söylerken, beklediği uzun saatler boyunca Adrian'ın ilk defa ortak uyudukları odaya gelmeyişi tüm cesaretini yok etmişti. Uzun saatler boyunca bekledikten sonra saat sabaha karşı dördü gösterirken daha fazla dayanamayarak odadan dışarı çıktı. Oda Jasmine'e mutlu geçirdiği kısacık zamanı hatırlatacak bir mabet gibiydi. Adrian bu odada olduğu süre boyunca en acımasız anında bile ona tapılacak bir varlık gibi davranmıştı. Oysa bu gece bam başka bir Adrian vardı. Kanayan yaralarına pansuman yapmayı istediğinde kendisine dokundurtmamıştı bile. Ona odaya çıkmasını söylediğinde Jasmine bir süre sonra onunda yanına geleceğini ummuştu ama Adrian gelmemişti... Merdivenlerden aşağı doğru inen Jasmine önce çalışma odasına yönelecek olduysa da büyük salondan gelen cılız ışıkla yönünü değiştirerek salona yöneldi. İçeri girdiğinde gördüğü manzara kalbinde kanayan bir yarayı daha büyük bir bıçakla deşen bir cellat gibi onu gafil

avlamıştı. Adrian Adriano'yu kollarının arasına hapsetmiş Noel ağacının altına yaptığı minderden yatağa kıvrılmış uyuyordu. Jasmine hayatının dönüm noktası her iki erkeğin de üzerinden kenara kaykılmış örtüyü usulca üzerlerine çekerken bir süre durup seyretti. Adrian yaralı yüzü ve gözünün altına doğru inen hafif morluğuyla kavgacı bir sokak çocuğu gibi oğlunu elinde kalmış son şeymişçesine kucaklamış ve bedenine bastırmıştı. Bu haliyle öylesine korumacı ve içten gözüküyordu ki Jasmine o kolların arasında olabilmek için herşeyi verirdi. Genç kadın daralan nefesini tutarak gözlerine yeniden dolmaya çabalayan gözyaşlarını geri bastırmaya çalıştıysa da sessiz bir hıçkırıkla yanağından aşağı tek bir damla incinin yuvarlanmasına engel olamadı. O tek damla yaşo takıp eden diğerleri art arda hücum ederken kendisini bir an önce temiz havaya atma arzusuyla dolarak sokak kapısına yöneldi.

İçinden kaçmak geliyordu. Kaçıp gitmek ve herkesin yaşamına kattığı bu karmaşa dolu ıstıraba son vermek istiyordu. O olmasa Adrian'da Adriano da çok daha mutlu bir yaşama sahip olur muydu? Üzerine aldığı şalı bedenine iyice sararak kapının önünde ki terasa, soğuk ama taze havaya adımını atarken bir el sert bir biçimde onu gerisin geri içerinin kaosuna geri çekti. Yaslandığı sert bedenin kime ait olduğunu çok iyi biliyordu.

"Nereye asi prenses? Nereye gittiğini zannediyorsun?"

Jasmine onu kavrayan tutuşa tüm bedenini bırakarak derin bir nefes verdi. Andiran en azından onunla konuşuyordu! Genç kadının sessizliği uzadığında Adrian daha da hiddetle Jasmine'i kendisine çevirdi ve yeniden sordu: "Nereye Jasmine? Sana bu evden ayrılamayacağını söylemiştim! Ne o? Oğlunu da mı terk edeceksin?"

"Asla!"

"Peki ya o zaman..."

"Hiç bir yere gitmiyordum! Anlıyor musun? Oğlumu asla terk etmem!"

"Peki ya beni?"

Adrian'ın son kelimeleri öylesine genç kadına yakın söylenmişti ki Jasmine'in içinde bir yer sızladı.

"Adrian..."

"Evet?"

"Adrian... konuşmamız gerek, anlatmam gerek..."

"Neyi Jasmine? Neyi konuşmalıyız? O gece ne amaçla geldiğini mi? Zengin bir adam, sarhoş ve senden etkilendiği belli..."

"Benden etkilendin mi?" Jasmine öylesine bir umutla sormuştu ki bakışlarının Adrian'ın üzerinde açtığı yarayı bilemezdi. Adrian genç kadının sesinde ki derinlik ile gafil avlanmıştı.
Masmavi gözleri ağlamaktan kızarmış Adrian'ın hayal bile edemeyeceği bir umutla bakıyordu.

Neyi ummuş olabilirdi ki? Adrian dan ne isteyebilirdi? Genç kadını günlerdir kucaklayıp kalbi olması gereken yere basma isteğiyle erkekliğinin ona vaat ettiği arzular arasında ateşe dokunuyormuş gibi genç kadının kollarındaki avuçlarını istem dışı hareket ettirerek bedeninin özlem dolu bekleyişini arttırdı. Bu defa sorgulayan Jasmine'di.

"Benden etkilenmiş miydin Adrian? Yoksa orada ki herhangi erişebileceğin kadından biri miydim?" Jasmine hızlanan nefesiyle artan kalp atışlarına hakim olmaya çalışırken tehlikeli bir oynu oynadığının da farkındaydı. Bu oyunun tek bir galibi olabilirdi o da AŞK!

"Neyi duymak istiyorsun donna ribelli? Ergen aşıklar gibi senin için duyduğum aşkın büyüklüğünü mü? İlk görüşte kalbimim nasıl da hızlı çarpıp, avuçlarımın terlediğini mi? Sana bakarken kuruyan boğazımı ya da sen beni kendine layık görmeyerek terketmeden önce terkeden olmaya çabaladığımı mı?" Kenara sıkışmış gibi hisseden Adrian ani bir hamleyle genç kadının üzerine doğru yürümeye başladı. Adım adım genç kadını geri sürüklerken yeniden kurduğu hakimiyetin keyifini çıkarıyordu. "Ya da senin karşında neredeyse kekeleyecek olduğumu mu? Belki de varlığını inkar edilemez biçimde tüm hücrelerimde hissederken sadece senin tarafından kabullenilmek için kanımın son damlasına kadar savaşabilecek gibi hissettiğimi mi? Senin ardından kendimi yok edecek kadar deli divaneye dönüştüğümü mü duymak isterdin donna ribelli?" Son adımla genç kadını duvara yasladığında dudakları arasında neredeyse hiç mesafe kalmamıştı. "Senin için çaresizliğimi mi görmek isterdin?" genç kadının kokusunu gözlerini kapayarak içine çekerken derin ve boğuk bir sesle fısıldadı: "Ben o yılları hiç yaşamadım prenses... Onlar benim kalbimin yanından hiç bir zaman geçmediler bile..." Adrian'ın dudakları genç kadının dudaklarına kapanırken kalbi diline isyan edercesine tüm tutkusunu engel tanımaz bir biçimde genç kadına yöneltti. Bedeni istyan ediyordu! Sevilmeme korkusuyla tüm arkadaşlarının defterlerini yırtan küçük bir çocuk gibi çarpan çaresiz kalbi isyanla haykırıyordu: Seni Seviyorum!

Sessiz çığlıkları arasında tuttuğu bedeni daha da kendisine çekerken onun gitmesinden, onu istememesinden korkuyordu. Ona layık olmadığını biliyordu ama bunu onun dudaklarından duymaktan korkuyordu. Her ne sebeple genç kadın o gece kapısına kadar geldiyse de onu o kapının içinde tutamamış aptal benliğinden ve asi kadınını kaybetmekten korkuyordu... ilel ebet ve sonsuza dek... sahip olduğu son şansı da kendi elleriyle mahvetmiş olmaktan korkuyordu. Bir erkek severse demişti bir gün Bill ona... Bir erkek severse kendini adar demişti... demişti ama bir erkek yanarsa? Aşkla yanarsa ne yapar söylememişti. Adrian yanıyordu. Kimsesiz ruhu layık olmadı bu kadına aşkla yanıyordu ve ne yapacağını bilemiyordu.

Bu gün yaşadığı dünyada ki son günmüşçesine öptü asi kadınını. Elleri titreyen bir ergen gibi dokundu Jasmine'e ve terleyen avuçlarını gizleyebilmek için önce genç kadının kıyafetlerini telaşlı bir arzuyla bir bir çıkardı ve ardından bir an bile dudaklarını ondan ayırmadan kendi kıyafetlerinden kurtuldu. Elleri dudakları aynı anda genç kadının heryerindeydi ki bir saniye bile aklı başına gelmesin diye. Yüreği dur diyecek diye parçalanırken onu reddederse ölecekmiş gibi hissediyordu. Adrian bir hastaydı ve tek ilacı Jasmine'di sanki. Genç kadının sessiz kabullenişinin her zerresine şükrederken bedeniyle ona tapınarak teşekkürlerini sundu. Tanrıçasına tapınan bir savaşçıydı Adrian. Onun tek bir hamlesiyle yitip gidebilecek bir savaşçıydı. Genç kadının kulak memesinin altından şah damarı üzerinde dilini ve dudaklarını gezdirirken genç kadının hızlanan kan akışıyla titredi. Göğüslerinin irileşmiş uçları avuçlarında eziliyor ve adeta daha fazla dokunabilmesi için geri düşen omuzlarından ona acıkıyordu. Kadınlığının katmanları bir gül goncası gibi ona sunulmuş bir ödüldü. Parmaklarını kaygan derinliklerde ısrarcı bir kararlılıkla dolaştırırken Adrian'ın boğazından tutmaya çalıştığı bir hırıltı kaçıverdi.

"Adriano..."

Adrian genç kadını sürükleyerek çalışma odasına taşırken geçen her saniye Jasmine'in ona dur diyeceği korkusuyla dolup taştı. Kapanan kapının ardından Jasmine'i kapıya dayarken Adrian büyük kuraklıktan çıkmış bir vahşiden farksızdı. Hoyratça izler bıraktığı teninin her zerresini kendine ait yapmak için içindeki ilkel benliği yeminler ediyordu. Genç kadının bacaklarını beline dolayarak sızlayan kasıklarının acısını dindirecek haz yolunu izlerken pagan savaşçı çığlık attı: "Benim!" Her bir hareketin sahiplenici tutkusu aralarında elle tutulur bir bağ yaratırken Jasmine biliyordu ki onundu... Öncesi ve şimdisi... sadece onun... ve sonrası bir başkası olmayacaktı... Olamazdı! Genç adamın titreyen sesi bir defa daha haykırdı: "Yanlızca benim!" Şuursuzca söylenmiş kelimelerin Jasmine'e yaşattığı mutluluk hiç bir şeyle boy ölçüşebilecek gibi değildi. Yüreği cevaplamak için çırpındı "Seni seviyorum

Adrian... Başka türlüsünü bilmiyorum." Ama sustu. Adın büyüsünü kaçırmaktan ve tutkulu bir aşık gibi ona tapınan bu erkeği sonsuza dek kaybetmekten korkuyordu. Bedeninin tüm kabulleniciliğiyle sert hareketlerle ona sahip olan Adrian'ı kabullendi. Onundu... Başını genç adamın omuzlarına gömerek akan umut gözyaşlarını saklarken bedeni genç adamın kollarında yaşadığı en derin hazzın büyük tutkusuna teslim olmuştu. Seviyordu ve belki bir gün sevilecekti...

Jasmine Noel gecesinden sonra Jasmine ne kadar denese de Adrian'a bir türlü ulaşamadı. O geceden geriye kalan tek şey kocaman bir sessizlikti... Jasmine'i saran büyük bir sessizlik... Adrian eve geç geliyor ve her sabah Jasmine uyanmadan önce evden kaçarcasına çıkıyordu. Gece boyunca yanında aynı yatakta yatan genç adam hiç konuşmadan sabahın ilk ışıklarına kadar karanlığı seyrediyordu. Karanlık... bom boş ve ıssız karanlık aynı Adrian'ın kabini saran hüzün gibi tüm dünyalarını sarıyordu. Adrian kendi karanlığında tek başına debelenirken geriye kalan hiç bir şeyin önemi de kalmamıştı, düşmanlarının bile.

"Adrian burda mısın?"

"Pardon Alexander. Dalmışım."

"Farkındayım. Noelden beri daldın."

"Sorun yok, ne diyordun."

"Baloda güvenliği en üst seviyede tutmamız gerek, yeni bir yangın ya da kaçırılma vakası istemiyorum diyordum ama boş ver ne dediğimi, ben hallederim. Sen söyle Adrian, neler oluyor?"

"Sorun yok dedim ya. Nerede kalmıştık?"

Alexander oturduğu koltuktan masasının üzerine doğru eğilirken yüzü daha ciddi bir hal almıştı.

"Adrian neler oluyor? Bunu öğrenmek için seni dövmem gerekiyorsa bunu çok rahat yaparım. Ya da bir süre nezarethanede mi bırakmalıyım?"

"Gerek yok dokstum." Adrian yüzüne derinlere inmeyen bir gülümseme alırken solgun yüz hatları sanki onlarca yılı bir anda yaşlanmış gibi gözüküyordu. Gözlerinin altı kara halkalarla çevrelenmiş ve köşeli, gergin çenesi kasılarak daha da belirgin bir hal almıştı.

"Peki. Kahve?"

"Evet, sert olsun."

Alexander sessizce onaylayarak her zaman hazırda bekleyen sert ve sade kahvesinden her ikisine de birer fincan getirdi. Fincanı genç adama uzatırken tam karşısında ki koltuğa oturarak dirseklerini dizlerinin üzerine dayayıp öne eğildi.

"Seni ne kadar zamandır tanıyorum Adrian?"

Adrian sorgulayarak dostuna bakarken "Uzun zamandır." Dedi.

"Peki sana güvenecek kadar seni tanıyor muyum?"

Alexander'ın nereye varmaya çalıştığını kestiremezken gergin bir şekilde soruyu cevapladı: "Öyle olduğunu umuyorum."

"Umma. Kanıtla!"

"Hayatını kurtardım."

"Yetmez."

"Heaven'ı kaybetmemen için elimden geleni yaptım."

"Yetmez."

Adrian öfkeyle ayağa kalkarken bağırdı: "Kanıtlayamam! Tanrı aşkına ne istiyorsun?"

Alexander rahat bir şekilde koltukta geri yaslanırken avuçlarının arasında tuttuğu kahve fincanından büyük bir yudum alarak gözlerini yumdu.

"Kimi zaman o his öylece oradadır... Sebepsiz... anlamsız... engellenemez... kanıtlanamaz..." Adrian temkinli adımlarla yeniden koltuğa otururken Alexander gözlerini açarak dikleşti. "Sana hep güvendim Adrian. Sormadım, sorgulamadım, göz yumdum ve bekledim. Kendinle hesaplaşmanı, sahip olduklarına değer vermeni bekledim... Ancak görüyorum ki darmadağın oldun. Neyi göremiyorsun Adrian? Sorun ne?"

"Sorun yok dedim Alexander." Adrian'ın donuk bakışları kahvenin derin karanlığına kitlenmiş kasılmış çenesini kıpırdantmadan tıslarcasına konuşmuştu.

"Sevgili karını bir başka adamla mutlu gördüğünde mi kabulleneceksin?"

"Lanet olsun!" Adrian elindeki kahve fincanını savurarak fırlatırken yeniden ayağa fırladı.
"Öyle bir şey bu dünya durdukça asla! Ama asla! Yaşanmayaca! Beni anladın mı!"

Alexander bu defa keyifle sırıtıyordu. "Sen aşıksın."

"Lanet olsun! Hayır."

"Hı hı. Evet Adrian dostum. Hepimiz bu inkar döneminden geçiyoruz ama maalesef sana iyi bir haberim var. Hepimiz er ya da geç kabulleniyoruz. Aranızda her ne geçti ve nasıl oldu bilmiyorum ama sen onu bulana kadar son üç seneyi bok gibi geçirdin. Sormicamda, ama Jasmine'in benim Heaven'ım kadar sabırlı olacağını sanmıyorum. Yılbaşından sonra minik oğlunu alıp ağabeyiyle Türkiye yolunu tutarsa şaşırmam."

"Kahretsin! O benim oğlum! O benim karım!"

Bu defa Alexander tüm ciddiyetiyle ayağa kalkarak olabildiğince yavaş hareketlerle kahve fincanını masaya bıraktı ve iki yanında yumruk yaptığı ellerini sıkan Adrian'ın üzerinde bakışlarını kısaca gezdirerek yüzüne odaklandı.

"O halde ispatla!"

Adiran küfrederek kapıya yöneldiğinde Alexander arkasından neşeli bir kahkahayla haykırıyordu:

"Elini çabuk tut dostum. Gelininin ağabeyini daha fazla tutmayabilirim."

"Sana da lanet olsun Alexander!"

...

31 Aralık sabahı Jasmine boş yatağın içinde gözlerini açtığında yine Adrian'ı göremeyeceğini biliyordu. Noel'den bu yana sadece Adriano'nun yanında görebildiği Adrian ile neredeyse tek bir kelime konuşmamışlardı. Genç adam düşünceli ve yorgun gözüküyordu. Uzun saatler boyunca çalışma odasına kapanıyor holdinge bile her zamanki düzende gitmiyordu. Bir önceki gün holding'e yaptığı ziyaretten kızgın döndüğünde Adriano'yu da alarak parka gitmiş ve ona söylediği tek şey dikkatli olması olmuştu. Neye dikkat edecekti ki? Jasmine çaresizce uyuşuk bedenini çarşaflardan kaldırmaya çalışırken odanın içinde ikinci bir nefesi hissetti.

"Adrian?"

Adrian yatağı görecek şekilde oturduğu tekli koltukta dizlerine dayadığı dirseklerinin üzerine tüm ağırlığını bırakmış onu izliyordu. Üzerinde hala bir önceki gün üzerinde olan kırışmış takım elbise duruyordu.

"Ne zamandır buradasın? Uyumadın mı?"

"Uyanmanı bekledim."

Jasmine umutla genç adama baktı: "Bir şey mi söyleyecektin?"

Adrian üzerinde ki parçaları tek tek çıkarırken dalgalanan kasları Jasmine'in kontrolsüzce iç çekmesine sebep oldu. Adrian tek kaşını kaldırarak genç kadına bakarken "Duşa girip üzerimi değişeceğim." dedi.

"Bunu mu söylemek için bekledin?"

Jasmine iki kaşını da kaldırmış şaşkınlıkla genç adama bakıyor ve kollarında vücudundan bakışlarını uzak tutmaya çalışıyordu. Adrian'ın üzerinde sadece kumaş pantalonu kalmıştı. Genç adam kemerini çekip çıkarırken bir yandan da giyinme odasına yöneldi. Kapının ardında bir süre kaybolduktan sonra belinde

bir havluyla odadan çıka geldiğinde elinde bir kutu tutuyordu. Çığlak ayaklarıyla Jasmine'e ağır adımlarla yaklaşırken bakışlarını genç kadının üzerinden hiç ayırmadı. Jasmine açıkta kalan bacaklarını örtme isteği duyarken üzerinde ki Adrian'ın tişörtüne lanet etti! Şu an neden o ipek geceliğin içinde değildi ki! Dün gece Adrian'a daha yakın olmayı dilerken kıyafetlerini karıştırmış ve sonunda dayanamayarak şimdi tenini asit gibi yakan bu tişörtünü giymişti.

"Güzel gecelikmiş."

Jasmine saç diplerine kadar kızarırken bakışlarını kaçırarak yere indirdiğinde Adrian kutuyu yatağa bıraktı ve uzanarak genç kadının çenesine dokundu.

"Bu gece bunu giymeni istiyorum."

Adrian'ın eli geri düşerken Jasmine kucağına bırakılan kutuya bakakaldı. Yavaşça kapağını kaydırdığında gördüğü siyah elbiseye ağzı açık bakakaldı.

"İnanmıyorum...!" Bakışlarını Adrian'ın yeşilin en derin tonuna dönmüş bakışlarına kaydırırken elini elbisenin ipeksi kaygan ve yumuşak dokusunda gezdirerek "Bu o elbise..." dedi.

"Evet o elbise."

"Onu almışsın?" Adrian umursmazca omuz silekerek yanıtladı: "İçinde harika gözüküyordun." Jasmine son günlerde gözlerini çok sık ve kolayca ziyaret etmeye başlayan gözyaşlarını engin denizlere dönüşen gözlerinden geri bastırmaya çabaladı.

"O gün geri almalarını sen sağladın değil mi?"

Adrian utanmışçasına başını başka yöne çevirmeye çalıştıysa da göz ucuyla genç kadına bakmaktan kendini alı koyamadı. "Önemli bir şey değildi. Bu elbise sende kalmalıydı."

"Neden?"

Adrian ağzını bir şey diyecekmiş gibi açıp kapadıktan sonra sıkıntıyla nefes vererek sağ elini saçlarının arasından geçirdi. Arkasını dönecekmiş gibi yapıp yeniden önüne döndüğünde Jasmine'in hala sorgulayarak bakan umut dolu bakışlarıyla karşılaştığında ne diyeceğini bilemedi. Ne demeliydi?

"Ben sevgiline alabileceğini düşünmüştüm."

Adrian'dan cevap gelmeyince Jasmine parlayan gözlerini sakınarak başını aşağı yeniden elbiseye eğdi. Parmaklarını kıyafetin üzerinde gezdirirken devam etti: "Ne kadar aptalım değil mi? Senin kadar zengin bir adamın sevgilisine kullanılmış bir elbiseyi alabileceğini düşünmek nasıl bir saçmalıksa..." Jasmine ardı ardına aklına gelen ilk kelimeleri sıralayarak arada oluşan gergin boşluğu kapamaya çalışırken Adrian sözünü kesit: "Kıskandın mı?"

"Hayır!" Jasmine ani bir çıkışla itiraz ettikten sonra daha sessiz bir sesle yeniden önündeki elbiseye başını eğerek kabullendi: "Biraz, azıcık... evet kıskandım..."

Arada oluşan hassas sessizlikte Jasmine daha fazla dayanamayarak bakışlarını Adrian'a kaldırdığında onu karşısında rahatlamış bir şekilde gülümserken buldu. Ne yani şimdi de dalga mı geçecekti? Adrian gülümsemesini daha da genişleterek arkasını döndü ve banyoya yöneldi.

"Üç senedir hiç sevgilim olmadı."

Kapanan banyo kapısına bakakalan Jasmine duyduğu kelimeleri anlamaya çalışarak yataktan fırladı ve Adrian'ın peşinden banyoya yürüdü.

"Dur bir dakika! Nasıl yani? Ne demek üç senedir hiç sevgilim olmadı? Ne demek istiyo..."

Jasmine kapıyı açarak banyoya girmişti ki Adrian'ın kayarak yere düşen havlusuyla yüz yüze kala kaldı. Boğazını temizleyen Adrian ile gözlerini takılı kaldığı yerden zorlukla ayırarak Adrian'ın yüzüne baktığında onun da çekingen bir neşeden daha da keyifli bir ruh haline geçiş yaptığını farketti. Adrian şu an keyif alıyordu! Genç adam bir kez daha boğazını temizlediğinde Jasmine kekeleyerek 'pardon' dedi ve tam gerisin geri dönerek dışarı çıkacakken Adrian genç kadını kolundan yakalayarak engelledi.

"Üç senedir hiç sevgilim olmadı demek; o gecenin ardından her anlamda hiç bayan arkadaşım olmadı demek." Adrian'ın üzerine basa basa tek tek söylediği kelimeleri Jasmine idrak etmeye çalışırken gözleri yavaş yavaş açılarak ağızı şaşkınlık ifadesiyle yuvarlandı. "Evet asi prenses, o gece ve o geceden sonra birlikte olduğum tek kadın sensin."

"A... a... ama... ben... düşündüm ki o kızıl..."

"O kızıl üç yıldır aynı şeyin peşinde ama maalesef ona ayıracak bir arzum yok."

"Bana?" Genç kadın zorlukla konuşuyor ve yeni keşfetmeye başladığı gerçekliği hazmetmeye çalışıyordu. Adrian derin bir iç geçirerek genç kadının arkasını döndürdü ve kapıya yönlendirdi.

"Hadi bakalım bayan çok bilmiş, şimdi bu erkeğin bir tek sana yönelmiş üç yıllık arzusuna banyoda tanıklık etmek istemiyorsan o poponu buradan uzak tut." Ve Jasmine tam kapının dışına itekle nirken poposuna yediği şaplakla ağızı bir

karış açık, tüm itirazları boğazında takılı kala kaldı! Üç yıldır ona duyduğu arzuyla! Jasmine günlerdir ilk defa gülümsüyordu.

...

"Tanrım! Heaven inanabiliyor musun? Üç sene!"

"Evet Jasmine, duydum. Son yarım saat içerisinde en az on beş defa tekrar ettin. Aslında bir defasında Alexander'a cinsel perhizdeyim gibi bir şey demişti ama ben onun bir aziz olabileceğini hiç düşünmemiştim."

"İnanamıyorum Heaven, gerçekten de inanamıyorum! Düşünsene o elbiseyi benim için almış!"

"İşte buna ben de inanamıyorum."

"Heaven, geldiğimden beri neye inanıyorsun ki? Heaven?"

"Efendim?"

"Ben ona aşığım."

"Aha! İşte buna inanıyorum."

"Ama... Ama ben ona çok aşığım."

Jasmine'in gözleri buğulanırken Heaven sevecen bir kardeş gibi elini avuçlarının arasına alarak onu teselli etmeye çalıştı.

"Onun da beni sevmesine ihtiyacım var. Olan biten herşeyi silmeye ve yeniden başlamaya... Korkuyorum Heaven..."

"Jasmine... üzülme lütfen... Keşke senin için herşeyi bir anda değiştirebilseydim... Çok acı çektin ama emin ol sonu mutlu bitecek. Ben Adrian'a inanıyorum. Ona en sinirlendiğim zamanda bile o benim için iyi olanı yaptı hep. Ama o kimsenin onun için bir şey yapmasına izin vermeyecek kadar gururlu. O kendi başına çözecektir. Sadece sabret."

"Heaven sen onca zaman nasıl dayandın?"

"Karnımda ki olmasaydı dayanamazdım... Umudumu kaybettiğim de oldu ama içimde bir yer hep biliyordu... Alexander'ımın beni yok etmeyeceğine, yaşayan bir ölü gibi bırakmayacağına hep güvendi o yanım. Eminim Adrian'ın da aklı başına gelecek. Sadece yüzleşmesi gereken korkuları olduğuna eminim."

"Umarum Heaven, beni öylesine uzağında tutuyor ki... bir kol mesafesi kadar uzağındayım ama ne yanına gelebiliyorum ne de öteye gidebiliyorum..."

"Sabret hayatım, sadece sabret."

Genç kadınlar Heaven'ın odasında dertleşirken bir yandan da gece için hazırlanıyorlardı. Jasmine eve gelen kuaför saçlarını ve makyajlarını yaptıktan sonra tamı tamına üç defa ağlayarak makyajını bozmuş ve yeniden düzelttirmek zorunda kalmıştı. Heaven ona bu gece mükemmel olması gerektiğini söylemişti ve o da mükemmel olacaktı!

"Heaven şu elbisenin fermuarını çeker misin? Of Tanrım! Takıldı."

"Tamam dur bir dakika hallediyorum şimdi. Nefesini içine çek... Sen kilo almadığına emin misin?"

"Offf deme şunu lütfen! Onca sopa gibi kadının arasında Adrian'a nasıl mükemmel görünücem böyle."

"Tamam, dur... kıpırdama... oldu!"

Heaven zorlayarak fermuarı çektikten sonra derin bir nefes verdi. Artık sonuna gelmiş hamileliğiyle boğulacak gibi hissediyordu!

"Daniel baloya gelecek mi?"

"Malesef hayır... Onunla gitmediğim için bana çok kızgın. Yağmur ikna edemezse baloya gelmeyecek. Josephine'den haber var mı?"

"O da gelemeyecekmiş. Arthur iyice bilinçsiz uyutuluyormuş ve hemşire de izinliymiş."

Jasmine ellerni dolgun kalçalarını sardıktan sonra aşağıya doğru uçuşan katmanlar halinde genişleyerek yukarıda derin bir göğüs dekoltesi bırakan tuvaletinin üzerinde ellerini gezdirdikten sonra kendi kendine mırıldandı 'Bu son şansım...' Alexander aşağıdan seslendiğinde Heaven giydiği narçiçeği rengi elbisenin göğsünden aşağı bollaşan katmanlarını düzelterek kalın askılarla göğsünü kavrayan derin dekoltesinin tam ortasına kondurduğu büyük elmas broşu kontrol etti ve "Haydi" dedi.

"Sen in. Ben bir iki dakikaya geliyorum."

Heaven aşağı yöneldiğinde Jasmine pencerenin önüne giderek başını gökyüzüne kaldırdı ve kavuşturduğu avuçlarını göğsüne kaldırarak dua etti. Adrian'ı istiyordu ve onun için bu gece savaşacaktı!

Adrian merdivenlerin altında durmuş Jasmine'in gelişini ilk okul balosuna gidecek bir delikanlı gibi bekliyordu. Kalbi yerinden çıkacak kadar hızlı atsa da bunu belli etmemek için arkasında kavuşturduğu avuçlarını sımsıkı birbirine

bastırmış aşağı yukarı yürüyordu. Merdivenlerde beliren Heaven'ın yanında karısını göremeyince hayal kırıklığına uğrasa da belli etmedi. Merdivenlerden inmesine yardım edebilmek için elini Heaven'a uzatırken "Muhteşem görünüyorsun Heaven." dediyse de bu sözleri Alexander'ın sert sesiyle bölündü.

"Karımın üzerinden ellerini çek! Ona iltifatı bir tek ben edebilirim!"

"Hadi ama Alexander, bu gece herkesi dövecek değilsin ya."

"Sen öyle zannet..."

Heaven kıkırdarken merdivenlerden aşağı doğru dalgalanan siyah saçlarını savurarak inen Jasmine'in sesi duyuldu: "Ben hazırım."

Adrian ağzı açık Jasmine'in ona doğru gelişini izliyordu. Onu daha öncede bu kıyafetler içinde görmüştü ama şimdi başkaydı. O karısıydı ve başka bir şey vardı onda ışıldayan. Jasmine ağır adımlarını güçlü vuruşlarla atarak indiği her basamağı adeta kalbinde yankılatıyordu. Adrian'ın kalbinin ritmi Jasmine'in ritmi olmuş etrafta ki her şey silinmişti. Bu gece Jasmine bambaşkaydı...

"Muhteşem görünüyorsun Jasmine."

Alexander kitlenen Adrian'ın sessizliğini fırsat bilerek öne atılmış ve son basamağı tamamlayan Jasmine'in elini tutarak hafifçe dudaklarına götürmüştü.

"Karımın eline dudakların değecek olursa Heaven'ın onlara bir süre veda etmesi gerekecek." Alexander gülümsemesi ardında Adrian'ın sözlerini umursamadan Jasmine'in elini hafifçe dudaklarına değdirerek kendi koluna doladı ve diğer kolunu da kahkaha atmamaya çalışarak gülen Heaven'a uzatarak "Haydi papatyam, gidiyoruz." dedi.

"Kahretsin, kendi karımı kendim götürebilirim!"

"Ah! Sana söylemeyi unutuyordum az kalsın. Senin Daniel ve Yağmuru misafir evinden alman gerek. Eminim Jamsine çok memnun olacaktır."

Adrian içinden Alexander'a ettiği küfürler eşliğinde homurdanırken Jasmine heyecanlı bir umutla sordu: "Danny geliyor mu? Onu ikan edebildin mi?"

Alexander günün kahramanı olmaktan memnun karısına gururla gülümsedikten sonra
Jasmine'e dönerek "Elbette tatlım. Sizleri mutlu etmek benim görevim bilmiyormusun?" Genç kadınlar kıkırdayarak Alexander'ın eşliğinde dışarı yürürlerken Adrian öfkeli bir homurtuyla sesini kısık tutarak homurdanmaya devam etti: "Aşağılık şov meraklısı opospu çocuğu! Sizi memnun etmekmiş! Sorarım ben sana! Adi herif, her boka burnunu sokmasan olmaz sanki!"

"Seni duyabiliyorum Adrian ve kesinlikle daha oyalanırsan karınla ilk dansı başkası etmek zorunda kalacak."

Kapının dışından yükselen Alexander'ın sesi ardından gelen kahkahasıyla Adrian merdivene savurduğu tekmesinin acısına lanet okudu! Karısının ilk dansıymış! "Tanrı aşkına onunla yanlız ben dans ederim!!!!"

...

Jasmine holdingin balosu için ayrılmış lüks otelin itinayla süslenmiş balo salonuna girdiğinde yanında Heaven ve Alexander olmasına rağmen kendini yapayalnız hissetmişti. Bütün gözler onlara çevrilmiş sanki eleştirecekleri bir şey arıyor gibi baştan aşağı onları süzüyordu. Patlayan flaşlar ve ortada dolaşan garsonlar, çalan müzik eşliğinde atılan kahkahalar ve parlak sarı

süslerin arasında parıldayan mücevherli kadınlar... Bunların hepsi kendisine olan güvenini git gide yitirmesini sağlıyordu. Bu geceye olan inancı ve umutları solarken kısa bir süre sonra Adrian yanında Daniel ve Yağmur ile yanlarına gelerek samimiyetsiz tokalaşma ve karşılıklı gülümseme merasimine katıldı.

"Hızlısın."

"Kes sesini Alexander."

"Ayakkabının burnuna ne oldu?"

"Bu sefer baloya senle ikimizin damgasını vurmasını ister misin?"

İkili arasında ki fısıldaşmayı örten gülümseyen yüz hatları dışardan görenler için hoş sohpet olarak algılanabilirdi, hele de Alexander'ın derin ve boğuk kahkahasından sonra, ama Adrian burnundan soluyordu. Etrafta ki bekar erkeklerin çoğu genç karısının etrafına toplanmış onu etkilemeye çalışıyordu ve Adrian kendisini katil olmanın bir tık altında hissediyordu! Hayır, yanılmuştı tam da katil gibi hissediyordu! O lanet olasıca sırt dekoltesini nasıl da unutuvermişti!

"Jasmine! Karıcığım..."

Adrian Jasmine'e yaklaşırken istem dışı ağızından çıkan sert ve ikaz dolu seslenişi gülen bir yüzle maskeleyerek daha yumuşak ve alçalan bir ses tonuyla değiştirmişti.

"Sevgilim, bana eşlik etmek istemez misin?"

"Geldin mi..." Adrian'ın öldürücü bakışları etrafı süzerken Jasmine'in kelimeleri boğazında düğümlenivermişti; ona ne diye hitap edecekti?

Sevgilim? Kocacığım? Aşkım? "Adrian?" yalnızca Adrian... Onu tanıştığı ilk gün ona söylediği gibi.

"Daniel ve Yağmur ilerideler, yanlarına gidelim mi?"

"Lütfen."

Yalvarır gibi çıkan sesine rağmen Daniel ile yüzleşmekten korkuyordu Jasmine. Adrian'ın uzattığı koluna girerken bundan kaçışı olmadığını bilse de Tanrı'ya bir defa daha dua etti. Yol boyunca pek çok siyasetçi ve iş adamı ile karşılaştılar ve Daniel ile Yağmur'un yanına varana kadar anlamsız nezaket sohbetleri ile oyalandılar. Onlarla konuşmak isteyen herkesin bakışlarında bir üstünlük kurma ve onları küçümseme havası sezinlense de hiç birini umursamayan Adrian soy adından bağımsız hakimiyetini kuruveriyordu. Onunla ilk defa böyle bir dialoğa şahit olan Jasmine bir kere daha evlendiği adama, çocuğunun babasına hayran kaldı. Genç adam siyasetten politikaya kadar her konuda sözünü dinletip saygı kazanabilecek kadar bilgili ve yetenekliydi, ayrıca kaçınılmaz derecede tanıştıkları herkese Jasmine'in farkındalığını yaşattırıyordu. Jasmine arkalarından konuşulan dedikoduyu bir iki defa duymuştu. Zengin 'piçe!' üç yaşında ki çocuğunu kakalayan kadındı o! Ama yanında ki Adrian Romanov olduğu sürece ve o Alexander Romanov'un kardeşim dediği adam olduğu sürece kimsenin bunu yüzüne söylemeye cesareti yoktu. Adrian bu yaşamın altından nasıl böylesine bir başarıyla çıkagelmişti? Eski oturduğu mahallelerden ve Adriano'ya hamileliğinden de biliyordu ki insanlar susmazdı ve unutmazdı! Her biri kendi günahlarına bakmaksızın seni daha günahkar kabul etmek için birbiriyle yarışırdı.

"Daldın?"

"Bunu nasıl başarıyorsun?"

"Neyi?"

"O insanların aslında arkandan neler dediğini bildin halde ayakta dimdik durabilmeyi." Adrian geçen garsondan iki tane şampanya alacakken Jasmine yüzünü buruşturdu.

"Ben almiyim. Canım istemiyor. Bir ara 'Perrier' bulabilirsek sevinirim, sanırım yediğim bir şey dokundu."

"Bu ara pek bir şey yemiyorsun ki." Jasmine'in bakışları kocaman açılırken Adrian onu mu takip ediyordu!

"Dimdik durabildiğimi kim söyledi?" Jasmine aniden değişen konuyla afallarken fonda yankılanan Lara Fabian'ın tutkulu tınısıyla Adrian'ın sorusunu düşündü.

"Bilmem... Öyle görünüyorsun. Umursamaz, sert ve yenilmez." Adrian elinde ki şampanya kadehinden bir yudum aldıktan sonra başını yana eğerek karısına baktı ve içini çekerek konuştu: "Ben yenildim asi prenses, beni sen yendin..."

ŞARKIMIZ: LARA FABİAN - YOU AND I (THE COLOR OF THE NIGHT)

14.bölüm part 2

Jasmine Adrian'a öylece bakakalmıştı. Yenilemez gibi gördüğü bu adamı yenmiş miydi?
Nasıl?
"Jasmine!" Daniel'ın sesini duyana kadar Jasmine yanlarına yaklaştıklarını farketmemişti bile. Zihni ve kalbi yanında yenilmez gördüğü savaşçısıyla dolup taşmıştı... Yağmur ile selamlaştıktan sonra Daniel ile bir süre göz göze geldiklerinde Jasmine'in kalbi dağlandı. Herşeyden çok değer verdiği ağabeyi ona bir yabancı gibi bakıyordu. Daniel'ın umursamaz tavrı ve selam vermeye tenezzül bile etmeyen hali Jasmine'in dolu dolu bakan gözlerine inat donuk ve hareketsizdi. Jasmine ilk adımı atmaya kararlı ağabeyinin elini tuttu. "Danny... Danny konuşsak..." Jasmine beklentiyle ağabeyine bakarken ne yapacağını bilemiyor çaresizce onu çocukluğundan beri bir kez olsun yüzüstü bırakmayan ağabeyinin kırgın hatlarının yumuşaması için dua ediyordu. Çok büyük hatalar yapmış ve büyük bedeller ödemişti. Şimdi ise ödediği en ağır bedel yaşamının en değerli parçasını nasıl da kırdığını görmekti... Kendisini bir aptal gibi hissetmek Daniel'in dudaklarından dökülen kelimelerin kattığı acizliği körüklüyordu.
Daniel en sonunda daha fazla dayanamamıştı. Kız kardeşine ne zaman direnebilmişti ki? Karşısında iri mavi gözleriyle durup alt dudağını bükerek elini uzattığı o ilk yıllarından bu yana ne değişmişti? Onu hep koruyacağına dair yemin etmişti ailesine... Oysa ona en ihtiyacı olduğu zamanda koruyamamıştı... O da çocuktu anne babasını kaybettiğinde ama yine de
Jasmine'e onların olmayışını hiç değilse duygusal olarak yaşatmamak için her şeyi yapmıştı.

Bu büyük şehire geldikleri ilk gün kendi kendine yemin etmişti. Kız kardeşinin hayatına kaybettikleri ne varsa geri koyacaktı! Ancak kısa bir süre sonra sertleşmiş avuçları ve yara olmuş ayaklarıyla ona yetemediğini görmek ölüm gibi gelmişti. Hamile olduğunu söylediğinde ve sessizliğe gömüldüğünde kendini suçlamıştı hep! Adrian ile evleniyor olduğunu öğrendiğinde de ona

sunamadığı ne varsa Adrian'ın sunacağını bilerek rahatlamaktan nefret etmişti! Üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi hissetmişti ve bundan nefret etmişti! Kendinden nefret etmişti! Onlar yük değildi ve hayatında ilk defa bakacağı, ilgileneceği birileri kalmamıştı... Bir sorumluluğu ilk defa yoktu ve hürdü! Bütün bunları hissediyor olmaktan nefret etmişti Daniel ama çıktığı yolda bulduğu yeni yükler bütün bunları unutup göz ardı etmesine sebep olmuştu. İlk öğrendiğinde kızmış, kendisini de suçlamıştı, oysa şimdi, karşısında dolanan çifti izledikçe, yaşamının en büyük gerçeğiyle yüzleşiyordu: kız kardeşinin ona ihtiyacı yoktu!

"Neyi konuşsak Jasmine? Üç senedir seni koruyamadığım adamın aslında bunumun dibinde olduğunu mu? Neyi konuşmalıyız? Oğlunu reddettiği halde seni onunla evlendirmeye nasıl razı olduğumu mu? Ya da senin bütün denklemde zaten bana ihtiyacının olmadığını mı?" Jasmine'in açılan ağızı dona kalmış bir şekilde öylece kalakalmıştı. Daniel ona ihtiyacının olmadığını mı düşünüyodu!?

"Onunla böyle konuşamazsın!" Adrian'ın kızın çıkışı çekildikleri kuytu köşede net bir biçimde yankılandı.

"Neden? Senin karın olduğu için mi? Yoksa patronum olduğun için mi? O senin piçinle ortada kalırken ve insanlar arkasından ağızlarına geldiği gibi konuşurken neredeydin?"

Daniel'ın elleri iki yanında yumruk olmuş tek bir hamlede Adrian'ın üzerine atlayacakmış gibi gergin duruyordu. Noel gecesinden kalma burun bandajı ona olabildiğince tehlikeli bir hava katarken Adrian'ın üzerine yürümesine aldırmamıştı bile.

"Seni kahrolası..."

"Yeter!"

Aniden yükselerek Adrian'ın sözünü kesen süpriz çıkış Yağmur'dan yükselmişti. Kendisini Adrian ve Daniel'ın arasına atarak ellerini yukarı kaldırdı ve her iki adama da durmalarını işaret etti. O ana kadar varlığı unutulan genç kız bir anda bakışları üzerine toplayınca panikleyerek kekeledi ve saç diplerine kadar

kızardı. Eli koluna dolanmış ve nereye koyacağını bilmez bir halde telaşlanmışken zaman kaybetmeden çıkışını sürdürdü:
"Görmüyor musunuz? Her ikinizde aptallar gibi didişirken Jasmine'e ne yaptığınızı görmüyor musunuz?" Jasmine tüm salona arkasını dönmüş kireç gibi olan cildinden dökülen gözyaşları saklayabilmek için avuçlarını yüzüne kapatmıştı. "Şu halinize bakın! Hanginiz bu kadını bir kez olsun dinledi? Gördüğüm kadarıyla hiçbiriniz!"
"Benim dinleyebilecek üç senem vardı!" Daniel'ın homurdanan çıkışına Yağmur kaşlarını iyice çatarak baktı ve azarlarcasına "Sordun mu ki?" dedi. Sormuş muydu? Aslında hayır! Bir çok defa onun sessizce ağladığını görmüş ama sakince beklemişti. Ona hep destek olmuş ama sadece ilk hamile kaldığını söylediğinde bir defa sormuş ama hiç bir zaman üstelememişti! Tanrım! Ne zannetmişti ki? On sekiz yaşında genç bir kadının bir anda bülbül gibi şakıyacağını mı? Belki de o sorumluluğu da bilinç altında almak istemediğini düşünerek kendine lanet okudu Daniel. Sadece zaman tanımak istemişti ve tanıdığı zaman verdiği mücadelenin içinde uzamıştı! Ancak yine de kendisini suçlu hissediyordu.
"Şimdi sormayı denesen?" Yağmurun tüm konuşması artık Daniel'a yönelikti. Gözleri umutla Daniel'ın gözlerine bakıyor titreyen ellerinden biri genç adamın kaskatı kesilmiş kolunu kavramış gerginliğini emebilecekmiş gibi güven vermeye çalışıyordu. Diğer elini de nereye koyacağını bilemeden Daniel'in göğsüne dayadığında kalbinin nasıl da deli gibi attığını farketti. Bir süre bu katılığı sürdüren Daniel, Yağmurun şifalı dokunuşuyla kırılan kabuğunu silkelercesine başını salladı ve önce gevşeyen omuzları ardından çözülen yumruklarıyla kabullendi.
"Konuşalım Jasmine. Bu defa sen anlat ve ben dinleyeyim..." Yağmur hoşnut bir şekilde gülümserken Adrian'ın Jasmine'i koruyucu bir kalkan gibi kolunun altına çekerek bilinçsiz bir hareketle kolunun onu sakinleştirmeye çalışarak hafifçe kolunu okşadığını görüp mutlu oldu.
Yağmur inanıyordu ki her şey yoluna girecekti...

Yanına yaklaşarak onu koruyabilecekmiş gibi sarmalayan Adrian'ın varlığı Jasmine'i daha da paramparça ederken bakışların üzerlerinde oluşu umurunda bile değildi. Onu kendisinden kim koruyacatı? Akan rimellerini temizlemeye çalışarak onun için çırpınan ve tam bir skandalı engelleyen Yağmura minnetle gülümsedi. Derin bir nefes alırken bir adım öne çıkarak Adrian'ın tutuşundan kurtuldu ve isyan ederek konuşmaya başladı:

"Daniel, düşündüğün gibi değil... Sana ihtiyacım var. Sen ağabeyimsin ve hiç kimse yokken orada sen vardın..." Yutkunduktan sonra bir iki saniyelik boşluğu aynı tempoyla sonlanırdı: "Biz çocuktuk! Sen çocuktun... Ben çocuktum... ve sen bizim için mücadele ettin... Ama şimdi hiçbiriniz izah etmeme izin vermiyorsunuz!" Jasmine artık kızgındı, en çok da kendisine kızgındı. "Her ikiniz de beni dinlemeden yargılıyorsunuz! Ben... ben bıktım artık...!

Birbirinizden ne farkınız var?"

Daniel konuşmak için ağızını açtıysa da Jasmine'in kelimeleri kalbine bir ok gibi saplanmıştı. Kirpiklerini sanki ağırmışçasına bir defa indirip kaldırdığında kolunda ona destek olan Yağmur'un elini bir defa daha hissetti.

"Bence dinlemelisin Daniel... Dinlemeden yargılamamalısın... ama önce saat gece yarısını geçmeden bir kere olsun dans etmeliyiz. Belki o arada sakinleşirsiniz."

Saat on ikiye mi geliyordu? Jasmine başaramamıştı... Bu savaşa yenilmişti... Önüne eğdiği bakışları görüş alanına giren bir mendille yukarı kalkmaya zorlandı. Adrian bedenini onunla kalabalık arasına siper ederek yüzünü kendisine doğru kaldırmış ve akan rimellerini yakasından çıkardığı mendiliyle temizliyordu. Smokininin düğmeleri açılmış, yakasında ki papyon iki yanından sarkıtılarak yaka düğmeleri çözülmüştü. Saçları defalarca arasından geçen parmakları tarafından talan edilmiş, bu dağılmış haliyle bile tapılası derecede seksi gözüküyordu!

Adrian düşen omuzlarına aldırmadan elinden onu piste doğru çekerken bir eliyle de ceketini çıkartarak salonda ki görevlilerden birine verdi. Jasmine gözlerini kenarlarından çözülmüş papyonun sarktığı beyaz smokin

gömleğinden açıkta kalan erkeksi kaslardan alamıyordu. Bu nasıl bir işkenceydi böyle! 'Tanrım' diye inlerken, tam da o sırada, dansçılardan biriyle çarpıştılar.

"Jasmine!"

Genç ve yakışıklı adam Jasmine'e gevşek bir gülümseme ile bakarken Jasmine'de onu gördüğüne memnun olmuşçasına kucaklaştı. Dur bir dakika karısına hangi piç kurusu sarılıyordu böyle!

"Vay canına! Demek o gece beni sollamana değdi ve büyük balığı kaptın ha?" Jasmine'in cevaplamasına bile izin vermeden Adrian araya adeta atladı.

"Sen de neyin nesisin!"

"Vay, vay, vay... Isa'nın kini biliyordum ama sanırım siz hepiniz bu erkeklere aşık oluyorsunuz.

Benim için fazla kaba!"

"Parish, özür dilerim öyle demek istemedi..."

"Tabi ki de tam da öyle demek istedim! Neyin nesisin sen ve canına mı susadın?"

Parish şen bir kahkaha atarken elini salladı ve Adrian engel olamadan yanağından bir makas aldı. "Seni huysuz şirin şey! Yanında ki koruman olmasaydı üç yıl önce benim olabilirdin ama sen beni bile hatırlamayacak kadar sarhoştun." Dansçı şen bir kahkaha daha attıktan sonra Jasmine'e dönerek: "Sana kolay gelsin bebeğim, beni hoş bir yakışıklı bekliyor ve yeni yıla onun kollarında girmek istiyorum, sana mutlu seneler." dedi. Parish hala kendi kendisine gülerek ilerlerken Adrian şaşmış ve kızmış olarak ardından bakakaldı: "Bu adam gay mi yani?

Sanırım ne demek istediğini sana sormam gerek? Ama daha sonra."

Adrian eliyle pisti işaret ettiğinde Jasmine kararsızca konumunu aldı ve çalmaya başlayan müzikle birbirlerine adeta yapışan bedenleri hafifçe ürperdi. Jasmine nereden anlatmaya başlayacağını, onlarca kez kafasında kurguladıysa da, bilemiyordu ve Adrian onu böyle kavradıkça da düşünebilecek gibi değildi. O da

kendini müziğin cazip ritmine bırakarak fonda çalan tangoyla tutku ve hüzünlerini tek bedende buluşturan bir düellonun dansına başladılar. Adımlar geniş açılarla ileri ve geri gidip gelirken Adrian'ın hakim yönlendirmeleri Jasmine'in bakışlarını hapseden bakışlarıyla kusursuzlaşıyor Jasmine'in hırçın dönüşleriyle şekil alıyordu. Aralarında ki sözsüz düello yumuşak tutuşlarla taçlanırken Jasmine'in kaybolan cesareti adım adım yerine gelmeye başlamıştı. Kazanacaktı! Bir defa kaybetmiş olması hep kaybedeceği anlamına gelmezdi... Hem o kazanmasa bile aşk kazanacaktı. Son bir dönüş onu dik omuzlarının üzerinde ona doğru eğilmiş başıyla bekleyen Adrian'ın kollarına bırakırken fısıldadı: "Şimdi beni dinleyeceksin!"

"Daha sonra!" Bir ayrılma ve yeniden bir birleşmeyle Jasmine yeniden konuştu: "Parish Isa'nın sana yolladığı, düellonun intikamıydı." Bedenleri yeniden dönerek hiç kopuşmadan şekil değiştirirken Adrian artık Jasmine'in arkasındaydı ve soluğu ensesine değerek içini gıcıklıyordu.

"Ben çok üzgündüm." İleri geri adımlar Adrian'ın kucağındaymış hissi verirken genç adam onu gerçekten de kucaklayarak bir defa döndürdü. Yeniden ayakları yerle buluştuğunda Jasmine yarım bir dönüşle yeniden genç adamla yüz yüze geldi. Adrian dudaklarını genç kadını öpebilecek kadar tenine değdirirken mırıldandı: "Neden?"

Jasmine iltidar savaşının galibi olmaktan çoktan vazgeçmişti ama herşeyi anlatmaya kararlıydı: "Ben seni kurtarmak istedim... Senin rezil olup ertesi gün gazetelere düşmeni istemedim..." Adrian genç kadını uzağa savurduktan sonra kolundan avucuna kadar kayan elini uzaklaşmadan yakalayarak yeniden kendine çekti ama bu defa kolunu etrafında dolayarak alabilecekleri en yakın duruşa getirdi: "Neden?"

"Sen sarhoştun ve sızıp kaldığında resimlerini çekip dışarı sızdıracaklardı. Ve..." Genç kadın kelimelerini tamamlayamadan usta bir hamleyle Jasmine'i kolunun altından döndürerek sağ kalçasının üzerine kaldırdıktan sonra bacağından kaydırarak yere indirdi ve dar eteğindeki yırtmacı zorlayıncaya dek geriye yatırırken sordu: "Neden?" Müziğin ritmi alçalarak geri sayımla buluştuğunda Jasmine haykırmak istedi; seni sevdiğim için, sana aşık

olduğum için demek istedi ama sessizliğe gömüşmüş dudakları arasından tek bir kelime bile çıkmadan büyük bir alkış ve kutlama koptu... Yeni yıla girmişlerdi ve Jamsine'in fısıldaması havada belli belirsiz asılı kalmıştı: "Seni sevmiştim..." Yanlarına gelen insanlarla tek tek yeni yıl tebriklerini kabul ederlerken Jasmine kaçamak bakışlarla Adrian'a baktıysa da tek bir bakışını bile yakalayamadı. Yorgun, bezgin ve kaybetmiş nefes almak için balkona doğru ilerlerken Daniel yanına geldi.

"Konuşalım mı?"

"Balkonda."

"Tamam."

Balkon kapısının kenarına bırakılan şallardan birini Jasmine'in omuzlarına bırakarak onu balkona çıkardı.

"Anlat bakalım ufaklık, seni dinliyorum."

Jasmine hüzünlü bakışlarını ağabeyinden kaçırarak gecenin soğuk boşluğuna çevirdi. "Ben aşık oldum... aşık oldum ve sevilebilmeyi ümit ettim... Mesafeler olmadan, farklar olmadan, masallarda ki gibi... Dergilerde, televizyon programlarında gördüğüm adamın bir masal kahramanı gibi çıkıp 'Merhaba, ben de seni seviyorum' diyeceğini sandım ve onun bakışlarında gördüğümü zannettiğim şeye kapıldım... Ama bir hata yaptım..." Daniel öfkeyle balkon korkuluklarına bir yumruk atarken "Biliyordum işte! O piç kurusu..."diye haykırdıysa da Jasmine yarıda kesti.

"Beni dinle! Evet o piç kurusunun tekiydi ama bana asla öyle olmadığını söylemedi! Beni itti, kendinden uzaklaştırdı anlıyor musun? O kaçıp gitmem için bana herşeyi verdi ama ben ısrarla bahaneler yarattım! İtiraz ettim ve direndim... Isabelle onu gülünç duruma düşürecekti ve onu kurtaracak kadın olacaktım! Çocuktuk... Onu kurtardığım için bana minnet duyacaktı ama sonra beni başkasıyla karıştırdı ve ben itiraz etmedim..."

"Jasmine... sen ne yaptın..."

Jasmine utanç dolu bakışlarını ağabeyinin acı dolu ifadesinden sakınarak önüne eğdi. "Ben... ben bir şans daha elde ettiğime inanmak istedim... Ah! Ben çok aptaldım! Onu bu şekilde değişebileceğime inandım..."

"Kimse değişmez Jasmine... hiç kimse..."

"Haklısın değişmez... Ama ben onu aslında olduğu kişi için sevebileceğimi... içinde ki o kendini her defasında ispatlamak zorunda olan o piç sokak çocuğu için aşık olduğumu çok sonra öğrendim..."

"Peki Adriano?" Jasmine utançtan yerin dibine inmek isteyen bakışlarını ağabeyinin bakışlarına kaldırarak Tanrıya ona inanması için dua etti: "Söylemedim ki..."

"Ne!?"

"Ona hiç söylemedim... Olaylar böyle gelişmese söylemeyecektim de ama sen dünyada başka yer kalmamış gibi Romanov holding de çalışmaya başladın."

"Ama neden? Bu onun da sorumluluğu!"

"Adriano onun sahip olmayı hiç hesabetmediği ama benim ondan çalarak dünyaya getirdiğim bir sorumluluk. Bu kararı ben verdim... belki de kazara edindiğim ondan bu parçayı yitirmek istemedim... Ben ona söylersem benden alacağından korktum... Böylece o hep yanımda olacaktı..." Başını yeniden önüne eğerken ağlamayla yükselen bir sesle haykırdı "Ben onsuz kalmaktan korktum..." Daniel sessizce kız kardeşi kolları arasına alıp sarılırken Jasmine fısıldadı: "Benim sana hep ihtiyacım var Danny... Sana hep ihtiyacım oldu... Sen olmasan ben soluk alamazdım... yok olurdum..." Daniel kendisinden utanarak kardeşinden özür diledi: "Özür dilerim ufaklık... Ben aptalın tekiyim... Senin taşıdığın yükü düşünmek istemeyen kocaman bir aptalım."

İki kardeş sessiz kabullenişlerle birbirlerini affederken Daniel daha fazla Yağmur'u da yalnız bırakmadan içeri geçmelerini önerdi. "Beni biraz yalnız bırakabilir misin? Bir de mendilini alabilir miyim?" Daniel gülümseyerek ceketinin yakasında ki mendili kız kardeşine uzatırken "Fazla oyalanma ama." dedi ve içeri girdi.

Jasmine'in kalbi öylesine acı doluydu ki gözyaşlarından etrafını bile göremiyordu. Danile'in verdiği mendile burnunu silerken bir yandan da ettiği duanın ağabeyiyle ilgili bölümünü kabul ettiği için Tanrı'ya şükretti. Soğuk geceye gözlerini yumarak bir iki dakika sessizce içeriden yükselen gürültü ve dışarının sükunetini dinledikten sorna kalan savaşını da tamamlamak için içeri girmeye karar verdi. Tam da gözlerini açarak dönecekti ki canını acıtacak kadar hoyrat eller kollarından kavrayarak onu duvara dayadı. "Aman Tanrım!" bu adamı tanıyordu! Evde ki partide ona saldıran adamın ta kendisiydi bu! "Beni hatırladın mı güzelim? İsmimi biliyor
musun? O gece dövülmemden ne kadar zevk almıştın?"
"Tanrı aşkına gidin buradan... Birazdan kocam gelir ve..."
"Kocan şu an çok meşkul. Lillian'ın nelerden zevk aldığını hatırlaması zaman alacaktır." Adamın pis sırıtışı yüzünde yayılırken Jasmine bir tokat atabilmek için elini kaldırdı. "Seni aşağılık pislik!"
Jasmine'in havadaki eli adam tarafından kavranarak geriye büküldüğünde Jasmine'in dudaklarından acı bir çığlık yükseldi!
"İstediğin kadar bağırabilirsin ama içerideki gürültüden kimsenin seni duyabileceğini sanmıyorum güzelim."
Jasmine adamın suratına tükürünce aldığı sert tokat darbesiyle kendisini yere kapaklanmaktan kurtaramamıştı. Korkuyla açılmış gözleri üzerine yürüyen adamla daha da büyürken ağlamaktan zorlanan gözleri acıyla sızladı. Adam Jasmine'i saçlarından yakaladığı gibi yukarıya çekerken bir eli de eteğinin katları arasından bacaklarını okşamaya başlamıştı.
"Seni ati pislik! Coglione[1]!"
Adamın sert tokadı bir defa daha Jasmine'in suratıyla buluştuğunda genç kadın kararan gözlerinin ardında adamın geriye doğru çekilerek yere kapaklandığını gördü ve gözlerini yumdu.

Adrian kaybedecek hiç bir şeyi kalmamış bir kabile savaşçısı gibi adama saldırıyordu! Daniel'in balkondan çıkışını görmüş ama yanında Jasmine'in çıkmadığını görünce onun yanına gitmeye karar vermişti. Tam da o sırada

yanına gelen Lillian yapıştığı kolunu bırakmayarak saçma sapan şeyler söylemeye başlamıştı. Adrian kadından kurtulmaya çalıştıkça adeta daha da çok üzerine yapışıyor ve onu ilerlemek istediği yönün tersine sürüklüyordu. Adrian en sonunda kadını kolundan silkeleyerek attığında öfke krizine kapılmış, içtiği alkolün de etkisiyle, Jasmine için 'fahişe' demişti. Adrian'ın öfkeli bakışları ve bir anda kendine halim olamayarak boğazına yapıştırdığı eli kızıl saçlı kadının boğazını kıracakmış gibi tehdit ederken etrafta ki hiç kimse umurunda bile değildi! Hiç kimse, ama hiç kimse karısına fahişe diyemezdi! Adrian'ın öfke krizine girmesini engellemek için gelen Alexander genç kadını güvenlik görevlilerine vererek dışarı attırırken kadın yeniden bağırmıştı "Bakalım karının balkonda aşığıyla görüntülerini gördüğünde de böyle öfkelenecek misin?"

Adrian olanca hızıyla balkona yöneldiğinde patlayan flaşlar ve ardı sıra gelen Alexander ve Daniel'in hiç bir önemi yoktu! Piçin teki karısına tokat atıyordu ve o daha yakalayamadan karısının yüzüne inen tokatla yere kapaklandığını görmek Adrian için filmin kopan son parçasıydı. Ondan sonrası şuursuzca sadece iç güdüleriyle hareket ettiği bir eylemler zinciriydi o kadar. Vurduğu yumrukların ve salladığı tekmelerin haddi hesabı yoktu! Etraflarında patlayan flaşla biri balkonun dışında biri de korkuluğun üzerinde atlamaya hazır bekleyen iki gazetecinin ne zaman ve nasıl buraya doluştuğunu düşünemiyordu bile! Basına kapalı bir baloydu bu, ayrıca arttırılmış güvenlik önlemlerini aşmak bu kadar kolay olmamalıydı! Alexander ve Daniel onu adamın üzerinden alırken balkondan atlayarak kaçan iki magazinciden birini yakalayamasalar da Kane diğerini enselemişti! Her şey öylesine bir anda olup bitmişti ki Adrian bu adamı öldürmeden huzur bulamayacak gibi hissediyordu. "Tamam Adrian! Tamam! Bırak bundan sonrasıyla Kane ilgilensin. Jasmine'in bize ihtiyacı var." Alexander'ın kendinden emin sesi karşısında Adrian otelin sağlık görevlilerini farketti. Jasmine hala baygındı! Heaven korkmuş bir şekilde karnını tutarak genç kadına yaklaşmaya çalışırken Kane ortalığı açmaya çalışıyor, bir yandan da güvenlik ekiplerine talimatlar yağdırıyordu.

"Xander! Xander! Tanrım GELİYOR! GELİYOR!"
Heaven bacaklarından süzülen sıvıyla çığlık attı! ve Alexander bir ruhtan farksız rengiyle kekeleyerek karısına baktı: "Doğuruyorsun! Geliyor... Aman Tanrım Geliyor..." Her şey birbirine girmiş ve neredeyse kontrolden çıkmıştı. Herkes bir yerlere koşuştururken Alexander arkasından yakaladığı Heaven'ı ayakta tutmaya çalışırken derin ve ritmik nefesler alarak haykırdı:
"Nefes al papatyam! derin böyle, derin... tamam geliyor, evet geliyor... hoh... hoh... nefes... nefes..."
"Xander... Ambulans!"
"Ah, evet... Tabi! Ambulans... hoh... hoh... nefes..." "Bıra k nefesi doğuruyorum... Ambulans!"

...

Saat sabahın sekizini gösterirken Alexander doğumhanenin kapısında bir aşağı bir yukarı yürüyerek delirmenin eşiğini arşınlıyordu. Yanında bekleyen Daniel ve olan biteni haber alarak gelen Marcus yanından bir an olsun ayrılmamışlardı.
"Tanrım! Bu daha ne kadar sürecek! Yeniden içeri gireceğim! İçeri giriyorum!"
"Dur! Dur diyorum Alexander! İçeri bu halde girip ne yapacaksın? Doktoru dövmeye kalktığın için seni dışarı atmadılar mı? Şimdi de doğmadığı için bebeği mi azarlayacaksın!"
"Burada beklemekten iyidir." Alexander'ın homurdanması Marcus'un kahkahası ile bastırıldı. "Senin bu halini gördüğünde emin ol bebek yeniden doğmaktan vazgeçecektir." Marcus'un alaycı sesi Alexander'ı kızdırsa da haklı olduğunu biliyordu.
"Sen baloya neden gelmedin?"
"Ben o tip şeyleri sevmiyorum...hem sözüm vardı."

Alexander merakla tek kaşını havaya kaldırdıysa da doğumhanenin açılan kapısında beliren hemşire kucağında küçük bir kız çocuğu ile büyük bir gülümsemeyle Alexander'a yaklaştı.
"Küçük kızınıza merhaba diyin bayım."
Alexander hemşirenin kucağında ki minik bedene bakarken gözlerinden akan yaşlara engel olamadı. Öylesine minik, masum ve inatçıydı ki ağlamaktan kıpkırmızı olmuş ama hala inatçı çenesini kapamamak için direniyordu.
"Karım nasıl?"
"Anne çok iyi. Şimdi biraz dinleniyor."
"Yanına geçebilir miyim?"
"Elbette, ufaklığı almak ister misiniz?"
"Alabilir miyim?" Hemşire Alexander'a küçük kızı uzatırken Alexander hayatında daha önce hiç bu kadar korktuğunu hatırlamıyordu. Sanki kucağına bir bebek değil de her an patlayabilecek saatli bir bomba alıyormuş gibi onu korkak elleriyle kucakladı. İri elleri arasında ki cılız beden kıvrılarak koluna doğru sokulurken bütün ağlaması kesilmiş emebileceği bir meme arıyordu. Alexander gözlerinden ardı ardına dökülen yaşlara aldırmadan gülümsedi: "Merhaba Angel, benim meleğim..." bir iki saniye durakladıktan sonra yukarı doğru uzanan minik ele eğilerek küçük bir öpücük kondurdu ve fısıldadı: "Sen güçlü bir kız olacaksın..." O Alexander'ın kızıydı ve onu canından çok sevecek bir annesi olacaktı... Tabi ki de güçlü bir kız olacaktı o! Tüm dünyayı onun için yakabilecek bir babaya direnecek ama onu koşulsuz şartsız, sadece babası olduğu için sevecek güçlü bir kız... "... ve tüm erkeklerden uzak duracaksın..." Alexander kimseyle paylaşmak istemediği bir hazineymiş gibi kızının minik bedenini kollarının arasında kendine dayadı ve yanaklarını ıslatan gözyaşlarıyla gurur duydu. Bu mucize onun kızıydı...

...

Alexander Heaven'ın yanına doğru giderken Marcus Daniel'a sordu:
"Kimmiş saldırgan?"

"Adrian'ın eski bir tanıdığı ama parayla tutulmuş."
"Nasıl yani? Kaçırılma ve diğer olaylarla alakası var mı?"
"Büyük ihtimalle var çünkü hesabın sahibi gene Alexander'ın annesinin adı çıktı."
"Bu nasıl bir espri anlayışı!"
"Sorma... Üstelik o adamla Jasmine'in görüntülerini çekerek sabah gazetelere yayacaklar ve skandal patlatacaklarmış ama adam çığırından çıkınca işler istedikleri gibi gitmemiş." "Ama diğer kaçan gazeteciyi yakalayamadınız?" bu bir tespitten ziyade bir soruydu.
"Evet, ama ellerinde artık daha bomba bir haber var ve çoktan internete düştü bile." "Neymiş o?"
"Jasmine ile benim konuşmam. Adriano'nın babasına ilişkin. Gerçekten de babası Adrian ve şimdi tüm Amerika öğlen olmadan bu haberle çalkalanıyor olacak..."
"Üstesinden
gelirler..."
"Umarım..."

...

Adrian öfkeyle Jasmine'in dinlendiği hastane odasının önünde bir ileri bir geri ilerliyordu. Gergin bir beklenti içerisinde odaya girerek Jasmine ile son defa yüzleşeceği anı elinden geldiğince geciktiriyordu. Olanlar aklına geldikçe kan beynine basınç yapıyor, kulakları uğuldayarak avuçlarının içi yeniden saldırma arzusuyla karıncalanıyordu. Daha önce fırsatı varken o herifi öldürmediğine pişmandı ancak onun parayla tutulmuş bir maşa oluşu canını daha da çok sıkıyordu. Tüm öfkesi sevdiği ne varsa böylesine tehdit eden bu gizemi çözememiş olmasınaydı. Adriano'nun kaçırılmasından sonra olanların ardını bizzat kendisi takip etse belki de bu gün bütün bunlar yaşanmamış olacaktı. Kendi kendine lanet okuyarak yeterince beklediğine kanaat getirip önünde ki son savaşın kapısına dokundu. Genç adam sinirliydi, canı acıyordu

ve Jasmine'i kendine gelene kadar silkelemek istiyordu! Derin bir nefes alarak ani bir hareketle hızla odadan içeriye girdiğinde Jasmine uykulu gözlerini açarak Adrian'a gülümsedi. Genç kadına kısa bir bakış atan Adrian daha fazla beklerse kararlılığını koruyamayacağından şüphe ederek olabilecek en sert ifadesini takınarak sordu:
"Ne zaman söyleyecektin?"
Jasmine'in gülümsemesi dudaklarında solarken Adrian'ın kontrol altında tutmaya çalıştığı öfkesi göz korkutucu derecede acımasızdı.
"Bu sefer de mi saklayacaktın...? Konuşsana be kadın!"
Jasmine ağlamakla karışık boğuk bir sesle "Neyi?" dediğinde Adrian anlık bir şüpheye düşse de kendi kendine 'ya hepsi ya da hiç biri' diyerek gardını düşürmeden devam etti: "Bir de utanmadan neyi mi diyorsun? Bunca senedir Adriano'yu, oğlumu benden sakladığın yetmezmiş gibi şimdi de bu mu? Neyin peşindesin? Kahretsin! Neyin peşindesin? Madem çocuklarının babası olmamdan bu denli utanıyordun lanet olasıca altımda ne işin vardı!?"
Jasmine çaresizce uzandığı yerden doğrulmaya çalışınca kalçasına giren bir acıyla yüzünü buruşturdu.

"Neden senden utanayım? Yüce Tanrım! Kalçam..." Adrian endişelense de belli eymemeye çalıştı; "Kıpırdama! Düşerken kalçanı çarpmışsın... Doktor tedbir için bir iki gün istirahat etmen gerektiğini söyledi. Ondan sonra istersen gidebilirsin...."
Jasmine'in kulakları duyduğu kelimelerle uğuldamaya başladı; gitmek mi? Uğrunda mücadele etmeyi göze aldığı ne varsa avuçlarından uçup giderken Jasmine ne olduğunu anlayamıyordu bile... Lanet olsun! Neler oluyordu!
"Tanrım sen ne diyorsun?"
"Ben yoruldum artık Jasmine... Gerçekten yoruldum..." Adrian yatağın ayak ucuna otururken bakışlarını karşısında ki duvara dikmiş sabit bir şekilde bakıyordu. Jasmine paniklese de yerinden çıkacakmış gibi çarpan kalbine inat dimdik durmaya çalıştı. "Ben... seni ilk gördüğüm günden beri ne olduğunu anlayamadığım bir hisle sarmalandım... Kalbim acıdı... Ruhum yandı... ama

sana verebilecek senin kadar temiz bir şeyim yoktu... Hiç bir zaman da olmadı... Senden uzak durmaya çalıştım ve seni kendimden uzak tutmaya çalıştım... Seni kendi lekemle lekelemeyi hiç istemedim... İçimdekinin anı ne bilmiyorum çünkü tarif edilen hiç bir şeye benzemiyor... Sana zarar verecek kadar seni... seninle aile olabilmeyi istedim... Şimdi tek isteğim çocuklarıma babalık yapmama izin vermen..." Duydukları karşısında ne diyeceğini bilemeyen Jasmine kekeleyemiyordu bile! Kan vücudunu yakarak damarlarında dolaşıyor içini saran panik dalgasıyla kuruyan boğazı onu boğacakmış gibi acıyordu. Gözleri dolu dolu olmuş acırken içinden bir ses ona 'kaybettin!' diye haykırıyordu. Hayır!

Kaybedemem dedi kendi kendine. Kaybetmeyecekti!

"Lanet olsun!" Boğazını yırtarak çıkan ses Jasmine'e bile yabancı olsa da umursamadan devam etti: "Sen neler saçmalı yorsun?" Jasmine artık ilk çıkışı yaptığı kadar kendinden emin değildi. Giderek alçalan sesi yalvarır bir hal alırken son şansını değerlendirircesine kelimeler ağızında boğuldu: "Lütfen söyler misin? Gitmemi mi istiyorsun? Beni artık istemiyor musun?" Adrian ayağa kalkarak kapıya yönelmişken bir iki dakika daha durdu ve Jasmine'in sorgulayan bakışlarına dönerek "Rol yapmak zorunda değilsin artık... Maskelerimize ihtiyacımız kalmadı... İkizler doğduktan sonra istersen boşanabiliriz de... Ama tek bir şeyi bilmeni ve asla unutmamanı istiyorum..." Elini kapıya uzatarak kilit sesi eşliğinde devam etti: "Ben seni 'aşkla sevdim'..." Jasmine dona kalmış hangi bir kelimeye tutunacağını bilemez bir halde kekeliyordu. Aşkla sevmek mi? Yoksa ikizler mi? Gözleri kocaman açılırken ani bir çeviklikle kalçasında ki acıyı umursamadan yataktan fırladı ve Adrian'a doğru atılarak haykırdı: "Vacca Puttana! eğer o kapıdan çıkacak olursan yemin ederim... yemin ederim... tüm ağrılarım bir yana seni doğduğuna pişman ederim!" Jamine titriyordu. Bir elini beline dayamış diğerini Adrian'a doğru sallayarak dişlerinin arasından hırlarmışçasına devam etti: "Beni duyuyor musun? Bu defa benden kurtulamazsın!"

Adrian, eli kapı kulpunda bir iki saniye daha bekleyerek derin bir soluk alıp yutkunduktan sonra yavaşça genç kadına dönerek hırsından soluyan genişlemiş burun deliklerine ve ateş saçan gözlerine baktı.

"Şimdi! Önce benim neyim var ve neden lanet olası şişmiş bir inek gibi hissediyorum?"

"Ne yani? Hamile olduğunu bilmiyor musun? Üç aylık hamilesin... Süpriz... ikizlerimiz olacak." Jasmine'in alev alev parlayan bakışları duyduklarına hazmetmeye çalışırken Adrian'ın ifadesiz suratında bir anlık bir kaçamak dalga geçiş aradı ama bulamadı.

"Sen ciddisin?" Jasmine'in yüzünde bir gülümseme yavaş yavaş yayılmaya başlarke avuçları korumacı bir şekilde karına gitti.

"Hem de ikiz mi?" Jasmine daha da gülümserken artık sesi şefkat ve özlem doluydu. Genç kadın Adrian'ın başıyla onaylayışını izlerken olaylar tek tek zihninde oturmaya başladı.

Adrianın sözleri ve... "Aman Tanrım! Senden sakladığımı düşündün! Tanrım yemin ederim... Yemin ederim bilmiyordum..." Jasmine bulunduğu yerde bir tur dönerken elleri saçlarının arasından sabırsızca geçerek kendini nasıl ifade edebileceğini aradı. "Benim adetlerim hep düzensizdir... ve bu... bu karmaşada farketmedim..."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?" Adrian yatağın üzerine tam da Jasmine ile yüz yüze kalacağı bir noktaya oturdu. Jasmine karşısında ayakta sözlüde bir öğrenci gibi hissederken ellerini nereye koyacağını bilemiyordu. Daha ne diyebileceğini bile bilemiyordu. Her ne derse desin Adrian'ın ona inanmayacağını öylesine emindi ki bu odanın içine sıkışmış bir cenaze gibi hissediyordu kendini. Çaresizce ilerleyerek genç adamın yanına oturduğunda öylesine yakındılar ki çekip alsa ve bütün bu ıstıraba son verse... Adrian başına çevirerek genç kadına baktığında yanağında ki morlukları daha da yakından görerek içini yeniden saran öfke dalgasıyl a kaşları çatıldı! Onu koruyamamıştı! O pezevenk evde ilk saldırdığında öldürseydi bu gün bunlar yaşanmazdı...

"Adrian yemin ederim... yüce İsa aşkına yemine derim ki bilmiyordum! Ben bilsem saklamazdım..." Jasmine gözlerinden süzülen incecik yaşlara

aldırmadan yalvarıyordu. "Bu defa değil... Adriano'yu da saklamam bir hataydı biliyorum ama onu elimden almandan ve beni sensiz bırakmandan korktum... ona hiç sahip olamamaktan korktum... "
"Neden?"
"Ben... İncinmiştim..." omuzunu silkerek önüne döndüğünde artık yenilgiyi kabullenmişti; "...ve kırılmıştım, ama senin suçun değildi..." Adrian başını önüne eğerek sustukça Jasmine bakışlarını yakalayabilmek için son bir defa çırpındı: "Ben seni seviyorum Adrian... Hep sevdim..." "Seni, içinde yatan o piç sokak çocuğunu, hatalarını, kusurlarını, bencilliklerini... sana ait ne varsa... Sana aşığım... Öylesine önemlisin ki benim için... Ve yemin ederim ikizleri bilseydim bu defa seni kazanmak için onları bile kullanırdım!" donuklaşan bakışları acı bir tebessümle kaybettiği umutlarını hatırlatırcasına süslenirken son bir defa denedi: Ben o kadar da günahsız bir kadın değilim ve ucunda seni kazanmak varsa bu savaşı almak için tüm erdemlerimi feda ederdim..."
Adrian'ın omuzları sarsıldığında Jasmine bir an afalladı, peşi sıra gelen diğer sarsılmalara eşlik eden sesler hiç te ağlama sesine benzemiyordu! Kaşları havaya kalkan Jasmine hayretle "Sen ağlamıyorsun?" dediğinde Adrian daha fazla dayanamayarak neşe dolu kahkahalarının odada yankılanmasına izin verdi.
"Hayır, ağlamıyorum." Jasmine afallamış bir şekilde karşısında kahkahalarla güle Adrian'ı kısa bir süre izledikten sonra birden kaşlarını çatarak hiddetlendi ve Adrian'ın omzuna küçük bir yumruk indirerek haykırdı: "Beni kandırdın!"
"Gel buraya asi prenses." Genç adam Jasmine'i kollarının arasına çekerken artık rahatlamış ve aşkla dolmuştu. "Fazla kızma, ikizler için kızgınlık iyi değil..." Çırpınarak ondan uzaklaşmaya çalışan kızgın genç kadının gitmesine izin vermeyerek kulağının altından boynuna kadar öptü. "Evet, seni kandırdım, ama ikizler konusunda sana gerçekten kızmıştım." Dudakları teninden ayrılmadan hem öpüyor hem konuşuyordu; "Diğer yandan, bilmeni isterim ki tüm internet senin bana olan aşkın ve Adriano'nun benim oğlum oluşu gerçeğiyle sallanıyor."
Genç kadın Adrian'ın kollarında istilacı öpüşlerine itiraz edemezken bahsettiği

skandalla dahası mümkünmüş gibi şaşırdı; "Ama nasıl?" artık tamamen gevşemiş ve kendini genç adamın kollarının tutsaklığında serbest bırakmıştı. Hastane kıyafetleri altında kalan çıplak teni bağlama kuşağının arasında ki boşluktan istila edilirken Adrian'ın huzur dolu ve tutkuyla boğuklaşmış sesiyle konuşmasına Jasmine ne kadar daha dayanabilirdi bilemiyordu.
"Sana saldıran adamı tutan her kimse bir skandal istiyormuş ve aynı zamanda gazetecileri de tutmuş. Elimizden kaçan bir tanesinde senin Daniel ile yaptığın konuşmanın ses kaydı varmış.
Sonuç olarak hepsini internete sızdırmış."
Jasmine okşamaların ve minik dişlemelerin ısrarcı talepkarlığına ayak uydururken hızlı bir hamleyle bacaklarını ikiye ayırarak genç adamın kucağında ki sertliğin üzerine kendini bastırdı. "Tanrım! Hiç bir şey yapamaz mıyız?"
"Muhtemelen yapabilir ama yapmayacağız."
"Neden?"
"Çünkü herkesin bilmesini istiyorum!" Adria bir an durarak genç kadının artık mutlulukla parıldayan gözlerine baktı "Çünkü Adriano benim oğlum ve benim çok yaramaz bir karım var..." Genç kadını belinden tutarak kendine çekerken ekledi: "... ve o beni seçti..." Jasmine kızgın gözükmeye çalışsa da gülmsemekten kendini alamıyordu. Dudaklarına konan küçük bir öpücükle gelen masum bir soru daha da gülümsemesini sağladı.
"Beni affettin mi?"
Jasmine onu onaylarken "Sana hiç doğru düzgün kızamadım ki." dedi ve ekledi "Peki sen affettin mi?"
Adrian genişleyen gülümsemesi ile Jasmine'in dudaklarına arzulı bir öpücük kondururken alt dudağını dişlerinin arasına alarak önce emdi ve ardından yaramaz bir muzurlukla cevapladı: "Önce itaatkar bir kız olman gerek, ondan sonra düşüneceğim." Jasmine'in İtalyanca küfreden isyankar homurdanmaları ile küçük bir kahkaha atarak ekledi "Ama ben yine de sana isyankar ve tutkulu halinle aşık olacağım bayan çok bilmiş!"

Jasmine Adrian'ın iki bacağının arasından aşağı doğru kayarken genç adam ne yapmak sitediğini anlamıştı: "Şimdi değil yaramaz."

"Hayır! Tam da şimdi bayım, tam da şimdi seni sahiplenmek istiyorum."

Açılan fermuardan serbest kalan erkekliği tek sahibi olarak kavrarken "O fahişeyle fingirdeştiğine hiç de inanmamıştım zaten." dedi ve Adrian'ın tüm maskelerinden arınmış bakışları hazla kapanırken ona aşkını ilan eden dudaklarının derinliklerine doğru bir yolculuğa çıkardı. Dilinin her hareketiyle inleyerek kalçalarını yataktan kaldıran Adrian daha fazla dayanamayarak genç kadını yukarı çekerken inliyor ve Jasmine'e olan aşkını tekrar ediyordu. Dudakları sessiz bir dua gibi genç kadının dudaklarıyla buluştuğunda ona bakmaktan kendini alamamıştı. Jasmine... onun tapılası kadını ve en kıymetli mücevheri... Avuçları ona her defasında son defa dokunuyormuşçasına dokunarak okşarken birbirine karışan nefesleri arasında genç kadının her zerresini kana kana içti. Bu kadını seviyordu... Kendi değersiz yaşamını değerli kılan bu kadına aşıktı... Bedenlerinin yolculuğu ilk duraklarına varırken dudaklarında sadece aşkın yemini vardı:

"Seni var olan tüm aşklardan daha büyük bir aşkla seviyorum Jasmine"

"Seni var olan tüm aşklardan daha büyük bir aşkla seviyorum Adrian."

"Benimsin!"

"Sen de benim!"

Tutku bedenlerini birbirlerine harmanladığında Jasmine daha fazla dayanamayarak kendini onu çağıran sonsuz mutluluğun kollarına bıraktı ve içine hapsettiği genç adamın boğuk inlemeleri eşliğinde içinde bir nabız gibi atan varlığına kucak açtı.

Her ikisinin de onları yenileyen tükenişinin ardından içinde bulundukları odanın kapısı dışarıdan yoklandıysa da açılmadı.

"Adrian! Adrian oradasın biliyorum... Kızımla ziyaretinize geldik..."

Dışarıdan gelen Alexander'ın sesine zafer dolu bir kahkaha ile karşılık veren Adrian karısına, kendi kadınına, dönerek fısıldadı: "Az önce kilitlemiştim."

"Sen çok yaramaz bir çocuksun Adrian..."

"Sende sevgilim..."

Hazları birbirine karışırken bu defa her ikisi de mutluluktan gülüyorlardı. [1] Coglione: pezevenk (İtalyanca) ... SON...